P.J. TRACY

MOMEALA VIE

#2

O lectură ispititoare.

PEOPLE

virtual-project.eu

P.J. TRACY

Seria
Misterele Monkeewrench

Volumul 2

MOMEALA VIE

Original: *Live Bait* (2004)

Traducere din limba engleză:
LAURA BERTEANU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2011

• Capitolul 1

Soarele abia răsărise și încă mai ploua când Lily găsi cadavrul soțului ei. Zăcea întins pe spate pe aleea îngustă din fața serei, cu ochii holbați și gura căscată, plină de apă de ploaie.

Chiar și mort, arăta destul de bine în această poziție, în care gravitația îi trăgea spre spate surplusul de piele zbârcită de pe față, netezind optzeci și patru de ani de durere, zâmbete și griji.

Lily rămase o clipă aplecată asupra lui, privind îngrozită stropii de ploaie care-i aterizau pleoscăind în ochi.

Urăsc picăturile de ochi.

Morey, stai potolit. Nu mai clipi.

Nu mai clipi, zice, în timp ce-mi toarnă chimicale în ochi.

Taci. Nu-s chimicale. Lacrimi naturale, vezi? *Scrie aici, pe sticlă.*

Cum vrei să citească un om orb?

Îți intră un fir de praf în ochi și gata, ai orbit! *Ce mai bărbat*!

Și nu sunt lacrimi naturale. Cum fac? *Merg pe la înmormântări și țin sticluța sub nasul oamenilor care plâng*? *Nu*! *Amestecă niște chimicale și le zic lacrimi naturale. E reclamă falsă, îți spun eu*! *Sunt lacrimi nenaturale. O sticluță de minciuni.*

Mai taci, moșule.

Ascultă la mine, Lily, nimeni n-ar trebui să pretindă că e ceea ce nu e. Totul ar trebui să aibă o etichetă mare pe care să scrie ce e, ca să nu existe confuzii. Ca îngrășământul ăla pe care l-am folosit în răzorul de plante și care ne-a omorât toate gărgărițele, cum îi zicea?

Plante Verzi.

Da. Ar fi trebuit să-i zică Plante Verzi Gărgărițe Moarte. Lasă fițuica aia de pe spate pe care nu poți s-o citești. Adevărul scris pe etichete mari,

asta ne trebuie. Uite o regulă bună. Una bună și pentru Dumnezeu.

Morey!

Ce pot să spun? *A făcut o greșeală mare aici. Ar fi fost chiar așa de greu pentru el să facă lucrurile să arate așa cum sunt*? *La urma urmei, doar e Dumnezeu, nu*? *E ceva ce stă în puterile Lui. Gândește-te. Vezi în ușă un tip cu un chip plăcut, care-ți zâmbește larg, îi deschizi și ăla-ți omoară toată familia. Aici e greșeala lui Dumnezeu. Ar trebui să arate a rău. Atunci, nu i-ai mai deschide.*

Tu, mai mult ca oricine, ar trebui să știi că nu-i atât de simplu.

Ba e chiar atât de simplu.

Lily trase aer în piept, apoi se ridică pe călcâie – o poziție destul de tinerească pentru o femeie în vârstă, dar avea încă genunchi buni, erau încă puternici și flexibili. Nu reuși să închidă de tot ochii lui Morey, și așa, cu ei oarecum mijiți, arăta sinistru. Era primul lucru care o speria pe Lily, după mult timp. Nu se uită la ei în timp ce-i dădea la o parte părul argintiu-închis pe care ploaia i-l lipise de țeastă.

Un deget îi alunecă într-o gaură dintr-o parte a capului și femeia încremeni.

— Oh, nu! șopti ea, ridicându-se repede, ștergându-și degetele pe salopetă. Ți-am zis eu, Morey, își dojeni ea pentru ultima oară soțul. Ți-am zis eu.

• Capitolul 2

Aprilie în Minnesota e întotdeauna o lună imprevizibilă, dar, cam o dată la zece ani, este de-a dreptul sadică, cu fluctuații sălbatice între promisiuni seducătoare de primăvară și ultimele zvâcniri furioase și agonizante ale unei ierni încăpățânate, care nu se lasă dusă în liniște.

Fusese un astfel de an. Cu o săptămână în urmă, o furtună de zăpadă teribilă năvălise peste ceea ce fusese cea mai caldă zi de aprilie înregistrată vreodată, băgând în sperieți copacii înmuguriți și iscând discuții în întregul stat despre o posibilă migrație în masă spre Florida.

Dar primăvara câștigase în cele din urmă, iar în clipa de față se dădea peste cap să-și împace adoratorii, descurcându-se, de altfel, de minune. Mercurul în termometre se apropia de douăzeci și patru de grade, vegetația speriată de zăpadă își regrupase forțele într-o explozie opulentă de verde crud și, mai presus de orice, cel mai mare număr de larve de țânțari văzut vreodată colcăia în lacuri și mlaștini. Locuitorii Minnesotei, amețiți și însetați de soare, ieșiseră afară în masă, îmbătați de iluzia temporară că statul lor ar fi fost totuși locuibil.

Detectivul Magozzi stătea pe verandă, întins pe un șezlong vechi, cu ziarul de duminică într-o mână și cu o cană de cafea în cealaltă. Nu uitase încă furtuna de zăpadă de săptămâna trecută și era o persoană suficient de pragmatică încât să-și dea seama că nu era exclus să mai apară o alta, dar nu avea rost să lase cinismul să strice o zi absolut superbă. În plus, rar i se ivea ocazia să lenevească după pofta inimii – vacanțele detectivilor de la Omucideri depindeau întotdeauna de vacanțele criminalilor, iar criminalii păreau să fie cei mai zeloși cetățeni ai Americii. Dintr-un motiv inexplicabil însă, statul Minneapolis se bucura în

ultimul timp de cea mai lungă perioadă fără omoruri din ultimii ani. În exprimarea deosebit de elocventă a partenerului său, Gino Rolseth: criminalitatea murise. De câteva luni, nu avuseseră decât piste moarte și dacă s-ar fi întâmplat să le rezolve și pe astea s-ar fi întors în stradă, punându-i pe fugă pe travestiți și regretând ziua când se făcuseră polițiști, în loc de dentiști.

Magozzi sorbi din cafea și îi privi pe masochiștii din jur care se supuneau unui întreg arsenal de torturi personale, gâfâind, și pufăind, și asudând într-o cursă îndrăcită contra unui ceas climatic care avea să-i închidă din nou în case peste numai câteva luni. Făceau jogging, se dădeau cu rolele, alergau plimbându-și câinii și sărbătoreau fiecare urcare cu un grad a temperaturii în termometre lepădând de pe ei încă un rând de haine.

Era unul dintre lucrurile pe care Magozzi le iubea cel mai mult la locuitorii din Minnesota. Grași, slabi, cu mușchii lucrați sau lăsați, nu existau complexe în statul ăsta atunci când venea vremea caldă și, până când ajungeau să aibă o zi frumoasă ca aceasta, cei mai mulți dintre ei erau deja pe jumătate despuiați. Desigur, așa ceva nu era întotdeauna un lucru bun, cu siguranță nu când venea vorba despre Jim, vecinul lui foarte păros. Nu puteai ști niciodată cu certitudine dacă Jim purta sau nu cămașă. Era chiar acum în curte, poate la bustul gol, poate că nu, muncindu-se de zor să pregătească straturile de flori ce aveau să-l pună în pole position la turneul *Grădini Frumoase din Orașele Gemene*[1] care avea loc luna următoare. Dar dacă Jim intenționa să-l facă de râs pe Magozzi în joaca de-a bunul gospodar, nu avea să-i țină.

Privi în jur, examinându-și propria îngrăditură cu ifose de grădină – vreo două băltoace de noroi rămase după ploaia de noaptea trecută, niște fire curajoase de păpădie și câțiva brăduți argintii, în diverse stadii de degradare. Din când în când, îi

revenea trecător în minte imaginea grădinii înainte de divorț. Flori pretutindeni, gazon de Kentucky de un verde atât de crud că-ți atrăgea inevitabil atenția și Heather în fiecare zi afară, cu unelte ascuțite și o expresie hotărâtă cu care băga plantele în sperieți, făcându-le să i se supună. Se pricepea să supună lumea din jur, băgând-o în sperieți – cu siguranță avusese efect asupra lui, iar el fusese înarmat.

Era la a doua cană de cafea și ajunsese aproape la secțiunea cu știrile sportive, când un Volvo break se opri pe aleea din fața casei lui. Gino Rolseth sări din mașină, trăgând după el o imensă ladă frigorifică și un sac de cărbuni Kingsford. Burdihanul lui testa limitele generoase ale unei cămăși Tommy Bahama și picioarele vânjoase i se iveau dintr-o pereche de bermude cu un model floral oribil.

— Hei, Leo!

Urcă greoi pe verandă și trânti jos lada frigorifică.

— Vin încărcat cu daruri din carne și lapte fermentat.

Magozzi ridică o sprânceană neagră.

— La ora opt dimineața? Spune-mi că asta înseamnă că Angela te-a dat în sfârșit afară ca să pot s-o sun și s-o cer eu de nevastă.

— N-ai tu norocul ăsta! Sunt într-o misiune de caritate. Părinții Angelei au dus-o împreună cu copiii la nu știu ce expoziție de meșteșuguri de la Maplewood Mall. Așa că, având duminica liberă, mi-am zis să vin și să-ți mai anim existența asta anostă căreia-i zici tu viață.

Magozzi se ridică și aruncă o privire în lada frigorifică.

— Ce-i aia o expoziție de meșteșuguri?

— Păi, știi tu, locurile alea cu multe standuri unde oamenii împletesc case din pungi de cumpărături reciclate și chestii de genul ăsta…

Magozzi scormoni prin ladă și scoase un șir de cârnați dolofani și lipicioși, de culoare gri-albicioasă.

— Ce sunt chestiile astea care arată ca picioarele tale?

— Sunt cârnați nemțești cruzi, aduși tocmai din Milwakee, ageamiu culinar ce ești! Unde ți-e grătarul?

Magozzi arătă spre un Weber vechi și ruginit într-un colț al verandei.

Gino îl împinse cu piciorul și grătarul se prăbuși la pământ.

— Ne trebuie niște bandă adezivă.

Magozzi ridică în mână o bucată suspectă de brânză, de culoare portocaliu-închis.

— Cedar de doisprezece ani? E legal așa ceva?

Gino rânji.

— Chestia asta o să-ți stoarcă lacrimi de bucurie, ți-o garantez. Am luat-o de la o făbricuță absolut splendidă din Door County. Cineva a uitat o roată în pivniță și au găsit-o doisprezece ani mai târziu, îngropată sub vreo treizeci de centimetri de mucegai. Nirvana, prietene. Nirvana absolută. Este uimitor ce pot face o vacă și niște bacterii.

Magozzi pufni și se dădu înapoi.

— Oh, da! De câte ori văd o vacă, mă gândesc: hei, n-ar fi grozav să aduc și niște bacterii ca să facem o treabă de calitate? De ce ai un dosar în lada frigorifică?

— E o pistă moartă.

— Foarte amuzant!

Gino ridică grătarul și un al doilea picior căzu într-un nor de rugină.

— I-un caz din nouășpatru. Mă gândeam să ne uităm la el mai târziu. Mă-nțelegi, ca să nu ne ieșim din mână în caz că mai omoară vreunul vreodată pe careva în orașul ăsta. Ți-amintești să fi auzit ceva de cazul Valensky?

Magozzi se așeză pe șezlong și deschise dosarul.

— Oarecum. Instalatorul, nu?

— Exact. Împușcat de șapte ori, de trei ori în locuri la care nici nu vreau să mă gândesc.

— Instalatorii te taxează prea mult.

— Mie-mi spui? În afară de asta însă, tipul era aproape candidatul perfect pentru sanctificare. Un polonez care-a reușit să scape viu din război a emigrat aici, în frumoasele State ale Americii, a pornit o afacere, s-a-nsurat, a avut trei copii, era diacon la el în biserică, lider de cercetași, ce mai, întruchiparea visului american! Apoi a murit într-o baltă de sânge în propria baie, după ce-a fost folosit pe post de țintă de antrenament.

— Suspecți?

— Pe dracu'! După cum reiese din rapoartele din dosar, era iubit de toată lumea. Cazul s-a terminat cam în vreo două secunde.

Magozzi mârâi și aruncă dosarul pe jos.

— Cei mai mulți bărbați, când au o duminică de capul lor, își găsesc de obicei altceva de făcut. Bunăoară, se așază pe-o bancă pe malul lacului Calhoun și numără bikinii.

— Ei, asta e, eu sunt un luptător pentru dreptate, am un scop mai înalt.

Apoi Gino își trecu mâna prin tufa de păr blond retezat foarte scurt, luând parcă în considerație alternativa.

— În plus, cred că-i prea devreme pentru bikini.

Primiră telefonul înainte ca Magozzi să termine de prins la loc picioarele grătarului cu bandă adezivă. Gino intrase în bucătărie ca să golească lada frigorifică. Când ieși înapoi pe verandă, fața îi radia.

— Hei, mergem să vedem un cadavru?

Magozzi se lăsă pe călcâie și se-ncruntă.

— Ai găsit un cadavru la mine-n bucătărie?

— Nț. A sunat telefonul cât eram acolo, așa c-am răspuns. Dispecera a primit un telefon care anunța o crimă autentică. La Uptown Nursery. Soția proprietarului l-a găsit azi-dimineață lângă una din sere și a crezut c-a murit de atac de inimă,

fiindcă omul se-apropia de optzeci și cinci de ani și, la ce să te mai aștepți la vârsta asta? Așa că l-a sunat pe directorul de la pompe funebre. Ăsta a găsit o gaură de glonț în capu' tipului și-a sunat la 911.

Magozzi se uită cu jind la grătar și oftă.

— Și ce s-a întâmplat cu băieții de serviciu care ar fi trebuit să se ocupe de asta?

— Tinker și Peterson. Asta am întrebat și eu. Au primit un telefon și s-au dus la Gara de Nord-Est. Au găsit un nenorocit legat de șine.

Magozzi se înfioră.

— Ei, nu-ți face griji. N-a ajuns trenul la el.

— Deci e bine?

— Nu, e mort.

Magozzi îl privi, așteptând ca Gino să continue.

— Nu te uita la mine. Asta-i tot ce știu.

Sări ca ars în clipa în care din buzunarul de la cămașă se auziră acordurile stridente și iritante ale unei sonerii de telefon după *Simfonia a V-a* de Beethoven.

— Ce mai e și asta?

Gino își scoase telefonul din buzunar și apăsă cu răutate butoanele pe jumătatea degetelor lui dolofane.

— Fir-ar să fie! Helen îmi tot setează soneriile astea ciudate, fiindcă știe că habar nu am cum să le schimb.

Magozzi rânji.

— Amuzant!

Beethoven se auzi din nou.

— Puștii de paisprezece ani sunt amuzanți doar dacă nu sunt ai tăi… La dracu'! O să inventez o chestie de-asta cu niște ditamai butoanele și-o să mă umplu de bani… Alo, aici Rolseth.

Magozzi se ridică și-și scutură rugina de pe mâini, îl ascultă pe Gino mârâind în telefon preț de câteva secunde, apoi intră să închidă geamurile. Când se întoarse pe verandă, văzu că Gino își luase arma din mașină și și-o prindea acum de cureaua

care aproape că-i ținea bermudele pe talie. Semăna cu un turist înarmat și periculos.

— Nu-mi imaginez că ai o pereche de pantaloni care să-mi vină.

Magozzi se mulțumi să zâmbească.

— Ah, mai taci! Era Langer la telefon. El și McLaren tocmai au fost chemați la o „presupusă" crimă – „presupusă" însemnând că cineva s-a jucat puțin de-a designerul de interioare cu vreo câțiva litri de sânge, dar nu există cadavru. Și ghicești ce?

— Vrea să ne ocupăm noi?

— Neah, i-a spus dispecera că suntem la treaba de la Nursery, de-asta ne-a și sunat. Casa însângerată e doar la câteva blocuri distanță.

Magozzi se încruntă.

— E un cartier destul de bun.

— Mda. Nu-i chiar genul de zonă în care au loc de obicei crimele. Și, dintr-odată, ne trezim cu două „posibile" într-o singură zi. Și mai e ceva. Tipul care locuiește în casa aia are – adică avea – tot vreo optzeci și ceva de ani, la fel ca victima noastră.

Magozzi analiză situația câteva momente.

— Crede că au legătură? Ce, adică vreun tip care se-nvârte prin zonă și omoară bătrâni?

Gino ridică din umeri.

— Ne-a pus doar în temă. E de părere c-ar trebui să ținem legătura, în caz că iese ceva…

Magozzi oftă și privi lung spre grătarul Weber.

— Deci, ne-ntoarcem la treabă.

— Și-ncă cum! Gino făcu o pauză. Te-ai gândit vreodată că e ceva în neregulă la o slujbă în care ai ceva de făcut numai atunci când e omorât cineva?

— În fiecare zi, prietene.

• Capitolul 3

Marty Pullman stătea pe capacul lăsat al vasului de toaletă din baia de la parter, cu ochii pironiți în țeava unui Magnum .357. Gaura rotundă și neagră părea foarte mare, lucru care îl îngrijora. Și mai rău era că toaleta se afla în fața oglinzii mari de pe ușile glisante care închideau cada și nu prea avea chef să fie spectator la propriul *snuff*[21]. Se gândi câteva clipe, apoi intră în cadă și închise ușile în jurul lui.

Zâmbi ușor în clipa în care ținti țeava de duș din capătul căzii și porni jetul la maximum. Poate că întreaga lui viață fusese o mizerie, dar cel puțin nu avea de gând să lase mizerie în urma lui și după moarte.

Mulțumit în cele din urmă, se așeză în cadă și-și vâri țeava pistolului în gură. Îi curgea apa în cap, în haine, în pantofi.

Ezită preț de doar câteva clipe, întrebându-se încă o dată ce făcuse cu o seară în urmă, dacă făcuse ceva. Nu că mai conta acum, își zise, așezându-și degetul pe trăgaci.

— Domnule Pullman?

Marty îngheță, cu degetul tremurându-i pe trăgaci. Pe toți dracii, halucina! Asta trebuia să fie. Nimeni nu venea vreodată la el în casă și cu siguranță nimeni nu ar fi intrat neinvitat – poate doar vreunul dintre Martorii lui Iehova, iar în cazul ăsta, se bucura că avea arma-n mână.

— Domnule Pullman?

Vocea masculină se auzea mai tare acum, mai aproape, și părea tânără.

— Sunteți acolo, domnule?

O lovitură puternică de picior făcu ușa de la baie să se zgâlțâie în țâțâni.

Simți un gust oribil în clipa în care-și scoase arma din gură și scuipă în apa care i se scurgea la picioare.

— Cine e? strigă el, făcând eforturi să pară agresiv și impunător.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule Pullman, dar doamna Gilbert mi-a spus să sparg ușa dacă e necesar…

— Cine dracu' ești tu și de unde-o cunoști pe Lily? strigă Marty.

— Jeff Montgomery, domnule? Lucrez la pepinieră?

Puștiul vorbea numai pe ton de întrebare. Doamne, ce enervant! Marty se uită la armă și oftă. N-o să reușească s-o facă niciodată.

— Rămâi unde ești, vin într-un minut.

Ieși din cadă, își scoase hainele ude, apoi îndesă revolverul, hainele și pantofii în coșul de rufe. Își înfășură un prosop în jurul taliei, apoi deschise ușa de la baie.

Un puștan înalt și frumușel – de optsprezece, cel mult nouăsprezece ani – stătea jenat în hol, cu mâinile îndesate în buzunarele de la blugi.

— Bun, iată-mă. Spune-mi acum de ce voia Lily să-mi spargi ușa.

Jeff Montgomery avea ochi mari și albaștri care se căscară într-un mod de-a dreptul comic în clipa în care observă cicatricea groasă ce brăzda în diagonală pieptul gol al lui Marty. Își feri repede privirea.

— Ă… De fapt, nu v-am spart ușa? Era deschis? Iar doamna Gilbert încearcă să vă sune de o grămadă de timp, dar n-a răspuns nimeni la telefon? Și, sincer, domnule Pullman, îmi pare foarte rău, dar domnul Gilbert a decedat.

Marty nu se mișcă timp de un minut; nici măcar nu clipi; apoi își frecă fruntea cu podul palmei, ca și când asta l-ar fi putut ajuta să conștientizeze informația.

— Cum? șopti el. Morey e mort?

Puștiul strânse din buze și lăsă privirea-n podea, făcând eforturi să nu plângă, iar părerea lui Marty despre el se mai îmbunătăți cu vreo câteva puncte,

chiar dacă puștiul își termina fiecare frază cu un semn de întrebare. Oricine îl plăcea pe Morey într-atât cât să plângă pentru el nu putea fi chiar așa de rău.

— A fost împușcat, domnule Pullman. Cineva l-a împușcat pe domnul Gilbert.

Marty nu spuse nimic, dar simți cum i se scurge tot sângele din obraji, ca și cum cineva tocmai l-ar fi scos din priză. Se sprijini de tocul ușii de la baie, bucuros că era acolo să-l susțină.

Dumnezeule mare, cât ura lumea asta!

• Capitolul 4

— Haide, Leo! Oprește la Target sau undeva, ca să-mi cumpăr o pereche de pantaloni! mârâi Gino din scaunul pasagerului.

Magozzi scutură din cap.

— Nu se poate. Locul crimei se deteriorează cu fiecare minut.

Gino trase nefericit de pantalonii săi scurți.

— Este absolut lipsit de profesionalism.

Scoase un oftat zgomotos și privi pe fereastră.

Îi plăcuse întotdeauna partea asta din Minneapolis. Se aflau în parcarea Galhoun și înconjurau lacul doar o idee mai încet decât motocicliștii care decorau fâșia de asfalt cu costumele lor viu colorate. Erau chiar și câțiva surferi ieșiți în larg, care dansau pe apă cu velele lor triunghiulare.

— La dracu', detest partea asta!

— Cel puțin nu trebuie să-i spunem noi, zise Magozzi. Tot e ceva.

— Da, presupun. Dar tot trebuie să-i punem întrebări de genul: „V-ați împușcat soțul în cap?"

— Doar de-aia ne plătesc așa de bine.

Când ajunseră, Magozzi și Gino găsiră o mașină de poliție în stradă și încă una care bloca accesul spre Uptown Nursery. Doi ofițeri în uniformă își făceau de lucru cu niște role de bandă galbenă, cu un aer foarte derutat. Magozzi își scoase insigna în clipa în care unul din ei se apropie de fereastră.

— Ați încercuit zona? Vreți să lăsăm mașina în stradă?

Bărbatul în uniformă își scoase pălăria și-și șterse cu mâneca fruntea lucioasă. Era deja cald la soare, mai ales pe asfalt.

— La naiba, domnule detectiv, nu știu. Habar n-avem pe unde să întindem banda.

— Hm, poate în jurul cadavrului? îi sugeră Gino.

Polițistul se învioră puțin.

— Da, numai că soția a mutat cadavrul.

— *Ce*?

— Exact. L-a găsit afară și l-a mutat în seră. A zis că n-a vrut să-l lase în ploaie.

— Fi-ar să fie… mârâi Magozzi.

— Închideți-o! mormăi Gino. A contaminat dovezile, a distrus locul crimei. Închideți-o și aruncați cheia. Oricum, probabil că ea l-a omorât.

— Are cam un milion de ani, domnule detectiv.

— Da, vezi tu, asta-i treaba cu armele. Bătrâni, copii… oricine le poate folosi. Oferă șanse egale de ucidere pentru toată lumea.

Ieși din mașină, trânti ușa și începu să se îndrepte spre sera din față, cu ochii pironiți în pământ, în caz că ploaia ratase vreo urmă însângerată sau ceva de genul ăsta.

Ofițerul în uniformă îl urmări cu privirea îndepărtându-se și clătină din cap.

— Ăsta nu-i un om fericit.

— Ba este, în mod normal. E doar nervos că nu l-am lăsat să se oprească să-și ia niște pantaloni lungi înainte să venim aici.

— Atunci are circumstanțe atenuante. Într-adevăr, urâte picioare!

— Cine-i în cealaltă echipă?

— Viegs și Berman. Umblă prin cartier, le pun întrebări vecinilor. Doi băieți de la siguranță și protecție păzesc cadavrul înăuntru, dar nu m-ar mira să-i fi pus băbuța să ude plantele sau mai știu eu ce…

— Da?

Ofițerul își șterse iar fruntea cu mâneca.

— E nemaipomenită cucoana!

— Ai tu un sentiment?

— Da. Am sentimentul că bărbatu-său se odihnește acum pentru prima oară după foarte mulți ani.

Magozzi îl prinse din urmă pe Gino în mijlocul drumului, uitându-se la dricul oprit în fața serei.

— Nu mai avem nicio scenă a crimei, mârâi Gino. Mai întâi a spălat-o ploaia, apoi a călcat-o directorul de la firma de pompe funebre cu tancul lui și… la naiba! Vezi și tu ce văd și eu?

În spatele dricului, aproape ascuns după acesta, era un Chevrolet Malibu decapotabil, cu interior din piele roșie, absolut splendid. Gino tânjise după mașina asta din prima clipă în care o văzuse.

— Ha! pufni Magozzi. Ce părere ai?

Gino plescăi din limbă, mistuit de invidie.

— Sigur este a lui. Nu mai există încă una la fel în Orașele Gemene.

— Și-atunci, ce caută aici?

— Habar n-am. Cumpără flori?

Niciunul din ei nu-l mai văzuse pe Marty Pullman de când părăsise departamentul, cu un an în urmă, la câteva luni după moartea soției lui. Nu că l-ar fi cunoscut prea bine nici atunci când purtau cu toții aceeași insignă. În Minneapolis, departamentele Omucideri și Narcotice nu se intersectau nici pe departe atât de des pe cât se întâmpla la televizor. Atâta că, odată ce-l vedeai pe Marty, era foarte puțin probabil să-l uiți vreodată. Avea încă fizicul de luptător de wrestling care îl dusese până în finala campionatului de stat în liceu. Picioare scurte și crăcănate, torace și brațe masive și ochi negri ce păruseră bântuiți chiar înainte de a fi. I se spusese Gorila pe vremea când încă mai avea simțul umorului, dar zilele acelea erau demult apuse.

Ușa mare, de sticlă, a serei se deschise și Pullman ieși să-i întâmpine.

— Frate, mormăi Gino pe sub barbă, cred c-a slăbit vreo douăzeci și cinci de kilograme.

— A fost un an groaznic pentru el, zise Magozzi.

În clipa următoare, Marty era lângă ei și le strângea mâinile, cu expresia la fel de sobră ca întotdeauna.

— Magozzi, Gino, mă bucur să vă văd.

— Ce dracu', Pullman? zise Gino scuturându-i viguros mâna. Te-ai apucat de grădinărit sau te-ai întors printre noi și mie nu mi-a zis nimeni?

Marty oftă prelung din obrajii stafidiți. Părea că se clatină pe marginea unei prăpăstii.

— Bărbatul care a fost împușcat era socrul meu, Gino.

— La dracu'! făcu Gino, schimbându-se la față. Era tatăl lui Hannah? Îmi pare rău. La dracu'…

— Lasă, n-aveai de unde să știi. Ascultați, nu aveți cine știe ce loc al crimei aici.

Magozzi îi sesiză tremurul din voce și hotărî să amâne condoleanțele până în clipa în care bărbatul era suficient de puternic ca să le accepte.

— Am auzit, spuse el, scoțând un carnețel de buzunar și un pix. A mai fost cineva pe-aici în dimineața asta, în afară de tine și de directorul de la pompe funebre?

— Vreo doi angajați. I-am trimis acasă, dar le-am spus să nu plece nicăieri, fiindcă o să vreți să stați de vorbă cu ei în cursul zilei de azi. Am blocat cu mașina locul în care spune Lily că l-a găsit pe Morey, dar e tot ce am putut face.

— Apreciem, Marty, spuse Magozzi.

Și-ar fi dorit să poată scăpa de cazul ăsta. Lily Gilbert își pierduse fiica într-un an și soțul în următorul. Magozzi nu știa cum putea un om să supraviețuiască unei asemenea duble tragedii, iar faptul că trebuia să-i pună femeii întrebările standard de interogatoriu i se părea dintr-odată un înfiorător gest de cruzime.

— Crezi că soacra ta va putea să stea de vorbă cu noi?

Marty reuși să schițeze un zâmbet.

— Nu s-a pierdut cu firea, dacă la asta te referi. Nu e genul lui Lily. Aruncă o privire spre sera principală. E acolo. Am încercat să o conving să intre în casă – este în spate, după sere dar nu cred c-o să se întâmple asta până nu-l iau pe Morey de-aici. Medicul legist e pe drum, nu?

Magozzi dădu din cap.

— O să facă niște cercetări la fața locului, înainte să-l mute. Nu cred că vrei să fie de față la asta.

— La dracu', normal că nu vreau. Dar Lily o să fie oriunde o să vrea să fie. Pur și simplu, așa e ea. Trase aer în piept, printre dinți. Mai e ceva.

Magozzi și Gino așteptau răbdători.

— După ce l-a băgat înăuntru, l-a spălat. L-a bărbierit. I-a schimbat hainele. E acolo, întins pe una dintre mesele pentru plante, gătit în costumul de înmormântare.

Gino închise o clipă ochii, încercând să-și stăpânească nervii.

— Asta nu e bine, Marty.

— Mie-mi spui?

— Zău, are un ginere fost polițist. Trebuie să fi știut că distruge dovezile.

— E aproape oarbă, Gino! Nici măcar permis de conducere nu mai poate să dețină. Zice că nu a văzut sângele. Presupun că l-a spălat ploaia înainte să-l găsească ea. A fost împușcat în cap, cu un pistol de calibru mic, chiar în spatele tâmplei stângi, și are părul foarte stufos… La naiba, până și eu a trebuit să caut, deși știam că-i acolo.

— Bine, conchise Gino dând din cap, renunțând pe moment.

Magozzi își notă să le spună băieților de la cercetarea locului crimei să ia hainele pe care le purtase bătrânul atunci când fusese împușcat.

— Știi ceva ce ne-ar putea fi de ajutor în povestea asta? întrebă el.

Marty râse scurt și amar.

— Vrei să spui, cine ar fi vrut să-l omoare? Sigur. Caută pe cineva care ar vrea să-i facă felul Maicii Tereza. A fost un om bun, Magozzi. Poate chiar un om mare.

Aerul din seră era încins și lipicios, încărcat cu mirosul de pământ umed și vegetație. Mese lungi, acoperite cu plante, erau aliniate pe două rânduri,

lăsând un culoar central îngust – arăta ca toate serele în care intrase vreodată Magozzi, cu excepția mesei din față, pe care se afla un cadavru în costum negru, în loc de ghivece cu flori.

Chiar și așa mort, expus pentru a fi văzut o ultimă oară, Morey Gilbert era o prezență formidabilă. Foarte înalt, cu mușchi foarte bine definiți și mai bine îmbrăcat decât fusese Magozzi vreodată în viața lui.

Doi polițiști tineri de patrulă se tot foiau pe lângă cadavru, încercând să pretindă că nu era acolo.

— Unde sunt? îi întrebă Marty.

— Soacra dumneavoastră l-a dus pe domnul în vârstă acolo, în spate, spuse unul dintre polițiști, înclinând capul spre o ușă din peretele din spate.

— Ce e acolo, Marty? întrebă Magozzi.

— Șopronul și încă vreo câteva sere. Probabil că Lily a vrut să-l scoată pe Sol de aici. Era destul de marcat.

— Sol?

— Este directorul firmei de pompe funebre care a venit mai devreme, dar era și cel mai bun prieten al lui Morey. E o lovitură grea pentru el. Așteptați, mă duc să-i aduc.

Gino așteptă ca Marty să ajungă la o distanță de la care nu mai putea să-i audă, apoi îi șopti lui Magozzi:

— I-a murit soțul, și ea îl consolează pe directorul de la pompe funebre? E cam pe dos treaba, nu crezi?

Magozzi ridică din umeri.

— Poate că așa reușește ea să facă față momentului, având grijă de alții.

— Poate. Sau poate că nu l-a iubit prea mult pe soțul ei.

Se apropiară de masa din față ca să arunce o privire cadavrului, înainte să se întoarcă familia. Gino îi ridică părul alb cu un pix, expunând gaura de glonț.

— Micuță. Presupun că e posibil s-o ratezi, dacă ești pe jumătate orb, dar știu și eu…

Se uită la ofițerii de patrulă.

— Puteți să plecați acum, dacă vreți. Preluăm noi de-aici. Trimiteți cópii după rapoartele voastre la Criminalistică.

— Am înțeles, să trăiți! Mulțumim.

Magozzi privea chipul lui Morey Gilbert și vedea o persoană, nu un cadavru; începea să simtă acea legătură aparte care se forma întotdeauna între el și victimele de care se ocupa.

— Are un chip plăcut, Gino. Avea optzeci și patru de ani și încă-și mai conducea propria afacere, își întreținea familia… Cine să vrea să omoare un bătrân ca ăsta?

Gino ridică din umeri.

— Poate vreo bătrână.

— Ești doar nervos fiindc-a mutat cadavrul.

— Sunt *suspicios* fiindcă a mutat cadavrul. Sunt nervos fiindcă m-ai obligat să vin aici în pantaloni scurți.

Se depărtară amândoi cu un pas de masă în clipa în care ușa din spate se deschise și Marty intră cu micul său anturaj geriatric, condus de o femeie micuță și firavă, cu păr argintiu strâns foarte lipit de cap. Purta o bluză albă cu mâneci lungi pe sub o salopetă cu pieptar, mărime de copil, și ochelari cu lentile groase care-i măreau ochii negri, făcând-o să semene puțin cu Yoda[3].

Un Yoda dur, hotărî Magozzi în clipa în care femeia se apropie. Nu se vedea niciun semn cum că plânsese, nu părea nici cuprinsă de disperare și, de fapt și de drept, nici vârsta nu i-ai fi putut-o ghici judecând după spatele și umerii ei drepți. Abia dacă avea vreun metru cincizeci și cinci înălțime și probabil că nu văzuse niciodată acul vreunui cântar depășind cifra patruzeci și cinci, dar arăta ca și cum ar fi fost în stare să dea peste cap un oraș întreg.

Bătrânelul care venea în urma ei era însă o altă poveste. Era devastat de durere, cu ochii umflați și roșii, iar buzele îi tremurau.

Lui Magozzi i se păru interesant că Marty întinse mâna ca și când ar fi vrut să-i atingă brațul bătrânei, dar și-o retrase în ultima clipă. Se pare că nu era genul de relație care să permită astfel de gesturi intime.

— Domnilor detectivi Magozzi și Rolseth, dumneaei este soacra mea, Lily Gilbert, iar dumnealui este Sol Biederman.

Lily Gilbert veni lângă masă și-și puse mâna pe pieptul soțului ei mort.

— Iar acesta este Morey, adăugă ea, încruntându-se la Marty, ca și cum fusese nepoliticos din partea lui să-l excludă pe socrul său din prezentări pentru simplul motiv că era mort.

— Marty ne-a spus că soțul dumneavoastră a fost un om minunat, doamnă Gilbert, spuse Magozzi. Nu-mi pot imagina ce pierdere cumplită trebuie să fie pentru familia dumneavoastră. Și pentru dumneavoastră la fel, domnule Biederman, adăugă el, fiindcă lacrimile începuseră acum să curgă șuvoi pe fața bătrânului.

Lily îl privea intens pe Magozzi.

— Te știu. Ai apărut pe toate canalele toamna trecută, cu povestea aia, Monkeewrench. Te vedeam mai mult decât îmi vedeam propria familie.

Îi aruncă lui Marty o privire ascuțită pe care bărbatul alese să o ignore.

— Presupun că aveți întrebări, așa e?

— Dacă vă considerați în stare să răspundeți, da.

Se pare că nu numai că se simțea în stare; se hotărî să treacă direct la răspunsuri.

— Bine, vă spun cum s-a întâmplat. M-am trezit la șase și jumătate, ca întotdeauna, am făcut cafeaua, am venit la seră și l-am găsit pe Morey întins pe jos, în ploaie. Marty zice că ar fi trebuit să-l las pe socrul lui să zacă afară, cu ploaia

căzându-i în ochi; să-l las acolo ca să vină niște străini și să-i vadă gura umplându-i-se cu apă…

— Pentru Dumnezeu, Lily…

— Dar nu așa ai grijă de cineva din familie! L-am adus înăuntru, l-am făcut prezentabil, l-am sunat pe Sol, apoi l-am sunat pe Marty, care nu a mai răspuns la telefon de șase luni.

— Lily, era locul unei crime, spuse Marty obosit.

— Și de unde era să știu eu asta? Ce, sunt cumva polițist? Am sunat un polițist, numai că nu mi-a răspuns la telefon.

Marty închise ochii și ceva îi spuse lui Magozzi că îi închidea de multă vreme în fața acestei femei.

— Nu mai sunt polițist, Lily.

Numaidecât, Magozzi își aminti o zi cu aproape un an în urmă, când trecuse pe lângă detectivul Martin Pullman care ieșea pe ușile primăriei cu întreaga carieră într-o cutie de carton, arătând de parcă scăpase de sub roțile unui camion.

„Te-ntorci tu, domnule detectiv”, îi spusese Magozzi, fiindcă nu știuse ce altceva i-ar fi putut spune cuiva care pierduse atât de multe și, mai rău, nu înțelegea cum putea un om să se despartă cu atâta ușurință de meseria pe care o iubea.

Marty zâmbise doar o idee.

„Nu mai sunt detectiv, Magozzi.”

Magozzi reveni în prezent tocmai în clipa în care Gino începuse interogatoriul standard: lipsește ceva? Sunt semne că ar fi fost forțată intrarea? Morey Gilbert avea dușmani, avea vreo afacere neobișnuită?…

— Afacere neobișnuită? pufni Lily. Ce vrea să-nsemne asta? Crezi c-am plantat marijuana în sera din spate, sau ce? Că avem o rețea de muncă forțată? Ce?

Gino nu tolerase niciodată prea bine sarcasmul și începu să se înroșească la față. Avuseseră de-a face cu destule rude îndurerate de-a lungul anilor și Gino știa să se descurce cu cele care sufereau o

cădere nervoasă. Simțea că i se rupe inima și suferea mult timp după aceea, dar cel puțin știa cum să le răspundă. Era normal ca oamenii să se prăbușească atunci când le murea cineva apropiat. Chestia asta corespundea concepției lui Gino despre viață și moarte, și iubire, și familie. Și îi era ușor să vorbească încet, blând, pe cât de mângâietor poate fi un polițist în astfel de situații. Însă cei furioși care se năpusteau asupra lui sau stoicii care-și țineau sentimentele în frâu îl făceau întotdeauna să intre în panică, iar Lily Gilbert părea să fie o combinație între aceste două ultime variante.

— Mă scuzați, doamnă Gilbert, îi întrerupse blând Magozzi, chestie care-l făcu pe Gino să-și dea ochii peste cap. V-ar fi prea greu să mergem afară ca să-mi arătați locul în care l-ați găsit pe soțul dumneavoastră? Povestiți-mi totul, pas cu pas, cât timp Gino discută cu prietenul dumneavoastră, Sol. Am termina mai repede în felul ăsta.

Amintirea clipei în care găsise cadavrul soțului ei aduse primul semn de slăbiciune pe chipul femeii. Doar o fracțiune de secundă, dar fusese acolo.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să vă rog să faceți asta. Dacă vă e prea greu, putem s-o lăsăm pe mai târziu.

Privirea femeii se ascuți pe dată.

— Ba sigur că trebuie s-o facem acum, domnule detectiv. Nu avem decât clipa prezentă.

O luă întins spre ușă, ca un soldățel hotărât pornit în misiune, ca să nu fie nevoită să se gândească la nimic altceva. Magozzi se grăbi să-i deschidă.

— Stați o clipă, îi opri Marty, încruntându-se. Unde e Jack, Lily? De ce nu e încă aici?

— Care Jack?

— La dracu', Lily, nu-mi spune că nu l-ai sunat…

Femeia ieșise pe ușă înainte ca Marty să-și termine fraza.

— La dracu'!

— Cine e Jack? întrebă Magozzi, cu mâna încă pe clanță.

— Jack Gilbert. Fiul ei. Nu vorbesc de foarte multă vreme, dar, ce Dumnezeu, a murit taică-său… Trebuie să-l sun.

În vreme ce Marty se duse la tejgheaua de la intrare și începu să apese tastele unui telefon, Gino se apropie de Magozzi și-i spuse printre dinți:

— Ascultă, cât timp ești acolo și stai de vorbă cu bunicuța, s-o-ntrebi și cum a reușit o așchiuță de patruzeci și cinci de kile să târască un cadavru de o sută de kilograme până aici, și să-l mai suie și pe masă.

— Hei, domnule detectiv, mulțumesc de idee!

— Cu plăcere.

— Nu ți-e prea simpatică, nu-i așa?

— Hei, mi-e foarte simpatică! Doar că are o personalitate care mă face să mă simt ca și cum aș fi înghițit sticlă pisată.

— Ha! N-a zis nimic de ținuta ta. Măcar asta, și tot e o dovadă de amabilitate.

— Uite care-i treaba! M-am întrebat: Cum dracu' a reușit să-l mute? Și mi-am răspuns: Hei, poate că nu l-a mutat. Poate că l-a împușcat aici, și doar a zis că a fost omorât afară, ca să ne facă să credem că nu mai există scena crimei.

Magozzi se gândi preț de câteva clipe.

— Interesant. Întortocheat. Îmi place cum gândești.

— Mulțumesc.

Magozzi deschise ușa ca să iasă din seră.

— Dar n-a fost așa.

— La dracu', Leo, n-ai cum să știi dacă…

— Ba da, știu.

• Capitolul 5

Detectivul Aaron Langer ajunsese în acel punct al vieții în care încetezi să mai speri că anul următor va fi mai bun decât cel trecut și mai tragi doar nădejdea că nu va fi chiar atât de rău.

Așa se întâmplă când ajungi pe la mijlocul vieții. Bătrânii pe care îi iubești se îmbolnăvesc și mor, tinerii pe care îi detești sunt promovați și îți devin superiori, piața se prăbușește și uite-așa ți se duce fondul de pensie, iar corpul începe să arate ca al lui taică-tău pe vremea când îți promiteai că niciodată, în vecii vecilor, n-o să permiți să ajungi așa. Dacă cineva le-ar spune vreodată adevărul despre viață copiilor de cinci ani, își zicea Langer, s-ar declanșa un val de sinucideri în masă prin grădinițe.

Până acum, slujba îl ajutase să treacă peste tot ce fusese mai rău. Chiar și atunci când își privise mama murind de Alzheimer, chiar și atunci când fondul 401 (k)[4] îi dispăruse în Brazilia împreună cu managerul financiar, slujba fusese refugiul lui, singura parte a vieții unde linia dintre bine și rău era curată și clară, unde știa exact ce are de făcut. Crima era un lucru rău. Să prinzi criminalii era un lucru bun. Simplu.

Sau cel puțin așa fusese, înainte de secret. Acum linia după care își ghidase întreaga viață era îngrozitor de neclară și abia dacă-și mai putea da seama pe unde să pășească. Avea disperată nevoie de un caz ca la carte, de crimă fără motivare, care să-i poată da din nou sens vieții; și, în sfârșit, părea să fi apărut unul.

— Langer, nu mai zâmbi atâta! Îmi dai fiori.

Se uită îngrozit la partenerul său.

— Zâmbeam?

Johnny McLaren îi răspunse cu un rânjet.

— Oarecum. Nu chiar. Adică, nu cât să ți se vadă și dinții… În plus, înțeleg cum te simți. După

patru luni în care n-am avut nimic de făcut, mai că-mi venea să mă duc eu să omor pe vreunul.

Langer închise ochii, încercând cu disperare să găsească un răspuns, o justificare pentru faptul că aproape zâmbise într-o încăpere plină de sânge, în care un suflet nenorocit își pierduse viața.

— Nu-i vorba de asta, McLaren, spuse el cu tristețe, apoi întoarse privirea, fiindcă nu se simțea în stare să continue.

Cea mai mare parte a carnagiului din casa lui Arlen Fischer se afla într-o sufragerie altfel imaculată – mai exact, pe o canapea cândva de culoarea fildeșului, dar care arăta acum ca și când ar fi stat o bună bucată de vreme pe podeaua unui abator. Jimmy Grimm, cel mai bun tehnician de investigație a locurilor crimelor din Biroul de Profile Criminalistice intră în încăpere, aruncă o singură privire petelor de sânge de pe canapea și spuse:

— I-a perforat o arteră, băieți. Ar fi trebuit să-l pună la pământ. Cât avea? Optzeci și nouă de ani?

— Dacă nu cumva bătrânul a fost cel care a tras, sugeră McLaren. Poate că e sângele altcuiva, și bătrânul Fischer e acum prin cine știe ce pădure și îngroapă cadavrul.

— Doamne, ce-mi plac misterele!

Grimm își puse mâinile în șold și privi în jur.

Era un bărbat rotofei și purta o salopetă albă, de unică folosință, trasă peste haine, și papuci. Lui Langer i se părea că seamănă cu mascota de la Michelin.

— Uau! Foarte interesant!

— Ce anume? întrebă McLaren, dar Jimmy nu-l auzi. Era aplecat peste canapea și pătrunsese deja într-o altă lume – lumea *lui* unde nu mai auzea decât poveștile pe care i le spuneau stropii de sânge și detaliile invizibile pentru ceilalți.

Frankie Wedell, unul dintre ofițerii de patrulă care izolaseră locul, se apropie de intrarea în sufragerie și se opri.

— Mai țineți minte cum se procedează, sau e cazul să vă împrospăteze nițel memoria băieții din tranșee?

McLaren se uită la el și rânji. Frankie era cel mai în vârstă ofițer din secție, rămas la patrulă din propria alegere, și pregătise mai mulți recruți decât putea ține minte, inclusiv pe McLaren și pe Langer.

— Ne-aducem aminte pe teren, moșule! mârâi McLaren. Pare să fie o crimă, dar nu există cadavru. Ce dracu' mai faci, Frankie?

— Făceam mult mai bine azi-dimineață, înainte să se-nroșească firele de telefon. Mi s-a frânt inima să aud de Morey Gilbert, din Uptown Nursery.

Rânjetul dispăru de pe chipul lui McLaren.

— Da, și multe inimi se vor mai frânge.

— Afurisit mod de-a pune capăt lunilor de stat pe uscat. Să pierzi așa un om bun! L-ați cunoscut și voi destul de bine anul trecut, nu-i așa?

— Da, l-am cunoscut.

— Bine că nu v-ați molipsit și voi, atunci.

— Norocul nostru, murmură Langer. Partenerul tău a spus că tu te-ai ocupat de intrarea din față, Frankie. Așa e?

— Da. Tony a acoperit partea din spate. Am început prin a căuta un trăgător și-am ajuns să căutăm un cadavru.

Privirea i se îndreptă parcă fără voia lui spre canapeaua pătată de sânge.

— Nu-mi vine să cred că încă nu l-am găsit. N-ai zice că un om de vârsta asta ar putea ajunge prea departe, după ce-a pierdut atâta sânge.

Langer cerceta încăperea cu privirea în timp ce Frankie vorbea, observând tot felul de detalii: stratul gros de lac pe dușumeaua din lemn masiv, revistele dispuse într-un evantai perfect pe o măsuță de cafea bine lustruită, volumele de literatură clasică, legate în piele, atent aranjate în bibliotecă. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Nimic nu părea nelalocul lui în această încăpere,

cu excepția acelei canapele hidoase. Canapeaua și vraful mare de cărți cu coperte lucioase, așezate pe jos, lângă măsuța de cafea. Privirea lui Langer se opri asupra lor.

— Cum arăta locul când ai ajuns aici, Frankie?

— Ei bine, menajera – o cheamă Gertrude Larsen stătea pe treptele de la intrare, absolut isterică, în stare de șoc, dând din mâini și văicărindu-se… N-aș vrea să-mi imaginez cum ar fi arătat dacă ar mai fi găsit și un cadavru înăuntru. În orice caz, am reușit să o calmez până la urmă și am dus-o la băieții noștri, dar a început să vorbească în dodii. Cred că a luat vreo pastilă sau ceva de genul ăsta. Ar fi bine să încercați să stați de vorbă cu ea, înainte să intre în comă.

— A mișcat ceva pe-aici?

— Mă îndoiesc. Din câte mi-am dat eu seama, a intrat, a văzut sângele, a luat-o razna. A sunat de pe mobil, nu de pe telefonul din casă, așa că nu cred c-a reușit să treacă de ușa din față.

— Mulțumesc, Frankie. Spune-i menajerei că ieșim imediat.

— S-a făcut.

Langer se duse lângă măsuța de cafea și își privi chipul în reflexia suprafeței lustruite.

— Nu e bine.

McLaren veni lângă el și privi măsuța preț de câteva clipe lungi, încruntându-se.

— Bine, mă dau bătut. Văd o măsuță de cafea frumos lustruită, fără zgârieturi, fără pete de sânge, fără urme de amprente. Deci, ce-mi scapă?

— Cărțile de pe jos. Ar trebui să fie pe măsuță.

— Și? Vrei să-mi spui că la tine acasă totul e întotdeauna fix la locul lui?

— Dumnezeule, nu! La mine acasă, nu. Dar în casa asta? Cred că da. Uită-te și tu în jur. Cărțile astea sunt singurele puse unde nu le e locul, Johnny.

McLaren privi camera, analizând situația.

— La dracu', trebuie să recunosc, locul ăsta arată ca o poză dintr-o revistă, nu crezi?

— Da, așa arată.

— Cu excepția canapelei.

— Și a cărților de pe jos.

McLaren oftă și își vâri mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Bine, poate că le-au dărâmat de pe masă în timpul luptei.

Langer scutură din cap.

— Dac-ar fi fost așa, ar fi împrăștiate, măcar puțin. Uită-te la ele. Sunt așezate într-un vraf aproape perfect. Cineva le-a luat de pe masă și le-a așezat aici.

— Prin *cineva* vrei să spui persoana care a tras.

— Da, la asta mă gândesc.

Capul lui Jimmy Grimm se ivi din spatele canapelei, speriindu-l pe McLaren și infirmând convingerea generală cum că Grimm nu auzea niciodată nimic atunci când cerceta scena unei crime.

— Dumnezeule, Jimmy, uitasem că ești aici! Ce dracu' faci ascuns acolo?

— Am găsit o gaură de ieșire în țesătură, pe care o leg de intrarea din perna aia din față. Cred c-o să găsim un glonț undeva prin biblioteca aia.

Aruncă o privire măsuței de cafea, apoi îi rânji lui Langer.

— Bună observația cu vraful de cărți, Langer. Imediat ce termin aici, le împachetez și le trimit la laborator, în capul listei de examinare.

— Mulțumesc, Jimmy.

McLaren își scărpină smocurile roșietice care-i apăruseră pe maxilarul nebărbierit.

— Tot nu se leagă. Intri în cameră, împuști pe unul care stă pe canapea, apoi te-ntorci și iei niște cărți de pe masa de cafea ca să le pui pe jos… De ce dracu' să faci așa ceva?

— Bună întrebare.

•

Gertrude Larsen trecuse evident cu mult de vârsta pensionării și arăta deplorabil, înfășurată într-o vestă tricotată largă și decolorată și tremurând pe bancheta din spate a mașinii de patrulă, în ciuda soarelui care încălzea interiorul autovehiculului. Când Langer se apropie de portiera deschisă, femeia ridică spre el o privire pierdută, parcă drogată. Câteva lacrimi coborau pe văile pe care ridurile i le săpaseră în obraji, dar nu păreau să fie însoțite de niciun fel de emoție.

Langer văzuse de multe ori această privire, la apropiații victimelor unor crime, tranchilizați cu sedative, la copii care înghițeau pastilele de Valium ale părinților, însă tremuratul îl neliniștea. Îngenunche lângă mașină și atinse brațul bătrânei.

— Cum vă simțiți, doamnă Larsen?

Femeia zâmbi vag și-și puse o mână tremurândă, chircită de artrită, peste a lui. Langer nu și-o putea imagina pe femeia asta dărâmată de muncă încă măturând și frecând și ținând pe mână o casă.

— Puțin mai bine.

— Ați luat ceva?

Dădu din cap, puțin jenată, și-i întinse un flacon mic, de plastic, de farmacie.

— Una din alea roz.

Langer deschise flaconul și ochii i se căscară în clipa în care privi înăuntru. Erau pastile roz, pastile albastre, galbene și câteva pastile de Tums[5], pe jumătate sfărâmate. Cele roz păreau să fie Xanax, dar nu putea fi sigur.

— Iau una din astea atunci când mă supăr foarte tare, îi explică bătrâna.

— Înțeleg.

Langer își notă adresa trecută pe flacon și i-l dădu înapoi. Femeia îl băgă într-o poșetă de modă veche, cu închizătoare de metal.

— Vă simțiți suficient de bine cât să-mi răspundeți la o serie de întrebări?

Bătrâna dădu încet din cap, tamponându-și ochii cu o batistă umedă, cu marginile din dantelă.

Langer era deosebit de blând cu femeia și interogatoriul mergea încet, dar în cele din urmă află că fusese menajera lui Arlen Fischer timp de treizeci și doi de ani, că venea de trei ori pe săptămână cu autobuzul și în fiecare duminică dimineața, tot cu autobuzul, ca să-l ajute să se pregătească pentru slujba de la ora nouă de la biserica Sf. Paul, din Lakes Lutheran. Era bine plătită, ținea la el ca la un frate și nu-și putea imagina cine ar fi vrut să-i facă rău. Și da, cărțile ar fi trebuit să fie pe măsuța de cafea, împreună cu un goblen pe care i-l făcuse ea cadou atunci când împlinise optzeci de ani, și nu, nu mutase nimic.

— Era un goblen de valoare?

Ochii înlăcrimați ai femeii se îngustară.

— Ce-i drept, nu găsești prea des model cu păsări; mai ales cu mierle albastre. Și da, a fost destul de scump. Optzeci de dolari, plus taxe. Se aplecă ușor spre el și-i mărturisi în șoaptă: Dar l-am luat la o lichidare de stoc. Nouășpe nouășnouă.

Langer îi întoarse zâmbetul.

— O adevărată afacere.

— Chiar că a fost.

Langer îi mulțumi, îi lăsă cartea lui de vizită, apoi îl rugă pe Frankie să o ducă la Hannepin County Medical Center, să stea cu ea până se termina consultul, apoi să o conducă acasă.

Frankie oftă din rărunchi.

— Ai idee cum arată camera de gardă de la HCMC duminica?

Langer ridică din umeri, în semn de scuză.

— Nu are pe nimeni, Frankie. Ia medicamente după ureche și încă mai tremură acolo, în mașină. Sunt nițel îngrijorat din cauza șocului.

— Bine, bine, dar mai bine te-ai fi făcut misionar!

Langer și McLaren rămaseră pe alee, privind mașina îndepărtându-se.

— La ce te mai gândești acum? întrebă McLaren. Că cel care a tras a dat cărțile la o parte ca să fure un goblen de douăzeci de dolari?

— Nu uita că era cu mierle albastre! Și astea nu se găsesc prea des.

— Vai de mine, Langer, încerci să faci o glumă?

— Poate.

— Încetează! Mă sperii.

O oră mai târziu, Jimmy și echipa lui încă se mai învârteau prin casă, dar treaba începea să se apropie de sfârșit. Langer și McLaren îl găsiră aplecat asupra podelei din sufragerie, înarmat cu un centimetru și un carnețel, mâzgălind tot felul de cifre.

— Hei, Jimmy! îi strigă McLaren cu veselia de care mai era în stare după ce-și petrecuse dimineața de duminică într-o casă în care avusese loc o crimă. Ia zi, ai rezolvat deja cazul?

Grimm îi răspunse cu un zâmbet obosit și se ridică în picioare cu un oarecare efort.

— În clipa asta, nu sunt nici măcar foarte sigur că avem de a face cu o crimă. Data viitoare, încercați să faceți rost și de-un cadavru, băieți. Ne-ar ușura foarte mult situația. Ați primit raportul de la spitale?

McLaren căută în agendă.

— Da. Singurele răni cauzate de împușcături raportate aseară au fost de la doi pușți de șaișpe ani din bande diferite, care-au încercat să se găurească între ei cu .22-uri. N-au reușit decât să se zgârie, n-au atins nicio arteră.

— N-a fost un .22, spuse Jimmy, ridicând o punguță în care se vedea un glonț. Calibrul .45, cu niște ghinturi foarte frumoase, apropo.

— .45 zici? În cazul ăsta, oricine-o fi fost împușcat aici azi-noapte, nu a ajuns la niciun spital sau la vreo clinică din apropiere.

— Înseamnă că e mort, concluzionă sec Grimm, uitându-se la canapea.

Langer îi urmări privirea, simțind că i se strânge stomacul.

— E foarte mult sânge.

Jimmy ridică din umeri.

— Arată mai rău decât este. Va trebui să fac niște teste de saturație ca să fiu sigur, dar, la prima vedere, aș spune că victima a părăsit casa în viață. Nu e nici pe departe sânge cât pentru o împușcătură în inimă. Bănuiesc că a atins o extremitate. Dar arterele nu se vindecă de la sine. Fără îngrijiri medicale, ar fi curs sânge din el ca dintr-o fântână, și nu există nicio picătură pe nicăieri altundeva prin casă.

McLaren scrâșni din dinți.

— Deci, cineva l-a împușcat, l-a vârât într-un sac și l-a cărat de-aici, ceea ce înseamnă că trebuie să ne uităm după un luptător de sumo. Din ce ne-a spus menajera, Arlen Fischer cântărea peste o sută treizeci de kilograme.

Jimmy Grimm se legăna în față și-n spate pe călcâie, privindu-i cu un rânjet întins pe toată fața.

— Nu l-a cărat nimeni de-aici.

— Zău? Și-atunci? L-au răpit extratereștrii de pe canapea?

— Mai bine de-atât, spuse Jimmy zâmbind, distrându-se să-i țină în șah.

— Pentru Dumnezeu, Langer, aruncă-l la pământ! Îi scot eu vorbele cu cleștele din gură, mormăi McLaren.

— Doamne, nerăbdători mai sunt irlandezii! oftă Jimmy, arătând spre o porțiune de podea izolată cu bandă galbenă. Am găsit urme de roți. De la canapea, prin bucătărie, pe ușă afară și în garaj. Patru roți, nu două. Trăgătorul vostru a adus o targă.

— Uau!

Sprâncenele roșii ale lui McLaren se ridicară instantaneu.

— Premeditare cu *P.*

— Așa s-ar părea.

Brațele dolofane ale lui Jimmy se întinseră spre tavan.

— Ei, noi plecăm de-aici și ne ducem în laborator. Se pare că ne aduc o grămadă de chestii și de la scena de la gară…

Se opri în mijlocul propoziției și mâinile îi căzură pe lângă corp.

— Oh, pentru Dumnezeu! Ai zis că Fischer avea o sută de kile?

Langer dădu din cap.

— Cel puțin.

Jimmy închise ochii și clătină din cap.

— Doamne, abia acum fac legătura. Băiatul meu a zis că tipul pe care l-au găsit pe șine era foarte masiv.

— L-au identificat?

Jimmy ridică din umeri și Langer își scoase mobilul.

— Tinker și Peterson s-au ocupat de asta, nu? îl întrebă pe McLaren.

— Da.

Langer tastă niște numere, își duse telefonul la ureche, ascultă preț de câteva clipe, apoi spuse:

— Tinker, sunt Aaron. Povestește-mi despre omul de pe șine.

Nimeni nu-l acuzase vreodată pe Tinker Lewis de reticență. Dacă-l întrebai ce mai face, îți turna istoria întregii sale vieți, fără șanse de scăpare. Langer încercă să-l întrerupă de vreo câteva ori, dar renunță în cele din urmă și ascultă într-o tăcere resemnată, cu chipul enervant de lipsit de orice expresie.

McLaren nu mai avea astâmpăr; se fâțâi de colo până colo până când îl lăsară răbdările și se duse lângă Langer, încercând să-și apropie urechea de telefon.

— Bine, Tinker, mulțumesc, spuse Langer. Trebuie să-nchid acum. McLaren a început să se dea la mine.

Închise, băgă telefonul la loc, apoi rămase așa, legănându-se în față și-n spate pe călcâie, cu un rânjet întins de la o ureche la alta.

McLaren dădu frustrat din mâini.

— La dracu', Langer, vrei să te implor?

— Cadavrul găsit pe șine nu a fost identificat. Este un bărbat în vârstă, de o sută și ceva de kilograme, cu o gaură mare în brațul stâng, chiar deasupra cotului.

Se uită la Jimmy Grimm și dădu din cap.

— O arteră perforată, exact cum ai spus, Jimmy.

— Deci, a murit în urma hemoragiei?

Langer își țuguie buzele, ștergând orice urmă de zâmbet.

— Nu. Se presupune că a făcut un atac de inimă, probabil când a văzut trenul apropiindu-se.

— Isuse! murmură McLaren, văzând mult prea clar imaginea unui om bătrân și rănit legat de șine, privind în zare și văzând farul unui tren în mișcare apropiindu-se în viteză.

— Dar dacă ar fi trăit, continuă Langer, legistul spune că și-ar fi pierdut probabil brațul. Cineva i-a legat un garou, mult prea strâns, și a stat prea multă vreme cu el.

Se uită la McLaren, ridicând dintr-o sprânceană.

— Tinker zice că a folosit un goblen cu niște păsărele albastre.

McLaren clipi, apoi își țuguie buzele într-un fluierat mut.

— Așadar, omul lor e omul nostru.

— Așa se pare.

— Isuse!

McLaren privi canapeaua și tresări străbătut de un fior, acum că înțelegea pe de-a-ntregul ce se petrecuse acolo.

— Oribilă treabă, Langer.

— Nu te contrazic.

— Un nenorocit sadic a intrat aici, l-a împușcat pe nenorocit în mână, l-a pus pe-o targă și l-a scos

din casă, apoi l-a dus și l-a legat de niște șine de tren…

— Și a avut grijă să nu carecumva să moară, ca să fie conștient de ceea ce i se întâmplă, îl completă Jimmy Grimm. Dumnezeule mare!

• Capitolul 6

Magozzi îi urmări cum încarcă trupul lui Morey Gilbert în furgoneta de la Institutul de medicină legală și tresări în clipa în care văzu sacul zgâlțâindu-se când roțile se pliară sub targă. Văzuse multe cadavre încărcate în duba asta de-a lungul anilor, dar nu se obișnuise niciodată cu acea zgâlțâitură finală cu care își părăseau cu toții casa pentru ultima oară.

Simți o ușurare în clipa în care ușile furgonetei se trântiră și puștii care, chipurile, erau asistenți de medici legiști urcară în față și o luară din loc.

— Cine sunt puștii ăștia?

— O clipă, spuse Gino în telefon, apoi lipi aparatul de piept. Nu sunt puști. Sunt adulți în toată firea, absolvenți de Medicină. Încep să ni se pară copii fiindcă am început noi să îmbătrânim.

— Eu sunt în floarea vârstei. Patruzeci de ani mi se par atât de departe că nici nu-i văd de unde sunt. Și oricum, de când avem noi asistenți? Unde dracu' e Anant?

Gino oftă.

— Se ocupă de bătrânul pe care l-au găsit legat de șine. Iar copiii au făcut treabă bună. I-am urmărit. Au purtat mănuși și tot tacâmul. Pot să termin de vorbit acum?

— Ești în timpul unei partide de sex prin telefon cu Angela?

— Nu. Cu Langer. Și ne-ai întrerupt într-un punct critic, îmi permiți?

Își duse din nou telefonul la ureche.

— Scuze pentru întrerupere, Langer. Leo trece prin criza vârstei de mijloc.

Magozzi își ținu gura preț de exact cinci secunde.

— Și tipul de pe șine era bătrân?

— Isuse! O clipă, Langer… Da, Leo, era bătrân. Foarte bătrân.

— Asta înseamnă trei într-o singură noapte, Gino. Morey Gilbert, tipul care-a încasat-o în casa plină de sânge și tipul legat de șine.

— De fapt, s-ar părea că-s doar doi și dacă m-ai lăsa o clipă să termin de vorbit la telefon, ai afla tot ce ți-ai putea dori despre bătrânii morți. Doamne! Parc-ai fi un plod care mă trage de cracul de la pantaloni!

— Nu ai crac la pantaloni.

Gino îi aruncă o privire urâtă și se duse în parcare, cu telefonul lipit de ureche.

Magozzi găsi o bancă la umbră, în fața serei, și se așeză lângă un maldăr de saci de plastic umflați, care miroseau a ciocolată. Traficul de duminică dimineața începea să se aglomereze, dar abia dacă se auzea prin gardul gros de tuia care bloca zgomotul mașinilor din stradă. Era o proprietate liniștită și plăcută în mijlocul orașului; puteai să locuiești aici, să vii la cumpărături sau să împuști pe cineva în cap în mijlocul nopții, fără a fi văzut.

Doi tehnicieni criminaliști erau încă înăuntru, examinând spațiul din jurul mesei pe care Lily Gilbert își întinsese soțul. Alți doi se învârteau pe lângă casă, cercetând asfaltul spălat de ploaie, în locul în care femeia spusese că îl găsise. Dar, din punctul de vedere al lui Magozzi, nu făceau cu toții nimic altceva decât să îndeplinească procedura standard. Intenționat sau nu, Lily Gilbert șterse toate urmele pe care ploaia le ratase.

Deja ura cazul ăsta, fiindcă știa încotro se îndrepta. Nimeni nu împușca bătrâni doar ca să se amuze. Cu excepția cazurilor în care mobilul era jaful, lista suspecților era mereu scurtă și aproape întotdeauna ucigașul era cineva din familie. Prefera la orice oră un nebun drogat rudelor care se omorau între ele. Nu existau monștri ascunși mai mari decât ăștia!

Gino se îndrepta acum spre el, traversând parcarea, cu fața lui lătăreață deja înroșită de la

soare, cu revolverul de 9 mm săltându-i peste bermudele înflorate. Se trânti pe bancă și-și șterse broboanele de sudoare de pe frunte.

— Îți vine să crezi că săptămâna trecută a nins? Frate, e cald ca-n iad aici. Cred că-s deja douășapte de grade și nu-i încă amiază. Când o s-ajungă soarele sus, o să pocnim ca floricelele de porumb.

— Ce-a zis Langer?

Gino se aplecă și-și frecă mâinile.

— Ei, asta chiar că e interesant. El și McLaren au o casă plină de sânge, dar n-au cadavru. Iar Tinker și Peterson, lângă gară, au un cadavru, dar n-au destul sânge. Grație minunii telefoniei mobile, comunică între ei și *voilà*! Se pare că bătrânul care deține casa plină de sânge este probabil individul legat de șine. Urmează să-l identifice menajera, dar sună promițător.

Magozzi se întinse puțin pe bancă, încruntându-se.

— Ei, asta chiar că-i încurcată.

— Nu mai spune! Din câte și-au dat seama până acum, cineva l-a împușcat pe bătrân în casă, i-a perforat o arteră în braț, apoi – ține-te bine! – i-a pus un garou ca să nu moară în urma hemoragiei și să-l poată lega de șine. Îți dă fiori, nu? L-a vrut în viață, ca să vadă când vine trenul. Anant îl examinează chiar în momentul ăsta, dar crede c-a făcut infarct.

— Dumnezeule!

Magozzi căzu pe gânduri timp îndelungat, dar nu-i plăcea niciuna dintre variantele care-i veneau în minte.

— L-a speriat de moarte.

— Așa se pare. În orice caz, a fost împușcat cu un .45. Tipu' nostru a fost găurit cu un pistol de calibru mic. Și nici modul de operare nu se aseamănă deloc.

— Așadar, nu există nicio legătură între cazul nostru și-al lor.

— Doar că erau amândoi în vârstă și locuiau în același cartier.

Magozzi se frecă la ochi și simți sudoarea adunându-i-se pe pleoape.

— Nici treaba asta nu-mi place.

— Mda, nici mie. Dar nimic altceva nu se potrivește, așa că, momentan, se pare că aveam de-a face cu doi ucigași.

Gino se uită la sacii de plastic de lângă bancă.

— Pe ăștia i-a mutat băbuța de una singură?

Magozzi închise ochii și zâmbi.

— Nu. Pe ăștia m-a pus pe mine să-i car. Cinșpe kile bucata. Credeam că mor.

— Halal detectiv de criminalistică mai ești! Ai ajuns să te pună la muncă un suspect într-o crimă.

— E bătrână. M-a rugat. Respectul pentru cei în vârstă, bla-bla-bla… și mai era și-o chestiune de mândrie masculină, având în vedere că ea căra sacii de douăzeci de kile cu pământ de flori.

— Deci tu crezi c-ar fi putut să mute cadavrul?

— Atât cât ar fi fost nevoie. A folosit roaba ca să-l ducă înăuntru.

— Doamne, asta-i sinistru. Să-ți plimbi soțul mort într-o roabă… Ce-i drept, nu atât de sinistru pe cât e să-l speli și să-l bărbierești. Îți spun, chestia asta nu-mi place deloc. Și să nu-mi spui că așa era obiceiul mai demult, fiindcă asta știu și eu. Dar vremurile alea au trecut, și acuma-i ciudat.

Magozzi ridică din umeri.

— Poate că bătrânii încă mai trăiesc în vremurile de demult. Dar nici mie nu-mi place. Cred că s-ar putea să fie ceva aici.

Sprâncenele lui Gino se ridicară.

— Zău?

— Nu cred că ea l-a omorât, dar mai e ceva aici care ne scapă.

— Cum ar fi?

— Nu știu. Am așa o senzație… De ce miros pungile astea a ciocolată?

— Mulci din boabe de cacao. Se pune în jurul plantelor, pe potecile din grădină, chestii de genul ăsta. Miroase-a ciocolată ori de câte ori plouă. Tare, nu?

— Nu știu… Cum îi convingi pe copiii vecinilor să nu-l mănânce?

— Trebuie să-i împușți.

Ridicară amândoi privirea în clipa în care un Mercedes decapotat nou-nouț intră pe aleea spre sere și opri cu scârțâit de frâne la doar doi centimetri de mașina de poliție care bloca accesul. Șoferul părea destul de inofensiv – de vârstă mijlocie, cam plinuț în jurul taliei, îmbrăcat într-un costum scump care încă arăta bine, în ciuda cutelor –, dar în clipa în care polițistul postat la intrare încercă să-l intercepteze, începu să danseze în loc ca un pitic agitat.

— Ăsta trebuie să fie fiul, zise Magozzi.

Gino îl privea cu un zâmbet stupid.

— Fir-ar să fie, n-am făcut legătura. Știi cine-i ăsta, Leo? E Jack Gilbert.

— Da, fiul lor. Asta am spus și eu…

— Nu, nu. *Acel* Jack Gilbert. Lipitoarea aia de avocat care apare în toate reclamele de la televizor. Cu sloganul ăla! „Nu-i lăsa să te-nvârtă cum vor ei”. El e! Frate, bietul Marty! Îți imaginezi cum e să fii cumnat c-o jigodie ca asta?

Gilbert urla acum la ofițer, punctându-și asaltul verbal cu gesturi ample ale brațelor, care-l făceau să semene cu o moară de vânt scăpată de sub control.

— Frate, uită-te la el! Afurisiții ăștia de avocați se cred stăpânii lumii.

Magozzi se ridică și-i făcu semn ofițerului să-l lase pe Gilbert să treacă.

— Încearcă să fii mai înțelegător. Omul tocmai a aflat că taică-său a fost ucis și propria mamă n-a vrut să-l sune.

— Asta nu înseamnă că nu-i jigodie.

Gino se ridică fără tragere de inimă în clipa în care-l văzu pe Gilbert pornind ca din pușcă spre ei, apoi se dădu un pas înapoi când acesta se opri atât de aproape, încât îi putea vedea cel mai fin capilar de sânge din ochii injectați.

— Voi sunteți detectivii?

Aruncă o privire neîncrezătoare bermudelor lui Gino.

— Da, domnule. Eu sunt detectiv Rolseth, iar dânsul este detectiv Magozzi.

Gilbert întinse o palmă umedă de transpirație și le scutură vârtos mâinile amândurora, în timp ce se bălăngănea în față și-n spate pe călcâie.

— Jack, Jack Gilbert.

Magozzi se pregătea să-și prezinte obișnuitele condoleanțe, însă nu avu prilejul.

— Deci, ce dracu' s-a întâmplat aici, băieți? Voi ce credeți? Un jaf? Vreun psihopat?

— Investigația este abia la început, domnule. Nu am terminat interogatoriile…

— Dumnezeule mare! Gilbert își apăsă podul palmelor pe ochi. Nu pot să cred! Sunt sute de oameni în orașul ăsta care ar vrea să mă omoare *pe mine,* inclusiv nevastă-mea, da' taică-meu este cel împușcat.

Gino ridică din sprâncene.

— Pot să vă întreb cine-ar vrea să vă omoare, domnule Gilbert? În afară de soția dumneavoastră, vreau să spun.

— Sunt avocat de daune personale, o să-ți trimit o listă. La dracu', era doar un bătrân! Cine dracu' se-apucă să-mpuște un bătrân? Unde-i mama? Unde-i Marty?

— Sunt în casă, domnule Gilbert, dar dacă s-ar putea, am avea niște întrebări…

Magozzi rămase cu gura deschisă în mijlocul propoziției, privindu-l pe Gilbert îndepărtându-se, fără să se mai uite înapoi.

— Interesantă tehnică de intervievare, comentă Gino. L-ai stors de tot ce știa, zău așa! Totuși, cred

că se mai impune și o a doua discuție. Știi tu, vreo câteva întrebări de rutină pe care ai uitat să i le pui, cum ar fi pe unde a umblat noaptea trecută, și-a ucis cumva tatăl… chestii de genul ăsta.

Magozzi îl săgetă cu privirea, apoi observă un polițist în uniformă mai în vârstă, pe care nu-l văzuse până atunci, trecând pe sub fâșia de bandă galbenă de la intrare și apropiindu-se de ei.

— Știi cine-i ăsta?

Gino își miji ochii.

— La dracu', da! E Al Viegs. Nu spune nimic de părul lui.

— Ha?

— Tocmai și-a făcut prima tranșă de implant. Arată tare ciudat. Are niște smocuri mici și o grămadă de spațiu gol.

Magozzi se surprinse holbându-se la capul bărbatului care se apropia.

— La naiba, Gino, e ca și cum mi-ai spune să nu mă uit la un elefant.

— Da, știu… Hei, Viegs!

Ofițerul îi salută foarte serios cu o înclinare a capului, în timp ce Magozzi nu se putea abține să nu se zgâiască la scalpul lui rozaliu, cu model caraghios.

— Tocmai am fost cu Breman pe la toate casele din cartier. Va trebui să ne întoarcem ca să vorbim cu vreo câțiva care nu erau acasă, dar pe cei mai mulți i-am găsit. Doar e duminică…

— Stai să ghicesc, zise Gino. Nimeni n-a auzit nimic, nimeni n-a văzut nimic.

Viegs dădu din cap.

— Exact. Dar… a fost ciudat. Se uită în jur, își drese vocea, apoi își privi pantofii lustruiți. Cred c-am fost prin vreo douăzeci de locuri, case și birouri… frate, a fost tare ciudat!

Magozzi își coborî privirea de la țeasta lui Viegs la ochii lui.

— Ce vrei să spui?

Viegs ridică din umeri neputincios.

— Mulți dintre ei au plâns. Și vreau să zic mulți. Cum auzeau că domnul Gilbert a murit, cum se puneau pe jelit. Bărbați, femei, copii… A fost groaznic.

Privirea lui Magozzi se ascuți. Povestea începea să devină interesantă.

— Nu înțeleg. Suntem la oraș. Jumătate din cei care locuiesc aici nici măcar nu-și cunosc vecinii din vedere, și când vezi ce se întâmplă aici… Viegs făcu semn cu capul înspre stradă. Te pune pe gânduri.

Gino se ridică în picioare și privi peste umărul lui Viegs, la aleea pustie.

— Despre ce vorbești?

— Ați ieșit în stradă?

— Nu de când am ajuns aici.

Viegs arată cu degetul mare înspre alee.

— Faceți o plimbare atunci. Asta trebuie s-o vedeți cu ochii voștri.

Gino și Magozzi traversară parcarea, trecură prin intrarea care se deschidea în gardul de tuia, apoi rămaseră locului, ca prostiți. Trotuarul, în ambele direcții, era ticsit de oameni de toate vârstele și rasele cu putință, dintre care unii plângeau în liniște, alții erau sobri și stoici, dar toți stăteau fără să se miște, într-o liniște desăvârșită. Magozzi simți că i se zbârlește părul de pe ceafă.

Gino văzu alți oameni traversând strada și alăturându-se celor veniți să-și prezinte condoleanțele.

— Dumnezeule mare, șopti el. Cine-a fost omul ăsta?

Un puști înalt și blond de lângă fâșia de bandă galbenă tot ridica sfios o mână, încercând să le atragă atenția. Magozzi se apropie și se aplecă spre el.

— Te pot ajuta cu ceva, băiete?

— Hm… dumneavoastră sunteți detectivii?

— Exact.

În alte circumstanțe, ai fi spus că puștiul e frumușel, dar acum era roșu la față și avea ochii umflați.

— Eu sunt Jeff Montgomery? Și el este Tim Matson? Lucrăm aici și domnul Pullman ne-a spus să stăm acasă, că poate vreți să vorbiți cu noi? Dar… a trebuit să venim, înțelegeți?

Lui Magozzi i se păru că arată ca doi pui de cățel rătăciți. Ridică banda galbenă și le făcu semn să intre pe sub ea, stăpânindu-și impulsul de a-i mângâia pe creștet și a le spune că totul o să fie bine.

• Capitolul 7

Când nu existau suspecți evidenți, prima zi de investigație a oricărei crime era un amalgam de interviuri și strângere de informații care ocupa prețioasele ore dintre comiterea unei crime și probabilitatea ca aceasta să fie vreodată soluționată. Dacă aveai noroc, prindeai o scânteie, o fărâmă de informație care să te îndrepte în direcția cea bună, însă nu fusese o zi norocoasă pentru Magozzi și Gino. Se ocupau deja de paisprezece ore de cazul Gilbert, și nimic.

Magozzi parcă pe strada din fața clădirii primăriei și, preț de câteva clipe, el și Gino rămaseră acolo, pe întuneric.

„Știi care e problema ta, Leo? Iei orice crimă mult prea personal."

Era singurul lucru spus de fosta lui soție care încă-l mai lăsa perplex, chiar și după atâția ani. Până și mărturisirea ei de la final, despre nenumăratele infidelități, își pierduse cu timpul efectul asupra lui; dar nu și asta. Fusese prima oară când îi trecuse prin minte ideea că o crimă putea să nu fie ceva personal pentru toată lumea, și încă îi era greu să înțeleagă lucrul ăsta.

Avea ceva de a face cu empatia față de victimă, bănuia. Nu fusese nici măcar o dată în stare să privească un cadavru cu acea detașare care să-i permită să-și spună că e „doar" un cadavru. Existau polițiști care puteau face asta. Unii erau nevoiți să o facă, altfel și-ar fi pierdut mințile. Magozzi însă nu reușise niciodată. Pentru el, nu era niciodată „doar" un cadavru; era întotdeauna *un om* mort, și diferența era ca de la cer la pământ.

De data asta însă era mai rău ca de obicei. Începuse investigația abia de o zi și nu numai că-i părea rău pentru victimă, dar începuse să-i pară rău că nu-l cunoscuse pe om, iar asta i se întâmpla pentru prima oară.

— Lungă zi, spuse Gino în cele din urmă, cu un oftat.

— Prea lungă. Prea mulți oameni triști. Știi, măcar o dată aș vrea să am un caz în care toată lumea să-l urască pe mort.

Gino mârâi.

— N-ai să vezi! Nimeni nu urăște un mort. Poți să fii cel mai al dracului nenorocit de pe fața pământului, dar, odată ce te vârâ-n sicriu și te expun în fața oamenilor care te-au urât cât timp ai fost în viață, parcă toți găsesc ceva de bine de spus. Ca prin minune!

Magozzi se uită prin parbriz în lungul străzii pustii. Poate că Gino avea dreptate. Poate că Morey Gilbert fusese un om ca oricare altul, căruia moartea îi dăduse un statut deosebit. Dar în sufletul lui nu credea asta.

Gino nu spuse nimic o vreme.

— Doar că de data asta cred că s-ar putea să fie altfel, Leo.

— Da, știu. La asta mă gândeam și eu.

Magozzi închise ochii, amintindu-și mulțimea strânsă în fața serelor. Era genul de adunare ad-hoc pe care te aștepți să o vezi atunci când moare vreo vedetă sau o figură publică îndrăgită, nu un individ obișnuit, de care nu a auzit nimeni. Acoperiseră subiectul în presă, dar în special din cauză că adunarea blocase traficul pe bulevard. Nici reporterii nu auziseră vreodată de Morey Gilbert, iar principala lor atenție se concentrase asupra spectaculoasei și mult mai comercialei povești despre moartea unui al doilea bătrân, torturat și legat pe o șină de tren.

Simfonia a V-a a lui Beethoven răsună din buzunarul bermudelor lui Gino. De teamă ca enervanta melodie să nu înceapă din nou, bărbatul trase atât de repede telefonul, încât își rupse buzunarul.

— La naiba, să vezi ce-i fac împielițatei! O învăț eu ce-nseamnă respectul pentru taică-său și

pentru compozitorii clasici.

— Ar trebui să-ți iei și tu un toc de telefon.

— Da, sigur! Mobilul într-un toc și pistolul în altul. Aș ajunge să mă împușc în ureche. Da, aici Rolseth.

Când Gino aprinse lumina și începu să ia notițe, Magozzi coborî din mașină și se sprijini de portieră. Apăsă o tastă rapidă a propriului telefon și așteptă până când robotul răspunse la celălalt capăt.

— Hei, sunt Magozzi. Avem o situație mai complicată și o să întârzii puțin. Încerc să ajung până la zece. Sună-mă dacă este prea târziu, altfel ne vedem atunci.

Închise mobilul și se urcă înapoi în mașină, rugându-se ca ora zece să nu fie prea târziu și să nu-i sune telefonul în următoarele ore.

Gino îi flutură carnetul în față.

— Era șeful din tura de noapte de la Wayzata Country Club. Gilbert a fost acolo aseară, așa cum ne-a spus. Se pare că merge acolo în fiecare noapte, singur, chestie care spune destul de multe despre viața lui de familie. Dar localul se închide la unu, iar Anant a stabilit ora morții undeva între două și patru, nu?

— Așa-i.

— Așadar, avea suficient timp să ajungă la sere și să-i facă felul lui taică-său. Ceea ce înseamnă că nu avem niciun membru al familiei pe care să-l putem tăia de pe lista suspecților. Bătrâna era singură-n casă, iar fiul și ginerele pretind amândoi că erau beți criță și nu-și mai aduc aminte nimic.

Oftă și-și băgă carnețelul în buzunarul de la cămașă.

— Nimeni nu mai are alibiuri în ziua de azi. Urăsc chestia asta. Ei, ce crezi?

Magozzi se întinse peste scaun și apucă una din cele două pungi pătate cu grăsime care începuseră probabil să curgă pe bancheta din spate.

— Cred că mașina asta o să miroasă a friptură un an de-acum înainte. Mai spune-mi o dată de ce a trebuit să ne ducem noi după mâncare?

— Fiindcă, dacă-l trimiteam pe Langer, s-ar fi întors cu morcovi și rumeguș, sau cine știe ce alte porcării vegetariene, de-aia!

•

Minneapolisul se gătea de seară cu salbe de lumini. Era un oraș drăguț, își spuse detectivul Langer, privind dreptunghiurile galbene dintr-un turn din depărtare, care urcau în cerul nopții asemenea unei scări de aur. Nu părea genul de loc din care să te aștepți să provină un asemenea criminal.

McLaren, tot atât de minnesotan pe cât era de irlandez, era convins că oricine îl omorâse pe Arlen Fischer venise cu siguranță din altă parte; poate din Chicago, sau din New York, sau din orice alt oraș în care existau oameni precum cei din Clanul Soprano. Langer zâmbise în fața acestor argumente, dar trebuia să recunoască și el că exista un oarecare iz de stil mafiot vechi în felul în care fusese omorât bătrânul. Nu întâlneai genul ăsta de creativitate în prea multe cercuri.

Se întoarse la monitorul din fața lui și mișcă mausul ca să readucă la viață raportul pe care îl scria. Detesta să scrie rapoarte. Detesta clasicul limbaj polițist de lemn, care-ți năclăia creierii și-ți încurca limba. Nu intrai niciodată într-o casă, pătrundeai într-un imobil. Oamenii nu erau niciodată omorâți prin împușcare, sufereau răni fatale provocate de arme de foc de cutare sau cutare calibru. Iar Arlen Fischer nu fusese în niciun caz legat de o șină de tren ca să fie făcut terci de marfarul de la miezul nopții, spre Chicago; fusese pur și simplu „imobilizat de șinele din partea de sud, cu ajutorul unor bucăți de sârmă ghimpată”. Nici măcar nu putea menționa că trenul trecea pe acolo la acea oră, fiindcă asta ar fi însemnat că presupusul făptaș premeditase o

moarte de un anumit tip, iar pentru asta nu existau suficiente dovezi. Până și-un avocat abia ieșit de pe băncile școlii ar fi sărit ca ars dacă ar fi citit așa ceva. O păsărească pretențioasă în termeni judecătorești, asta era. Dacă vreun polițist ar fi vorbit așa în viața de zi cu zi, ar fi fost luat în balon de întreaga secție.

Contemplă din nou luminile, visând la ultima propoziție și întrebându-se dacă inspectorul-șef Malcherson l-ar fi dat afară dacă scria că Arlen Fischer fusese legat de șine ca să fie „feliat” de un tren.

— Hai odată, Langer, se auzi vocea lui Mary. Au venit băieții de la catering.

Langer ridică privirea cu tresărirea vinovată a elevului care nu trebuie pus niciodată în banca de la fereastră. McLaren, Gino și Magozzi erau așezați la masa mare din biroul de la Criminalistică și scoteau recipiente albe de carton dintr-o colecție de pungi de hârtie care emanau tot felul de mirosuri.

— Mai am puțin, zise el, întorcându-se la calculatorul lui.

— Păi mie mi-e foame, recunoscu Gino. Stomacul meu a-nceput să creadă că mi-a fost retezat gâtul.

Magozzi îl privi uimit.

— De unde scoți chestiile asta?

— Ce chestii?

— Toate vorbele astea de duh.

— De la tata. E un om foarte înțelept.

McLaren găsi punga de rulouri cu usturoi și-și vârî nasul în ea.

— Înțelept în ce sens?

— În sensul că știa să fie „înțepat”, răspunse sec Gino. Hei, cum de nu sunt și Tinker și Peterson aici? Lucrați împreună, nu?

— Neah! Suntem asaltați de media în povestea asta, și șeful nu l-a mai lăsat pe Peterson să se apropie de o cameră de luat vederi de când i-a spus

imbecilului ăluia arogant de la Channel Three că e un imbecil arogant.

Gino oftă fericit.

— Ce moment frumos!

— Așa este, fu de acord McLaren. În orice caz, Tinker intră în concediu de mâine-dimineață, așa că s-a rezolvat. Acum o să culeg eu toți laurii, imediat ce Langer rezolvă cazul.

Langer zâmbi în timp ce apăsa pe comanda de „print", apoi se ridică de pe scaun și se întinse. Era bine. Să stea la birou după program, lucrând la un caz activ, ascultându-i pe băieți trăncănind… Pentru prima oară după o perioadă ce-i părea lungă de ani de zile, începea să simtă că totul ar fi putut fi bine din nou.

Ajunsese la jumătatea celei de-a cincea aripioare prăjite și se întreba dacă mai avea sticluța de Maalox în sertarul de jos al biroului, când Magozzi puse o întrebare care-i aminti că se putea să nu existe suficient Maalox în întreaga lume.

— Tu ai fost destul de bun prieten cu Marty Pullman, Langer, nu-i așa?

Ridică un deget și continuă să mestece, ca să câștige timp. Nimeni nu se aștepta ca Aaron Langer să vorbească atâta timp cât avea încă gura plină. Când înghiți în sfârșit, avu senzația că-i alunecă pe gât un cățel mic și păros.

— De-abia-l cunoșteam înainte să mă ocup de cazul soției lui.

— Da, tare ne-a mai tras clapa atunci, se amestecă McLaren. Nu că l-ar putea învinovăți cineva, săracul. Doamne, urâte vremuri.

— Nu mă îndoiesc, spuse Magozzi. A venit astăzi la locul crimei, știați?

— M-am gândit c-o să vină, explică Langer. Ținea foarte mult la bătrân.

— Mda, chestia e că… Marty arăta destul de rău.

— Ca un cadavru ambulant, îl aprobă Gino.

— Tocmai de-asta am și deschis subiectul. Am discutat cu Gino. La amândoi ne pare rău pentru el, avem senzația că s-a afundat într-una dintre gropile alea din care nu poți ieși singur, și ne gândeam că dacă voi ați fost apropiați…

— N-am fost, îl întrerupse Langer, uitându-se spre McLaren pentru confirmare. Niciunul din noi.

— Nu, era complet închis în el, zise McLaren. Adevărul e că a fost un cadavru ambulant din ziua în care i-au ucis soția. Mai bea?

Gino dădu cu tristețe din cap.

— Zice că s-a trezit azi-dimineață pe podeaua bucătăriei, lângă o sticlă goală de Jim Beam, și că n-are habar pe unde-a umblat noaptea trecută. Și i-am zis: „Hei, Marty, așa bei de când ai plecat de la noi?” S-a gândit o clipă, apoi mi-a răspuns: „Ei, asta ar explica de ce uneori nu-mi mai amintesc nimic”.

McLaren se înfioră și dădu la o parte resturile de cine știe ce animal pe care îl devorase.

— M-am cam gândit eu c-o s-o apuce pe calea asta. Nu-mi amintesc să-l fi văzut măcar o dată treaz pe durata investigației. Morey părea să fie singurul care-l mai ținea pe linia de plutire.

Magozzi ridică o sprânceană.

— Morey? Îl cunoșteai atât de bine cât să-i spui pe nume?

McLaren ridică din umeri, încurcat.

— Era suficient să-l întâlnești o dată. Era genul ăla de om, știi tu… Ne-a lovit ca un trăsnet când am auzit azi-dimineață. De parcă n-ar fi trecut și așa prin destule, bieții oameni. Și vă mai spun ceva: ucigașul vostru e un străin, fiindcă nicio persoană care l-a întâlnit vreodată pe omul ăsta n-ar fi putut să-l omoare.

Magozzi mototoli șervețelul în mână și își împinse scaunul de lângă masă.

— Da, așa ne spune toată lumea, dar avem oarecce probleme cu chestia asta… Morey Gilbert a fost împușcat o singură dată în cap, de la foarte

mică distanță. Nu pare să fi fost un accident sau un gest făcut dintr-un impuls. Sincer să fiu, are toate elementele unei execuții.

Langer clătină din cap.

— Imposibil. Morey nu și-ar fi putut face dușmani nici dacă încerca. Nu-ți poți imagina cât bine a făcut omul ăsta în viața lui.

— Oh, cred că putem să bănuim, spuse Gino. Ați văzut ce mulțime se strânsese azi la sere?

— Da. Am rămas blocați în trafic în timp ce ne întorceam de la el de acasă.

— Ei, am mai investigat și noi, am mai vorbit cu lumea, am aflat o puzderie de fapte bune.

Gino își linse niște sos *barbeque* de pe degetul mare, apoi începu să răsfoiască paginile din agendă.

— Am aici o listă de familii în prag de evacuare cărora le-a dat bani, de oameni fără adăpost pe care i-a luat din stradă și i-a adus la masă în casa lui. Dacă vă vine să credeți, era chiar și un individ cu un tatuaj de bandă, îmbrăcat într-un costum Perry Ellis, care susținea că Morey Gilbert l-a adus pe calea cea bună doar stând de vorbă cu el.

Ultimele cuvinte îl făcură pe Langer să zâmbească.

— La vorbe se pricepea cel mai bine.

— Și vorbea aproape mai tot timpul, adăugă McLaren cu un rânjet. Doamne, putea să-ți împuie capul! Dar nu erau discursuri dintr-alea pretențioase, mă-nțelegi? Vreau să zic, tipul vedea cele mai ciudate lucruri în feluri la care nici nu te-ai fi gândit.

— Cum ar fi? întrebă Magozzi.

— Oh, Dumnezeule, tot felul de lucruri! Ca atunci când m-am dus cu Langer la el, a doua zi după ce-a fost clasat cazul, și Morey a aflat că sunt catolic. Mai ții minte, Langer?

— Oh, da.

— În orice caz, ne așază la masa din bucătărie, ne dă câte-o bere, apoi începe să-mi pună tot felul

de întrebări, de parc-aș fi fost preot, sau teolog, sau mai știu eu ce…

McLaren clătină ușor din cap, amintindu-și.

Ei, domnule detectiv McLaren, catolicii au sfinți, știai asta?

Sigur, Morey.

Ei bine, mie mi se pare amuzant pe cine au ales. Cum ar fi Ioana d'Arc, care a înjunghiat oameni cu săbii, sau Sfântul Francisc, care vorbea cu păsările… Care e legătura? *Nu există consecvență. Și ăștia sunt oamenii care chipurile, îți pun o vorbă bună pe lângă Dumnezeu, atunci când nu reușești să vorbești direct cu El, am dreptate*?

Păi, da…

Atunci întrebarea mea este: *Moise, de exemplu, avea o relație de unu la unu cu Șefu', nu*? *Vorbea cu El personal, așa cum vorbesc eu cu voi. Așadar, dacă ar fi vorba să pună cineva o vorbă bună cuiva, aș zice că Moise ar fi cel mai indicat. Dar nu l-au făcut sfânt pe Moise. Oare de ce*? *Dumneata ce crezi*?

Hm, cred că trebuie să fii creștin ca să fii sfânt.

Ah! *Vezi unde vreau să ajung*? *Nu există niciun pic de logică în felul în care-i alegeți pe oamenii ăștia.*

Hei, nu-i aleg eu…

Poate-ai putea să vorbești cu cei care se ocupă de asta, ce zici? *Fiindcă realitatea este că și-au bazat întreaga religie pe Isus, și nici măcar El nu poate fi sfânt, fiindcă a fost evreu, și nu creștin. Vezi*? *N-are nicio logică. Am nevoie de ajutorul tău ca să înțeleg.*

Gino zâmbea în colțul gurii.

— Carevasăzică, era un om cu convingeri religioase?

McLaren se gândi câteva clipe.

— Nu tocmai. Dar se gândea mult la chestii de genul ăsta, ca și cum ar fi vrut să înțeleagă, dar

presupun că era ceva normal pentru el. A fost la Auschwitz, știați asta?

Gino dădu din cap.

— Știam că a fost într-un lagăr. Unul din asistenții legiști mi-a arătat astăzi tatuajul.

— Vă mărturisesc, era să mă dea peste cap când am aflat asta. Vreau să zic, nu cunoscusem pe nimeni care să fi fost într-un lagăr până atunci. Mi se părea că povestea asta s-a întâmplat acum un milion de ani, înțelegeți ce vreau să zic? Și dintr-odată, am în față un tip care-a trecut practic prin iad și a ieșit de acolo plin de iubire pentru aproapele lui. Credeți-mă, băieți, era o mare figură. V-ar fi plăcut mult de el.

— Ah, nu spune asta!

Gino se ridică și începu să strângă cutiile goale într-o pungă.

— Nu vreau să-mi placă oameni care-au murit. N-am nimic de câștigat din asta. Langer, ai de gând să lași aripioarele alea nemâncate?

— Da, le las.

Gino înșfacă una și își înfipse dinții în ea.

— Ia spuneți-mi, când stăteați voi așa la taclale cu familia Gilbert, ce fel de relație vi s-a părut că au cu fiul lor?

— Cu Jack? făcu Langer ridicând din umeri. El nu era niciodată prin zonă. Era un fel de oaie neagră, presupun. Marty zicea că avusese o ceartă serioasă cu ai lui.

Gino aruncă în pungă oasele de la o aripioară pe care o terminase de rontăit.

— Trebuie să fi fost o ceartă zdravănă. Bătrâna nu vorbește nici acum cu el.

— Probabil că a fost, fu de părere și Langer. Jack n-a stat lângă ai lui nici măcar la înmormântarea soră-sii.

— Dumnezeule! se înfioră McLaren. A fost o scenă greu de privit. Aproape că uitasem. Vine tipul ăsta de vreo patruzeci și ceva de ani, transfigurat, absolut devastat de durere, cu brațele

întinse și se împiedică de Morey. Iar Morey abia dacă s-a uitat la el, s-a întors cu spatele și a plecat. L-a lăsat pe Jack singur, plângând, cu brațele întinse către nimeni… Băieți, vă spun, a fost groaznic.

Magozzi simți un fior pe ceafă.

— Ei, asta e interesant. Își iubește toți semenii, dar îi întoarce spatele propriului fiu în astfel de momente? Și despre omul ăsta spune toată lumea c-a fost aproape un sfânt?

— Tocmai asta e, Magozzi, spuse încet Langer. Chiar era aproape un sfânt. Iar povestea aia de la cimitir a fost ceva atât de nefiresc pentru el, încât te face să te întrebi…

Se opri, încruntându-se.

— Te face să te întrebi, termină McLaren în locul lui, ce mama dracului o fi făcut Jack…

• Capitolul 8

Adevărul era că lui Magozzi îi plăcea să o privească, și uneori nu se putea abține.

— Iar te holbezi la mine.

— Nu mă pot abține. Sunt foarte superficial.

Grace McBride zâmbi, dar numai puțin. Dacă avea cumva și un zâmbet larg, în care să-și dezgolească toți dinții, Magozzi nu i-l văzuse încă.

— Trebuie să te rog ceva.

— Da.

— E ceva serios.

— Pot face față.

Și putea, desigur. Ar fi făcut orice pentru Grace McBride și nu cerea în schimb decât vreo câteva nopți ca aceasta, din când în când, în care să stea la masa din bucătăria ei, la un pahar de vin, discutând fără vreun subiect anume în timp ce îi privea părul negru și ochii albaștri, visând la ceea ce ar fi putut fi, dacă reușea să aibă suficientă răbdare.

— Vreau să stai cu ochii pe Jackson.

Oh, asta chiar că nu era a bună! Jackson era un copil dat în plasament, care locuia la doar câteva străzi distanță de Grace, și nu ar fi fost nevoie ca Magozzi să stea cu ochii pe el decât dacă Grace pleca din oraș. La dracu', poate că avusese prea multă răbdare.

Magozzi decise să fie puternic și să tacă, pretinzând că nu-i pasă, dar se trezi că gura i se deschide parcă din proprie voință, revărsând din ea întregul adevăr.

— Grace, nu poți să pleci! Am pus în lucru un întreg plan de seducție…

Încă un zâmbet în colțul gurii.

— Asta numești tu seducție? Au trecut șase luni și n-ai încercat nici măcar să mă săruți.

— Este un plan pe termen lung. În plus, nu erai încă pregătită pentru asta.

Atunci, Grace se întinse peste masă și îi atinse mâna. Magozzi îngheță. Cu foarte puține excepții, Grace nu atingea niciodată pe nimeni, dacă putea evita lucrul ăsta. Sigur, te lua de mână și te trăgea spre ceva ce voia să-ți arate, dar să atingă pe cineva doar de dragul de a stabili un contact fizic asta era ceva rar.

— Totul e gata, Magozzi. Lucrăm de luni de zile. Și acum, Arizona are ceva pentru noi.

— Oh, pentru Dumnezeu, Grace! Nimeni din Minnesota nu se duce în Arizona pe timpul verii. Este exact pe dos.

— Cinci femei au dispărut dintr-un orășel de provincie în ultimii trei ani și tot ce au e un munte de hârtii. Este un caz perfect pentru noul nostru program de software.

Magozzi simți un val brusc și neașteptat de furie colorându-i fața și întoarse capul pentru ca Grace să nu observe. Grace McBride își petrecuse jumătate din scurta ei viață de până acum ascunzându-se de criminali, și ce făcea acum, când în sfârșit era în siguranță? Fraiera se apuca să scormonească după un alt criminal și dădea fuga direct spre el. Avea bizara convingere că este terapeutic să-ți înfrunți demonii, chestie care avea logică atunci când era vorba de teama de zbor, dar niciun pic de sens când demonii erau înarmați, periculoși și, probabil, bolnavi mintal.

— Ți s-a înroșit foarte tare ceafa, Magozzi.

Se întoarse și o privi în ochi, făcând eforturi să-și păstreze calmul vocii.

— Nu există nici cel mai mic motiv să te duci acolo. Programul tău poate să proceseze toate informațiile de aici.

— Magozzi… Cele cinci anchete au generat mii de hârtii și sute de ponturi și sunt și informații noi, care apar în fiecare zi. Și nimic din toate astea nu-i pe calculator. Ar dura o lună numai să-mi transmită totul.

— Și? Așteaptă o lună!

Grace scutură din cap, iar părul negru i se undui pe umeri, în valuri strălucitoare. O făcea special, ca să-i distragă atenția, își zise Magozzi. Nu făcuse bine că-i spusese că e superficial.

— Nu avem timpul ăsta. Individul răpește câte o femeie o dată la șase luni, cu o precizie de ceas. Au trecut șase luni de la ultima.

Magozzi se gândi să izbească cu pumnul în masă. Părea un gest tipic pentru un italian, dar nu se vedea în stare de asta. Se părea că gena responsabilă cu gesticulatul îl ratase în traseul ereditar.

— Poți să-mi spui cum naiba ai reușit să găsești un departament de poliție în țara asta care să nu fie computerizat?

Grace își îngropă bărbia în mână și se uită la el.

— N-ai idee cât de multe există. Asta este o secție cu patru oameni, dintre care unul e șeful și chiar și el face ronduri duble la patrulă.

Doamne, cât îl enerva faptul că avea răspuns la toate!

— Bine, atunci unde sunt băieții de la stat? Unde e FBI-ul? Polițiștii texani? Ăia care se ocupă de cazurile în serie prin părțile lor?

Grace se strâmbă.

— FBI-ul și biroul de stat s-au implicat masiv la început. Dar, tehnic vorbind, toate cazurile încă sunt clasate la persoane dispărute, nu la omucideri. Nu există cadavre, nu există scene ale crimelor… și n-a stârnit prea mare interes nici în presă, după ce s-a aflat că victimele nu erau tocmai cetățeni model. Cele mai multe aveau un trecut dubios – fete fugite de acasă, dependente de droguri, prostituate –, așa că au căzut rapid din lista de priorități.

Magozzi simți primul licăr de speranță.

— Păi, dacă nu există cadavre, de ce sunt așa de siguri că-i vorba de niște crime în serie? Cine știe, poate-au fugit în lume… Se mai întâmplă. Poate că nu sunt moarte.

Grace începea să-și piardă răbdarea.

— Este exact zidul de care s-a izbit și șeful de secție. Când dispare o femeie de genul ăsta și nu i se găsește cadavrul a doua zi, toată lumea se dă înapoi fiindcă-și zice: „Hei, probabil că a plecat undeva…” Dar omul crede că are un criminal în serie la el în oraș și ne-a convins și pe noi. Ultima victimă nu era nici fugită de-acasă, nici drogată, nici prostituată, deși FBI-ul nu a menționat asta în raport. Era o fată de optsprezece ani, în drum spre un supermarket la mai puțin de trei kilometri distanță, ca să cumpere înghețată pentru taică-său. Era fiica șefului de poliție, Magozzi. Omul își caută copilul și nimeni nu-l ajută.

Și, cu această propoziție, Magozzi simți că pierduse lupta înainte chiar de a începe. Grace nu dădea fuga după un criminal, pleca într-o cruciadă. Închise ochii și oftă.

— Este genul de caz în care noul nostru software ar putea face o diferență.

Magozzi încercă să nu arate devastat, fiindcă avea vaga idee cum că așa ceva nu ar fi părut prea masculin. Nu putea spune că nu știuse că avea să vină și ziua asta. Grace și cei trei colegi ai ei, adevărați vrăjitori într-ale informaticii, munciseră pe brânci încă din octombrie anul trecut la un program nou, pregătindu-se să-l pună în aplicație, și acum, că era gata, Arizona avea să fie doar începutul. Povestea avea să crească precum un bulgăre de zăpadă.

Văzuse articolul în câteva numere recente ale revistelor de specialitate care ajungeau în aproape toate secțiile de poliție din țară și nu-și putea imagina nici măcar un singur polițist care să nu sară în sus de bucurie, mai ales că serviciul nu costa un sfanț.

Programul FLEE era, în esență, un detectiv computerizat. Scana fiecare hârtiuță apărută într-un caz de criminalistică, o salva în memorie, apoi examina totul, semnalând repetițiile și

asemănările. Nimic nu se pierdea, nimic nu era uitat, lucru care, din nefericire, se întâmpla mult prea des atunci când doisprezece polițiști citeau și încercau să țină minte mii de pagini de date. Software-ul compara în permanență informațiile noi cu nenumărate baze de date, identificând în doar câteva ore legături la care o echipă de detectivi ar fi ajuns poate după luni întregi de cercetare.

Grace îi explicase odată partea tehnică – plecase cu o infernală durere de cap. Magozzi se descurca rezonabil cu o tastatură, dar când venea vorba de interiorul unul hard drive se simțea ca în fața unui magician care flutură o baghetă deasupra unui lighean cu ochi de broască. În cele din urmă, Grace îi simplificase povestea.

Gândește-te așa, Magozzi. Să zicem că ai o victimă care a scris un cec unui vânzător de antichități pe undeva prin nord, cu câteva luni în urmă. Și să zicem că în aceeași zi un băiat de livrări cu cazier pentru agresiune minoră aduce ceva la magazinul de antichități. Programul o să-ți spună asta în doar câteva minute, și o să știi să-l iei în vizor pe individ. Ce-i drept, un detectiv bun, cu foarte mult timp liber, ar putea face aceeași legătură, în cele din urmă…

Sau poate că nu, își spusese atunci Magozzi. Nu existau suficienți ofițeri în Garda Națională pentru a face o cercetare atât de detaliată în timp util.

Se pare că nu spusese nimic de multă vreme și se pare că asta o îngrijora pe Grace, fiindcă încerca să-l îmbuneze cu mâncare. Magozzi privi farfuria de căpșuni cu glazură de ciocolată pe care i-o pusese în față și își zise că femeia juca foarte murdar. Și-ar fi vândut propria mamă pentru căpșuni în ciocolată, iar Grace o știa prea bine.

— Annie e deja în Arizona de mai bine de-o săptămână, îi spuse, făcându-l să zâmbească.

Era reacția pe care o aveau mai toți bărbații atunci când se pomenea de Annie Belinsky, unul

dintre partenerii lui Grace și, cu siguranță, prietena ei cea mai bună. Mult supraponderală și incredibil de senzuală, o simplă privire a femeii îi făcea pe bărbați să se simtă ca și când ar fi luat parte la o orgie.

— Caută o casă pe care să o închiriem, aranjează totul cu șeful poliției.

Zâmbetul lui Magozzi dispăru.

— Închiriați o casă? Cât timp te aștepți să dureze?

Grace ridică din umeri.

— O s-o închiriem cu luna.

Magozzi închise ochii și oftă.

— Trebuie să mă duc, Magozzi. Trebuie să fac *ceva.*

— Dar munca pe care o faci aici? Programul ăla al vostru a închis cel puțin trei cazuri în Minneapolis care durau de ani de zile. Asta nu se numește *ceva*? Trei familii care au primit în sfârșit un răspuns. Trei ucigași identificați…

— Magozzi…

— Ce?

— Erau cazuri vechi.

— Știu asta. Și avem cu milioanele. Gino mi-a adus un dosar chiar în dimineața asta…

— Doi dintre criminali erau deja morți, iar al treilea era într-un spital pentru veterani și-i curgeau balele în timp ce se uita la desene animate.

Magozzi se încruntă și întinse mâna după sticla de vin. Poate că, dac-o îmbăta, n-ar mai fi avut dreptate tot timpul.

— Nu mă înțelege greșit. M-am bucurat că am putut fi de ajutor și au fost niște teste perfecte pentru software-ul nostru. Ne-a ajutat să-i depistăm punctele slabe. Dar există oameni care ucid chiar în momentul ăsta, în timp ce noi pierdem vremea cu niște cazuri de la naftalină cu un program care ar putea salva vieți.

Magozzi o privi fix în ochi.

— Sunt italian. Sunt absolut imun la sentimentul de vinovăție. Tu, pe de altă parte, e limpede că nu ești.

— Adică?

— Adică asta este penitența ta. Voi toți vă învinovățiți încă pentru crimele Monkeewrench.

Grace tresări. Monkeewrench fusese numele companiei lor de software, cel puțin până în clipa în care devenise totodată numele mediatic pentru un ucigaș și o serie de crime fără sens, care aproape că paralizaseră Minneapolisul cu o toamnă în urmă. De atunci, tot încercau să-și găsească alt nume.

— E normal să ne învinovățim, spuse ea încet. Cum am putea să n-o facem? Dar, indiferent de motivație, este un lucru bun, Magozzi, și o știi și tu prea bine.

Îi ridică o căpșună până în dreptul buzelor și îl privi ca vrăjită luând o mușcătură. Era cel mai intim și senzual moment pe care Magozzi îl avusese vreodată cu Grace, și îi spulberă frustrările ca explozia unei împușcături. Doamne, cât detesta faptul că era atât de superficial.

Grace aproape că zâmbi din nou.

— Deci, o să ai grijă de Jackson?

„Încă o căpșună ca asta și-l înfiez”, își zise Magozzi în sinea lui, dar cu voce tare răspunse:

— Nu pot să cred că-l abandonezi pe săracul copil fără mamă!

— E luat în îngrijire de o femeie foarte drăguță. Zice că începe s-o placă, chiar dacă e albă.

— Puștiul ăsta te divinizează, Grace. E aici în fiecare zi. Nu poți să fugi pur și simplu de un atașament de genul ăsta…

Apoi nu mai spuse nimic, întrebându-se dacă nu cumva și acesta era unul dintre motivele pentru care se hotărâse să plece la drum cu compania de software. Atașamentele sunt cele mai periculoase lucruri din lume, fiindcă într-o bună zi pot conduce la încredere și poate chiar la dragoste, iar în

trecutul brutal al lui Grace, oamenii pe care-i iubeai cel mai mult și în care aveai cea mai mare încredere încercau aproape întotdeauna să te omoare.

— Nu plec decât abia peste câteva zile, încercă Grace să-l îmbuneze, de data asta fără căpșună. Au terminat astăzi pregătirile de bază la RV, dar Harley și Roadrunner încă mai au de instalat aparatura electronică.

Magozzi dădu pe gât paharul de vin și întinse din nou mâna după sticlă.

— Câteva zile amărâte? La dracu', Grace, până și când te concediază îți dau un preaviz mai mare. E prea curând. Aș putea grăbi procesul de seducție. Nici nu ți-am văzut gleznele încă. Ai glezne?

Ochii lui Grace coborâră pe cizmele englezești de călărie pe care le purtase în fiecare zi a vieții ei din ultimii zece ani, fiindcă existase cândva un bărbat care reteza tendoanele victimelor, ca să nu poată fugi.

— O să mă întorc, Magozzi.

— Când?

— Când o să-mi pot scoate cizmele.

•

Harley Davidson locuia la mai puțin de un kilometru de Grace, în singurul cartier din Orașele Gemene pe care îl considera potrivit pentru un om cu banii și gusturile lui.

Nicăieri în Saint Paul nu era mai evidentă reverența orașului pentru trecut decât pe celebrul Summit Avenue, un bulevard larg, cu mulți copaci, care se întindea de la marginea râului până aproape de centru.

La începutul secolului al nouăsprezecelea, baroni ai cherestelei, ai căilor ferate și ai țesătoriilor se stabiliseră în această zonă și înălțaseră case mari și impunătoare pe faleză și de ambele părți ale bulevardului, fiecare nou-venit încercând să îi depășească pe cei sosiți înaintea lui. Un secol mai târziu, cele mai multe dintre case

erau încă intacte și foarte frumos restaurate, fie de urmașii care nu irosiseră averea familiei, Minnesota Historical Society, fie de noii bogați ai vremii.

Harley intra în această a doua categorie de rezidenți de pe Summit Avenue, spre marea neplăcere a unora dintre vecinii săi ultraconservatori. Se plimba adesea pe străzi în serile plăcute, un bărbat uriaș și plin de mușchi, îmbrăcat în haine de piele și bocanci de motociclist, cu barbă neagră și lungă și coadă împletită la spate, care-i sălta la fiecare pas. O apariție înfricoșătoare pentru vecinii lui, și asta chiar înainte de a se apropia suficient de mult cât să-i vadă tatuajele.

Casa lui era o monstruozitate de cărămidă roșie cu turnulețe, împresurată de un gard înalt de fier forjat, cu vârfuri suficient de lungi și ascuțite cât să înjunghie un elefant. Dar, de îndată ce pășeai dincolo de ușile masive de la intrare, simțeai că pătrunzi într-un castel bavarez dintr-o poveste a fraților Grimm. Trei mii de metri pătrați de candelabre de cristal de import, mobilă veche de cea mai bună calitate, la fel de masivă ca și bărbatul care o deținea, din lemn negru, cioplit manual, din vremuri apuse, care strălucea „ca ochii unei curve spanioloaice”, după cum se exprima Harley, lucru care explica în mare măsură atitudinea ostilă a vecinilor vizavi de prezența lui. Avea un sistem de sunet care-ți făcea picioarele să tremure în pantofi, întins prin toată casa, din care răsuna fără întrerupere muzică hard rock sau de operă, depinde dacă era singur sau nu, fiindcă uneori muzica de operă îl făcea pe Harley Davidson să plângă.

În octombrie anul trecut, după baia de sânge de la birourile Monkeewrench de atunci, mutaseră temporar sediul companiei la etajul al treilea al casei lui Harley, unde lucraseră la FLEE. Până săptămâna trecută, când Annie plecase în Arizona,

îi avusese pe Grace, Annie și Roadrunner în casa lui în fiecare zi, timp de aproape șase luni, iar acum făcea presiuni ca acest aranjament să rămână permanent. Chiar și seara, după ce plecau cu toții, mirosurile și vocile lor păreau să mai rămână în bătrâna casă, lăsând senzația că parcă o familie ar fi locuit acolo; iar lui Harley îi plăcea senzația asta.

În acea seară, Harley și Roadrunner erau în vechiul grajd – o minunăție cu două niveluri, cu dușumea de piatră și lambriuri lungi de stejar, care escaladau pereții, întâlnindu-se cu arcadele plafonului în stil de catedrală. Și aici erau candelabre de cristal, pe care Roadrunner le găsea ridicol de încărcate. În plus, îi lipseau boxele pentru cai și apartamentele îngrijitorilor de la al doilea nivel, care fuseseră aici atunci când Harley cumpărase proprietatea.

În momentul de față, spațiul imens care adăpostise cândva trăsuri și briști și animalele care le trăgeau găzduia un cu totul alt tip de cai-putere. RV-ul fusese livrat în acea zi și cei doi terminaseră în sfârșit instalările de bază. Era un monstru de culoare argintie, cu geamuri fumurii, care părea complet nelalocul lui în peisaj.

— Arată ca un autobuz.

Roadrunner stătea cu mâinile în șolduri, ca un păianjen, ajungând cu ochii aproape în dreptul parbrizului enorm, care era undeva la vreo doi metri deasupra pământului. Venise cu bicicleta lui cu zece viteze tocmai din Minneapolis, un fel de antrenament fizic suplimentar, și era îmbrăcat cu unul dintre costumele lycra de bicicliști pe care le purta în fiecare zi. În seara asta alesese unul negru, fiindcă anticipase că o să se murdărească.

— Nu e autobuz. Nu-i spune autobuz. Tehnic vorbind, este un autocar de lux, și o cheamă Chariot.

Roadrunner își dădu ochii peste cap.

— De ce simți tot timpul nevoia să dai nume obiectelor neînsuflețite? Mă scoți din sărite cu treaba asta. Totul trebuie să aibă un nume la tine, de la casă până la sulă.

— Sula mea nu-i neînsuflețită.

— Zici tu. Dacă tot îți pierzi vremea căutând nume pentru toate cele, de ce nu găsești unul și pentru companie?

— De șase lui îmi tot muncesc mintea cu asta. Cum să redenumești Monkeewrench? Mi se pare… un sacrilegiu, zău așa.

— Da, știu. E ca și cum i-ai schimba numele unui copil de zece ani.

— Exact.

— Dar trebuie s-o facem.

— Probabil.

Niciunul din ei nu era împăcat cu ideea că trebuiau să schimbe numele companiei. Fuseseră Monkeewrench mai bine de zece ani și numele ăsta devenise parte din identitatea lor.

— Gecko, spuse brusc Roadrunner.

— Ce, ai strănutat cumva?

— Gecko. Ar trebui să-i spunem Gecko Incorporated.

Gura lui Harley se arcui într-o strâmbătură în chenarul negru al bărbii.

— Ce, ți-ai pierdut complet mințile? Ce dracu', asta-i o șopârlă!

Roadrunner ridică din umeri.

— Mergem mai departe pe ideea cu animalele. Eu zic că-i bine.

Harley deschise ușa mare, hidraulică, și urcă apăsat treptele, dezgustat.

— Ce să zic! Păi, dacă tot mergem în direcția asta, propun s-o botezăm după tine și să-i spunem Cap-de-Gâscă.

Roadrunner urcă îmbufnat scările în urma lui, dar uită repede de mândria rănită în clipa în care păși în interiorul plușat și aruncă o privire în jur. Covoare groase și moi ca puful acopereau

podeaua, canapele umflate se îngrămădeau în jurul unei măsuțe lucioase de lemn asemenea unor ciupercuțe de mătase, bucătăria spațioasă avea blaturi de granit și accesorii strălucitoare, din crom, și totul era îmbrăcat în lambriuri lăcuite, din lemn de tec.

Harley își strânse brațele la pieptul masiv, cu rânjet cât toate zilele întins pe toată fața.

— Ei, ce zici, micuțule? Parc-ar fi mai degrabă Palatul Buckingham, și nu o chestie pe roți, este?

Ochii lui Roadrunner se căscaseră cât cepele, ca ai unui copil în dimineața de Crăciun.

— Uau, este fantastic! Îmi place mult lemnul…

Harley ridică din umeri cu modestie.

— Am încercat să mă orientez după modelele de iaht, fără toate prostiile alea nautice… Hai, vino să-ți arăt și restul. N-am ajuns încă la partea cea mai tare.

Roadrunner traversă RV-ul în urma lui, oprindu-se o clipă să se minuneze în fața unei băi mari, complet utilate, cu duș și cadă de mărime standard. La intrarea din spate a vehiculului era ceea ce Harley numea „piesa de rezistență” – o baie enormă, care fusese totalmente convertită în birou. Erau acolo patru unități de calculator complet funcționale, un perete întreg acoperit cu tot felul de aparate și o minibucătărie, dotată cu un frigider și cutie de păstrare a trabucurilor pentru Harley și cu un espressor/filtru de cafea de ultimă generație pentru Roadrunner.

— Aici o să fie centrul nostru mobil de comandă, prietene. De-aici o să-i zgâlțâim de-o să le clănțănească dinții-n gură. Criminalii din întreaga țară au început deja să tremure.

Roadrunner reuși în sfârșit să se desprindă de aparatul de cafea.

— Frate, Grace și Annie o să cadă pe spate când o să vadă ce-i aici. Da chiar, unde e Grace? Puteam să jur c-o să fie aici, să vadă ce-ai făcut.

— N-a putut ajunge în seara asta. E-n cuibușorul ei, cu armăsarul italian.

— Vrei să spui cu Magozzi? întrebă sceptic Roadrunner.

— Păi da, cu cine altul?

Roadrunner se gândi preț de câteva clipe.

— Crezi că sunt îndrăgostiți?

Harley îl privi cu gura căscată.

— Abia acum te-ai prins, geniule? Unde dracu' ai fost în ultimele șase luni? Normal că-s îndrăgostiți.

Buza de jos a lui Roadrunner se încreți în acea expresie tragică și rănită pe care o avea de fiecare dată când i se părea că ceilalți îl lăsaseră pe dinafară cu ceva.

— Nu i-am văzut niciodată să se țină de mână. Credeam că sunt doar prieteni.

Harley își dădu ochii peste cap.

— Isuse Hristoase, nu-i filosofia lui pește, Roadrunner! Nu-ți trebuie mai mult de-o secundă și-un singur neuron funcțional în creier ca să-ți dai seama că e ceva între ăștia doi, din clipa-n care-i vezi împreună, cum se privesc unul pe altul cu ochii ăia de căței blegi!

— Oh, pentru Dumnezeu! *De-asta* crezi tu că sunt îndrăgostiți? Zău, Harley, ești un romantic incurabil. Vezi numai ce vrei tu să vezi. Magozzi e singurul cu privire de cățel. Grace este întotdeauna reținută și, dacă ai avea *doi* neuroni funcționali în creierul tău, ai fi remarcat asta. Știu că Magozzi e îndrăgostit de Grace și îmi pare sincer rău pentru bietul băiat, dar Grace pur și simplu nu e pregătită s-o ia în direcția asta. Poate că n-o să fie niciodată.

Harley îi aruncă o privire urâtă. Nu-i plăcea ce spusese Roadrunner, așa că se hotărî să nu-l creadă.

— Să nu strivești *niciodată* visurile de dragoste ale cuiva. Iubirea este o forță misterioasă și imprevizibilă și s-au văzut și lucruri mai ciudate decât ar fi să se cupleze Grace cu Magozzi. La

dracu', cine știe? Într-o zi, nu e exclus să te găsească până și *pe tine* atrăgător o femelă din rasa umană. Lumea este plină de surprize.

• Capitolul 9

— Puff! Hai, pis, pis, pis!

Se simțea un tremurat în vocea lui Rose, și pe bună dreptate. Era îngrozitor de târziu și dihania aia îngrozitoare încă mai hoinărea prin grădină, făcând pe surdul!

Îi fusese întotdeauna frică de întuneric, încă de mic copil, iar teama nu făcuse decât să se accentueze pe măsură ce înaintase în vârstă. Acum, vreo șaptezeci de ani mai târziu, se transformase într-o fobie irațională și istovitoare, care nu avea absolut nicio justificare. Nu se temea de pericolele obișnuite ale orașului, la care s-ar fi putut expune o femeie în vârstă care locuia singură, cum ar fi fost hoți, criminali sau violatori; nu-i era nici măcar teamă că ar fi putut să cadă și să-și luxeze șoldul… griji pe care fiica ei i le enumera de altfel cu fiecare ocazie. O îngrozea întunericul în sine.

Își făcu curaj și mai înaintă un pas pe veranda din spate și zări o pată albă în colțul îndepărtat al stratului de lalele. Puff presupunea evident că toată munca pe care Rose o depusese astăzi în grădină era pentru confortul lui – cea mai mare litieră din lume!

— Puff, vino încoace!

Motanul îi răspunse cu o enervantă zvâcnire de coadă, care o anunța că o să intre în casă atunci când o să aibă el chef și nicio clipă mai devreme. Creierul lui minuscul de pisică pur și simplu nu înțelegea că, odată ce întunericul înghițea grădina din spatele casei, putea să fie și devorat de viu de câinii vecinilor sub ochii ei – tot nu ar fi putut să se ducă să-l salveze.

Doamne, detesta că era așa, detesta lacrimile de frustrare pe care le simțea strângându-i-se în ochi. De ce nu putea mâța aia afurisită să vină odată?…

— PUFF, VINO *AICI*!

În sfârșit, Puff veni. Se apropie agale de stăpâna lui, de parcă abia atunci i-ar fi observat prezența, cu coada în sus, într-un salut vesel. Rose îl ridică în brațe, gângurindu-i dojeni în timp ce lacrimi prostești de ușurare cădeau pe blănița animalului. Odată retrasă în siguranța bucătăriei primitoare și luminoase, lacrimile i se uscară și turnă un castron de smântână pentru motan și un pahar de sherry pentru ea.

Telefonul sună în clipa în care se întindea pe o canapea aproape la fel de veche și de plină de noduri ca și ea. Era ginerele ei – nu cel mai inteligent individ de pe planetă și un dentist îngrozitor, considerase Rose întotdeauna – dar era un soț bun pentru fata ei, Lorrel, iar Rose presupunea că o mamă trebuia să se mulțumească cu asta.

— Bună, Richard. Da, sunt bine. Să înțeleg că iar lucrează Lorrel până târziu? Sigur că n-am uitat de mâine-seară, nu m-am ramolit încă, Richard. La ora cinci. Sărută-le pe fete din partea mea și spune-le că de-abia aștept să le văd. Am făcut fursecuri.

Rose zâmbi închizând telefonul și încă mai zâmbea în clipa în care deschise televizorul, îl luă în brațe pe Puff și începu să moțăie. Nepoatele se întorseseră de la facultate și seara următoare aveau să iasă cu toții în oraș.

Rose se trezi mult mai târziu, dezorientată și simțind dureri în tot corpul după o zi de muncă în grădină. Puff plecase din poala ei, dar îi simțea blana gâdilându-i ceafa. Se retrăsese în locul lui preferat, pe spătarul canapelei, unde-i plăcea să stea și să privească pe fereastră. Se întinse să-l mângâie, dar mâna-i încremeni în aer.

Puff mârâia.

Căută telecomanda și în cele din urmă găsi butonul de mut.

— Ce s-a întâmplat, pisi?

După câteva clipe de tăcere, auzi un foșnet slab de undeva din spatele ei, de afară, dintre tufișuri.

Sunt doar niște păsări, își spuse. Pe timpul nopții, păsările se adăposteau în ramurile moi de tuia, fâlfâindu-și aripile în timp ce săreau din cracă în cracă.

Dar ăsta nu era tocmai fâlfâit de aripi. Părea… mai mare.

E cineva acolo.

Rose simți după acele semne distincte pe care oamenii nu le observă decât atunci când este prea târziu: firele fine de păr care i se ridicaseră pe ceafă, pielea moale și lăsată de pe brațe strângându-se ca de găină, și când mârâitul jos al lui Puff crescu în tonalitate, știu…

… E cineva afară, de cealaltă parte a geamului, și se uită la mine.

Întoarse capul încet, încet și văzu doi ochi sticlind în întuneric, de cealaltă parte a ferestrei, privind-o fix.

Există un scurt moment în care trupul ei reacționă așa cum ar fi trebuit – când inima-i sări în piept și începu să-i bată nebunește, când sângele i se scurse din creier în picioare, într-un străvechi instinct de o rupe la fugă, lăsându-i fața rece și lipicioasă. Dar totul se termină aproape la fel de repede pe cât începuse, iar Rose își întoarse pur și simplu privirea spre ecranul televizorului dat pe mut, și rămase așa, așteptând să se trezească din visul ăsta atât de urât.

Nu e un vis.

Foșnetul se opri și, câteva minute mai târziu, când în sfârșit găsi curajul să se întoarcă și să privească din nou, nu mai era nimeni la fereastră.

Nu respiră decât în clipa în care simți că-i explodează plămânii, însă apoi se simți oarecum aiurea, fiindcă *fusese* într-adevăr probabil doar un vis. Imaginația joacă întotdeauna feste în acea stare incertă de veghe, dintre vis și trezire; mai ales imaginația bătrânilor.

O clipă mai târziu însă ușa de la intrare se zgâlțâi din țâțâni și Rose începu să tremure atât de

rău, încât se temea să nu i se spargă oasele, ca cioburile de sticlă.

Sună la poliție.

Se întinse spre telefonul de pe masa de lângă ea, însă mâna nu-i răspundea așa cum ar fi trebuit, nu, deloc, și nu fu în stare să facă nimic mai mult decât să-și privească apendicele inutil tremurând spasmodic și dărâmând telefonul pe podea.

Zgomotul de la ușă se opri în sfârșit, dar tăcerea era cu mult mai rea, fiindcă Rose se gândea îngrozită că era posibil să fi uitat să încuie ușa din spate, dar era mult prea speriată să se ducă să verifice.

Stătea înlemnită pe canapea, o bătrână vrednică de milă care încerca să se convingă că, dacă rămânea perfect nemișcată, dacă nici nu respira măcar, oricine ar fi venit ar fi trecut pur și simplu pe lângă ea. În următoarea clipă, auzi ușa din spate deschizându-se, apoi închizându-se cu un clichet, dar tot nu se putea mișca.

Ușa grea de interior se închise, trăgând parcă tot aerul din încăpere.

Rose nu se întoarse să îl privească, așa că pătrunse el în câmpul ei vizual și așteptă ca femeia să-și ridice ochii. Apoi scoase din buzunarul hainei o armă mare de mână pe care-o îndreptă spre ea.

Dumnezeule, n-o să treacă pe lângă ea. De data asta, o s-o omoare.

În acel cumplit moment de conștientizare, deveni din nou tânără, și puternică, și neînfricată, și sări în picioare exact în clipa în care glonțul părăsea țeava, făcând trăgătorul să-și rateze ținta. Simți focul în stomac în loc de inimă și, când privi în jos, văzu o pată mică și roșie întinzându-se pe cămașa de noapte de bătrânică.

— La dracu’, zise el, și-o împușcă din nou.

• Capitolul 10

Șeful de poliție Malcherson era unul dintre acei suedezi înalți, cu părul des și alb, cu ochi de culoarea unui lac înghețat, care lăsau impresia de om rău, și cu trăsăturile feței trase în jos, care-i dădeau un aspect veșnic trist. Un fel de Basset Hound al Departamentului Criminalistică. Purta un costum în dungi în dimineața asta – o adevărată extravaganță vestimentară pentru el.

— Îmi place costumul, se pronunță Gino, prăbușindu-se pe un scaun, lângă Magozzi.

Magozzi îi aruncă o privire de avertizare, însă Gino nu păru s-o observe.

— Foarte stilat, parc-ai face parte din Mafia.

Malcherson încremeni cu sacoul în mână și închise ochii.

— Nu e tocmai lookul pe care îl vizam, Rolseth.

— Am spus-o în sens pozitiv!

— Tocmai asta mă sperie.

Malcherson se așeză la biroul lui și lovi cu un deget proaspăt dus la manichiură două dosare de culoare roșu aprins, puse unul peste celălalt. Ținea întotdeauna copiile după anchetele în desfășurare în dosare roșii, probabil fiindcă, în stilul lui ultraconservator, găsea culoarea la fel de respingătoare ca și crima în sine. Trecuseră patru luni de când Magozzi nu mai văzuse un astfel de dosar pe biroul șefului.

— Presa vrea să știe de ce sunt torturați și uciși cetățenii în vârstă din orașul nostru.

Magozzi ridică din sprâncene.

— Chiar s-a exprimat cineva așa?

— Un puști de la Channel Ten, răspunse Malcherson, fluturând o hârtiuță roz pe care avea notat un mesaj telefonic.

— Ce porcărie! pufni Gino. Asta se-ntâmplă când îți faci prea bine treaba și nu mai există nicio crimă o vreme. În clipa în care doi tipi o mierlesc

în aceeași noapte, un idiot din presă încearcă să bage în sperieți orașul cu aluzii la legături și criminali în serie și tot felul de alte prostii pe care le-a văzut în filme. În plus, numai unul a fost torturat, și nu al nostru. Morey Gilbert a murit înainte s-atingă pământul și nu avea niciun semn pe corp, în afară de gaura aia minusculă de glonț.

— Așadar, nu există absolut niciun motiv să bănuim că ar putea exista o legătură între cele două crime?

Magozzi ridică din umeri.

— Dacă există, eu unul nu-l văd încă. Erau amândoi în vârstă și locuiau în același cartier. Asta-i tot. Numele lui Arlen Fischer nu le-a spus nimic celor din familia Gilbert sau angajaților lor. Nici descrierea lui, și mă îndoiesc că ar fi uitat așa ușor un bărbat de nouăzeci de ani și o sută treizeci de kile.

— Bun. În cazul ăsta, putem infirma zvonul despre criminalul în serie. Și așa o să ne frece destul cu moartea lui Morey Gilbert. Am primit peste trei sute de telefoane la secție, de aseară și până azi-dimineață.

Magozzi ridică din sprâncene. Era un număr incredibil. Douăzeci de telefoane primite la un caz erau suficiente ca să-i pună pe jar pe băieții de sus. Trei sute puteau pune în primejdie cariere.

— Pentru Gilbert sau pentru tipul de pe șine?

— *Tipul de pe șine* are și el un nume, îl apostrofă Malcherson. Arlen Fischer. Majoritatea telefoanelor în legătură cu el au fost din partea presei și au fost considerabil mai puține decât cele care-l vizau pe Gilbert, lucru uimitor dacă stai să te gândești la modul absolut oribil în care-a fost ucis Fischer. Așadar, ce vreau eu să-mi spuneți acum, domnilor, e cine dracu' a fost omul ăsta?

Gino își flutură degetul spre tavan.

— Exact asta am întrebat și eu când am văzut atâta lume strânsă ieri în fața serei. Desigur, eu m-am exprimat ceva mai colorat.

— Nu mă îndoiesc. Am văzut și eu mulțimea aseară, la știri. Doar o secvență. Nu părea să fi stârnit prea mare interes în presă, până când nu s-au interesat puțin cine a fost omul. Acum Channel Three montează un documentar, și știți cum o să se numească? *Sfântul Gilbert din Uptown.*

Gino râse înfundat.

— Ei, asta chiar că-i bună! McLaren ne-a povestit că Morey Gilbert l-a luat odată la rost, întrebându-l de ce nu pot și evreii să fie sfinți, și-acum poftim! I-au pus în sfârșit eticheta chiar evreului care-a ridicat problema, iar el nu mai e aici să se bucure.

— Sunt foarte sigur că este o etichetă laică, în niciun caz una catolică, dar Departamentul de Poliție din Minneapolis nu-și poate permite să lase să fie uciși sfinți de niciun fel, reali sau imaginari. Despre asta au fost cele mai multe telefoane. Sincer să fiu, mi s-a părut oarecum jenant că nu știam nimic despre un om care-a făcut atât de multe pentru ceilalți, mai ales că a fost socrul unuia dintre noi.

Gino se lăsă să alunece în scaun și-și puse pe burtă mâinile, cu degetele împreunate.

— Mda, ce-i drept, Marty Pullman n-a fost niciodată prea comunicativ. Avea o viață de familie destul de retrasă. Dar, din câte-am aflat și noi până acum, Morey Gilbert a fost caritatea întruchipată. A ajutat mai mulți oameni decât și-ar putea cineva aduce aminte și, dacă nici asta nu înseamnă să fii sfânt, atunci nu știu ce să mai zic. Problema e că asta nu prea-l face un candidat potrivit pentru crimă.

Malcherson își întoarse privirea spre Gino.

— Am citit interogatoriul pe care i l-ai luat detectivului Pullman. Cum era?

— Arăta ca dracu', dacă la asta te referi. N-am scris asta în raport, dar aproape că mi-a zis pe șleau că stă mai tot timpul beat criță, din ziua în care a plecat de la noi, anul trecut. Nici nu și-a

putut aminti unde a fost în noaptea în care a fost ucis socrul lui. Zice că s-a trezit pe podeaua din bucătărie cu o sticlă goală în mână, și că asta e tot ce știe.

— Doar nu vorbești serios că-l suspectezi!

— Pe Marty? Dumnezeule, nu. Dar trebuia să-l întreb. Trebuie să cercetăm toată familia, și o știe și el. Mai ciudat e cu cumnată-său, Jack Gilbert? În primul rând, nu mai vorbește cu ai lui de Dumnezeu știe când – se pare că s-a însurat cu o luterană în loc să ia o evreică drăguță, chestie care am eu senzația că nu a mers prea bine deci, asta-i ceva interesant. În noaptea în care cineva i-a făcut felul lui tată-său, avea aceeași preocupare ca și Marty, doar că într-o zonă mai bună a orașului. S-a făcut țăndări la Wayzata Country Club, s-a trezit pe aleea din fața casei a doua zi dimineața, iar cei de la club spun că face asta aproape în fiecare seară. Parcă întreaga lor familie s-a dus de râpă după ce-a fost ucisă Hannah.

Șeful de poliție Malcherson își privi mâinile preț de câteva clipe, fără să spună nimic.

Chiar și după un an, amintirea morții lui Hannah Pullman încă mai avea darul de-a pune capăt oricărei conversații în secția lor de poliție. Scenele de violență aleatorii nu erau ceva nemaiîntâlnit în Minneapolis, mai ales în cartierele terorizate de bande rivale, unde cetățenii nevinovați erau uneori prinși în schimbul de focuri. Erau însă cazuri rare și întotdeauna scandalizau întregul oraș. Dar, când victima s-a întâmplat să fie soția unui ofițer de poliție, șocul a fost de o mie de ori mai mare și toți cei din departament au fost profund afectați.

Uneori se întâmpla să fie uciși polițiști; asta făcea parte din riscurile meserie. Însă riscul ăsta nu trebuia sub nicio formă să se extindă asupra familiilor. Uciderea soției detectivului Martin Pullman fusese o zguduitoare trezire la realitate pentru fiecare dintre ei, fiindcă Marty fusese înarmat și se aflase chiar lângă Hannah în clipa în

care-i retezaseră beregata și, cu toate astea, nu putuse să o apere. Povestea îi făcuse pe toți să-și dea seama că familiile lor erau totuși vulnerabile, să se simtă puțin mai neajutorați, iar tristul adevăr era că cei mai mulți dintre ei îl socotiseră pe Marty vinovat pentru asta.

De ce nu l-a împușcat pe nenorocit când a avut ocazia?

Magozzi auzise de sute de ori întrebarea între pereții primăriei în lunile care urmaseră, și întotdeauna îl făcea să se simtă prost, mai ales când îl auzise și pe Gino spunând același lucru.

— Ați cunoscut-o vreunul dintre voi pe Hannah? întrebă Malcherson.

Magozzi clătină din cap.

— Doar cât să o salut dac-o întâlneam pe coridor. Mai venea uneori să-l ia pe Marty.

— Mă tot gândesc la doamna Gilbert. Fiica ei, apoi soțul… amândoi uciși în mai puțin de un an. Nu știu cum poate cineva trece peste așa ceva.

— Ei, nu te lăsa prea repede copleșit de milă pentru bătrânică, spuse Gino. Nici ea nu are alibi.

— Lui Gino nu prea i-a plăcut de doamna Gilbert, îi explică Magozzi.

— Ce nu mi-a plăcut mie e că a distrus locul crimei și că nu părea prea îndurerată de faptul că i-a murit soțul. Și nici atitudinea ei nu mi-a plăcut.

Malcherson se încruntă.

— Ce fel de atitudine?

— Destul de ostilă, dacă mă-ntrebi pe mine. Noi ne făceam doar treaba și încercam să aflăm cine i-a ucis soțul… Așa că i-am pus vreo câteva întrebări și ea a sărit cu gura pe mine.

Malcherson îi aruncă o privire obosită lui Magozzi, așteptând traducerea.

— Gino a întrebat-o pe doamna Gilbert dacă desfășurau vreo „afacere mai puțin obișnuită”, și ea s-a simțit jignită.

— Oh…

— E drept, chiar a țipat la el.

— Ah!

Malcherson se uită din nou la Gino și, preț de-o clipă, lui Magozzi îi fu teamă că șeful s-ar putea chiar să zâmbească.

— Pe scurt deci, ai pus la îndoială integritatea soțului ei mort, iar răspunsul femeii a fost mai puțin amabil decât considerai tu că meriți.

Gino începu să roșească și capul păru că i se afundă în gât.

— Trebuia să fi fost acolo…

— Îmi pare foarte rău că ți-a afectat latura sensibilă, detectiv Rolseth.

Magozzi se făcu că se șterge la gură pentru a-și ascunde zâmbetul, dar Gino îi văzu.

— Oh, haide, Leo! A fost mult mai mult de-atât, știi foarte bine! Se-ntâmplă ceva cu bătrâna asta. Lasă că n-a vărsat o lacrimă și are o gură ca un bici. A intrat în panică atunci când a găsit cadavrul soțului ei? Nu. L-a pus într-o roabă – într-o *roabă,* pentru numele lui Dumnezeu – l-a plimbat până-n seră, l-a urcat pe-o masă de răsaduri, apoi l-a spălat cu furtunul de grădină și l-a îmbrăcat frumos ca să aștepte musafirii. Nu așa se comportă o văduvă îndurerată și, dacă ne lăsăm prinși în scenariul ăsta, înseamnă să închidem ochii în fața posibilității că și ea ar putea fi ucigașul și a făcut tot posibilul ca să își șteargă urmele.

Malcherson se lăsă pe spătarul scaunului și oftă.

— Dumneata ai intervievat-o, detectiv Magozzi, și nu ai trecut-o pe lista suspecților în raport.

— Și îmi mențin părerea, cel puțin deocamdată, spuse Magozzi.

Se încruntă însă, comparând scenariul prezentat de Gino – Lily Gilbert cărându-și soțul în roabă ca pe un sac de tărâțe – cu propria imagine despre cele întâmplate – o femeie în vârstă, înnebunită de durere, încercând să-și scoată soțul din ploaie, să-l facă „prezentabil”. Amândouă variantele erau posibile. Nu putea fi cu certitudine sigur care din

ele era cea adevărată, iar pe termen lung lucrul ăsta ar fi putut avea o importanță covârșitoare.

— Dar, așa cum a spus și Gino, sunt de acord că mai este ceva la mijloc. E o femeie dură și este destul de închisă. S-ar putea să știe mai multe decât vrea să lase impresia. Pur și simplu nu știm încă.

Gino se lumină numaidecât la față.

— Hei, îmi place asta! Poate că încearcă să-o acopere pe jigodia aia de fiu-său. Sigur, îl urăște, dar aici e vorba de instinct matern. Ia imaginați-vă asta: Jack Gilbert la club, turnând în el whisky ca într-o sugativă. Începe să se gândească la cât de nefericită e viața lui și cât de nedrepte sunt legăturile lui cu familia și-l copleșește tristețea. Bătrânul nu întinerește, iar Jack își zice că poate a sosit vremea să se împace. Așa că, după ce-l dau afară din bar la ora închiderii, se hotărăște să-i facă o vizită și să îngroape securea, o dată pentru totdeauna. Dar lucrurile nu merg prea bine și, până să-și dea seama ce se-ntâmplă, taică-său e mort și el ține-n mână arma fumegândă.

Malcherson ridică o sprânceană albă. Era obișnuit cu teoriile spontane ale lui Gino.

— Nu-mi imaginez că ai găsit și vreo dovadă care să conducă spre această postulație.

— Niciuna, răspunse vesel Gino. Tocmai mi-a venit, în clipa asta.

— Jack Gilbert a avut vreodată probleme cu poliția?

Gino clătină din cap.

— Nu. Doar vreo două amenzi pentru conducere sub influența alcoolului și pentru depășire de viteză. Nu deținea nicio armă înregistrată pe numele lui sau al soției. Dar asta nu înseamnă nimic. Și este avocat de daune personale, adăugă Gino, fără să înțeleagă cineva unde voia să bată cu asta.

— Hai, prezentați-mi pe scurt ordinea evenimentelor.

Magozzi frunzări paginile cu colțuri îndoite ale agendei sale cu spirală.

— Aceeași rutină zilnică, din câte ne-a spus doamna Gilbert. S-a dus la culcare imediat după știri, iar Morey a rămas să se ocupe de hârtii și de niște treburi pe care le mai avea pe la sere. Doamna Gilbert a spus că soțul ei se culca de obicei în jur de miezul nopții, dar nu poate confirma acest lucru pentru seara în care a murit.

Malcherson se încruntă întrebător.

— Au dormitoare separate, domnule. Ne-a spus că a dormit neîntoarsă toată noaptea și că s-a trezit la șase și jumătate, ca de obicei. Și-a găsit soțul în fața serei, la scurt timp după aceea. Dar medicul legist a estimat ora morții undeva între două și patru dimineața.

Sprâncenele lui Malcherson se ridicară.

— Cam târzie oră la care să mai lucreze un bătrânel în grădină.

Magozzi dădu din cap.

— Așa ne-am gândit și noi, domnule. Fie ceva l-a ținut pe Morey Gilbert treaz și afară până peste ora lui de culcare, fie ceva l-a făcut să iasă din casă mai târziu.

— Sau *cineva,* cum ar fi, de pildă, fiu-său, insistă Gino în ultima sa teorie. Sau, dacă nu vă place fiul, ce ziceți de nevastă? Mie-mi convine-n ambele feluri.

Malcherson îi aruncă una dintre acele priviri îndurerate pe care le vezi uneori pe chipul părinților care au de a suta oară a face cu un copil problemă.

— Compasiunea dumitale pentru rudele îndurerate îmi reînnoiește speranța în rasa umană, detectiv Rolseth.

— Tocmai asta e, șefu', că nu văd prea multă durere la rudele astea. Când o să văd durere, o să arăt și eu compasiune.

— Concluzia la care am ajuns, se amestecă Magozzi, este că trebuie să aflăm mult mai multe

despre Morey Gilbert, să vedem dacă găsim ceva care să ne îndrepte într-o altă direcție. Pare improbabil în momentul ăsta să-și fi făcut prea mulți dușmani, dar este evident că-și făcuse cel puțin unul. Problema e că nimeni dintre cei cu care am discutat până acum nu vrea să admită că acest lucru ar fi măcar posibil inclusiv Langer și McLaren, care au ajuns să îl cunoască destul de bine atunci când investigau cazul lui Hannah. Avea vreo câțiva prieteni apropiați – directorul de pompe funebre, de exemplu – și o să mai stăm o dată de vorbă cu el.

Becul roșu al telefonului de pe biroul lui Malcherson începu să clipească.

— Probabil încă un reporter, zise Gino. Vrei să răspund eu?

Malcherson aproape că zâmbi.

— Scuzați-mă o clipă, domnilor. Nu plecați nicăieri.

Ridică receptorul, ascultă preț de câteva clipe, apoi scoase un set imaculat de foi din sertarul din mijloc al biroului și-l așeză cu atenție pe suprafața de piele. Părea să aibă un stoc inepuizabil de astfel de seturi nou-nouțe – Magozzi nu-l văzuse niciodată să folosească vreunul care mai fusese câtuși de puțin utilizat și se întreba adesea dacă șeful lui avea cumva acasă un dulap întreg de seturi de foi scoase din uz fiindcă le lipsea prima pagină.

Magozzi și Gino îl urmăriră notând niște informații cu stiloul Montblanc, înțelegând treptat ce se petrecuse. Telefoanele obișnuite nu presupuneau niciodată luare de notițe.

— Nu sunt vești bune, spuse Malcherson, după ce puse în sfârșit telefonul în furcă. Tocmai m-a sunat ofițerul Viegs. A fost chemat la o femeie în vârstă, găsită împușcată în casa ei, azi-dimineață.

Rupse foaia de hârtie din teanc și i-o întinse lui Magozzi.

— Același cartier? întrebă Gino.

— Ai ghicit, detectiv Rolseth.

Malcherson se uită la setul de foi rămase. Pe a doua pagină se vedeau imprimate urmele peniței; albul imaculat era acum murdărit de detaliile unei crime. Altul care avea să sfârșească în dulap.

• Capitolul 11

Magozzi și Gino opriră în fața unei căsuțe micuțe și drăgălașe, cu obloane albe, strălucitoare, și tencuială de culoare albastru aprins, care-l întristă numaidecât pe Magozzi. Astfel de case nu trebuiau să aibă bandă galbenă în jurul lor, care să le strice combinația cromatică.

Nici grădina nu reuși să-i risipească melancolia. Era plină de straturi de flori meticulos aranjate, care probabil că aveau să fie date uitării și acoperite de buruieni peste numai o săptămână, și de ornamente cam kitsch pe care numai o bunicuță își permitea să le înșire în grădină fără a fi luată peste picior. Scăldătoare pentru păsări, încrustată cu marmură, broaște din rășină cu ochi de sticlă colorată și statuete de pitici zâmbitori, îmbrăcați cu halate de brocart din cioburi de sticlă. Unul dintre pitici ținea în mână o pancartă pe care scria: *GRĂDINA BUNICII.*

Gino privi vreme îndelungată piticul ăsta, înainte de a întoarce în sfârșit capul.

Ofițerul Viegs îi aștepta în soare, lângă ușa din față, și picături mici de sudoare îi străluceau între smocurile implantate de păr.

— Viegs, dacă te mai găsim la multe crime, va trebui să te punem pe lista suspecților, zise Magozzi.

— Domnule detectiv, dacă mai apare vreo crimă de genul ăsta pe tura mea, o să-mi iau niște zile libere ca s-o mut pe mama într-un loc mai sigur. În Bronx, de pildă. Locuiește în cartierul ăla de pensionari de lângă Lac și atât ea, cât și vecinii ei erau pe punctul de a-și face bagajele încă de ieri, după alea două crime. Asta de azi o să-i pună rău de tot pe jar, și nu pot spune că-i condamn.

— Te înțeleg. Dar, dacă te liniștește cu ceva, nimic din ce-am aflat până acum nu pare să facă legătura între cele două cazuri de ieri.

Viegs ridică din sprâncene și toate smocurile de păr i se mișcară.

— Cu excepția faptului că acum avem trei, că toate victimele erau în vârstă, că locuiau în același cartier și că toate trei au fost împușcate.

— Da, mai e și asta… Ce ai pentru noi?

Viegs oftă și-și scoase agenda.

— Rose Kleber, cu *K.* Șaptezeci și opt de ani, văduvă, trăia singură. Două împușcături, una în stomac și una în piept, nu există semne de jaf sau de agresiune sexuală. Avea două nepoate care se întorseseră acasă de la facultate în vacanța de primăvară. Au venit să-i facă o surpriză în dimineața asta, au găsit ușa din spate deschisă și pe bunica lor moartă în mijlocul casei. Ne-au sunat mai întâi pe noi, apoi pe mama lor.

Făcu o pauză și trase aer în piept.

— Erau amândouă destul de răvășite, așa că i-am spus lui Breman să le ducă acasă, după ce le-am luat declarațiile. Dar nu avem mare lucru. Era o femeie în vârstă. Se ocupa de grădină, mergea la centrul pentru persoane în vârstă, făcea fursecuri, pentru Dumnezeu… Fir-ar să fie! Da' știu că nu s-au grăbit.

Gino îi urmări privirea și văzu o dubă de la Channel Ten oprindu-se pe aleea din fața casei.

— S-a răsturnat o cisternă cu benzină acum vreo oră. Toți reporterii din oraș stăteau în jurul ei cu camerele pornite, așteptând să explodeze. Se pare că n-a explodat. Imaginează-ți un zid între tine și ei și fă pe prostul, Viegs.

— Sigur. S-ar putea să vreți să intrați prin spate. Echipa lui Jimmy lucrează în camera din față.

De îndată ce trecură pragul ușii din spate, Magozzi și Gino dădură nas în nas cu Jimmy Grimm. Avea aceeași expresie serioasă dintotdeauna.

— Salut, băieți! Nu ne-am văzut demult.

Magozzi îl bătu pe umăr.

— Și ne place așa.

Gino se lumină o idee la față, recunoscător pentru orice detaliu care îi permitea să se abată de la subiect.

— Hei, Jimmy, am auzit că te pensionezi.

— Da, vezi să nu. Cred că nu te-ai mai uitat de mult la fondul de pensii.

Magozzi arătă din cap spre punguțele de colectare a dovezilor pe care Grimm le ținea în mână.

— Ai ceva pentru noi?

Umerii bărbatului părură să se prăbușească sub greutatea unei întrebări pentru care nu avea răspuns.

— Nu cine știe ce. Nimic important. Niște pământ, probabil din grădina din spate, o grămadă de păr de pisică și un glonț de 9 mm pe care l-am găsit înfipt în perna de pe canapea. Ăsta a trecut prin ea. Celălalt probabil că este în victimă. Se pare că a împușcat-o mai întâi în stomac. Dar cum dracu' poți să ratezi de la o distanță atât de mică mă depășește.

— Poate că așa a vrut.

Jimmy clătină din cap.

— În cazul ăsta, e un nenorocit sadic.

— Viegs zice că intrarea n-a fost forțată, că nu-s semne de jaf.

Jimmy clătină iar din cap.

— Nu pare să fi fost asta. Avea poșeta lăsată la îndemână, cu o grămadă de bani în ea, și nu avem semne să fi fost forțată nicio intrare. Fie l-a lăsat chiar ea înăuntru, fie asasinul a găsit o ușă deschisă și a intrat singur.

— Sau poate că avea un rând de chei, sau știa unde-și ține cheile, adăugă Gino, notându-și să stea de vorbă cu băieții care-i făceau reparațiile, sau îi tundeau peluza, sau cu oricine altcineva ar fi putut avea la un moment dat acces în casă.

Jimmy dădu din cap.

— E posibil. Apropo, am găsit televizorul pornit când am ajuns, dar l-am închis după ce l-am

examinat pentru amprente. Ridică din umeri, scuzându-se. Era emisiunea lui Jerry Springer și mi s-a părut deplasat să îl ascult în timp ce examinam scena unei crime. În orice caz, tocmai i-am predat victima lui Anant, dacă vreți să vă uitați la ea înainte să-și înceapă el treaba. Cred că vă așteaptă.

— Mulțumim, Jimmy. Ținem legătura.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși să își miște buzele.

În timp ce treceau prin bucătărie, Magozzi observă o farfurie de biscuiți de casă pe bufet, atent înveliți în folie de plastic, pângăriți de un strat gros de pudră de amprente.

Doctorul Anantanand Rambachan stătea liniștit, rugându-se parcă, aplecat peste trupul chircit al lui Rose Kleber. Era căzută pe jos, cu fața la podea, într-un cerc mare de culoare maro-ruginie, aproape de un telefon stropit cu sânge. Până și Anant părea totalmente bulversat de ceea ce vedea, ceea ce-l făcu pe Magozzi să simtă o strângere de inimă. Fiindcă, dacă exista măcar un om pe lume care să găsească logicul într-o situație în aparență complet ilogică, acela era doctorul Rambachan. Dacă nici el nu reușea să înțeleagă, ei, ceilalți, nu aveau nicio șansă.

Ridică privirea și îi salută trist, cu o înclinare a capului.

— Domnilor detectivi Magozzi și Rolseth. Sunt încântat să vă revăd pe amândoi, în pofida circumstanțelor.

— Așa spui întotdeauna, Doc, zise blând Gino. Cred c-ar fi cazul să ieșim împreună la o bere odată, ca să mai spargem cercul, înțelegi?

— Într-adevăr, detectiv Rolseth, înțeleg.

— Și noi ne bucurăm să te vedem, doctore Rambachan, zise Magozzi.

Doctorul îi răspunse cu un zâmbet larg și alb, care făcu minuni pentru dispoziția tuturor celor din jur.

— Domnule detectiv, este evident că ai mai exersat în hindi, fiindcă sesizez îmbunătățiri notabile în accentul dumitale, de la ultima noastră întâlnire.

— Ce să zic, mi-au folosit cursurile alea de la seral.

Doctorul Rambachan ridică dintr-o sprânceană, apoi îi zâmbi din nou.

— Cred că glumești. Foarte bine.

Apoi se întoarse la meseria lui, punându-și o pereche de mănuși de cauciuc și ghemuindu-se lângă cadavru.

— Va trebui s-o întorc pe biata bătrânică pe spate acum. Vă avertizez, s-ar putea să nu fie o priveliște plăcută. E moartă de ceva vreme și sunt sigur că știți că sângele se adună acolo unde-l trage gravitația… Le studie chipurile și adăugă: Sângele care nu mai circulă se înnegrește.

Știau, iar Anant *știa* că știau, dar cu tot avertismentul, Gino tot se strâmbă în clipa în care văzu chipul lui Rose Kleber, acoperit de pete negre.

Priviră și așteptară parcă un secol, în vreme ce doctorul Rambachan efectua examinarea de la fața locului, punctând tăcerea cu câte o observație ocazională. Dar nu exista nimic cu adevărat neobișnuit, cu excepția faptului că cineva împușcase cu sânge rece o bătrână, în casa ei, în timp ce se uita la televizor.

Gino, care nu reușise niciodată să ajungă la stăpânirea de sine a lui Anant, sau chiar a lui Magozzi, în fața unui cadavru, începu să se foiască de pe un picior pe celălalt.

— Unde e pisica? întrebă el în cele din urmă. Jimmy a spus că a găsit mult păr de pisică. Înseamnă că trebuie să fie o pisică pe undeva.

Doctorul Rambachan ridică privirea.

— Nu am văzut nicio pisică.

— Oare or fi luat-o nepoatele la ele acasă? Dar dacă au uitat?

Magozzi îl privi, mijind ochii.

— Zău, Gino, știu și eu… S-ar putea să moară de foame. Mai bine du-te și caut-o.

— La asta mă gândeam și eu.

— Curios, murmură doctorul Rambachan, oprindu-l pe Gino în loc tocmai când se pregătea să dea bir cu fugiții.

Doctorul se lăsă pe călcâie și arătă spre interiorul brațului lui Rose Kleber.

— Uitați-vă și voi, domnilor.

Gino și Magozzi se apropiară amândoi mai mult decât și-ar fi dorit oricare din ei, mijind ochii ca să poată distinge detaliile unui semn ce se decolorase într-atât, încât aproape că nu se mai distingea.

— S-ar părea că această doamnă a fost și ea într-un lagăr de concentrare, la fel cum a fost și domnul Morey Gilbert.

— La dracu'! făcu Gino, clătinând din cap. Nu-mi place asta. Nu-mi place câtuși de puțin.

— Domnilor detectivi?

Unul dintre detectivii care se ocupau cu examinarea scenei apăruse în ușa bucătăriei.

— S-ar putea să fie doar o coincidență, dar mi-am spus că ați vrea să știți. Ridică o agendă mică de adrese, cu copertă cu model floral, ștearsă de vreme. Are numărul lui Morey Gilbert aici.

• Capitolul 12

Jack Gilbert stătea într-un scaun pliant în mijlocul parcării din fața serelor, cu o ladă frigorifică plină de bere la picioare. Câțiva clienți chiar îi acceptau oferta de un Bud pe gratis, însă cei mai mulți preferau să-l ocolească de la distanță pe bărbatul cu ochelari de soare roz și pantaloni scurți de un galben fosforescent.

Marty veni hotărât spre el, pentru a treia oară în ultimele două ore, însă acum târa după el un ditamai furtunul de grădină, ținând dispozitivul de stropire din capăt ca pe o armă.

— Haide, Jack. E timpul să muți sediul.

— Nu îndrepta chestia aia spre mine, dacă nu ești hotărât s-o folosești, îl îngână tărăgănat Jack, cu un rânjet întins pe toată fața.

— Nu mă tenta. Isuse, ce dracu' e-n neregulă cu tine? Sperii clienții.

Jack îl privi de jos, de sub lentilele roz ale ochelarilor.

— Nu sperii pe nimeni. Ba chiar cred că măresc vânzările cu cel puțin zece la sută. Ascultă la mine, dă-i cuiva de băut și-o să-ți cumpere de două ori mai mult. Îl vezi pe grasul ăla de-acolo? Ăla cu petele de transpirație pe spate? A venit să cumpere niște fire de busuioc, dar, după câteva berici, l-am convins pe caraghios să cumpere o tufă întreagă, ca să poată să facă pesto. Partea cea mai tare e că nu cred că știe măcar ce-i aia pesto.

— Spune-mi, Jack, ce cauți tu aici?

— Hei, zău, Marty, știu și eu? Întotdeauna am crezut că familiile trebuie să se adune și să se susțină reciproc în momentele de cumpănă, dar acum, că mă gândesc mai bine, a fost o idee tâmpită, fiindcă, la urma urmei, n-a fost așa nici data trecută când a fost ucis cineva din familia noastră.

Martin se simți ca lovit cu leuca. În fiecare zi, în fiecare clipă în care era treaz își vedea soția sângerând și murind în brațele lui. Dar să o vadă și să vorbească despre asta erau două lucruri diferite.

Jack îi privi expresia cu un interes sumbru.

— Isuse, Marty, ce crezi tu? Că, dacă nu spunem niciodată că Hannah a fost ucisă, o să fie mai puțin moartă?

— Ține-ți gura, Jack.

— Oh, pricep…

Jack gesticula cu doza în mână, împroșcând bere în toate direcțiile.

— Hannah e încă unul dintre subiectele despre care familia asta nu discută niciodată. Fiindcă, dacă nu vorbești, e ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, nu? Ei, la dracu' cu asta! La dracu' cu voi toți, fiindcă lui Hannah i s-a întâmplat ce s-a întâmplat! Hannah a fost aici și e al dracului de rău că vreți cu toții să uitați, fiindcă a fost singurul copil al familiei Gilbert care a însemnat ceva.

Își lăsă pe nas ochelarii caraghioși, apoi ridică spre Marty o privire sfidătoare.

— Și să știi că nu numai ție ți-e dor de ea.

Și ăsta era singurul lucru pe care nu trebuia să-l uiți când venea vorba de Jack, își zise Marty. Era gălăgios, nesuferit, pisălog și probabil cel mai enervant om de pe fața pământului – dar iubea necondiționat, deși puțini erau cei care-i întorceau dragostea –, iar pe Hannah o iubise mai mult decât pe oricine.

Marty oftă din rărunchi.

— Unde e Becky?

— Becky, nevastă-mea? Aia pe care nimeni din familie n-a vrut s-o cunoască? Păi, cred că astăzi își face injecții cu Botox la subsuoară. Îți oprește transpirația, știai asta?

— Știi la ce mă refer. De ce nu e aici, cu tine?

— Adică așa, ca o soție iubitoare care-i stă alături soțului îndurerat? Păi, în primul rând nu ne vorbim, chestie care o cam împiedică să mă

susțină în vreun fel. În al doilea rând, Lily probabil c-ar împușca-o dacă ar pune piciorul pe proprietatea ei. Iar în al treilea rând, sincer să fiu, lui Becky puțin îi pasă.

— Îmi pare rău, Jack. N-am știut că nu merge relația voastră.

— Hei, să nu-ți pară rău, Marty. Am obținut exact ce am vrut din căsnicia asta. Și Becky la fel, la drept vorbind. Ar trebui să vezi ce bidoane și-a tras.

Deschise încă o bere și dădu pe gât jumătate de cutie.

— Ești sigur că e bine ce faci, Jack? Parcă trebuia să fii la tribunal în după-amiaza asta.

Jack ridică din umeri.

— Nu-i nicio chestie. Doar un mesager tâmpit, pe scuter, care susține că a suferit daune când a fost lovit de un camion UPS. O lepădătură de doi bani! Vede niște buzunare umflate și, gata, și-a și rupt gâtul.

— Adică nu te mai duci la proces? Pentru Dumnezeu, Jack, o să te dea afară din barou.

— Ba n-o să mă dea afară. N-au cum. Am dreptul legal la câteva zile libere când îmi moare tatăl. Iar tatăl meu a fost *ucis,* pentru numele lui Dumnezeu! Frate, e mult prea bizar, nu crezi? Vreau să zic, avea aproape optzeci și cinci de ani și oarecum mă așteptam să dea colțul, dar Dumnezeule… Să-l împuște-n cap? Cine s-ar fi gândit la asta? Tu ce crezi, Marty? Ai vreo idee, vreun indiciu? Orice chestie de la care să putem să plecăm?

— Lasă poliția să se ocupe de caz, Jack.

— Păi, la dracu', Marty, tu ești polițist!

— Am fost polițist.

— Nu-mi veni mie cu de-astea. Odată ce-ai fost polițist, polițist rămâi. Îți intră-n sânge, sau cam așa ceva. Pun pariu că mintea aia a ta îmbârligată s-a pus deja în mișcare și întoarce acum pe dos

toate detaliile, căutând o soluție. Deci, cine crezi tu c-a fost?

— Sincer, nu m-am gândit la asta.

— Astea-s tâmpenii.

— Ba nu sunt, Jack, Nu m-am gândit la asta.

Jack încercă să se concentreze preț de câteva clipe lungi.

— Ce dracu' se-ntâmplă cu tine? A fost socrul tău, ce Dumnezeu! Nu ești curios măcar?

Marty stătu trei secunde ca să-și examineze fărâmele de sentimente care-i mai rămăseseră și hotărî că nu, nu era câtuși de puțin curios.

— Nu e treaba mea, Jack.

— Ai perfectă dreptate, Marty. Nu e treaba ta. La dracu', doar nu e vorba decât de familia ta.

Întoarse capul, dezgustat.

— Isuse… ești în rahat mai ceva chiar decât mine.

— Ești drăguț să-ți mai controlezi vocabularul, Jack? Sunt niște oameni de treabă aici.

Jack pufni.

— Da' tu nu vrei să-ți controlezi atitudinea asta de *eu sunt mai sfânt decât tine,* Marty? Sunt oameni deștepți aici, care pot să te citească… Hei, tu!

Făcu semn cu doza de bere unei femei care se uita la florile de pe una din mesele de afară.

— Da, tu aia cu rochia ca un cort! Ești drăguță să nu mai dezmierzi atâta panselele alea? Vino încoace, să-l cunoști pe cel mai mare ratat de pe planetă.

Femeia îl privi nedumerită câteva clipe, apoi se răsuci pe călcâie și fugi la mașina ei.

— Gata, Jack, e prea mult. Trebuie să pleci de aici.

— Du-te dracului, Marty.

— La naiba, Jack! Lily e pregătită să cheme poliția dacă nu dispari din parcarea ei. Te mai rog încă o dată cu frumosul, pentru ultima oară.

Jack își termină berea și strivi cutia goală de picior.

— Ascultă, zi-i lui Lily că dacă vrea ca fiu-său să se care din parcare, n-are decât să vină aici și să mă roage personal. Altfel nu mă mișc din loc până nu termin toată berea.

Întreaga lui viață, Marty Pullman fusese un om care rezolvase lucrurile, care depista răul și-l transforma în bine. Acel Marty Pullman l-ar fi înșfăcat pe Jack de guler, l-ar fi ridicat de pe scaun și l-ar fi scos din parcare chiar dacă ar fi însemnat să-l tragă de păr. Se simțea cam ciudat să-și dea seama că nu mai era acel om și că probabil n-avea să mai fie niciodată.

— Îngreunezi situația mult mai mult decât e cazul, Jack.

Jack îl privi preț de câteva clipe, apoi zâmbi.

— Ei, nu mai spune! Și eu care am crezut întotdeauna că e normal ca lucrurile de genul ăsta să fie nițel mai grele. Nu fac decât să îl jelesc în felul meu pe Morey Gilbert, cel mai al dracului om bun din lume, un om pe care toată lumea l-a iubit, un om care a iubit pe toată lumea, în afară de fiul lui, desigur. Și nu că e amuzant? Eu sunt singurul care-a venit. Zău așa, Marty, uită-te și tu ce se întâmplă în jur. Magazinul nici n-ar trebui să fie deschis astăzi, dar poftim! Afaceri, ca de obicei. Viața merge mai departe și, hei! Crezi că putem face o pauză mâine, doar de vreo cinci minute, ca să-l băgăm în pământ?

Marty aruncă furtunul cu o strâmbătură de dezgust, luă o cutie de bere din răcitor și o porni alene înapoi înspre seră.

— Eu renunț.

Jack râse, apoi strigă după el:

— Ce altceva e nou?

• Capitolul 13

Timp de cinci minute după ce părăsiră locul crimei de la căsuța albastră a lui Rose Kleber, Gino stătu pe scaunul de lângă șofer, ca o persoană normală – din respect pentru mort, bănuia Magozzi –, dar, de îndată ce ieșiră din parcare, se aplecă pe fereastră și se învârti în așa fel încât partea superioară a toracelui îi atârna afară din mașină. Părea o poziție inconfortabilă, dar avea ochii închiși și zâmbea.

— Parcă ai fi un golden retriever, spuse Magozzi.

Gino trase adânc aer în piept, repetând gestul de vreo câteva ori.

— Încă vreo sută cincizeci de kilometri și poate-o să reușesc să nu mai simt mirosul ăla.

Apoi se prăbuși înapoi în scaun, dintr-odată deprimat.

— La dracu', acum mă simt prost. Nu-i cinstit, știi? Mori, și asta e destul de trist, apoi, ca să-i pună capac, ajungi să miroși atât de rău, că lumea nu mai poate sta în aceeași cameră cu tine. Morții ar trebui să miroasă bine, ca să stai lângă ei și să-i privești și să te simți mizerabil pentru ce s-a întâmplat.

— Eu o să stau lângă tine și-o să te privesc și-o să mă simt mizerabil indiferent cât de rău o să miroși, Gino.

— Apreciez asta.

Magozzi intră pe aleea din fața serelor și trecu cu botul mașinii puțin dincolo de gardul viu, în parcarea îngustă.

— Ia te uită! făcu Gino. Văduva îndurerată a și deschis afacerea. Hei, caraghiosul ăla din scaunul pliant nu e Jack Gilbert?

— Așa s-ar părea.

— Și s-ar părea că e murat bine. Să vezi acum distracție.

Jack păru sincer fericit să îi vadă.

— Domnilor detectivi! Tocmai am încercat să vă sun. L-ați prins? L-ați prins pe nenorocitul care l-a omorât pe tata?

— Încă îl căutăm, domnule Gilbert, zise Magozzi. Mai avem câteva întrebări pentru dumneata și familia dumitale.

— Nicio problemă.

Jack își șterse spuma de bere de pe buza de sus și încercă să pară treaz.

— Orice doriți. Orice pot să fac. Întrebați!

— Cine e Rose Kleber? întrebă Gino pe nepusă masă, urmărind cu atenție expresia lui Jack, dezamăgit că nu vede nicio reacție.

— Frate, habar n-am! De ce? E suspectă?

— Nu chiar. Locuiește pe aproape. Ne întrebam dacă nu cumva era prietenă cu tatăl dumitale.

— Nu știu. Probabil că da, dacă locuia în cartier. Taică-meu cunoștea pe mai toată lumea. Se încruntă și încercă să-și concentreze privirea asupra chipului lui Magozzi. Cine e, băieți? Ce legătură are cu povestea noastră?

— A fost ucisă noaptea trecută, spuse Magozzi.

Jack clipi, încercând să recepționeze informația care trecea prin celulele înmuiate în alcool din creierul lui.

— Doamne, îngrozitor! Frate, cad ca mușchii pe-aici prin zonă, nu? Și ce credeți? E vreo legătură? Credeți că același individ le-a făcut felul?

— Avea numărul tatălui dumitale în agendă, zise Gino. E un amănunt pe care trebuie să-l investigăm.

— La dracu'!

Jack se lăsă la loc în scaunul lui.

— Jumătate din oamenii din oraș au numărul lui taică-meu. Împărțea cărți de vizită la cantina pentru săraci, ce Dumnezeu! Era dus rău de tot…

— Pe de altă parte, din câte știi dumneata, ar fi putut fi cineva cu care tatăl dumitale se vedea în

fiecare zi, nu-i așa? întrebă nonșalant Gino. Având în vedere că n-ai prea trecut pe-aici în ultima vreme.

Jack își lăsă gânditor capul într-o parte și, preț de-o clipă, Magozzi se temu să nu-i cadă de pe gât.

— Da. Aici ai dreptate. V-am spus că sunt persona non grata în casa asta de mai bine de-un an?

Magozzi dădu din cap.

— Ne-ai spus. Ieri. Mi s-a părut că e mare păcat. Nu-mi place să văd astfel de neînțelegeri în familie. Probabil că ți-e și mai greu acum. Ți-ai pierdut tatăl înainte să aveți ocazia să vă împăcați.

— Nici vorbă! Nu aveam nicio șansă să ne mai împăcăm vreodată.

— Zău?

— Adică, nu se supărase pe mine fiindcă nu dusesem gunoiul sau ceva de genul ăsta, pricepi? N-am putut niciodată să fiu așa cum și-ar fi dorit tata să fiu. Și, după cum v-am spus și ieri, ca să pun capac la toate, m-am mai însurat și cu o lituaniancă. S-a potrivit ca o friptură de porc la o masă de Seder.

Gino dădu din cap compătimitor.

— Se pare că era cam dur cu tine, Jack, și cred că te înțeleg perfect. Nici eu n-am putut vreodată să-l mulțumesc pe tata.

Magozzi făcu eforturi să nu pufnească în râs. Tatăl lui Gino credea că unicul său fiu merge pe ape.

— Orice aș fi făcut, continuă Gino, oricât de mult aș fi încercat, nimic nu era destul de bine pentru el. Mă scotea din sărite chestia asta.

Jack îl privi neîncrezător, cu ochii încețoșați de băutură.

— Domnule detectiv, sunt avocat. Puțin respect, zău așa! Chiar te aștepți să mă prinzi cu prefăcătorii de genul ăsta?

Gino ridică din umeri.

— Trebuia să încerc.

— Ei, de un lucru puteți fi siguri: nu mi-am ucis tatăl, bine? Se prăbuși pe spătarul scaunului și închise ochii. La dracu', mai bine v-ați da puțin mai în spate. Cred că o să vomit.

•

— Ei, și cine era Rose Kleber asta?

Lily stătea la fereastra din față a serei cu brațele la piept, fixându-l cu privirea pe Jack care acaparase parcarea cu scaunul și lada lui frigorifică și acum stătea în mijlocul ei ca un rahat înghețat.

— Locuia în Ferndale, doamnă Gilbert, îi răspunse Magozzi, și ne-au atras atenția două aspecte. Mai întâi, faptul că a fost în lagăr, la fel ca domnul Gilbert.

Văzu ochii lui Lily Gilbert închizându-se pentru o clipă.

— Și i-am găsit numele și numărul de telefon în agenda victimei.

Marty era la tejghea și freca de zor cu degetul mare o pată mai veche.

— Nu mi se pare cine știe ce, băieți.

— Nici nu e. Dar trebuie să verificăm.

Marty dădu absent din cap. Magozzi avea senzația că abia dacă îi asculta, abia dacă-i păsa ce se întâmplă în jurul lui.

Lily trase aer în piept și plecă de la fereastră.

— De câte ori cineva cumpăra câte o plantă, Morey îi dădea o carte de vizită și îi spunea să sune dacă apărea vreo problemă. Aveți o fotografie? Poate era o clientă.

— Nu încă. O să vă aducem una cât putem mai repede. Până atunci, nu vă amintiți să fi auzit numele ăsta?

Femeia scutură din cap.

— Morey reținea numele. Nu uita niciunul niciodată. Nu uita niciun chip. Omenii erau tare încântați de treaba asta, de parcă le făcea un cadou.

Magozzi își puse carnetul de-o parte.

— Aveți o listă de clienți? Un Rolodex, poate?

— În biroul din spatele magaziei cu pământ de flori. Dar cele mai multe sunt numere scrise de mine. Morey nu avea nevoie. Odată ce auzea un număr, nu-l mai uita niciodată.

— Am vrea totuși să aruncăm o privire, dacă nu vă deranjăm prea tare.

În spatele magaziei, dădură peste cei doi angajați cu care discutase Magozzi cu o zi în urmă, când apăruseră la priveghiul ad-hoc din fața serelor. Aruncau niște saci de îngrășământ de douăzeci și cinci de kilograme bucata pe un stivuitor pe roți, cu o ușurință care-l făcu pe Magozzi să-și amintească cu jind de tinerețe. Se îndreptară însă respectuos în clipa în care o văzură pe Lily apropiindu-se. Îi adresară un zâmbet timid, aproape identic, apoi se întoarseră spre Magozzi și Gino.

— Bună dimineața, domnilor detectivi, îngânară la unison, ștergându-și mâinile de blugi, apoi întinzându-le către cei doi bărbați.

Gino părea de-a dreptul consternat de prezența acestor doi tineri manierați, care-i salutau pe cei mai în vârstă cu o politețe aproape demodată. „Hai salut!” fusese cam cel mai amabil lucru pe care i-l spusese vreodată un puștan de mai puțin de douăzeci de ani.

— Jeff Montgomery, nu?

Magozzi dădu mai întâi mâna cu băiatul blond și înalt, apoi cu cel mai scund și brunețel.

— Și Tim…?

— Matson, domnule.

— Vă amintiți vreunul de o doamnă pe nume Rose Kleber, care să fi venit să fi cumpărat ceva de la sere? întrebă Gino.

Băieții se gândiră câteva clipe, apoi ridicară din umeri.

— Ajutăm mulți clienți, dar nu prea ne spun cum îi cheamă, înțelegeți? zise Jeff Montgomery. Cum arată?

Magozzi simți un nod în stomac la amintirea feței înnegrite și a cămășii de noapte cu pete de sânge.

— În vârstă, cam plinuță, cu păr cărunt…

Le privi chipurile inexpresive și-și dădu seama că era inutil. Băieții la vârsta asta țin minte fetele de vârsta lor și cam atât.

— Sincer, vin multe persoane aici care arată așa, domnule, spuse Tim Matson. Poate că e în lista de adrese. Domnul Gilbert trimitea din când în când fluturași cu promoții. Ați căutat în calculator?

— Știi tu cum să-l folosești, Timothy? întrebă Lily, pierzându-și răbdarea.

— Sigur. E doar un computer.

— Bun. Vino cu noi. Jeffrey, aproape că s-a terminat busuiocul pe masa cu verdețuri. Ocupă-te de asta, da?

— Da, doamnă.

Jeff dispăru numaidecât, în vreme ce Lily îi conducea pe cei doi detectivi prin magazie, într-un birou micuț, din spate.

Un strat subțire de praf negru acoperea totul în încăpere – de la pământul de grădină din jur, își zise Magozzi. Se așezase peste o etajeră încărcată cu cataloage, peste un birou plin de hârtii și peste computerul vechi și imprimanta de pe acesta. Grace McBride ar fi făcut atac de apoplexie.

— Nu cred că-i face bine, zise Gino, bătând cu degetul în calculator. Nu-i bine să stea așa, plin de pământ.

Tim se așeză pe singurul scaun și apăsă butonul computerului.

— E model vechi, domnule. Nu sunt așa de sensibile precum cele noi. Sunt chiar mai bune, după părerea mea. Și domnul Gilbert nu-l folosea la cine știe ce. Tipărea doar facturi, o dată pe lună, și ținea lista de adrese.

— *Hm*! făcu Lily, încrucișându-și brațele la piept în semn de dezaprobare. Așa crezi tu! Juca și jocuri pe prostia asta de mașină. Se auzeau

bipăiturile tocmai de la sera din față, așa că am venit într-o zi să văd ce se-ntâmplă. Și l-am găsit, om în toată firea, împușcând niște nave spațiale desenate.

Tim își reținu un zâmbet în timp ce deschidea o listă de adrese în ordine alfabetică. Arătă cu mâna spre monitor.

— Îmi pare rău, nu există nicio Rose Kleber.

Gino începuse să ridice hârtiile de pe birou și trăgea cu ochiul pe sub ele.

— Aveți un Rolodex, doamnă Gilbert?

Femeia mîji ochii.

— Chestia aia cu cartonașe?

— Da, exact.

Lily scutură din cap.

— Cea mai mare prostie pe care am văzut-o vreodată. Vrei să găsești numărul lui Freddie Herbert? Stai jumătate de zi să iei la mână toate cartonașele, unul câte unul.

Deschise un sertar, aruncă pe birou o agendă subțire și o deschise la litera „H”.

— Poftim. Toate „H”-urile pe o singură pagină. Nu întorci nimic, n-ai niciun cartonaș, îl găsești pe Freddie Herbert într-o secundă.

Deschise la K, privi cele trei nume trecute pe pagină și ridică din umeri.

— Niciun Kleber.

— Mai e și altceva pe computer, Tim? întrebă Magozzi.

Tim apăsă câteva taste și accesă meniul principal.

— Doar lista de adrese și facturile, domnule. Atât.

— Bine.

— Pot să-l închid? Ar trebui să mă duc să-l ajut pe Jeff.

— Du-te, du-te, du-te! îl zori Lily.

Apoi se întoarse spre Magozzi și Gino, evident nerăbdătoare să se întoarcă la clienții ei.

— Altceva?

— Nimic deocamdată, spuse Magozzi. Vă mulțumim pentru ajutor, doamnă Gilbert.

— Ce ajutor? mârâi Gino câteva minute mai târziu, în timp ce traversau fâșia de asfalt din jurul serei, înapoi spre parcare.

— Ne-a arătat biroul, ne-a răspuns la întrebări.

— Da, dar ea n-a pus niciuna. Suntem aici de aproape o oră și nu ne-a întrebat nici măcar o dată dacă am aflat ceva despre cine i-a omorât soțul, iar chestia asta îmi activează latura cinică.

Se opriră la locul în care Lily afirmase că găsise cadavrul soțului ei.

Gino se scărpină la ceafă.

— Știi ce? Mă roade rău de tot faptul că a deschis magazinul la doar o zi după ce i-a fost omorât soțul. N-ar trebui să fie acasă și să pună prosoape peste oglinzi?

Magozzi îl privi cu sprâncenele ridicate.

— Gino, sunt uimit și impresionat. Te-ai dus acasă aseară și ai citit despre ritualurile evreiești de înmormântare, nu-i așa?

— Neah… Am văzut un film. Melanie cum-o-cheamă, blonda aia frumoasă cu voce de copil? A fost la NYPD, undeva sub acoperire, în cazul cu evreii ăia foarte religioși nu mai știu cum le zice, de au toți cârlionți.

— Evrei hasidimi.

— Mă rog… În orice caz, a murit cineva și-au acoperit toate oglinzile. Ar trebui să fie acasă și să facă asta.

Magozzi oftă.

— Nu e hasidimă, Gino, nici măcar ortodoxă. McLaren a zis că nu erau prea religioși, mai ții minte?

— Nu trebuie să fii religios ca să arăți respect. Își privi ceasul și bătu cu degetul în cadran. Cât e ceasul? I-am spus fiicei lui Rose Kleber c-o să fim acolo la unsprezece.

— E aproape unsprezece.

— Atunci, hai s-o-ntindem. Doamne, nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie.

•

Marty nu se mișcase de când Lily, Magozzi și Gino ieșiseră din seră. Cei mai mulți dintre clienți erau încă afară, golind mesele cu produse la reducere și, vreme de zece minute, stătuse singur la tejghea, gândindu-se că încă vreo cinci sau șase beri din lada lui Jack i-ar fi potolit poate durerea cumplită de cap pe care o simțea încă de ieri. Era nebăut deja de douăzeci și patru de ore și nu-și mai amintea când se întâmplase asta ultima dată. Să fii treaz, hotărî el, nu era chiar așa de grozav pe cât susținea toată lumea.

Privi pe fereastră și îl văzu pe Jack leșinat în scaunul lui, înroșindu-se la soare. Făcu un pas spre ușă, pregătindu-se să-i strige să intre în casă, apoi se opri.

Lasă-l pe nenorocit să se prăjească.

• Capitolul 14

Detectivul Johnny McLaren stătea la birou și de-abia dacă i se zăreau vreo câteva smocuri de păr roșu aprins. Gloria înainta spre el, pe culoarul central, și nu exista nicio șansă ca vreun bărbat să se poată concentra la orice altceva atâta vreme cât trupul ei era în mișcare. Era o femeie cât un buldozer, mare, neagră și frumoasă și de cele mai multe ori era îmbrăcată cu subtilitatea unei reclame de cinematograf. În acea zi purta un sari galben strălucitor cu o bentiță asortată, iar Johnny avea senzația că privește direct în soare.

— La ce te zgâiești, derbedeu irlandez ce ești?

Îi puse pe birou un pătrățel de hârtie roz cu ceva scris pe el, pe care îl apăsă cu o unghie lungă și galbenă.

— La o femeie cu un mers frumos ca o poezie. La femeia visurilor mele. La sufletul meu pereche. La destinul meu.

— Calmează-te, McLaren.

— Nu pot. Mă uit la tine, mă uit la mine și văd copilași negri cu părul roșu.

— Aha… Mari visuri pentru un bărbat slab ca o scobitoare! Lovi iar cu unghia în hârtiuța cu mesajul. Tipul ăsta a sunat de trei ori în dimineața asta. Un englez cu mult tupeu.

Chipul îmbujorat al lui McLaren se încreți într-o încruntătură de mirare în timp ce citea mesajul. Doar un nume și un număr de peste ocean.

— De ce dracu’ să mă caute pe mine un englez? Nu cunosc niciun englez.

— Ei, dragule, eu n-am de unde să știu. Speram să-mi spui că ți-ai schimbat croitorul. Dumnezeu știe că nu ți-ar fi vândut nimeni un sacou ca ăsta de cealaltă parte a oceanului.

— Ce are sacoul meu?

— McLaren, carourile au ieșit din modă încă dinainte să te naști tu. Înțelege asta. Și dacă Langer

se mai întoarce astăzi de la toaletă, spune-i că șeful Malcherson vă vrea pe amândoi la el în birou înainte de ora trei, cu ultimele informații despre tipul găsit pe șine, pe care să le poată servi presei pentru știrile de la ora cinci. Hienele alea sunt înnebunite după povestea asta.

— Norocul nostru, mârâi McLaren, scormonind prin dezastrul de pe birou, încercând să găsească dosarul.

Gloria veni ceva mai aproape și-l privi pe sub gene.

— Cam ciudată povestea asta.

— Mda.

Gloria plescăi din limbă.

— Arlen Fischer ăsta trebuie să fi fost un om dat dracului, ca s-o sfârșească în asemenea hal.

Așteptă un răspuns, însă McLaren era complet cufundat într-o notă internă pe care i-o trimisese Malcherson cu o lună în urmă, în legătură cu codul vestimentar.

— Zău așa, McLaren! spuse femeia enervată. L-ai putea găsi pe Jimmy Hoffa îngropat sub dezastrul ăsta.

— Toate prostiile astea din regulamentul interior… Nu pot să țin pasul. Cum naiba să mai găsesc timp să soluționez crime, când trebuie să citesc în fiecare săptămână o notă de cinci pagini despre înjurături?

Gloria își ridică o sprânceană perfect pensată.

— Sunt mută de uimire! Și eu care-am crezut întotdeauna că nu te uiți niciodată peste chestiile astea. Nu știu de unde mi-o fi venit așa o idee.

Băgă mâna sub un teanc de reclame cu promoții și scoase dosarul lui Arlen Fischer.

— Asta căutai?

McLaren clipi, uluit.

— Da.

Gloria se sprijini într-un șold și scoase un sunet prelung, care-i aminti lui McLaren de un violoncel. Așa făcea întotdeauna atunci când voia

să tragă pe cineva de limbă, și figura ținea de fiecare dată.

— Ei, apropo de Jimmy Hoffa, nu știu ce părere aveți voi, dar mie povestea asta-mi amintește de o execuție în stil mafiot.

Flutură de câteva ori dosarul pe sub nasul lui McLaren, înainte să i-l întindă. Bărbatul o privi ca în transă.

— Ascultă ce-ți zic eu, Gloria, suntem suflete pereche. Exact asta mi-am spus și eu la început. Niște gangsteri din alt stat care-au venit să tulburele apele în Minnesota cu vendetele lor. Mare păcat că n-a ținut.

— Și de ce n-a ținut?

— Păi, pentru început, Arlen Fischer era un bătrân de optzeci și nouă de ani și o sută treizeci de kilograme, cu șolduri șubrede. Nu prea avea față de mafiot.

— Am două cuvinte pentru tine: Marlon Brando.

— Iar eu am doar unul: Hollywood! În plus, tipul era regele plictiselii. Știi ce meserie avea? Repara ceasuri. A lucrat în același magazin vreo treizeci și ceva de ani, trăia acum din ajutor social și-o pensie mică, nu avea familie, nu avea prieteni, nu avea bani. Crede-mă, omul ăsta era un nimeni. Nici măcar n-a fost vreodată înregistrat de un radar.

— Hm… știi ce cred eu, McLaren?

— Sunt numai urechi.

— Scumpete, nu am timp să discut acum despre defectele tale fizice. Dar eu nu cred că legi un nimeni de o șină de tren ca să-l lași acolo să moară de frică sau să fie tăiat în două.

McLaren oftă.

— Mda, ce-i drept, aici avem o problemă.

Gloria își împreună brațele sub pieptu-i extrem de generos.

— Tu ține minte că Gloria ți-a spus să cauți o legătură cu mafia. Și când o să ajungi cu povestea

asta la Tony Soprano, să-mi faci cinste cu o cină mare, cu homar.

McLaren își îndreptă spatele în scaun.

— Te scot la o cină copioasă, cu homar, oricând poftești.

— Cine-a zis că ești invitat și tu?

McLaren o privi neputincios în timp ce ea își vedea în continuare de treburile ei, lăsând note și mesaje pe celelalte birouri de la Omucideri. Toți colegii lui lipseau; Gino și Magozzi erau pe teren, iar ceilalți băieți fuseseră trimiși să ajute în alte departamente, unde era mai mult de muncă.

McLaren ura liniștea unei încăperi goale. Îi era de-ajuns cea de acasă, din fiecare seară. Scoase un mic oftat de ușurare în clipa în care intră Langer, apoi un geamăt când văzu cutia mare, de carton, pe care-o adusese cu el.

— Oh, haide, Langer, mă omori! Nu se poate, încă una?

Langer așeză cutia pe o masă de lucru dintre birourile lor.

— Asta e ultima.

— Gloria zice că mafia și-a vârât coada.

Langer zâmbi ușor.

— Ce e de speriat la femeia asta e că are dreptate de mai multe ori decât se înșală, ceea ce bate cota noastră. Nu știu de ce nu se înrolează, să se apuce pe bune de meserie.

— Am întrebat-o și eu odată. A zis că n-ar purta nici moartă hainele cu care ne obligă pe noi să ne îmbrăcăm. Chiar trebuie să mai scormonim încă una din cutiile astea afurisite?

— Trebuie.

— Este îngrozitor de deprimant.

— Mie-mi spui?

Langer începu să ia la mână noua serie de rămășițe ale vieții lui Arlen Fischer, cu slabe speranțe de a găsi ceva care să-i ajute în vreun fel. Până acum, conținutul birourilor și dulapurilor bătrânului nu făcuse altceva decât să confirme

faptul că aduna toate gunoaiele pe care ar fi trebuit să le arunce. Inventariaseră deja patru astfel de cutii și cel mai interesant lucru pe care îl găsiseră fusese o cutie veche și goală de gumă Chicklets, care le trezi pe dată amândurora amintiri despre copilărie. Se pare că mamele de toate credințele aveau obiceiul să-și mituiască odraslele cu aceste delicioase pătrățele albe, ca să-i facă să-și țină gura în timpul slujbelor.

Johnny se ridică și se întinse, se uită în cutie și scoase un plic vechi și fărâmițat de supă cu tăiței.

— Mamă! Ia uite un indiciu!

Langer aruncă o privire plicului deplorabil, se încruntă și întoarse repede capul. Găsise și el o grămadă de astfel de lucruri în casa maică-sii, după ce-o îngropase, anul trecut. Bucăți de gumă atât de vechi și de uscate, că se sfărâmau în ambalaj atunci când le atingeai; cutii de mucuri de lumânări și fâșii de tapet; și lucrul pe care încă nu reușise să-l înțeleagă – o pungă de hârtie plină cu dresuri, toate cu câte un crac tăiat. Colecțiile morților se numărau cu siguranță printre cele mai triste lucruri de pe lume.

— S-a întâmplat ceva, Langer?

Scutură din cap și se prefăcu a examina un fluturaș rămas dintr-o campanie electorală, pe care tocmai îl scosese din cutie. Nu discuta cu nimeni despre moartea lentă a mamei lui. Nici cu partenerul lui, nici cu rabinul, nici măcar cu nevastă-sa, care era probabil următoarea pe lista lui de eșecuri. Maică-sa fusese prima. După o viață în care-i oferise iubire, veselie și Chicklets, fugise în fața Alzheimerului ei și o abandonase în mâinile unor străini, care o lăsaseră să moară singură, la fel cum făcuse și el.

— Langer?

Și după eșecul cu maică-sa urmase eșecul de la serviciu, atunci când se uitase ca prostul la criminalul Monkeewrench care trecuse pe lângă el în parcarea de la mallul America, împingându-și

ultima victimă într-un scaun cu rotile. Era detectiv, pentru numele lui Dumnezeu, și nu fusese în stare să recunoască un ucigaș la doar câțiva metri distanță. Încă se mai trezea în toiul fiecărei nopți, leoarcă de sudoare, gâfâind, gândindu-se la toți cei care-și pierduseră viața după acea zi și la cât de ușor i-ar fi putut salva.

Apoi, desigur, venise momentul fatal, clipa în care se dezamăgise pe sine însuși, își dezamăgise dumnezeul, în care își trădase toate principiile de o viață… Și cel mai interesant era că nu durase mai mult de câteva secunde. Nu, nici măcar atât. Doar cele câteva clipe în care să…

— Dumnezeule, Langer, ce naiba e cu tine?

Sări ca ars când simți mâna lui Johnny McLaren pe umăr și preț de-o clipă crezu că i s-a oprit inima, iar perspectiva nu-l înspăimântă câtuși de puțin.

— Hei, ce ai, omule? Ce, te-a luat vreo gripă? Ești transpirat ca un porc.

Langer se îndreptă de spate și-și șterse fața, simțind grăsimea alunecoasă a fricii și regretului.

— Scuze, da… Cred că m-a luat gripa.

— Păi, stai jos, pentru Dumnezeu. Ți-aduc un pahar cu apă, după care poate că n-ar fi rău să te duci acasă.

McLaren îl privea cu o expresie îngrijorată, aproape speriată.

— Parcă ai fost pe altă lume, câteva clipe. M-ai speriat de moarte.

Langer îi zâmbi, doar fiindcă McLaren se oferise să-i aducă apă. Un lucru atât de mărunt, de neînsemnat, și totuși îl emoționase, ca și cum nu ar fi meritat un asemenea gest de bunătate.

— Porcii nu transpiră, zise el.

— Ha?

— Ai zis că am transpirat ca un porc. Dar porcii nu transpiră.

— Nu?

— Nu.

McLaren părea complet bulversat.

— Ei, asta-i o prostie. Frate, chiar că mă scoate din minți. De ce dracu' există o expresie de genul „transpiră ca un porc" dacă porcii nu transpiră?

— Nu știu.

Când se întoarse cu o cană ciobită cu apă și două pastiluțe albe, McLaren îl găsi pe Langer stând liniștit la biroul lui, numărând firele de iarbă de pe peluza din fața primăriei.

— Arăți mai bine.

— Da, mă simt mai bine acum. Chiar normal. Ce-i asta?

Împinse pastilele cu degetul.

— Aspirină. Ei, nu chiar aspirină. Aspirină n-am găsit, dar Gloria mi-a zis că au acetil-nu-știu-cum în ele, mă-nțelegi, în caz că ai febră.

Langer întoarse o pilulă pe cealaltă parte și zâmbi când văzu semnul și îl recunoscu de la pastilele pe care le lua nevastă-sa pentru sindromul premenstrual.

— Mulțumesc, Johnny, apreciez gestul.

— Pentru puțin. Știi ce mă gândeam? Ai deschis cutia aia și, bum! Ți s-a făcut rău dintr-odată. Crezi că e posibil să fie vreun fel de spori prin vechiturile astea, ca ăia pe care i-au găsit când au deschis mormintele egiptene? Să-i fi tras tu cumva pe nas?

— Ah! făcu Langer, dând din cap ca un cunoscător. Ar trebui atunci să închidem cutia și să uităm de ea, fiindcă ar putea fi spori periculoși înăuntru, nu?

— Bună idee.

McLaren dădu să închidă la loc cutia, dar se opri, scoțând un oftat jalnic.

— Problema e că, dacă facem asta, rămânem fără nicio pistă. Cred că am putea să mai stăm o dată de vorbă cu menajera, dar nu văd ce ne-ar mai putea spune.

— Nimic, probabil.

Langer aruncă o privire la cutia abandonată.

— Nu par să fie prea multe de spus despre viața omului ăstuia.

— Da, asta i-am spus și eu Gloriei, că era, mai mult sau mai puțin, un nimeni; dar mi-a răspuns că un *nimeni* nu moare într-un asemenea fel, și tocmai asta-i buba, nu crezi? Cineva știa că Arlen Fischer există și se pare că a reușit să calce rău de tot pe cineva pe bătături.

Langer se gândi câteva clipe, scoase un carnet nou din sertarul biroului și deschise un pix.

— Bun. Cine torturează oameni atunci când e călcat rău pe bătături?

McLaren începu să numere pe degete.

— Păi, în primul rând mafioții, dar teoria asta am eliminat-o deja, fiindcă nu avem absolut nimic cu care să o susținem.

— Așa-i.

— Apoi mai sunt criminalii în serie maniaci, vreo câțiva dictatori străini, serviciile secrete militare de prin vreo două sute de țări, polițiștii răi, grupările extremiste…

McLaren se opri și clipi.

— Hei, da' lungă mai e lista!

Langer dădu din cap.

— Tristă e lumea în care trăim!

— McLaren! strigă Gloria, ițindu-și capul de după marginea separeului ei. Englezul e pe linia doi; și, Langer, ridică pe linia unu, urgent. Ți-a refulat toaleta de la parter.

Langer se strâmbă la telefonul care pâlpâia.

— Trebuia să repar toaleta săptămâna trecută. Am uitat. Cine-i englezul?

— Nu știu. Un tip cu tupeu, dacă e să mă iau după Gloria. A sunat deja de două ori. Probabil e nervos că nu i-am telefonat încă.

— Nu la fel de nervos ca nevastă-mea.

Langer avu nevoie de aproape zece minute ca să-și calmeze soția și să-l intimideze pe instalatorul pe care-l chemase femeia unul din ăia care răspund la situații de urgență, pe care-i găsești

pe Yahoo și care se opresc în mijlocul sufrageriei și-ți cer o mie de dolari numai ca să schimbe-o valvă. Când puse în sfârșit telefonul în furcă, văzu că McLaren umpluse trei șervețele de hârtie cu mâzgăleli și-l asculta pe interlocutorul său cu o politețe care nu-l caracteriza.

— Se pare că ai avut o convorbire mai plăcută decât a mea, observă Langer, așezând telefonul în furcă.

Zâmbetul lui McLaren era ușor cam prostesc, aproape un rânjet.

— Omule, n-o să-ți vină să crezi. Știi cine a fost? Interpolul! Pe toți dracii, chiar Interpolul de la mama lui! Se pare c-am aflat ceva despre .45-ul nostru.

Langer aproape că-și auzi urechile păcănind.

— Arma care i-a găurit brațul lui Arlen Fischer?

McLaren dădu din cap, cu fața radiindu-i.

— Au primit raportul balistic pe care l-am trimis prin FBI și s-a potrivit pe șase cilindri.

Langer se încruntă, pierdut, ca întotdeauna, în metaforele încâlcite ale lui McLaren.

— Șase lovituri, explică entuziasmat McLaren. Am dat peste arma crimei din șase cazuri nerezolvate pe parcursul a cincisprezece ani. Și, Langer, prietene, se întind de peste tot.

• Capitolul 15

Magozzi intră cu mașina neinscripționată pe aleea din fața casei sale, gândindu-se că discuțiile cu membrii familiei lui Rose Kleber fuseseră cele mai grele interviuri pe care-și amintea să le fi luat vreodată. Era în general cumplit să încerci să vorbești cu oameni copleșiți de durere, în fața cărora trebuie să țipi ca să te faci auzit printre hohotele de plâns. Era tulburător să pui întrebări rudelor încă în stare de șoc, cu privire sticloasă și voce monotonă. Dar fusese absolut chinuitor să chestioneze această micuță familie de oameni de treabă, care plângeau, adesea fără zgomot, chiar și în timp ce răspundeau politicos întrebărilor care le erau adresate.

În mod firesc, cele două studente care găsiseră cadavrul bunicii lor păreau să fie cele mai afectate, înecându-se în suspine în timp ce mângâiau frenetic o pisică ametită, ghemuită între ele, pe canapea. Mama lor însă, fiica lui Rose Kleber, avea întipărită pe chip o expresie devastată mult mai profundă. Soțul ei trecea pe rând de la soție la fiicele lui, mângâindu-le pe cap și pe umeri, împărțind îmbrățișări ca pe niște leacuri miraculoase, dar până și el plângea, chiar dacă făcea eforturi să își păstreze demnitatea. Oricine ar fi fost Rose Kleber în timpul vieții, fusese foarte iubită.

Nu, niciunul dintre ei nu-l cunoscuse personal pe Morey Gilbert și, din câte știau, nu-l cunoscuse nici Rose. Fiica își vizita mama în fiecare zi și nu-și putea imagina că ar fi fost cu putință ca între cei doi să fi existat o prietenie de care ea să nu fi știut.

— Mai cumpăram uneori câte ceva de la sere, le spusese ea, și e posibil să ne fi servit chiar el în câteva ocazii. Sincer, nu îmi aduc aminte.

— Există vreun motiv pentru care mama dumneavoastră să fi avut numărul lui în agenda de

telefon? întrebase Gino.

— Există câte un abțibild cu numărul de la seră pe fiecare plantă. E posibil să îl fi copiat de acolo.

Le mai puseseră apoi o serie de întrebări: ce făcea Rose Kleber în timpul liber, din ce organizații făcea parte, și, cea mai grea dintre toate, ce era cu tatuajul de pe antebraț. Însă familia nu știa nimic despre timpul petrecut de femeie în lagăr, cu jumătate de secol în urmă. Rose refuzase întotdeauna să vorbească despre asta.

Gino deblocă portiera și o deschise larg în clipa în care Magozzi opri mașina.

— Mare porcărie, bombăni el, risipind tăcerea sumbră care plutise între ei de când părăsiseră casa fiicei lui Rose Kleber. Dar știi ceva? *Asta* a fost ceea ce numesc eu durere. Asta ar trebui să facă și Lily Gilbert și jigodia bețivă de fiu-său. Asta, firește, dacă nu cumva vreunul din ei l-a omorât pe sărmanul bătrân.

Magozzi oftă și-și desfăcu centura.

— Fiecare om își plânge morții în felul lui, Gino.

— Știi ceva? Asta e o prostie. Poate că pare diferit din afară, dar îți dai seama când un om e devastat de durere fiindcă i-a murit cineva drag. Și, ascultă la mine, nu văd niciun semn la mama și la fiul Gilbert – poate doar ceva la Marty. Încep să cred că a fost singurul dintre ei care chiar ținea la bătrân. Dumnezeule, Leo, ți-am mai spus că ai cea mai jalnică și părăginită grădină pe care am văzut-o în viața mea?

Și cu aceste cuvinte, Gino dădu la o parte tristețea familiei Kleber, criminalii și investigația și reveni în momentul prezent, trăgându-l și pe Magozzi după el.

Magozzi inspiră adânc, se simți mai ușor și îi rânji partenerului său.

— Nu în ultima vreme.

Coborâră din mașină și o luară printre oazele de verdeață între care se căscau petice mari de teren

nesădit.

— Știi cu ce seamănă curtea ta? Seamănă cu capul lui Viegs, cu scalpul care i se vede printre smocurile de păr.

— Păi, așa am și vrut să arate, i-o întoarse Magozzi defensiv. Se numește xero-grădinărie[6].

— Zero-grădinărie?

— Nu, *xero,* cu X.

— Ai inventat acum cuvântul ăsta?

— Nu, nu l-am inventat acum. Este un termen de design exterior; se folosesc plantele indigene, care nu necesită multă îngrijire.

— Te referi la păpădiile și buruienile alea?

— Exact. Magozzi descuie ușa și-i făcu semn lui Gino să intre. Adu' cârnații, mă duc să pregătesc grătarul.

Până când Magozzi aranjă un strat frumușel de cărbuni la fumegat în Weberul cârpit cu bandă adezivă, Gino termină pregătirile în bucătărie și se duse în sufragerie. Privi în jur, la pereții goi, la canapeaua extensibilă din piele, la masa lipită de perete, pe care era așezată o lampă ieftină, de mare intensitate.

— Ei, și la asta cum îi mai zici? Xero-decorare?

— Nu, asta se numește minimalism.

Gino clătină din cap.

— Ești demn de milă. Arată exact ca în ziua în care ți-a ieșit fosta pe ușă. Trebuie să faci ceva cu locul ăsta.

— Auzi, să știi că nu te-a silit nimeni să vii să iei prânzul la mine. Dacă nu-ți place ambianța, du-te să mănânci la tine acasă.

— Oh, nu se poate! În primul rând, pentru că mi-am lăsat ieri aici cârnații și cedarul de doișpe ani. În al doilea rând, socrii mei au ajuns abia la al treilea album foto din zece din ultima lor croazieră. Bată-i Dumnezeu, sunt oameni de treabă, dar stau la noi de patru zile și vine un moment în care e mai bine să te retragi. Serios acum, Leo, cât mai ai de gând să locuiești într-o

casă care arată ca un depozit abandonat? Parcă întreaga viață ți s-ar fi oprit în ziua în care a plecat Heather și așa ceva nu-i sănătos.

— În primul rând, viața mea s-a oprit în ziua în care m-am însurat cu Heather. Din ziua în care a plecat, am intrat în convalescență. Iar în al doilea rând, burlacii nu-și petrec timpul liber la seminariile de feng shui de la Lumea Mobilei lui Wally. Nu-i o chestie masculină.

Gino mârâi.

— Ei, cu siguranță nici asta nu e. Masculin înseamnă un televizor cu ecran mare și minibar. Casa ta e pur și simplu goală, de parcă n-ar locui nimeni în ea. Ai auzit vorba aia: casa e oglinda omului?

— Din câte am văzut eu, casa bărbaților e mai degrabă oglinda femeii cu care locuiesc.

— Vorbești despre casa mea?

— Nu, vorbeam de casa mea, pe vremea când încă mai locuia Heather aici.

Dar se gândea de fapt la Gino, un băiat mare și rău, permanent înarmat, care locuia într-o casă cu tapițerie moale, flori uscate și cununi din plante. O casă de fetiță. Casa Angelei. Nici urmă de televizor cu ecran mare sau de minibar. Mirosea întotdeauna a sos de usturoi și busuioc, care sfârâia în permanență în cuptor și, din când în când, a pudră de talc.

— Și poate și de a ta, da.

Gino se lăsă pe călcâie și rânji.

— Ceea ce-mi demonstrează teoria. Casa mea reflectă întocmai bărbatul care sunt – bărbatul care o iubește pe Angela.

•

Jumătate de oră mai târziu, Magozzi își termina cârnatul.

— Cârnații ăștia sunt incredibili!

— Ți-am zis eu! spuse Gino cu gura plină. Tot secretul este în preparare – trebuie să ții cârnații la marinat în bere și ceapă înainte să-i pui pe grătar.

Dacă nu, poți să mănânci la fel de bine și bețe de tofu. Îl vrei tu pe ultimul?

Magozzi își puse mâna pe inimă.

— Cred că mi-am chinuit suficient arterele pentru o zi. Oi fi eu un om al riscului, dar nu sunt sinucigaș.

Gino privi gânditor aproximativ două secunde cârnatul rămas, înainte de a-și înfige furculița în el.

— De-asta a inventat Dumnezeu pilulele antiacidice. Făcu o pauză, încruntându-se. Și, dacă tot ai adus vorba de sinucigași, cât de îngrijorați crezi c-ar trebui să fim în legătură cu Pullman? Nu arăta prea grozav astăzi.

Magozzi se lăsă pe spătarul scaunul și căzu pe gânduri.

— E greu de spus. E un pas mare între a te gândi la sinucidere și chiar a-ți pune gândurile în aplicare. Dar orice e posibil. Dacă e adevărat că i se întâmplă adesea să bea până când uită ce a făcut, înseamnă că e deja cu un pas în groapă, asta-i sigur.

— La fel ca și cumnatu-său. Isuse, ce familie distrusă! Știi, chiar îmi doream să-l fi găurit Gilbert pe taică-său, dar, sincer să fiu, nu îl cred în stare. Nu cred că are *schtupa* pentru asta.

— *Chutzpah,* nu *schtupa,* și te-aș sfătui să nu încerci să-ți etalezi cunoștințele de idiș mâine, la înmormântare.

— Mă rog, nu e-n stare! Gino mestecă preț de câteva clipe, căzut pe gânduri. În plus, eu unul am rezolvat cazul și rămân la prima părere.

— Lily Gilbert?

— Cine altcineva? Doar că acum trebuie să aflăm de ce și-a ucis soțul *și* pe Rose Kleber.

Magozzi își dădu ochii peste cap.

— Bine, mușc momeala. De ce să fi omorât Lily Gilbert o femeie în vârstă, pe care nu o mai văzuse niciodată?

— Poftim? Fiindcă bărbatu-său i-o trăgea bunicuței cu fursecuri, de-aia! Crimă pasională

geriatrică, limpede ca bună ziua.

— Mie mi s-a părut că tocmai ne-am pierdut jumătate de dimineață pentru a ajunge la concluzia că Morey Gilbert și Rose Kleber nici nu se cunoșteau.

— Doar fiindcă nu știau nimic cei din familie nu înseamnă că nu se întâmpla nimic între ei. Ia gândește-te! Nimeni nu dă zor să-și informeze familia atunci când comite un adulter.

— Mai scutește-mă, Gino! Ăștia sunt oameni *bătrâni*!

— Și? Crezi că bătrânii nu fac sex? Nu vrei să stai o noapte la mine? O să trebuiască să zugrăvesc în spatele patului în care dorm părinții Angelei.

Magozzi rămase o clipă cu gura căscată.

— Nu se poate!

— Ascultă ce-ți zic.

— Dar au, cât? șaptezeci de ani?

— Da.

— Ha! Magozzi zâmbi. Păi, astea sunt vești bune, nu?

— Așa mi-am zis și eu.

— Totuși, e cea mai tâmpită teorie pe care-ai scornit-o vreodată.

— Bine, istețule! Ai tu alta mai bună?

— Păi, dacă e să căutăm o legătură între Morey Gilbert și Rose Kleber, avem faptul că amândoi au fost în lagăre de concentrare. Cine știe, poate-i ură de rasă.

— Ce, crezi că avem de-a face cu niște psihopați naziști?

Magozzi ridică din umeri.

— Poate. Mai apar grupări dintr-astea, din când în când. Doar am mai avut sinagogi vandalizate și alte de-astea. Și a mai fost și gruparea aia din Saint Paul care împărțea postere antisemite prin centru.

Gino pufni.

— Cretinii ăia care au desenat svastica pe dos? Zău așa, Leo, ăia erau doar trei inși și, din câte-am auzit, împărțeau un singur creier.

— Nu cred că sunt singurii din oraș.

— Sunt toți la fel! Putem investiga și pista asta, așa, ca să fim acoperiți, dar idioții ăia se semnează și când își fac nevoile pe trotuar, altminteri, ce rost are? În plus, din câte știm de la familiile lor, nici Gilbert, nici Kleber n-au pus vreodată piciorul în vreun templu, ceea ce înseamnă că nu s-ar fi aflat chiar în capul listei de priorități a unei grupări de imbecili neonaziști. Iar scenele au fost foarte curate, profesioniste, mă-nțelegi? Nu avem nicio urmă, nicio amprentă, niciun martor… Avem de-a face cu un ucigaș priceput, cum ar fi o bătrânică în formă, care urmărește seriale polițiste.

Magozzi rânji și scutură din cap.

— Nu ține.

— Dă-mi tu atunci altă variantă.

— La dracu', nu știu. Un maniac de la casierie care-și alege victimele în ziua când au reduceri pentru pensionari la supermarket, ca să-și asigure cincisprezece minute de celebritate.

Gino își dădu ochii peste cap.

— Frate, da știu că speculezi! Avem două arme diferite, victime de ambele sexe și zi-mi tu măcar un singur criminal în serie care să-și fi ales vreodată victimele dintre bătrâni. La dracu', FBI-ul nici nu s-ar fi uitat la asta, și ei vor să-și bage nasul în toate. În plus, dacă e s-o apucăm pe drumul ăsta, trebuie să ne gândim că și Arlen Fischer ar putea face parte din seria de victime, iar crima aia chiar că nu are absolut nicio legătură cu cea a lui Gilbert sau Kleber.

Și nu era asta singura problemă. Să-și imagineze un criminal care împușca persoane în vârstă din cine știe ce plăcere bolnavă era o grozăvie la care Magozzi nici nu voia să se gândească. Era ca și când ai fi chinuit niște copii, sau niște căței. Pe de altă parte, îi era la fel de greu să-și imagineze doi bătrânei ca Morey Gilbert și Rose Kleber implicați în ceva ce i-ar fi putut transforma în ținte.

Magozzi începu să strângă vasele de pe masă.

— Poate greșim că încercăm să le legăm între ele. Este un cartier evreiesc în care locuiesc multe persoane în vârstă. Și ce dacă Rose Kleber avea numărul lui Morey Gilbert în agendă? Povestea cu grădina ar putea explica asta.

— Tu zici că-i doar o coincidență că avem doi evrei bătrâni din același cartier uciși la numai o zi distanță?

Magozzi scoase un oftat de frustrare.

— Nu. N-am mai crezut asta din clipa în care am fost trimiși la Rose Kleber. Da, cu siguranță sunt legate. Însă nu-mi pot da seama cum.

Gino se ridică de pe scaun și se întinse, apăsându-și mâinile pe șale și scoțându-și burdihanul la înaintare.

— Știi ce? Eu venisem cu o poveste foarte frumoasă, în care Lily Gilbert îi omorâse pe amândoi. Da' tu nu poți să alegi niciodată varianta ușoară, nu-i așa? Leo, nu mai căuta tot timpul un personaj din umbră.

Magozzi râse ușor, apoi începu să clătească farfuriile și să le pună în mașina de spălat vase.

— Din câte țin eu minte, și de Grace McBride erai ferm convins că este ucigașul Monkeewrench, într-unul dintre scenariile tale „simple".

— Era un suspect perfect logic.

— Dar până la urmă, ucigașul era personajul din umbră.

— Ei, mi s-a întâmplat și mie să greșesc o dată! Nu înseamnă că nu am perfectă dreptate de data asta. Ai din întâmplare o pastilă de Tums? Ultimul cârnat a început să-mi vorbească din adâncuri, într-o limbă străină.

— În dulapul cu pahare.

— Ai pahare? Păi și de ce-am băut sucul din cutie?

— Voiai pahar?

— Pentru Dumnezeu, Leo, nu sunt chiar așa de necivilizat.

Găsi flaconul de Tums, scoase câteva pastile, se sprijini de blatul din bucătărie și începu să mestece, dus pe gânduri.

— Știi, apropo de Monkeewrench, i-am putea ruga să-i introducă pe Gilbert și Kleber în programul ăla pe care l-au folosit în cazurile vechi, să vedem dacă apare ceva. Frate, tare mai e software-ul ăla! A găsit în câteva clipe conexiuni pe care noi le căutam de ani de zile.

— Presupun că n-are ce să strice. O să-i dau diseară numele lui Grace și o s-o rog să le introducă.

Gino îi aruncă o privire scrutătoare, printre gene, iar Magozzi rânji. Simțea că-l așteaptă o nouă predică.

— Știi c-o iubesc pe Grace McBride, da?

Magozzi își dădu ochii peste cap.

— Hei, nu vreau să-ți spulber speranțele, dar spune-mi, sincer, ce viitor îți închipui tu că ai împreună cu ea? Înțelege odată, Leo, are niște răni prea adânci. Este paranoică. Și n-a avut în viața ei o relație normală. Zău acum, ultimul tip pe care l-a iubit era criminal în serie.

Magozzi îl săgetă cu privirea.

— E mai bine, Gino.

— Oh, chiar așa? Atunci, de ce-a venit cu pistolul la film, săptămâna trecută?

— Tot felul de ciudați vin la cinema în ziua de azi.

— Leo, v-ați dus duminica, la un matineu, să vedeți un desen animat! Hei, nu mă-nțelege greșit, îmi place să lucrez cu Monkeewrench – sunt super băieți, de la primul la ultimul. Dar cred c-ar trebui să ai grijă și să te limitezi la relații profesionale momentan.

— Ai terminat?

— Da. Predica a luat sfârșit.

— Mulțumesc. Și nu le mai spune Monkeewrench.

Gino se strâmbă.

— Oh, da, uitasem. Fir-ar să fie, nu-mi iese din cap numele ăsta.

„Nici ție, nici întregului oraș”, își zise Magozzi.

— Au reușit să-și găsească alt nume?

— Din câte știu eu, nu.

Gino încruntă sprâncenele.

— O să mă mai gândesc și eu. Așa, ca să-i ajut.

• Capitolul 16

Era unu și jumătate și termometrul urcase până la treizeci de grade, când Magozzi și Gino ajunseră la Casa de Pompe Funebre Biederman. Le era înfiorător de cald, fiindcă fuseseră nevoiți să-și pună sacourile, ca să ascundă armele.

Sol Biederman îi aștepta în ușa din față. Arăta ceva mai bine decât cu o zi în urmă, când îl întâlniseră lângă cadavrul lui Morey Gilbert, dar avea încă pleoapele umflate și roșii. Încă un necaz al bătrâneții, își spuse Magozzi. Țesuturile își revin mult mai greu după plâns, ca de altfel după orice altceva.

Sol îi conduse într-un living spațios, mobilat într-un stil foarte la modă cu vreo treizeci de ani în urmă. Aerul mirosea a flori ofilite și a cafea prăjită și se simțea un iz dulceag și greoi de colonie ieftină, probabil de la vreun client ce trecuse pe acolo înaintea lor.

Aerul condiționat, presupunând că exista așa ceva, fusese dat foarte încet. Gino se prăvăli într-un fotoliu de culoare maro-închis, luă un șervețel dintr-o cutie din apropiere și își șterse cu el fruntea.

— Cine ar fi crezut c-o să fie atât de cald în aprilie, nu? Am un băiat care lucrează chiar acum la aerul condiționat, dar, până atunci, vă rog, scoateți-vă hainele, domnilor detectivi. Faceți-vă comozi.

— Mulțumim, ne simțim bine așa, răspunse Gino, deși fața roșie îi trăda minciuna.

— Nu aștept pe nimeni până la cinci. Suntem singuri aici. Nimeni n-o să vă vadă armele în afară de mine, iar eu mă pricep foarte bine să țin secrete.

Gino scăpă de sacou înainte ca Magozzi, corectitudinea întruchipată, să apuce să-i arunce o privire urâtă în fața unei asemenea încălcări grosolane a regulamentului. Tocmai hotărâse să îl

facă de rușine pe Gino și să rămână el să transpire în sacou, când Sol arătă spre propriile brațe goale, care-i ieșeau de sub mânecile scurte ale cămășii.

— Dacă nu vă scoateți sacoul, domnule detectiv Magozzi, mă obligați să mi-l pun și eu. Sunt om bătrân. Risc să fac atac de inimă.

Magozzi zâmbi și își scoase sacoul sport, în timp ce Sol se așeza în fotoliul de lângă el.

— Presupun că mai aveți niște întrebări pentru mine. Îmi imaginez că nu v-am fost de prea mare ajutor ieri.

Gino își scoase carnetul.

— V-ați descurcat foarte bine ieri, domnule Biederman. Și vă înțelegem că erați supărat. Problema însă e că lucrurile s-au complicat de azi-dimineață.

Sol dădu din cap, cu tristețe.

— Am aflat de Rose Kleber. Fiica ei m-a sunat cu puțin timp înainte să veniți. Ce lucru groaznic, de-a dreptul incredibil. Am ajuns să mă întreb dacă nu cumva există vreun nebun care omoară evrei în etate. Se uită pe rând, de la Gino la Magozzi. Ăsta este de fapt motivul pentru care sunteți aici, nu-i așa? Vă întrebați și voi același lucru.

— Analizăm mai multe variante, domnule Biederman, spuse Magozzi. Așadar, ați cunoscut-o pe Rose Kleber? Erați prieteni?

Sol clătină din cap.

— Nu chiar prieteni, dar este o comunitate mică. Toată lumea ajunge să treacă pe aici, la un moment dat. Am avut grijă de soțul doamnei Kleber când a murit, acum zece ani.

— Era prietenă cu domnul Gilbert?

— Nu, din câte știu eu.

— Și ar fi trebuit să știți, fiindcă ați fost cel mai bun prieten al lui Morey Gilbert, așa este?

Sol întoarse capul, clipind rapid. Nu răspunse din prima clipă, ca și când durase ceva timp până când întrebarea să traverseze spațiul dintre ei.

— Da, absolut. Mi-aș fi dat viața ca să-l salvez pe Morey.

Vorbise atât de limpede, de clar și de apăsat, încât Magozzi îl crezu pe dată.

Gino se aplecă în scaun.

— Uitați care-i treaba, domnule Biederman. Crimele astea două n-au fost la întâmplare. N-au fost accidente. Cineva i-a vrut morți pe Morey Gilbert și pe Rose Kleber și, dacă pe amândoi i-a omorât aceeași persoană, asta înseamnă că au avut ceva în comun, ceva ce noi n-am descoperit încă, ceva ce ne-ar putea conduce la ucigaș. Așa că ne-ați fi de ajutor cu orice amănunt pe care vi l-ați putea aminti, chiar dacă-i vorba doar de o ocazie în care Morey a menționat-o în treacăt, sau a recunoscut-o pe stradă, orice detaliu de genul ăsta.

Sol se gândi preț de câteva clipe, apoi scuturã din cap.

— Îmi pare rău. Nu îmi amintesc.

— Au fost amândoi în lagăre de concentrare în timpul războiului. Sunt sigur că știți asta, spuse Magozzi.

Sol își ridică mâna, arătându-le numerele șterse de pe interiorul antebrațului.

— Firește că știu.

Gino căscă ochii la brațul bătrânului.

— Știți, întreaga viață n-am cunoscut pe nimeni care să fi fost într-un lagăr de concentrare, iar acum dumneavoastră sunteți a treia persoană în ultimele douăzeci și patru de ore.

Sol zâmbi trist.

— Nu e un lucru de care să facem prea mare caz, dar suntem mai mulți decât vă imaginați. Mai ales în cartierul ăsta.

— La naiba, îmi pare sincer rău, zise Gino.

— Vă mulțumesc, domnule detectiv Rolseth. Își privi venele îngroșate de pe brațele îmbătrânite. Încerc să-mi imaginez de ce ar vrea cineva să omoare niște oameni care au supraviețuit lagărelor. Care-i rostul? Își întinse brațele într-un gest de

neputincioasă disperare. Suntem bătrâni. Oricum, o să murim cu toții, cât de curând.

„Ce poți să mai răspunzi la așa ceva?” își zise Magozzi, luat prin surprindere de stilul atât de direct al bărbatului.

— Analizăm posibilitatea implicării unor grupări neonaziste radicale.

Sol îl privi în ochi atât de pătrunzător, încât Magozzi n-ar fi putut să-și ferească privirea, nici dacă ar fi vrut.

— Atunci când îi urăști pe evrei atât de mult încât să vrei să le elimini rasa, îi ucizi pe cei buni de prăsilă, domnule detectiv, înțelegi?

Magozzi încercă să dea din cap, dar își simți gâtul înțepenit.

— Am învățat expresia asta de la naziști. Așa le spuneau celor tineri, „buni de prăsilă”, de parcă ar fi fost niște animale. Sigur, omorau și bătrânii, dar numai fiindcă erau nefolositori și îi încurcau. Aici e vorba de altceva.

Gino nu se mișcase din clipa în care bătrânul începuse să vorbească. În cele din urmă, scoase un oftat prelung și rosti pe un ton blând:

— Atunci trebuie să găsim altă legătură între prietenul dumneavoastră Morey și Rose Kleber. Cum am spus și mai devreme, alt element pe care să-l aibă în comun și care să-i aducă pe amândoi în calea ucigașului. Poate că s-au cunoscut mai demult, în lagăr, și au păstrat cumva legătura în toți acești ani?

Sol scutură din cap.

— Doamna Kleber a fost în Buchenwald. Este tot ce mi-a spus în ziua în care a venit să facă aranjamentele pentru înmormântarea soțului ei. Și abia dacă a reușit să rostească numele cu voce tare. Morey a fost la Auschwitz, la fel ca mine. Mi-a salvat viața, știați asta?

— Nu, domnule, nu știam, răspunse Gino.

— Ei, așa era Morey. Ajuta oamenii chiar și atunci. Poate că o să vă povestesc într-o zi. Se uită

mai întâi la Magozzi, apoi la Gino. Ochii negri începuseră să i se umezească. A fost eroul meu. Cine să vrea să omoare un erou?

• Capitolul 17

Soarele începuse să coboare când Magozzi păși pe senzorul de presiune din fața ușii lui Grace McBride, ascultând camera învârtindu-i-se deasupra capului și înfrânându-și impulsul de a-și da la o parte părul de pe frunte. Era des și negru și prea lung, atârnându-i în lațe în toate direcțiile. Ar fi trebuit să se tundă sâmbătă, înainte ca locuitorii Minneapolisului să înceapă iar să se omoare între ei.

Se auzi un lătrat înfundat de cealaltă parte a ușii de oțel în clipa în care bolțurile de metal începură să se retragă, ceea ce îl făcu pe Magozzi să zâmbească. Charlie, corcitura uriașă cu blană sârmoasă pe care Grace o salvase de pe stradă, era numai o idee mai puțin paranoic decât stăpâna lui. Trecuseră săptămâni întregi până când să înceapă să aștepte de cealaltă parte a ușii când sosea Magozzi, întâmpinându-l cu un lătrat vesel în loc să caute înnebunit o ascunzătoare. Magozzi aruncase mai multe cămăși distruse de labele înnoroite și de sărutările entuziaste ale cățelului, dar puțin îi păsa.

Când ușa se deschise în cele din urmă, abia apucă să zărească o clipă unduirile părului negru al lui Grace și ochii ei albaștri, zâmbitori, înainte ca labele lui Charlie să-i aterizeze pe umeri și ca limba lui lungă și băloasă să-i găsească fața. Întotdeauna îl făcea să râdă; făcea lumea să-i pară un loc mai bun. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să înceapă să se vadă cu Charlie.

— Nu-l lăsa să facă asta! spunea întotdeauna Grace. Nu are voie să sară pe oameni. Îi strici toată educația.

Magozzi îi rânji peste umărul lui Charlie.

— Lasă-ne în pace. E singura îmbrățișare pe care am primit-o toată ziua.

— Oh, sunteți îngrozitori amândoi! Treci încoace!

Grace purta pantaloni de trening negri și tenișii, ceea ce însemna că nu ieșeau în oraș – nu făcea un pas în afara casei fără cizmele englezești de călărie – dar avea revolverul Sig Sauer în tocul de la umăr, semn că existau șanse să iasă în grădina din spate, împrejmuită cu un gard gros, unde simțea nevoia unei arme mai mari, cu rază mai lungă. Derringerul era arma pe care o folosea în interior. Dacă ar fi avut-o pe asta, prinsă în șoseta groasă care-i ținea în poziție tocul de armă de la gleznă, ar fi știut că nu avea nicio șansă să respire aer proaspăt în acea seară, fiindcă Grace nu deschidea niciodată ferestrele, în ciuda gratiilor de metal care dădeau casei un aspect de închisoare.

În timp ce Charlie dansa în jurul lui Magozzi, lovind cu ghearele dușumeaua din lemn de arțar, Grace închise ușa, încuie toate cele trei yale și începu să introducă cifrele codului pentru sistemul de alarmă.

Magozzi urmări bine cunoscutul ritual cu o tristețe ce se îndrepta treptat spre o nedorită și amară resemnare. Pericolul care îi bântuise viața trecuse acum, se sfârșise în octombrie anul trecut într-un schimb de focuri teribil, însă paranoia ei rămăsese la fel de intensă ca întotdeauna, răpindu-i orice șansă la o viață normală. Probabil că Gino avea dreptate. Să se apropie cu adevărat de Grace McBride, să spere că femeia va face un pas, cât de mic, în această direcție, nu era altceva decât un vis imposibil. N-avea să se simtă niciodată în siguranță. Nu cu el și probabil cu nimeni altcineva.

— E un reflex, Magozzi, atâta tot.

Stătea cu spatele la el în timp ce introducea codul, și cu toate astea știuse la ce se gândea.

— Oare?

Grace se întoarse spre el și-l împunse ușor cu degetul în piept.

— Ai o atitudine de macho neanderthalian față de mine, știi asta? Vrei să nu mai încui ușa doar pentru că ești tu aici să mă aperi.

— Este total neadevărat, minți Magozzi. Dacă ai lăsa ușa descuiată în cartierul ăsta, aș fi speriat de moarte.

Grace se întoarse cu un zâmbet vag și o luă pe holul auster care ducea în bucătărie. Magozzi și Charlie veniră în urma ei, păstrând o distanță respectabilă.

— Am o sticlă de vin de Burgundia de trei sute de dolari gata de decantat și un Chardonnay de opt dolari pus la rece în frigider. Ce preferi?

— Păi, știu și eu? Amândouă sună bine. Pot să le amestec?

Zece minute mai târziu, Magozzi ieși pe veranda din spate, cu paharul de vin în mână, și rămase ca trăsnit.

Grădina lui Grace arăta la fel ca întotdeauna – un petic mic de iarbă crescută la întâmplare, împrejmuit de un gard solid de lemn, înalt de doi metri și jumătate, cu o magnolie bătrână în mijloc, întinzându-și ramurile acoperite pe jumătate de boboci gata să se deschidă.

Văzu însă trei scaune pliante din lemn aranjate sub copac, acolo unde nu fuseseră până acum decât două – unul pentru Grace și unul pentru cățelul Charlie, care credea că pământul e bântuit de tot felul de monștri și nu se așeza niciodată pe jos dacă exista mobilă prin preajmă.

„Revino-ți, Magozzi, nu e decât un scaun. Nu înseamnă nimic. Și l-a adus probabil pentru Jackson, care trece pe aici în fiecare zi, după școală."

— Ti-am luat un cadou, zise Grace în spatele lui.

— Oh? făcu Magozzi, cu toată indiferența de care fu în stare.

— Scaunul, fraierule! Ca să nu mai stai cu Charlie în brațe de câte ori te așezi acolo.

— Oh, am crezut că e pentru Jackson.

— Copiii de nouă ani n-au nevoie de scaune, Magozzi. L-am luat pentru tine, fiindcă îmi place când ești aici și vreau să te simți confortabil.

— Bine.

Magozzi se bucura că Grace era în spatele lui și nu-i putea vedea rânjetul prostesc.

„Pași mici. Se face bine, Gino."

Căldura nefirească a zilei persistă o vreme și după apusul soarelui, așa că Grace și Magozzi băură primul pahar de vin în grădină, sub magnolie. Stătură în tăcere, sorbind din vin și ascultând zgomotele ocazionale ale nopții într-un cartier de oraș – o ușă trântindu-se undeva în josul străzii, zgomot de vase strânse de la masa vecinilor, răzbătând prin fereastra deschisă, agitația bruscă a unei păsări care fusese destul de nesăbuită să-și închipuie că ramurile magnoliei erau un loc bun de dormit. Dar Grace nu numai că nu împușcase pasărea, dar nici măcar nu tresărise când auzise zgomotul.

„Doamne, e adevărat! Chiar se face bine!"

— Uită-te printre ramuri, Magozzi. Se văd stelele. Peste câteva săptămâni, când o să apară frunzele, n-o să se mai vadă.

— N-am văzut niciodată copacul ăsta cu frunze.

Grace tăcu preț de câteva clipe.

— Nu?

— Nu. Era cu puțin înainte de Halloween prima dată când am stat aici. Bietul copac mai avea doar vreo trei frunze, și toate erau galbene.

Grace scoase un fel de murmur, fără vreun sens anume.

— Ciudat. Am senzația că te cunosc de mult mai mult timp.

Magozzi nu era atât de prost încât să întrebe dacă asta era un lucru bun. Se mulțumi să întindă mâna după sticla care stătea pe jos, între scaunele lor, și să umple din nou cele două pahare. Luă o sorbitură, se lăsă pe spate în scaunul lui de grădină

nou-nouț și simți ultimele rămășițe ale stresului de peste zi scurgându-se în iarba reconfortant de neîngrijită din grădina lui Grace.

Era demn de milă, hotărî. Mai fericit aici, de șase luni într-o relație cu o femeie pe care nici n-o sărutase încă, decât fusese întreaga lui viață. Frustrat, desigur, de lipsa agonizantă a apropierii fizice, dar fericit – fără îndoială. Făcea de rușine bărbații italieni din întreaga lume, dar n-avea ce-i face. Exista între ei o legătură atât de profundă încât nici nu putea începe s-o înțeleagă. O simțise din prima clipă în care venise în această grădină, cu femeia asta și câinele ei – se simțea acasă, chiar și în acest loc unde existau întotdeauna rezerve reminiscențe cu privire la prezența lui.

„De-asta nu am mobilă, Gino. Nu locuiesc acolo."

— La ce te gândești?

— Mă gândesc că sunt fericit.

Nici nu-i trecu prin minte să mintă.

— Drăguț. Am citit ziarele, m-am uitat la știri. Ai un nou mister de rezolvat. Pentru asta trăiești, dacă e să mă-ntrebi pe mine.

— N-are nicio legătură cu fericirea mea din clipa asta.

— Știu. Povestește-mi despre caz.

— De fapt, sunt două cazuri. Morey Gilbert, proprietarul serelor, și Rose Kleber. Dar nu avem nimic care să facă legătura între ele…

— Și bărbatul pe care l-au găsit legat de șina de tren?

— De asta se ocupă Langer și McLaren. N-are legătură cu noi. Noi avem niște evrei în vârstă, două lovituri curate. Al lor e un luteran pe care cineva l-a urât suficient de mult cât să-l tortureze.

— Bine, atunci două. Și aveți o grămadă de detectivi care nu au ce face, iar tu și Gino vă ocupați de amândouă? Mi se pare mie că cineva crede că sunt legate.

Magozzi ridică din umeri.

— Există o oarecare legătură, dar slabă. Ne ocupăm de ea.

— Cât de slabă?

Magozzi se foi puțin în scaunul dintr-odată inconfortabil.

— Asta e o informație pe care nu trebuie s-o divulgăm.

— Haide, Magozzi! Vrei să le introduc în noul nostru program de software, nu-i așa? Să văd dacă iese ceva?

— Eu și Gino ne gândeam c-ar merita o încercare.

— Bine atunci. Ai văzut deja programul la lucru. Știi foarte bine că intră în sute de baze de date ca să caute legături, și unele dintre ele durează ceva timp. Am nevoie de orice conexiune pe care ați făcut-o deja pentru a îngusta parametrii de cercetare, altfel ar putea dura zile întregi.

Nu se punea problema că nu avea încredere în Grace. În afară de Gino, era persoana în care avea cea mai mare încredere din lume. La dracu', doar stătea sub un copac cu o pasăre posibil periculoasă deasupra, nu? Oare credea că Grace McBride ar fi scos arma și ar fi împușcat-o pe dată în eventualitatea unui atac? Totuși, încălcarea protocolului departamentului era treabă serioasă, iar Magozzi, spre continua sa uluire, nu era câtuși de puțin un rebel.

— Nu am zilele astea, Magozzi.

Își strânse brațele la piept, pierzându-și răbdarea cu el așa cum se întâmpla întotdeauna când o apuca pe drumul ăsta îngustat de reguli.

— Poimâine începem să încărcăm computerele în RV.

Magozzi închise ochii, amintindu-și că pleca.

— Amândoi aveau tatuaje pe antebrat. Morey Gilbert a fost la Auschwitz, Rose Kleber la Buchenwald.

Îi simți privirea ațintită asupra lui în întuneric. Apoi o simți îndepărtându-se.

Grace nu spuse nimic, vreme îndelungată.

— Ar putea fi doar o coincidență oribilă.

— Firește că ar putea.

— Dar nu crezi că-i așa.

Magozzi oftă.

— E subțire, ți-am spus. Fac doar speculații.

— Tu nu faci niciodată speculații, Magozzi, decât dacă nu ai nicio altă pistă. Deci, ce crezi? Că cineva omoară evrei, sau numai evrei care au fost în lagăre? Care din ele?

Așa făcea întotdeauna. Rostea cu voce tare lucrurile pe care nu voiai niciodată să le auzi rostite, fiindcă uneori erau prea cumplite pentru a te gândi la ele.

Se lăsă în față, cu coatele pe genunchi, jucându-se cu paharul gol între degete.

— Nu vreau să mă gândesc la niciuna din aceste două variante. Ce vreau eu e să introduci cele două nume în programul tău și să descoperi că erau de fapt niște oameni foarte răi, implicați într-o afacere care i-a omorât.

— Un cartel geriatric, de pildă?

— Ar fi ideal. În plus, legătura cu lagărele de concentrare nu prea ține. Cum ne-a spus cineva în după-amiaza asta, de ce să omori evrei bătrâni? Oricum o să moară singuri, cât de curând.

— Uau! Cam directă exprimarea.

Magozzi ridică din umeri.

— A fost și el în lagăr. Are prerogativa asta.

Grace rămase tăcută o vreme, bătând cu degetele aria lui Figaro în lemnul scaunului. Așa făcea întotdeauna când se gândea.

— Știu și eu, Magozzi… Din câte-am auzit eu la știri despre Morey Gilbert, nu pare genul care să fi fost implicat în activități ilegale.

— Și nu știi nici măcar jumătate! Și-a petrecut întreaga viață ajutând omenii. Sfânt, erou, zi-i cum vrei. Eu le-am auzit pe-amândouă. A fost un om bun, Grace.

— Prea bun ca să fie sincer?

Magozzi se gândi câteva clipe.

— Nu cred. Cred că e posibil să fi fost autentic.

— Dar cealaltă victimă, Rose Kleber?

— Bunicuța Kleber. Fursecuri, grădină, pisoi, o familie care o adora.

— Așadar, nici ea nu are profil de infractor.

Magozzi oftă.

— Mă învârt în cerc, nu-i așa?

Grace îi turnă în pahar ultimele picături de vin.

— Atunci, poate că nu are legătură cu ceva ce au făcut, Magozzi. Poate că au fost amândoi în același loc, în același timp, și au văzut ceva ce nu ar fi trebuit să vadă. Sau pe cineva.

Magozzi dădu din cap.

— Ăsta ar fi scenariul meu preferat, dar de unde dracu' să începi măcar să cauți ceva de genul ăsta?

— Pentru asta mă ai pe mine.

O urmări ridicându-se de pe scaun, o unduire grațioasă în lumina lunii.

— Nu, nu pentru asta.

Grace zâmbi și se întinse, atingând cu vârful degetelor o ramură de magnolie.

Pasărea înnebuni.

• Capitolul 18

În vreme ce Magozzi și Grace își sorbeau pe îndelete vinul sub magnolie, Marty Pullman dădea pe gât o sticlă de scotch, cu mult mai multă convingere. Stătea pe patul dintr-o cameră care fusese cândva a lui Hannah, înainte să devină soția lui. Încăperea se schimbase de-a lungul timpului, transformându-se încet din camera fetei într-unul dintre acele locuri triste care nu mai au un scop anume. Erau acolo un birou pe care nu-l folosea nimeni, un pat în care nu mai dormea nimeni, un șifonier gol, plin cu umerașe care se ciocneau între ele cu zgomot atunci când deschideai ușa. Și totuși, încă se mai simțea prezența lui Hannah aici, așa cum se simțea de altfel pretutindeni, și tot scotch-ul din lume nu ar fi putut s-o risipească.

Marty luă o gură zdravănă din pahar și privi pe fereastră, în întuneric. Era abia a doua noapte pe care o petrecea în casa asta, dar i se părea că trecuse o sută de ani de când stătuse în cada lui, cu țeava pistolului în gură.

Nu se lăsase păcălit de oferta lui Lily de a locui acolo. Venită din partea oricărei alte femei care tocmai își pierduse bărbatul alături de care trăise timp de vreo cincizeci și ceva de ani, cererea ar fi fost perfect rezonabilă. Durerea se întinde și umple o casă rămasă goală, iar Marty știa mai bine decât oricine că singurul lucru mai rău decât să fii mort este să fii cel care rămâne singur. Dar nu pentru asta voise Lily să rămână acolo. Acum că moartea lui Morey îl scosese în sfârșit din izolare, femeia intenționa să rămână cu ochii pe el, iar Marty o știa prea bine. Cumva, bătrâna părea că știa ce avea de gând. Știuse întotdeauna – cu acea singură excepție.

Strânse din dinți în clipa în care șuieratul ascuțit al aspiratorului se porni din nou. De patru ore, Lily tot gătea și curăța, pregătindu-se pentru a doua zi,

când aștepta să vină o grămadă de lume la înmormântare. Încercase să o ajute, ca să termine și să se ducă la culcare. La un moment dat, mai că ajunseseră să se bată pe aspirator. „Ai inimă, Martin!” îi spusese ea și atunci înțelesese că scopul nu era câtuși de puțin să termine treaba. Marty avea sticla, Lily avea aspiratorul și Dumnezeu să aibă milă de oricine ar fi încercat să ia oricăruia din ei aceste remedii care-i ajutau să-și păstreze mințile.

Își luă sticla de scotch, se duse în bucătărie după două pahare curate și merse cu ele în sufragerie, trăgând cu piciorul de firul aspiratorului ca să-l scoată din priză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lily, stai jos și odihnește-te! E aproape ora unsprezece.

Se aștepta la proteste sau măcar la o remarcă usturătoare în legătură cu băutura lui, dar se pare că până și Lily Gilbert avea limitele ei. Se prăbuși lângă el, pe canapea, cu privirea fixată absent pe ecranul fără sonor al televizorului. Era îmbrăcată tot în salopeta de copii, însă acum avea o bandană albastră, din bumbac, prinsă peste părul argintiu, pe care o purta întotdeauna când făcea curățenie. Eșarfa îl deruta pe Marty. Se întrebă dacă Lily avusese cumva părul lung în copilărie și purtase eșarfă ca să îl țină prins și dacă nu cumva obiceiul îi rămăsese chiar și după ce își tunsese părul. Încercă să și-o imagineze pe Lily cu părul lung, dar, cu fața ei îmbătrânită, cu ochii măriți de dioptriile ochelarilor și după cele patru pahare de whisky pe care le turnase în el, Marty nu reuși să-l vadă decât pe E.T., după ce copiii îi puseseră perucă.

— Cred că e destul de curată casa, hotărî ea, ca să fie cât se poate de clar că nu se așezase doar fiindcă așa îi spusese Marty.

— Aproape că ai chelit covorul. Da, cred că-i destul de curată.

Marty îi turnă un deget de scotch.

— Poftim.

Femeia îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Nu vrei să bei singur? Asta era?

— Pot foarte bine să beau singur. Tu trebuie să te relaxezi.

— Nu-mi place scotch-ul.

— Vrei altceva?

Lily se uită lung la pahar, apoi luă în cele din urmă o sorbitură și se strâmbă.

— Este oribil! Cum poți să bei așa ceva?

Marty ridică din umeri.

— Te obișnuiești.

Lily mai făcu o încercare.

— Scotch-ul lui Morey e mai bun. Tot rău, dar mai bun decât ăsta. Ăsta e ieftin, nu-i așa?

Marty zâmbi strâmb.

— Da.

Lily dădu din cap, se ridică și dispăru în bucătărie. Peste câtva clipe, se întoarse cu o sticlă de Balvenie de douăzeci și cinci de ani.

Marty rămase cu gura căscată.

— Dumnezeule, Lily, ai idee cât costă așa ceva?

— Adică, să nu-l bem? Crezi că se poate vinde o sticlă de scotch pe jumătate goală pe eBay?

Marty nu se putea hotărî ce îl uimea mai tare – faptul că Lily apăruse cu o sticlă de scotch de două sute de dolari sau că știa ce e eBay.

Stăteau unul lângă celălalt, în liniște, bând scotch și uitându-se la televizorul mut și, fiindcă momentul era atât de ciudat de confortabil, Marty fu aproape tentat să îi mărturisească totul. Să dea totul pe goarnă, indiferent de consecințe, să se lase pradă furiei ei.

Dintr-odată, văzu chipul lui Jack Gilbert zâmbindu-i de pe ecranul televizorului. Clipi de câteva ori, convins că halucina, însă chipul zâmbitor nu dispăru.

— Hei, ăla-i Jack! Dă mai tare!

Lily înșfacă telecomanda de pe măsuță și închise televizorul.

— Zău așa, Lily!

Marty îi luă telecomanda, aprinse televizorul la loc și privi amuzat cum reclama trecea printr-o serie de scene emoționante: Jack la un accident de mașină, ajutând victima, Jack pe un șantier, discutând cu muncitorii; Jack lângă un pat de spital, cu o expresie de infinită compasiune. O voce de bărbat se auzi peste ultima imagine, care îl înfățișa pe Jack, dinamic și charismatic, în sala de judecată: „Îți trebuie un avocat căruia să-i pese de tine. Sună-l pe Jack Gilbert la 1-800-555-5225. Repet, 1-800-555-J-A-C-K. Nu-i lăsa să te învârtă cum vor ei”.

— Ce caraghios! mormăi Lily.

— N-aș zice. Mie mi s-a părut destul de bun.

Femeia mârâi ceva.

— Înainte nu ți se părea caraghios. Erai mândră de fiul tău.

— Înainte, era fiul meu, i-o reteză ea tăios.

Marty oftă. Luase hotărârea de a lăsa de-o parte propriile probleme existențiale din respect pentru Morey și de a face tot ce-i stătea în putință s-o ajute pe Lily. Hannah și-ar fi dorit asta. Dar nu avea de gând să facă lucrul ăsta toată viața, ceea ce însemna că dușmănia absurdă dintre mamă și fiu trebuia să înceteze. La dracu’, Jack ar fi trebuit să aibă grijă de maică-sa.

— Isuse, Lily, ești cea mai încăpățânată femeie de pe fața pământului.

— De ce faci asta? De ce înjuri? Știi că nu-mi place.

— Of, fii serioasă! Ești evreică. *Isus* nu înseamnă nimic pentru tine.

— Înseamnă ceva pentru cineva. Ai putea arăta puțin respect.

Marty trase aer în piept.

— Bine, nu mai înjur, dacă nici tu nu mai schimbi subiectul. Începem să rămânem fără Gilberți, Lily. N-ați mai rămas decât tu și cu Jack și ar fi cazul să îngropați securea. Ei, da, s-a

însurat cu o femeie de altă credință. Și? De ce e așa un sacrilegiu? Tu și Morey nici măcar n-ați călcat vreodată într-un templu. De ce v-a deranjat că s-a însurat cu-o luterană?

Lily îl privi cu gura căscată.

— Despre *asta* crezi tu că e vorba?

— Păi, nu?

— Pfiu! Ai capul plin de lucruri pe care nu le știi. Lucruri pe care nici nu te-ai obosit să le afli, fiindcă ești un fost polițist atât de ocupat!

Marty strânse din dinți până când se calmă suficient cât să poată vorbi.

— Nu încerca să mă faci să mă simt vinovat în povestea asta, Lily. Nu-l văzusem de multă vreme pe Jack, tot găsea pretexte să închidă telefonul atunci când îl suna Hannah, așa că l-am întrebat pe Morey ce se întâmplase. Mi-a spus că Jack se însurase cu o luterană și că nu voia să discute despre asta. Punct. Cam la o săptămână după aceea, a fost ucisă Hannah și te rog să mă scuzi dacă nu m-am mai interesat despre modul în care a evoluat relația voastră cu Jack.

Trase aer în piept și se uită la sticla de Balvenie. Cam zece dolari paharul, calculă în minte. Părea păcat să risipească atâția bani pe călătoria rapidă spre tărâmul uitării, pe care o avea în plan.

— Haide, bea! îi spuse Lily. Mai bine mori distrugându-ți ficatul decât din cauza găurilor în stomac pe care o să ți le producă detergentul ăla pe care-l bei tu.

Dacă își imagina că o să aștepte să îl roage de două ori, era nebună. Luă sticla, își umplu paharul și visă la întuneric.

Lily îl privi bând cu nesaț.

— Ei, vrei să știi care-i treaba cu Jack, sau nu?

— Sigur. De ce nu?

Femeia dădu din cap, apoi se lăsă pe spătarul canapelei. Picioarele nu îi mai atingeau acum pământul și arată ca o fetiță bătrână.

— Jack venea să ia prânzul cu noi în fiecare zi, ți-aduci aminte? Asta se întâmpla înainte de reclama aia caraghioasă, când încă mai puteam spune oamenilor că fiul meu e avocat fără să-mi fac griji că o să vadă un clovn la televizor. Apoi, într-o bună zi, puf! Dispare de pe fața pământului. Nu mai vine la masă, nu mai sună, nimic. Sun la birou, vorbesc cu un robot. Sunt la el acasă, vorbesc cu alt robot. Morey îmi spune că s-au certat.

— În legătură cu ce?

— Cine știe? Tații și fiii se ceartă. Se mai întâmplă. După care nu-și vorbesc o vreme, până uită prostiile pentru care s-au supărat, și gata. Doar că de data asta n-a fost așa. De data asta Jack ne-a trimis o poză prin poștă, și în poza aia sunt fetițe cu rochițe albe și băieței în costume și fix în mijloc e caraghiosul în persoană, și toți îngenunchează în fața unei cruci pe care atârnă mort evreul ăla amărât.

Marty clipi, întrebându-se dacă nu cumva ultimul pahar reușise în sfârșit să-i prăjească creierul, fiindcă era evident că îi scăpa ceva.

— Ce tot spui acolo? Ce poză?

Lily nu-i răspunse la întrebare.

— Iar în partea de jos a fotografiei scria: Jack Gilbert, prima împărtășanie, o biserică luterană.

— *Cum*? Jack *s-a convertit*?

Lily sorbi din pahar fără să spună nimic.

— Nu are niciun pic de logică. Jack nici măcar n-a crezut vreodată în Dumnezeu.

Lily îl privi de parcă ar fi fost idiot.

— Ce-ți închipui tu? N-a avut nicio legătură cu Dumnezeu. A fost doar o palmă pe care ne-a tras-o Jack; a întors spatele familiei și omului care fusese din cauza unei certe stupide cu taică-său. Apoi, câteva săptămâni mai târziu, am primit o fotografie de la nuntă. Același loc, aceeași cruce, doar că fata în rochie albă era acum mai mare. Încă o palmă. Și lașul a făcut-o cu niște poze.

Marty își trecu degetele prin păr, ca și cum ar fi vrut să își trezească neuronii adormiți și să poată înțelege povestea pe care tocmai o auzise. Jack avea destul de multe defecte, dar nu i se păruse niciodată genul de om care să facă rău cuiva în mod intenționat, cu atât mai puțin părinților lui. În plus, nu avea nici cel mai mic sens ca Jack s-o pedepsească pe Lily pentru o ceartă pe care o avusese cu Morey.

— Nu reușesc să înțeleg.

— Ce surpriză! Eu de-un an tot încerc să înțeleg și încă n-am reușit.

— Ar fi trebuit să-l întrebi pe Jack.

— Ți-am spus, Jack n-a vrut să discute cu mine. Nici Morey n-a vrut să discute cu mine. Voi, bărbații… faceți numai prostii și femeile suferă de pe urma lor, fără să știe de ce.

Marty o privi bând din pahar, căutând prostește, de parcă nu s-ar fi învățat după atâția ani, o umbră de emoție pe fața bătrânei. Știa fără cea mai mică îndoială că era acolo, dar la fel de bine știa că n-avea s-o vadă niciodată. Probabil că, dacă Lily Gilbert ar fi început vreodată să plângă, nu s-ar mai fi putut opri.

— Ei, o să vorbesc eu cu pramatia.

— Bine.

— Și îmi pare rău că te-a făcut să suferi.

Lily îi aruncă o privire înțepată.

— Și-n tot timpul ăsta, *eu* am fost aia rea. Apropo, a sunat Sol, în timp ce închideai sera. Ești unul dintre cei care vor duce sicriul, știi, da?

— Știu.

Lily zâmbi trist.

— Morey și-a ales coșciugul cu ani în urmă. Se ducea la firma de pompe funebre ca să joace pocher cu Sol și într-o zi vine acasă și-mi zice: „Lily, azi mi-am ales sicriul. E de bronz și e greu și băieții care o să mă ducă o să-și rupă spatele cărându-l. Am vrut să-l ajut pe Harvey, maseorul, că nu-i mai merge afacerea”.

Marty zâmbi, zicându-și că da, într-adevăr, așa era Morey.

— Nu știam că juca pocher.

— Juca numai cu Sol, fiindcă putea să-l bată. Și uneori cu Ben ăla…

— Cine-i Ben?

— Nimeni.

— Nu-l simpatizezi?

— E un derbedeu. O pramatie.

— Și Morey îl plăcea?

Lily ridică din umeri.

— Îl știi pe Morey. Era incurabil. Plăcea pe toată lumea, fie că merita, fie că nu. În plus, se cunoșteau demult.

— Ciudat, nu l-am întâlnit niciodată.

— Nu erau chiar buni prieteni. De cele mai multe ori se duceau la pescuit. De două, trei ori pe an mai jucau și pocher.

Marty întoarse foarte încet capul spre ea.

— Morey mergea *la pescuit*?

— Sigur că da… oh, dă mai tare. Repede!

Se trase în față ca să ajungă cu picioarele la podea și-și sprijini coatele de genunchi, cu ochii pironiți în televizor.

— Uite, serviciu suplimentar.

Marty o privi uluit.

— Îți place baseballul?

Îi luă telecomanda din mână și porni sonorul.

— Sigur că-mi place baseballul. E un joc de domni. Aproape niciodată nu se doboară unii pe alții la pământ și zâmbesc mult atunci când le iese o schemă.

O urmări stupefiat cum se implică în joc, gândindu-se cât de puține aflase despre Lily în toți anii în care o iubise pe fiica ei. Își petrecea cea mai mare parte a timpului cu Morey, în vreme ce Hannah rămânea cu maică-sa, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori la întâlnirile de familie. Lily era misterul din bucătărie, dar Morey era bărbat,

prieten, tatăl pe care ajunsese să îl iubească și să-l cunoască atât de bine.

Doar că nu știuse niciodată că mergea la pescuit, și chestia asta nu-i dădea pace. Poate că totuși nu-l cunoscuse pe Morey atât de bine pe cât credea.

Își lăsă mintea să-i alunece spre o zi cu mai bine de un an în urmă, nu cu mult timp înainte ca întreaga sa viață să se prăbușească. El și Morey le duseseră pe Hannah și Lily la un magazin de antichități la zeci de kilometri la nord de oraș, care avea tarife de două ori mai mari decât cele de lângă casă. Pe drumul de întoarcere se opriseră la o mică benzinărie care avea și un minimarket, ca să cumpere înghețată și ceva de băut.

— Marty, vino încoace! *Uită-te la asta*!

Morey stătea lângă un frigider înalt cu lapte, brânză și alte produse perisabile și se uita într-un rezervor de apă alăturat, cu un barbotor zgomotos, clătinând din cap.

Marty privi la rândul lui în rezervor și se strâmbă văzând un grup mare de lipitori negre și agitate. Deasupra rezervorului, tot felul de viermi se zvârcoleau în cuiburi de rumeguș și mizerie.

— E dezgustător! *Ce-i cu viermii ăștia*? *De ce sunt cei albi în rumeguș*?

— Mă-ntrebi pe mine?

Morey făcu semn unui angajat tânăr să se apropie de rezervor.

— Nu încalcă normele de igienă?

— Hm… sunteți cumva inspector?

— Nu, nu, nu sunt inspector. Dar e de bun-simț. Aveți lipitori chiar lângă lapte.

— Și viermi, adăugă Marty.

— Păi, asta e momeală vie, răspunsese angajatul. Bazinul ăla este pentru producția de momeală vie, iar deasupra este momeala uscată.

— Normal că e vie, pufni Morey. Se mișcă! *Este dezgustător.*

— Hm… avem mulți pescari pe aici.

— Pescari! *Beah*! *Și-și mai spun și sportivi. Ce fel de sport e ăla în care înțepi mici creaturi neputincioase cu un cârlig de sârmă pe care îl arunci apoi în apă ca să poți înțepa alte creaturi, mai mari*?

— Păi, nu sunt decât viermi și lipitori…

— Pentru tine, poate. Spune-mi, ai văzut filmul ăla de Spielberg?

— Oh, da, sigur. Le-am văzut pe toate.

— Zău? *Sunt impresionat. Ai văzut* Lista lui Schindler?

— Hm… sunteți sigur că e de Spielberg?

— Nu contează. Ăla la care mă refer era cu dinozauri.

— Oh, da, Jurassic Park, *sigur. L-am văzut de patru ori. Partea a doua a fost cam slabă, dar prima a fost super*!

— Atunci, înseamnă că ții minte scena în care au legat capra, ca să vină dinozaurul mare?

— Oh, da, a fost scârbos.

— Și ți-a părut rău pentru căpriță?

— Da, sigur, oarecum… Îi era frică și plângea și de-astea…

— Momeală vie. Ca și viermii tăi.

Angajatul se uită la Morey ca prostit.

Morey ridică un deget în fața lui.

— Există o lecție importantă aici. Știi care anume? *Îți spun eu. Viermele unuia este capra altuia. Ține minte asta*!

Se înșală, își zise Marty, revenindu-și din reverie. Orice ar spune Lily, orice ar spune oricine, Morey Gilbert nu era pescar.

• Capitolul 19

Căldura nefirească persistă și în dimineața din ziua înmormântării lui Morey Gilbert, iar meteorologii anunțau încă o zi cu cer însorit și temperaturi în jur de douăzeci și cinci de grade. Cei mai vechi locuitori ai statului stăteau pe verandele scăldate de soare, frunzărind edițiile citite din scoarță-n scoarță din *Farmer's Almanac* de parcă ar fi fost scrierile lui Nostradamus, căutând în istorie un moment în care Minnesota să mai fi cunoscut un asemenea val de căldură în luna aprilie și negăsind nimic. Însă douăzeci și ceva de kilometri mai la nord, adânc în teritoriul canadian, un front uriaș de aer rece începea să se îndrepte spre zona central-vestică a Americii. Se apropia o schimbare.

Secția de poliție din Uptown solicitase cinci echipaje suplimentare pentru a ajuta la descongestionarea traficului în jurul sinagogii unde urma să se țină slujba de înmormântare a lui Morey Gilbert. Până la ora zece, deja înăuntrul edificiului nu mai era loc să arunci un ac; până la unsprezece, după începerea slujbei, mulțimea se întinsese pe peluză, pe trotuar și ajunsese în cele din urmă până în stradă. Veniseră sute de oameni și era absolut imposibil să poată fi convinși să plece de acolo, așa că strada fu în cele din urmă închisă pe o distanță de trei sute de metri, în ambele direcții. Niciun locuitor sau șofer din zonă nu avu nimic de comentat. Până și polițiștii, inițial nemulțumiți că fuseseră trimiși la direcționarea traficului, rămaseră în cele din urmă mișcați de numărul mare de oameni prezenți și de atitudinea lor plină de respect și ajunseră să aibă senzația că făceau parte mai degrabă dintr-o gardă de onoare, și nu din echipaje de implementare a ordinii. Simțeau că sunt acolo pentru a fi martori la plecarea din această lume a unui mare om.

Niciunul din ei nu înțelegea și, mai târziu, nu putură să spună decât: „Trebuia să fi fost acolo”.

Trei ore mai târziu, Magozzi și Gino stăteau în mașină, în fața casei lui Lily Gilbert din spatele serelor, urmărind o adevărată armată de persoane îndoliate perindându-se pe ușa din față.

— Știi ceva? Cred c-a venit jumătate de oraș la cimitir, comentă Gino. Nu știu cum dracu’ o să facă să-i vâre pe toți în cutia asta de chibrituri.

— Este o comemorare privată. Doar prietenii și familia. Ăștia sunt oamenii care l-au cunoscut cel mai bine; cei cu care vrem să vorbim.

Gino oftă și începu să-și slăbească nodul de la cravată.

— Ai mai văzut vreodată atâția reprezentanți media la o înmormântare?

— Nu pentru cineva care nu a fost implicat în politică sau vedetă rock.

— Și nu e ăsta în sine un comentariu trist asupra lumii în genere? Dar m-am gândit. I-ai auzit pe toți ăia care s-au dus să povestească felul în care i-a ajutat pe ei Morey Gilbert? Frate, parcă te-ai fi plimbat printr-o închisoare de maximă securitate. Erau traficanți de droguri, gangsteri… la dracu’, erau reprezentanți din toate categoriile de infractori.

— *Foști* traficanți, *foști* gangsteri.

— Așa zic ei, pufni Gino. Dar dacă vreunul dintre ei s-a întors la vechile metehne, s-a dus la Morey să-i ceară ajutor financiar suplimentar și s-a enervat când bătrânul i-a tăiat macaroana?

Magozzi se uită la el.

— Știi ceva, tocmai mi-am dat seama. Ești respectuos și aproape cu bun-simț până când îți slăbești nodul de la cravată, după care se duce totul dracului.

— Dar este posibil, nu crezi?

Magozzi oftă și își lăsă mâinile pe volan.

— Ca unul dintre oamenii pe care i-a ajutat să se fi întors să-i facă felul? Presupun că este posibil,

dar, dacă așa stau lucrurile, nu văd cum o să putem identifica autorul. Cred că au fost peste o mie de oameni azi la înmormântare. În plus, asta ar elimina ipoteza că aceeași persoană a ucis-o și pe Rose Kleber, iar eu unul cred destul de mult în varianta asta.

Se aplecă în față și privi prin parbriz cu ochii mijiți.

— Cine-i tipul în uniformă de marină care-l îmbrățișează pe Jack Gilbert?

— Oricine ar fi, nu-l îmbrățișează, îl ajută să se țină pe picioare. Nu l-ai văzut cum se împleticea și mergea pe șapte cărări spre mormânt? Frate, o clipă am crezut c-o să cadă în groapă să dea mâna cu taică-său.

— Da, l-am văzut.

Magozzi se lăsă pe spătarul scaunului și îl urmări pe bărbatul în uniformă susținându-l pe Jack, apoi, în clipa în care acesta reuși să se țină singur pe picioare, îndepărtându-se repede de el, ca și cum nu ar fi vrut să se afle în preajma lui când avea să cadă. Părea că nimeni nu voia să fie în preajma lui Jack Gilbert.

— Este tot timpul singur, ai observat?

— Gilbert?

— Da.

Gino ridică din umeri.

— Nu mă surprinde. Omul ăsta-i un dezastru ambulant.

— Lily nu s-a apropiat azi nici la zece metri de el. Și Marty la fel, dacă e să mă gândesc. Stătea singur lângă groapă, la fel cum ne-au povestit Langer și McLaren că a stat și la înmormântarea lui Hannah. Ai crede că măcar nevastă-sa trebuia să vină cu el.

— Am auzit pe cineva discutând despre asta în timp ce ieșeau din cimitir. Se pare că așteaptă în orice clipă să-i înainteze divorțul, dacă nu cumva a făcut-o deja. Nu-i mare iubire aici.

Magozzi strânse din dinți.

— Tot trebuia să vină. Așa ar fi fost de bun-simț.

Gino întoarse capul ca să se uite la el.

— Haide, Leo! Jack Gilbert este un bețivan nenorocit. Știi vorba aia, cum îți așterni așa dormi, așa că nu-l mai compătimi atâta.

— Îl compătimesc doar de la distanță. Când mă apropii de el, nu pot să-l suport.

— Uite, ăsta-i partenerul pe care-l cunosc eu și-l iubesc.

— Dar e vorba de chestia aia cu oul și găina.

— Poftim?

— Păi, trebuie să te întrebi: a ajuns un bețiv nenorocit fiindcă toată lumea i-a întors spatele, ori toată lumea i-a întors spatele fiindcă e un bețiv nenorocit?

Gino scoase un oftat exasperat.

— Aleg varianta numărul doi. Putem să mergem acum?

Magozzi ezită.

— Poate că ar trebui să așteptăm câteva minute înainte să dăm buzna înăuntru. Doar așa, din respect.

— Am fost suficient de respectuoși, Leo. Și, la urma urmei, nu suntem noi primii care apar neinvitați la ușă, cu aparate de înregistrare și cordoane de cauciuc. În plus, în mulțimea asta, nimeni n-o să observe doi bărbați foarte chipeși în costume de înmormântare impecabile.

Un sfert de oră mai târziu, Magozzi se întreba dacă fusese înțelept să ia parte la această ceremonie, oricât de rezonabile păruseră argumentele pe care i le prezentase Gino. Ideea era că nimeni pe lume, nici măcar Morey Gilbert, nu putea fi un om chiar sută la sută bun și părea absolut imposibil ca cineva să ajungă la vârsta de optzeci și patru de ani fără să fi călcat vreodată pe cineva pe bătături. Sperau că, dacă îi ascultau cu atenție pe oamenii care îl cunoscuseră, puteau culege măcar un indiciu în legătură cu ceva ce nu

știau încă despre victima lor; ceva care să merite să fie investigat.

Până în acel moment însă, Magozzi nu auzise decât și mai multe mărturii emoționante – dacă omul ăsta nu fusese un sfânt, fusese cu siguranță foarte aproape de a fi unul, iar chestia asta începea să îl enerveze. Morey Gilbert dăduse altora tot ce avusese de dat – timp, bani, povețe, mâncare, adăpost; și nu-i ajutase doar pe oamenii care-i ieșiseră în cale – se ducea să îi caute. Era pur și simplu nefiresc.

Dintr-odată, o mișcare din cealaltă parte a camerei îi atrase atenția. Jack Gilbert trecea împleticindu-se de la un invitat la altul, ca o bilă de biliard prost trasă, ștergând orice urmă din compasiunea pe care Magozzi o simțise pentru el mai devreme, prezentându-se drept singurul și cel mai evident eșec al bunelor intenții ale lui Morey Gilbert.

Magozzi îl urmări pe Jack cu privirea, cufundat în gânduri. Avea senzația că mintea i se împotmolea într-o serie de limitatoare de viteză.

Îl găsi pe Gino umplându-și cea de a doua farfurie de la un bufet ce-i depășea până și cele mai fantastice fantezii culinare.

— Nu-i așa că-i grozav? zise vesel Gino. Trebuie să guști tăițeii ăștia cu stafide.

Își aruncă o chifteluță în gură.

— Ei? Ai găsit ceva interesant?

— Cred că trebuie să ne uităm mai bine la Jack Gilbert.

Gino ridică o sprânceană, singura mișcare posibilă atunci când avea gura atât plină ca în acel moment.

— Este singura fisură din aura lui Morey Gilbert, Gino.

— Da, dar e un fraier. Un bețiv. Și niciunul din noi n-a avut vreo intuiție în ceea ce-l privește.

— Tocmai asta e – ne-am gândit să-l punem pe lista suspecților, dar, când nu ne-a plăcut asta, am

preferat să nu ne mai gândim la el. Dacă el este legătura? Dacă taică-său și-a pierdut viața în urma unei povești în care era el implicat?

Gino își îndesă încă o chiftea în gură și hotărî că putea totuși să vorbească și într-o astfel de situație.

— Ce-a făcut Jack?

— La dracu', de unde să știu?

— Nu, nu, asta au spus Langer și McLaren, ai uitat? Când ne-au povestit cum Morey l-a dat la o parte pe Jack din fața lui la înmormântarea lui Hannah. Poate că era implicat în ceva foarte urât, mult sub standardele morale ale lui Morey Gilbert; și poate că bătrânul chiar a încercat să-l scoată din situația asta, dar s-a ales cu un glonț în cap pentru eforturile lui. Chiar el a spus că sunt oameni care-i vor moartea. Poate că nu glumea. Dar care e rolul lui Rose Kleber în povestea asta?

Magozzi luă o scobitoare cu franjuri de celofan în vârf și o înfipse într-o chiftea de pe farfuria lui Gino.

— Am un plan nou. Luăm fiecare crimă pe rând. Dacă Rose Kleber are vreo legătură, o s-o găsim până la urmă. Deci, hai să vorbim cu misterioasa soție a lui Jack, să-i verificăm registrele de la birou, să vedem ce fel de oameni a reprezentat, chestii de genul ăsta.

Gino dădu din cap, dus pe gânduri.

— S-ar putea să ai dreptate. Se apropie și îi șopti conspirativ: În plus, am început să mă satur să-i aud pe toți ăștia din jur vorbind numai despre cât de minunat a fost Morey Gilbert. Acum două săptămâni, am donat douăzeci de dolari la o societate umanitară și m-am simțit caritatea întruchipată. Acum, Morey Gilbert mă face să mă simt ca un ticălos zgârcit. Îl ții minte pe puștiul ăla, Jeff Montgomery, care lucrează la seră? Se pare că părinții lui au fost uciși într-un accident de mașină imediat ce a început facultatea, așa că Gilbert i-a plătit studiile. Îți vine să crezi?

— Nu-i de mirare că nu se mai oprește din plâns de două zile.

Magozzi privi peste umărul lui Gino și o văzu pe Lily apropiindu-se în rochia ei neagră și lungă, de înmormântare. Marty era lângă ea, cum fusese toată ziua, încercând să-i țină locul fiului inutil. Magozzi îl aprecia foarte mult pentru asta.

Lily se opri și aruncă o privire tăioasă mâinilor goale ale lui Magozzi, apoi dădu aprobator din cap în fața farfuriei lui Gino, aproape indecent de încărcată.

— Aveți o poftă de mâncare sănătoasă, domnule detectiv.

— Mâncarea e de-a dreptul fantastică, doamnă Gilbert. Cineva mi-a spus că dumneavoastră ați gătit-o, în cea mai mare parte.

— Așa este.

— Atunci, părerea mea e să închideți serele și să deschideți un restaurant.

Nu s-ar putea spune că zâmbise, la propriu, dar era evident, după ușoara schimbare în expresia ei, că nu era imună la complimente.

— Am văzut o fotografie cu femeia care a fost ucisă, în ziarul de dimineață.

— Rose Kleber, spuse Magozzi.

— În orice caz, m-am gândit c-ar fi bine să vă spun. Chipul ei îmi pare oarecum cunoscut, așadar, e posibil să fi trecut de câteva ori pe aici. Dar nu se număra printre clienții regulați. Pe aceștia-i țin minte.

— Lily?

Sol Biederman veni în spatele ei și o întrerupse timid.

— L-ai văzut pe Ben?

— Care Ben?

— Haide, Lily, Ben Schuler!

Sol era vădit îngrijorat și părea că începe să-și piardă răbdarea.

— Nu a fost la înmormântare și, dacă nu-i nici aici, sigur s-a întâmplat ceva. Are probleme cu

inima, știi, și nu răspunde la telefon.

— Nu este aici fiindcă nu e binevenit în casa mea și o știe, spuse tăios Lily.

Sol zâmbi blând, atingându-i brațul.

— Oricât de înfricoșătoare ai fi, Lily, nici măcar tu nu l-ai putea opri să vină la pomana vechiului său prieten. Mă duc până la el, doar așa, ca să mă liniștesc, dar nu stau mult.

— Dacă nu e mort, spune-i că tot nu e binevenit în casa mea, zise Lily.

Se răsuci pe călcâie, îl văzu pe Jack venind spre ea, apoi se răsuci iar și plecă în direcția opusă.

Gino scoase un fluierat prelung de îndată ce Sol și Lily se îndepărtară, fiecare în altă direcție.

— Adu-mi aminte să nu ajung niciodată pe lista ei neagră. Ce-o avea împotriva lui Ben ăsta?

Marty ridică din umeri.

— Nu se știe niciodată cu Lily. Mă scuzați, băieți, trebuie să mă întorc la ea.

— Are vreo cincizeci de persoane în jurul ei în clipa de față, Marty, spuse Gino. Fă-ți o favoare și ia o pauză de cinci minute. Tocmai am văzut o chiftea pe care era trecut numele tău.

E greu să vezi pe unul de-ai tăi doborât la pământ, reflectă Magozzi. Gino se dădea peste cap încercând să pornească o discuție cu Marty și, fiindcă era un om politicos, Marty făcea eforturi să se arate interesat de ceea ce îi spunea Gino. Dar era jenant de evident că se preface și, după vreo zece minute, Magozzi începu să aibă senzația că-l torturau pe amărât.

— Ar trebui să plecăm, Gino, spuse el.

În acea clipă însă, Jack Gilbert se apropie împleticindu-se, vărsându-și o băutură aproape la fel de roșie ca fața lui pe pieptarul cămășii albe. Își puse brațul pe umărul lui Marty.

— Salutare, băieți! Ce mai adunătură, nu? Făcu un gest larg cu mâna, împroșcând în jur un cerc de punci din pahar. La dracu', ai zice c-a murit însuși papa.

Cu o impulsivitate care îi luă pe toți prin surprindere, Marty se răsuci spre Jack, îi dădu enervat la o parte brațul de pe umăr și-i luă paharul din mână. Preț de câteva clipe, lui Magozzi i se păru că vede o urmă din vechea Gorilă.

— Nu întinde coarda, Jack! Nu azi.

Jack se dădu câțiva pași înapoi și aproape că-și pierdu echilibrul.

— Haide, nu te supăra, Marty. Ia-o mai ușor. Vrei ceva de băut?

O femeie corpolentă cu părul arămiu se apropie și-i întinse lui Marty un telefon mobil.

— Te caută cineva.

După ce Marty luă telefonul și se îndepărtă, femeia se duse lângă Jack.

— Jack Gilbert, uită-te la tine! Cazi din picioare, verși băuturile, jignești lumea… Cum poți să-i faci asta mamei tale?

Capul lui Jack se clătină câteva clipe pe umeri, în timp ce încerca să se concentreze asupra femeii.

— Dumnezeule, Sheila, tu ești? Arăți ca Dennis Rodman. Ce dracu' s-a-ntâmplat cu părul tău?

Femeia își îngustă privirea și se aplecă înspre el.

— *Farshtinkener paskudnyak*! îi șuieră ea, apoi plecă nervoasă.

Gino urmărea scena cu ochii căscați. Nu înțelesese ce-i spusese femeia, dar era absolut convins că Jack o meritase.

— Știi ce, domnule Gilbert? Cred că ar fi cazul să vă mai reveniți puțin. Duceți-vă și întindeți-vă pe canapeaua aia, beți o cafea…

— Nemaipomenită idee, domnule detectiv, dar, vedeți dumneavoastră, tocmai mi-am turnat cea mai bună sticlă de Bourbon în vasul de punci și o veche tradiție evreiască spune că, atunci când torni alcool la o înmormântare, trebuie să-l bei pe tot, altfel îi aduci o ofensă mortului.

Gino îl privi fix câteva clipe lungi. Era aproape convins că debita baliverne, dar nu poți fi niciodată sigur când vine vorba de religii. La urma

urmei, cine-ar putea crede că cei de credință catolică mânjesc oamenii cu cenușă pe frunte?

— Glumește, Gino, zise Magozzi.

— Știam asta. Hai să plecăm de-aici.

Gino și Magozzi tocmai trecuseră de Jack, când mâna lui Marty apăru din mulțime și se-ncleștă pe brațul lui Gino. „Încă mai era multă forță în brațul ăsta", își spuse Gino, simțind strânsoarea lui Marty. Fostul detectiv mormăi niște cuvinte de asigurare în telefon, apoi luă aparatul de la ureche și apăsă butonul de închidere.

— M-am gândit c-o să vreți să auziți asta, spuse el foarte încet, privind în jur ca să se asigure că nu era nimeni suficient de aproape cât să-i audă. Era Sol la telefon. Ben Schuler a fost împușcat.

Chipul lui Magozzi împietri.

— E mort?

Marty dădu din cap, negru la față.

— Cine e mort? întrebă Jack mult prea tare, apropiindu-se de ei pe două cărări.

— Vorbește mai încet, Jack, îi spuse Marty. Ben Schuler.

— Ei pe dracu'? Săracul nenorocit! Ce-a pățit, atac de inimă?

Marty ezită, poate o reminiscență din acea reținere a oricărui polițist de a divulga informații unuia care nu lucra în branșă.

— Nu, spuse în cele din urmă. A fost împușcat. O singură dată, în cap. La fel ca Morey.

Auzind aceste cuvinte, Jack Gilbert deveni înfricoșător de treaz și tot sângele i se scurse din chipul roșu de băutură.

— S-a sinucis?

Marty clătină din cap.

În acea clipă, pe chipul lui Jack Gilbert apăru o expresie ciudată – pe care Magozzi nu o mai văzuse decât de câteva ori în viața lui – o expresie de teamă neprefăcută.

— Isuse Hristoase! șopti el.

— L-ai cunoscut? îl întrebă Gino.

Jack dădu din cap.

— Da, l-am cunoscut.

Apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă într-o linie perfect dreaptă.

Marty îl găsi câteva clipe mai târziu, aplecat peste masa din bucătărie, uitându-se la fotografia lui Rose Kleber din ziarul de dimineață. Tremura din tot corpul.

• Capitolul 20

Existau multe cartiere în Minneapolis care fuseseră cândva relativ moderne, până când șoselele și autostrăzile începuseră să muște puțin câte puțin din proprietățile imobiliare ale orașului. Casa lui Ben Schuler se afla într-unul dintre aceste cartiere, cocoțată pe un deal unde ulmi seculari umbriseră odinioară un bulevard pe care orașul îl umplea cu flori în fiecare primăvară. În ultimii douăzeci de ani însă, mai toți copacii fuseseră doborâți de boala ulmilor olandezi, iar cei care scăpaseră căzuseră pradă unui sistem de rampe din noua autostradă, iar rezidenții cartierului nu mai aveau acum altă priveliște în afara celor șase benzi de trafic de la poalele dealului. Gino și Magozzi auziră mugetul unui mastodont de patruzeci de tone urcând pe o rampă în clipa în care ieșiră din mașină.

— Era mai frumos aici, odinioară, spuse Magozzi, uitându-se la o crăpătură lungă din tencuiala casei lui Ben Schuler, o clădire de cărămidă, cu două niveluri și verandă lăsată, de pe cealaltă parte a străzii. O soră de-a străbunicii mele avea o casă mare, în stil victorian, la doar câteva străzi mai încolo.

— Atunci de ce dracu' ți-a trebuit atâta timp s-o găsești? mârâi Gino, scoțându-și sacoul și cravata și aranjându-le pe spătarul scaunului.

— N-am mai fost de ani de zile pe-aici. Am vizitat-o doar de două ori, și pe atunci aveam vreo șase sau șapte ani. Era o băbăciune care-mi dădea fiori. Ai mei ziceau că n-a cunoscut în viața ei o persoană care să-i placă și aici erau incluși și membrii familiei. Refuza să vorbească engleza și tata refuza să vorbească în italiană, doar ca s-o scoată din sărite. Ultima oară când am venit aici, mi-a ars o palmă peste față fiindcă luasem furculița în mână înainte să spună rugăciunea.

Pe chipul lui Gino apăru o grimasă de dezaprobare. Să lovești un copil era unul dintre puținele lucruri pe care mintea lui pur și simplu nu reușea să le conceapă.

— La naiba, urăsc chestia asta. Sper c-a împușcat-o taică-tău.

— Taică-meu n-ar fi ridicat mâna împotriva unei femei nici dacă-l jupuia de viu. Magozzi zâmbi. Dar cred că mama i-a ars vreo două.

Gino zâmbi și suflă un sărut înspre Saint Paul, unde părinții lui Magozzi încă mai trăiau în casa în care copilărise el.

— Întotdeauna mi-a plăcut de maică-ta.

— Și ei îi place de tine. Ai de gând să-ți scoți toate hainele, sau putem să mergem?

— Ai idee cât costă să duci un costum la curățătorie?

Magozzi clătină din cap.

— Nu mi-am pus niciodată problema.

— Frate, uneori îi urăsc pe burlaci. Tocmai am plătit niște bani frumoși ca să curăț costumul ăsta, și zău că nu vreau să prindă iar miros de mort.

— Dar pantalonii îi lași pe tine.

— Mda, în privința asta nu văd ce-aș putea face.

Trânti portiera și o luară amândoi în sus pe alee.

— Se pare că Anant și băieții de la BCA ne-au luat-o înainte.

— Nu-i de mirare.

Gino aruncă o privire furgonetei urâte de la Institutul de medicină legală parcate pe alee, și la duba cu însemnele BCA din spatele acesteia.

— Au GPS în ambele mașini, iar nouă nu ne-au pus nici măcar aer condiționat. Nu există dreptate pe lume.

Jimmy Grimm îi întâmpină pe Magozzi și Gino la intrarea din spatele casei lui Ben Schuler.

— Trebuie să-l opriți pe individul ăsta, fură primele cuvinte care-i ieșiră pe gură.

— Hei, bună idee, Jimmy! zise Gino. Nouă de ce nu ne-o fi trecut prin cap?

Jimmy se dădu la o parte și îl lăsă pe Gino să intre în bucătăria micuță.

— Ce l-a mai enervat astăzi? îl întrebă pe Magozzi.

— Costul exagerat de la curățătoriile chimice, în principiu. Ah, și faptul că voi aveți GPS și noi nu.

Privirea lui Magozzi se opri pe un desen făcut cu carioca, prins pe ușa frigiderului. Habar nu avea ce voia să reprezinte, dar era clar că nimeni nu înăbușise creativitatea copilului, fiindcă era o combinație de culori reușită.

— Cât de urât e înăuntru?

Arătă în direcția unui coridor la capătul căruia bănuia că se afla dormitorul.

Jimmy își umflă obrajii și-și desfăcu primul nasture al costumului alb, imaculat.

— Minimum de sânge, maximum de efect. Anant e deprimat rău de tot. El are un respect profund pentru persoanele în vârstă, iar asta nu-l ajută deloc. O fi vreo chestie hindusă?

— E o chestie de bun-simț, i-o întoarse Gino.

— Ei, orice ar fi, cred că se ia. Vă spun, nenorocitul ăsta care împușcă bătrâni începe să mă scoată din sărite și pe mine. Intru în casele astea și văd fotografii cu nepoți, și rețete, și medicamente, și chestii de genul ăsta, și văd casa alor mei, mă-nțelegeți? Zău așa, oamenii ăștia sunt la capătul vieții, își trăiesc ultimele zile… nu are niciun pic de logică! Iar povestea de azi e cea mai urâtă de până acum.

Gino clătină din cap.

— Nu poate fi mai urâtă decât cea de la Rose Kleber. Văd pancarta aia cu GRADINA BUNICII și noaptea în somn. Aia și platoul cu fursecurile pe care tocmai le făcuse pentru nepoate.

Jimmy îi privi câteva clipe.

— Cred că a luat unul dintre fursecurile alea.

Magozzi ridică sprâncenele.

— Nu am citit asta în raport.

— Nici n-am scris. Era doar o presupunere. Inadmisibilă. Nu aveam nicio dovadă clară. Dar le aranjase așa de frumos pe farfurie… Iar folia de plastic cu care le acoperise era ridicată într-o parte și exista un spațiu gol acolo unde ar fi trebuit să fie un fursec. Mi-a venit în minte imaginea cu nenorocitul care o ucide pe bătrână, apoi, în drum spre ieșire, se servește cu un fursec făcut de ea. Încercă să zâmbească. Astea sunt detaliile care încep să-ți toace nervii după o vreme, mă înțelegeți? Imaginile de genul ăsta, care nu ți se mai șterg din minte. Iar cea de azi e cumplită. Ben Schuler știa ce-l așteaptă și era înnebunit de groază. Și se pare că ucigașul s-a jucat cu el o vreme; poate l-a alergat prin casă, poate-a stat de vorbă cu el, nu știu. Dar sărmanul bătrân s-a târât până în dormitor încercând să scape, și cu imaginea asta o să plec eu de-aici.

Gino îl privea lung, făcând eforturi să-și șteargă din minte imaginea pe care Jimmy Grimm tocmai i-o crease. Avea să-și facă și el propria imagine, când avea să vadă locul crimei, iar șmecheria era să observi, să reții imaginile care să te-ajute în investigație, apoi să uiți restul. Dacă stăteai prea mult să te gândești la bătrâni plângând speriați, târându-se în patru labe ca să scape de-un ucigaș, te prăbușeai, îți distrugeai nervii și nu-ți mai puteai face meseria. Și, la dracu', Grimm știa asta.

— Zău așa, Grimm, începi să vorbești ca o fetiță. Vrei să te transferi la departamentul administrativ, sau ce?

— În momentul ăsta, zău dacă nu m-ar tenta. O luă înainte pe coridor. Stați în spatele meu. Am eliberat o intrare, dar e cam tot ce-am apucat să facem până acum. Anant vrea să vedeți și voi locul înainte să începem să facem fotografii, să căutăm amprente și să strângem dovezi.

Scândurile vechi ale dușumelei le scârțâiau sub picioare în timp ce treceau pe lângă o colecție impresionantă de fotografii de familie în alb-

negru, fotografii care aveau cel puțin cincizeci de ani. Cam pe la jumătatea holului, atât Magozzi, cât și Gino se opriră și priviră în urmă, la fotografiile pe lângă care trecuseră, apoi în față, la cele care urmau.

Jimmy îi privi peste umăr.

— De ce v-ați oprit? Sper că nu atingeți nimic, nu?

— Ba da, dăm cu mâna pe perete, ca să lăsăm amprente, pufni iritat Gino. Zău așa, Grimm, mai relaxează-te. Care-i treaba cu toate fotografiile astea? E cea mai ciudată colecție pe care am văzut-o vreodată.

Jimmy se întoarse câțiva pași, până lângă cei doi.

— Mie-mi spui? Sunt toate cópii după aceeași fotografie. Șaizeci în total. Îți cam dă fiori, nu? Prietenul lui – bătrânul care l-a găsit?

— Sol Biederman.

— Da, el. Încă mai era aici când am sosit. Zice că e singura fotografie pe care Ben Schuller o mai avea cu familia lui. Părinții lui, el și sora mai mică. Se pare că înrăma câte o copie în fiecare an.

— Ți-a spus de ce?

Jimmy ridică din umeri.

— Ei au murit în lagăr, el nu. Sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului, un memorial, cine știe?

Magozzi și Gino schimbară o privire sumbră.

— Ben Schuler a fost într-un lagăr de concentrare? întrebă Magozzi.

— Așa mi-a spus Biederman.

Jimmy Grimm îi întâlni privirea lui Magozzi.

— Trei, și lista continuă.

Anantanand Rambachan stătea în mijlocul dormitorului lui Ben Schuler, cu capul plecat, cu palmele împreunate sub bărbie. Părea mai degrabă o rudă îndurerată decât un medic legist, își zise Magozzi. Rămase o clipă în ușă, întrebându-se dacă nu cumva Anant se ruga și dacă nu ar fi fost o

încălcare de neiertat a protocolului hindus să-l întrerupă.

Gino era mai puțin sensibil.

— Hei, Anant! Ești în transă, sau ce?

Anant zâmbi doar o secundă, întorcându-se spre ei. Nu-și mai arătă dinții. Nu în seara asta.

— Bună seara, detectiv Rolseth, detectiv Magozzi. Și, ca să vă răspund la întrebare, domnule detectiv Rolseth, nu, nu eram în transă. Dacă aș fi fost într-o astfel de stare, nu aș fi putut să vă aud întrebarea. Eu doar…

Sprâncenele negre și dese i se încruntară în timp ce-și deschise mâinile, apoi le împreună la loc și le puse pe piept.

— Încercai să-ți faci o imagine de ansamblu? îl iscodi Gino.

— Da. Da, este exact expresia care să descrie ceea ce făceam, mulțumesc.

Le făcu semn să intre în cameră.

— Direct de la ușă până la mine, v-aș ruga. Vedeți locul unde podeaua e mai închisă la culoare?

Magozzi privi o fâșie de lemn lată de aproape un metru care mai păstra încă strălucirea lacului de odinioară, neafectat de soare sau de uzura vremii.

— A fost un preș aici?

— Da. Domnul Grimm l-a înlăturat pentru examinare înainte să intrăm, ca să putem avea o cale de acces la această cumplită poveste.

Magozzi și Gino păși atent, unul în spatele celuilalt, exact pe mijlocul cărării create de urma prețului. Când ajunseră pe la jumătatea camerei, se opriră și priviră în jur, fără niciun cuvânt, citind cumplita poveste despre care pomenise Anant cu propriii ochi.

Dormitorul era un dezastru și, spre marea lor ușurare, mirosea mai mult a aftershave ieftin decât a orice altceva. Toate sticlele care se aflaseră cândva pe comodă erau acum doar un morman de cioburi și lichid pe podea. O noptieră de lângă pat

era răsturnată, iar alături se vedea o lampă cu abajurul din sticlă verde spart. Ceea ce mai rămăsese din telefonul zdrobit se zărea în celălalt colț al încăperii și o cuvertură decolorată, cu ciucuri, fusese trasă de pe pat.

Pantofii ieșeau în evidență în mijlocul acestui dezastru, rămași în mod surprinzător neatinși de violența din jurul lor. Erau negri, frumos lustruiți și așezați în fața unui scaun cu spătar, așteptând să fie încălțați.

Gino oftă din rărunchi. Se uita într-un dulap deschis, la o grămadă de haine trase de pe umerașe și aruncate pe jos.

— Unde este? Aici?

Anant îi urmări privirea.

— Nu. Nu mai e acolo. Domnul Schuler este sub pat.

Magozzi închise ochii preț de o clipă și își imagină un bătrân îngrozit, târându-se dintr-o ascunzătoare inutilă în alta, într-un oribil joc de-a șoarecele și pisica, încercând zadarnic să-și salveze viața, până în ultimul moment. Sau poate că deja își acceptase soarta și căutase adăpostul patului instinctiv, ca un animal rănit, ca să poată muri ferit de priviri și într-o pace relativă – presupunând că este posibil așa ceva, atunci când ești urmărit de un psihopat sadic, înarmat.

— Nu văd urme de sânge. A fost împușcat sub pat?

— Cred că supoziția dumneavoastră este corectă, domnule detectiv, spuse Anant.

Îngenunche și le făcu semn celor doi să procedeze la fel. Apoi scoase un mini-Maglite din buzunarul hainei și lumină carnagiul ascuns sub pat.

— Vă rog, domnilor, dacă sunteți amabili.

Magozzi și Gino se ghemuiră lângă el și se uitară la ceea ce mai rămăsese din capul lui Ben Schuler. Partea de sus a craniului era acum numai sânge, și creier, și fragmente de os, însă fața,

fantomatic de albă în lumina intensă a lanternei, îi rămăsese intactă, înțepenită într-o grimasă grotescă, de parcă cineva ar fi luminat cu lanterna un portret de Picasso.

Gino întoarse o clipă capul.

— Dumnezeule mare, fața lui! De ce arată așa?

— Este expresia cu care a murit, domnule detectiv. Rămasă înghețată în timp, așteptându-ne să o descifrăm. Cred că este expresia groazei.

Anant coborî apoi raza lanternei pe hainele lui Ben Schuler – un blazer de lână uzat, o cămașă pătată de sânge dedesubt și o cravată pe jumătate înnodată.

— Se pare că se pregătea să se ducă undeva.

— La înmormântarea lui Morey Gilbert, spuse încet Magozzi. Se ducea la înmormântarea prietenului său.

Jimmy Grimm vârî capul pe ușă.

— A venit presa, băieți. De la toate cele patru canale și de la ambele ziare. Atmosfera începe să se încingă.

• Capitolul 21

Vestea morții lui Ben Schuler se răspândi repede printre cei strânși în casa familiei Gilbert, amuțind vocile, ascuțind simțurile, șoptind un avertisment sinistru. Poate că poliția încă mai bâjbâia, căutând firul clar care să lege cele trei crime, dar fiecare bărbat sau femeie din acea casă știa adevărul. Cineva omora evrei.

Niciunul nu rosti cu voce tare acest cumplit gând, dar rămaseră mai mult decât intenționaseră, strânși în grupuri mici, căutând alinare în speranța că împreună erau în siguranță. Se lăsase deja întunericul când începură să plece și, chiar și atunci, mai zăboviră o vreme în ușă pentru a-și exprima pentru ultima oară condoleanțele.

În timp ce șirul de oameni cumsecade ieșea pe ușa din față, Jack se strecură pe cea din spate și dispăru printre umbrele din grădină.

Erau o mulțime de obstacole în drum spre magazia de unelte din spatele serei, bunăoară fire de iarbă și tot felul de denivelări de pământ prin peluză, însă Jack reuși să ajungă în cele din urmă la destinație cu doar vreo câteva zgârieturi și pete de iarbă. Cel puțin spera că erau pete de iarbă și că nu căzuse pe vreo broască.

Se opri lângă ușă și se sprijini cu spatele de lemnul nelustruit, ascultând. Era foarte întuneric afară și, după ce reușeai să faci abstracție de orăcăitul infernal al afurisitelor de broaște din iarbă, era foarte liniște. Singurele zgomote pe care le auzea erau bătăile propriei inimi în piept și aschiile de lemn care-i distrugeau țesătura fină, de lână, a costumului, în clipa în care își târî spatele pe ușa de lemn, lăsându-se pe vine, și-și îngropă capul în mâini.

Dumnezeule mare, trebuia să-și revină, trebuia să se relaxeze, să-și facă un plan și apoi trebuia să-și mai toarne ceva de băut.

Se clătina pe picioare în clipa în care se ridică în cele din urmă și deschise ușa, înfiorându-se la scârțâitul balamalelor. Înaintă împleticindu-se până în mijlocul încăperii și orbecăi cu mâinile deasupra capului până când găsi lanțul becului gol, fără abajur, suspendat din tavan.

La lumina becului, magazia era la fel de ordonată ca întotdeauna. Se uită în jur la toate acele lucruri care-l speriaseră în copilărie: sapele cu muchiile lor ca niște cuțite, foarfecele de grădină strălucitoare, fărașele ascuțite și greblele ale căror dinți străluceau sinistru în lumina becului care se legăna din tavan. Toți monștrii pe care Jack îi văzuse la vârsta de șase ani, când intrase pentru prima oară aici după lăsarea întunericului.

Mâna lui taică-său era mare – degetele îi coborau până la jumătatea pieptului micuț, degetul mare până la mijlocul spatelui –, dar ciudat de ușoară. Doar caldă și liniștitoare.

— Haide, Jackie. Intră.

O scuturare hotărâtă din cap. Încăpățânare de șase ani.

— Nu? *Ah, arată altfel noaptea, nu-i așa*?

Apoi, tot din cap, un semn hotărât că da.

— Și toate uneltele… par înfricoșătoare, am dreptate?

Alt semn că da, cu ceva mai mult curaj acum că secretul fusese dat pe față.

— Ha? *Crezi că aș lăsa eu pe cineva să-i facă rău fiului meu, băiețelul lui tata?*

Apoi niște brațe puternice învăluindu-l, ridicându-l, strângându-l lângă o cămașă de lână apretată care mirosea a sudoare, a pământ și a aer.

— Nimic de aici n-o să-ți facă vreun rău. Nimic pe lume n-o să-ți facă vreodată vreun rău. N-o să-i las. Mă crezi, nu-i așa, Jack?

Jack nu-și dădu seama că plânge până când nu auzi scâncetul deznădăjduit și oribil al propriilor suspine. Își astupă gura cu palma ca să înăbușe

sunetele și se îndreptă împiedicându-se, pe jumătate orbit de cocktailul de Bourbon și lacrimi, spre colțul încăperii, unde mai mulți saci de îngrășământ natural de oaie erau aranjați pe un stivuitor. Îi luă zece minute să dea la o parte sacii grei ca să poată muta stivuitorul de lângă perete și, când termină, lacrimile i se opriseră.

Găsi numaidecât spărtura din ciment, luă un hârleț și începu să ridice bucata de beton, simțind cum îi apar pe frunte broboane de sudoare, de efort și furie.

Sacul de plastic era înnegrit, cârpele din el erau unsuroase și miroseau a transpirație. Răul învelit în scutece.

Jack priva arma pe care o simțea atât de firesc în mână, fascinat de felul în care lumina din tavan se răsfrângea în țeava pistolului. Deschise magazia și numără gloanțele și tocmai se pregătea să bage revolverul în buzunar când auzi ușa scârțâind în spatele lui. Fără să se gândească, strânse arma în mână și se răsuci pe călcâie, în poziție de tragere. Cunoștea foarte bine mișcarea asta.

Unul dintre puștii care lucrau la sere stătea în ușă, cu ochii căscați cât cepele, pironiți asupra pistolului.

— Vai de mine, vai de mine… Domnule Gilbert? Sunt eu, Jeff Montgomery? Vă rog, nu trageți.

Jack se prăbuși în șezut și închise ochii, simțind cum începe să tremure în timp ce adrenalina căuta un loc în care să se ducă. Dumnezeule mare, fusese la un pas să-l împuște pe băiat.

— Oh, ce mama dracului! mormăi el, după ce adrenalina se scurse din el și alcoolul își făcu din nou simțită prezența. N-o să te-mpușc! Nu te-a învățat nimeni să nu te furișezi așa, în spatele unui om înarmat?

— Eu… Eu… Eu… nu știam că sunteți înarmat? Am văzut lumina aprinsă și m-am gândit să vin să văd ce se-ntâmplă?

Jack se ridică pe picioarele care încă-i tremurau și se uită la puștiul care rămăsese înțepenit în ușă, privind speriat în toate direcțiile, ca un iepure gata să o zbughească la fugă. Își dădu seama în momentul acela cum trebuia să fi arătat scena.

— Ascultă, puștiule, nu este ceea ce pare. Personal, nu suport armele, dar e un nebun care împușcă oameni prin cartier. Așa că am nevoie de asta, înțelegi?

— Da, da, domnule, singur că înțeleg… Ă… Eu plec acum?

— Nu, nu, rămâi o clipă.

Jack făcu un gest larg cu arma în mână și puștiul se ghemui lângă ușă, îngrozit. Privirea lui Jack se mută de la ochii băiatului la arma din mână.

— Oh, Doamne, îmi pare rău.

Băgă revolverul în buzunar și-și ridică mâinile goale.

— Nu te teme, băiete. Jeff parcă te cheamă, nu?

Băiatul dădu încet din cap.

— Bine Jeff, ascultă acum. Îmi pare foarte rău că te-am speriat. Doar că sunt cam beat și foarte speriat la rândul meu și am luat arma asta doar ca să mă apăr, vezi? Dar treaba e că nu-i o chestie tocmai legală, pricepi? Și n-ar fi bine să afle cineva că o am. În special Marty. Pentru Dumnezeu, nu-i spune lui Marty, promiți?

— Bine, sigur, nicio problemă, domnule Gilbert.

— Excelent. Nemaipomenit.

Jack bătu din palme și puștiul sări ca ars.

— Acum, vrei să m-ajuți să pun sacii înapoi pe stivuitor?

— Sigur că da, domnule Gilbert.

Jack îi zâmbi larg.

— Ești un băiat bun, Jeff.

• Capitolul 22

După ce plecă și ultima persoană din casa lui Lily, Marty îl găsi pe Jack prăbușit la volanul Mercedesului, cu ochii pironiți în întunericul din spatele parbrizului, în timp ce dintr-o sticluță plată și argintie ultimele picături prețioase de Bourbon se scurgeau pe tapițeria de piele de culoarea untului. Marty se aplecă pe fereastra deschisă și simți că leșină.

— Dumnezeule, Jack, ce-i mirosul ăsta?

Jack nici măcar nu se uită la el.

— Bălegar de oaie. Ar trebui să mai aerisești magazia, Marty. Pute ca dracu' acolo.

Părea surprinzător de treaz pentru cineva care probabil că băuse întruna încă de la răsăritul soarelui.

— Ce ai căutat în magazie?

— Păi… să zicem că am făcut o călătorie pe cărarea amintirilor. Tata mă ducea acolo când eram mic. Mă lăsa să stau lângă el în timp ce ascuțea uneltele. Știi ceva? Cred că am băut prea mult ca să încep să depăn amintiri și mi-ar prinde tare bine un duș. Mă duci acasă, Marty?

— Nu în mașina asta.

Douăzeci de minute mai târziu, erau în Chevy Malibu-ul '66 al lui Marty, cu capota lăsată ca să iasă mirosul, îndreptându-se spre vest pe șoseaua care ocolea centrul Minneapolisului. Erau puține mașini, aerul nopții avea o căldură aproape sexuală, iar Jack era neobișnuit de tăcut în scaunul de lângă șofer.

În cele din urmă, Marty spuse cuvintele pe care nu credea că le va rosti vreodată:

— Hai, Jack, dă-i drumul! Vorbește!

— Sigur, prietene, despre ce vrei tu.

— Să începem cu ce i-ai făcut mamei tale.

— Poftim?

— Nu mă lua cu dintr-astea, Jack! Toată viața ta n-ai dat doi bani pe religie și, așa, dintr-odată, te umpli de Duhul Sfânt și te hotărăști să arunci chipa și să te creștinezi? Rahat! Fotografia aia imbecilă cu prima împărtășanie – și probabil și cea de la nuntă la fel – a fost un fel de palmă pe care le-ai tras-o alor tăi, este?

— Și?

— Și a fost un gest infantil, făcut în ciudă și, pe toți dracii, de neiertat!

Jack oftă cu zgomot.

— Ai terminat?

— Nu, la dracu', n-am terminat! Ei și ce dacă te-ai certat cu taică-tău? Lily nici măcar nu știe despre ce e vorba. De ce nu i-ai spus?

— E complicat. Și nu vrei să știi.

— Ba da, vreau să știu. Vreau să știu ce dracu' a putut să-ți spună Morey ca să-ți provoace o astfel de reacție.

Jack se îndreptă nițel în scaun și se uită la Marty, uluit parcă.

— Știi ceva, Marty? Ești singura persoană care s-a gândit vreodată că poate am avut motivele mele ca să fac ce-am făcut și că n-am fost pur și simplu un dobitoc. Își întoarse din nou privirea spre șosea și clătină din cap. Frate, nu poți să-ți imaginezi cum este.

— Nemaipomenit. Mă bucur că te-am făcut fericit. Deci, care-a fost motivul?

— Să știi că te iubesc pentru asta, Marty.

— Of, pentru Dumnezeu, nu pot să discut cu tine când ești în starea asta.

— Ei, atunci e bine, Marty. Fiindcă oricum nu voiam să vorbesc despre porcăria asta. Poveste veche, îngropată, fuse și se duse.

— La dracu', Jack, nu e deloc așa, fiindcă Lily încă mai suferă. Și tu la fel, că veni vorba. Trebuie să-ndrepți lucrurile.

Jack scutură viguros din cap.

— Nu pot.

— Atunci, spune-mi despre ce e vorba. Poate le-ndrept eu.

— Doamne, tare arogant mai ești! E chiar amuzant, dacă stau să mă gândesc. La dracu', ce anume te-ndreptățește pe tine să fii arogant? Nu ești în stare să-ți pui în ordine propria viață, așa că mai scutește-mă! Nu vreau să vorbesc despre asta.

Degetele lui Marty se încleștară pe volan în clipa în care luă virajul strâns de la intrarea spre Wayzata.

— Foarte bine, nu vrei să vorbești despre asta? Atunci, hai să vorbim despre Rose Kleber.

Jack își strânse mâinile la piept.

— N-am cunoscut-o.

— Nu-mi veni mie cu rahaturi dintr-astea, Jack. Ți-am văzut fața în timp ce te uitai la fotografia din ziar.

Jack nu se mișcă preț de câteva clipe, nu spuse nimic, dar Marty simțea că era încordat.

— Bine, bine… Am întâlnit-o o dată, și? Ce dacă? Întâlnesc mulți oameni. Nu înseamnă că-i cunosc. Nici nu cred să-i fi auzit vreodată numele de familie. A fost doar șocul, atâta tot. Zău așa, ce Dumnezeu! Trei evrei bătrâni căsăpiți în decursul a trei zile, iar eu să mă pomenesc că îi cunosc pe toți?

— Cum ai întâlnit-o?

— Dumnezeule, nu mai știu! Ce dracu-i asta? Ce-i cu atâtea întrebări?

Marty știa că nu trebuie să-i lase timp de gândire.

— Uite cum stă treaba, Jack. Poliția caută o legătură între cele trei victime și începe să pară că tu ai putea fi legătura asta.

— Astea-s tâmpenii! Pun pariu că mai sunt încă cel puțin o sută de oameni care-i cunoșteau pe toți trei.

— Erau apropiați, nu-i așa? Morey, Rose și Ben?

— De unde dracu' să știu eu?

— Fiindcă ȘTII, pe toți dracii! Ai făcut pe tine de frică în clipa în care ai auzit că Ben Schuler a fost împușcat. Și te-au văzut și Gino și Magozzi. Îți închipui că n-o să se întrebe care-i motivul? Și ei nici măcar nu știu cum te-ai albit la față în clipa în care ai văzut fotografia lui Rose Kleber. Pentru Dumnezeu, Jack, știi ceva despre crimele astea. De ce nu vrei să vorbești? Mor oameni!

Jack se întoarse spre el.

— Ce dracu' e asta? Ieri puțin îți păsa cine l-a omorât pe socru-tău, iar azi te-ai transformat la loc în polițistul cel bun? Cum vine asta?

— Oh, da? Ei bine, ai uitat ceva, Jack. Ieri tu erai cel care-mi împuia capul cu reproșuri fiindcă *nu* mă interesa să aflu cine l-a ucis pe Morey, iar acum, că am început să pun câteva întrebări, tot tu ești cel care nu vrea să vorbească. Spune-mi tu, cum vine *asta*?

Jack își izbi frustrat capul de tetieră. Citi semnul mare de autostradă, verde cu alb, în clipa în care trecură pe sub o pasarelă.

— Pe toți dracii, Marty, era intrarea spre Jonquil. Ai ratat-o. Ieși pe următoarea.

— Trebuie să vorbești cu mine, Jack. Nu scapi așa ușor.

Jack tăcu preț de câteva clipe, apoi, în mod straniu, tocmai când încetineau, apropiindu-se de ieșirea de pe autostradă, la câteva clipe doar de zona sigură a străzilor de cartier, își strânse centura.

— Ia-o la dreapta. Trei sute de metri mai sus, drumul se bifurcă pe lângă râu. Acolo faci stânga.

Marty își privi mâna dreaptă, strânsă pe volan. Arăta ca un pumn și se întrebă cum s-ar fi simțit dacă ar fi izbit cu pumnul ăla direct în mutra lui Jack. Avea nevoie de un efort uriaș de voință ca să-și păstreze vocea calmă, neamenințătoare.

— Ascultă-mă, Jack, nu gândești limpede. Dacă știi ceva ce ar putea ajuta poliția să pună capăt acestor crime, trebuie să vorbești. Fiindcă, dacă nu

vorbești și mai moare cineva, e ca și cum tu însuți ai fi apăsat pe trăgaci.

Jack îl privi cu un zâmbet ciudat, care părea să apară și să dispară în lumina felinarelor de pe stradă.

— N-o să se-ntâmple asta, Marty. Nu-ți face griji. Mai ai încă .357-le ăla al tău, nu?

Marty îl privi uluit și fu cât pe-aci să lovească o mașină parcată.

— Pentru Dumnezeu, Jack, mă scoți din minți! Nici nu mai știu cine ești.

— Da, nici eu. Dar cum rămâne cu arma? O mai ai?

Marty frână brusc, smucindu-l pe Jack în față, în timp ce mașina se oprea cu scârțâit de frâne, în mijlocul străzii.

— Da, încă mai am afurisita de armă. Vrei să ți-o împrumut? Ca să-ți tragi un glonț în frează și să mă scutești pe mine de deranj?

— Zău așa, Marty, ia-o mai ușor!

Jack își mișcă mâna cu care se proptise în bordul mașinii.

— Era să-mi sucesc încheietura. Bine că aveam centura! Știai că nouăzeci la sută din accidente au loc pe străzile din oraș? Toată lumea-și închipuie că autostrăzile sunt cele mai periculoase, dar nu-i așa.

Marty închise ochii și-și lipi fruntea de volan.

— Acum, să revenim la armă. Vreau să-mi faci o favoare. Du-te acasă, ia-o, ține-o la îndemână și stai lângă mama câteva zile. Poți face asta?

Marty întoarse capul și îl privi cu o expresie de neputincioasă resemnare.

— Jack, trebuie să-mi spui ce se petrece.

— Oamenii sunt împușcați, asta se petrece. Oameni bătrâni. Evrei. Ca mama. Stai cu ochii pe ea, atâta te rog.

Marty oftă și o porni încet mai departe. Făcu stânga lângă râu și o apucă pe drumul șerpuit care înconjura o zonă masiv împădurită, având în

permanență senzația că se mișcă într-un vis în care nu are puterea de a schimba nimic.

— Doar nu crezi sincer că aș lăsa niște oameni să moară dacă ar sta în puterea mea să împiedic asta, nu-i așa, Marty?

Marty nu trebui nici măcar să se gândească și asta-l luă prin surprindere.

— Nu. Cred că nu. Dar cred că ești în pericol și nu vrei să mă lași să te ajut.

Jack râse sec.

— De mult timp nu mă mai poate ajuta nimeni, Marty. Dar a fost al dracului de frumos din partea ta să te oferi.

Își lăsă capul la loc pe tetieră și privi conturul auriu al norilor pe cerul nopții, reflectând luminile îndepărtate ale orașului.

— Doamne, cât îi mai plăcea mașina asta lui Hannah! Uneori, când erai tu în tură de noapte, mergeam la Porky la o prăjitură cu bezea și-apoi ne plimbam în jurul lacului cu capota lăsată. Au fost vremuri frumoase.

Marty strânse din ochi câteva clipe, sperând că, dacă-i ținea închiși, aveau să iasă în cele din urmă de pe șosea și să se izbească în vreun pom, ca să moară amândoi; și poate că lumea ar fi fost un loc mai bun.

— Lumea ei se învârtea în jurul tău, știi asta, Marty? E celălalt motiv pentru care te iubesc. Ai făcut-o pe Hannah fericită.

Marty strânse din buze și intră în acel loc întunecat pe care-l vizita în fiecare zi.

— Am omorât-o pe Hannah.

— Nu-i adevărat, Marty. Nu te mai chinui cu asta.

Jack întinse mâna și-i ciufuli părul lui Marty, într-un ciudat gest patern și, pentru prima oară după un an de zile, Marty crezu că o să-nceapă să plângă.

Jack rămase în capul aleii din fața locuinței sale și-l privi pe Marty îndepărtându-se. Așteptă ca

farurile să dispară complet după curbă înainte de a-și scoate cu mare grijă revolverul din buzunar. Tot drumul până acasă se temuse să nu se declanșeze porcăria și să-i zboare scula, fiindcă, oricât ar fi încercat, nu-și putea aminti dacă trăsese sau nu piedica atunci, în magazie.

Încă mai avea arma în mână în clipa în care auzi un foșnet printre copacii din spatele lui. O căprioară, își zise, sau poate ratonii ăia afurisiți. Totuși, simți cum i se ridică părul pe ceafă.

• Capitolul 23

Gino și Magozzi urmăriră a doua jumătate a știrilor de la ora zece din separeul întunecat plasat în spatele unui obscur bar sportiv. Gino savura o *enchilada* de mărimea unei mingi de baseball, înmuiată în sos iute. Magozzi mânca un bol de supă de pui cu tăiței. Îi era rău de la stomac.

Urmăriră pe ecranul suspendat o știre de cinci minute despre înmormântarea lui Morey Gilbert, care nu era decât un promo ostentativ pentru reportajul pe care îl realiza canalul de televiziune, *Sfântul Gilbert din Uptown*; urmară apoi câteva scene de la casa lui Ben Schuler, care se terminară cu un prim-plan cu Magozzi dând declarația standard: nu reținuseră încă niciun suspect, urmăreau toate pistele posibile și nu, nu se confirmase o legătură clară între cazurile lui Morey Gilbert, Rose Kleber și Ben Schuler. În acea clipă, vocea ascuțită a lui Kristen Keller, păpușa Bărbie de la Channel Ten, se auzi de undeva din afara camerei.

— Domnule detectiv Magozzi, toate cele trei victime au fost supraviețuitori ai lagărelor de concentrare. Mie, una, asta mi se pare o legătură destul de clară.

— Ia te uită! pufni Gino, arătând cu furculița spre ecran. Intră reclamele imediat după lovitura sub centură. Fir-ar să fie, o urăsc pe femeia asta! Știi ce-ar trebui să facem? S-o prindem pe o alee întunecoasă într-o noapte și s-o radem în cap! În felul ăsta, n-ar mai intra o vreme în emisie. Ce mă miră pe mine e că au aflat atât de repede că și Schuler a fost în lagăr.

— De la vecini, probabil, zise Magozzi, luând o lingură de supă. Jimmy a zis că reporterii au bătut la ușă jumătate de oră până să ieșim.

— Lui Malcherson n-o să-i placă interviul ăsta.

Magozzi lăsă lingura din mână.

— Ai vreo pastilă de Tums?

Se făcuse aproape unsprezece când Gino și Magozzi ajunseră să urce treptele primăriei. Aveau costumele șifonate și nodurile de la cravate lărgite, iar cămașa cândva albă a lui Gino era acum decorată cu resturi de la mâncarea lui Lily Gilbert și de la *enchilada* înfulecată ceva mai recent. Coridorul alb care ducea spre Omucideri era pustiu, lumina difuză și atâta liniște, că auziră vocea lui Johnny McLaren înainte să deschidă ușa biroului.

Vorbea de la telefonul Gloriei, probabil fiindcă pe al lui nu-l găsise sub mormanul de hârtii de pe birou. Le zâmbi și le făcu semn cu mâna, apoi Gino și Magozzi priviră în direcția indicată de degetul mare al lui McLaren, spre fundul încăperii, unde Langer ciugulea prețios carnea de pe o aripioară de pui.

— Uau! făcu Gino. Langer mănâncă pentru a doua oară aripioare prăjite de pui. Vine sfârșitul lumii.

Aruncă o privire osișoarelor aranjate frumos pe un șervețel.

— Parcă erai vegetarian.

— Eram, până aseară. Chestiile astea sunt delicioase. Vrei și tu?

Împunse punga unsuroasă de hârtie de pe imprimantă.

— Nu, mersi. Ce mai faceți aici, la ora asta?

Langer își șterse colțurile gurii cu un șervețel.

— Sunăm peste ocean după vreo câțiva polițiști pe care nu i-am găsit în timpul zilei. McLaren încearcă să ia legătura cu un tip din Johannesburg, dacă vă vine să credeți.

McLaren puse telefonul în furcă și se întoarse la biroul lui.

— Data viitoare când mai avem un moment de pauză la Omucideri, ar trebui să ne facem toți bagajele și să mergem în Africa de Sud. De câte

ori încerc să dau de băieții ăștia, sunt pe teren și anchetează vreo crimă.

Puse un bilețel cu un mesaj pe biroul lui Langer.

— Și pe-ăsta îl suni tu, fiindcă eu nu știu să pronunț un nume care nu are vocale. Am întrebat de el și mi-au închis telefonul în nas.

— Ce se petrece? întrebă Magozzi. Ce-i cu telefoanele astea pe alte continente?

McLaren îl privi fără să-i vină să creadă.

— Râzi de mine! N-ai văzut știrile de la ora șase? Frate… Își ridică mâinile în aer. Avem și noi o dată o conferință de presă beton și tu o ratezi! Malcherson chiar ne-a lăsat să vorbim de data asta și pot să-ți spun că m-am descurcat grozav, chiar dacă mă laud. Nu-i așa, Langer?

Langer se uită la Magozzi și-și dădu ochii peste cap.

— A purtat sacoul în carouri.

Magozzi se strâmbă.

— Au încercat să mă-ncurce, desigur, continuă McLaren, ridicând din sprâncene, mai ales marțafoiul ăla nou, cu părul făcut permanent, care apare la știrile de seară. Dar am fost beton! Și calm – modelul eroului clasic. Am înregistrarea…

— Ei, ce dracu' s-a întâmplat? întrebă Gino, cu o mână vârâtă până la cot în punga cu aripioarele. Ați aflat ceva nou în povestea cu tipul de pe șine?

— Oh, ba bine că nu! rânji McLaren. Se pare că .45-ul ăla care mai că nu i-a zburat brațul lui Arlen Fischer e o armă foarte fierbinte. Am primit o grămadă de rapoarte de la Interpol. Să vedem, s-a tras cu ea în Johannesburg, Londra, Paris, Praga… și în alte două locuri.

— Milano și Geneva, îi aminti Langer.

— Exact. Se pare că cei de la Channel Three au o sursă la FBI, care le-a spus de treaba cu Interpolul. Presa a luat foc. Intrigă internațională în orașul nostru, povești de genul ăsta.

— Ei, și voi ce ziceți? întrebă Magozzi.

Langer ridică din umeri.

— Cei de la Interpol le-au considerat întotdeauna execuții la comandă. Au șase crime care se întind pe parcursul a cincisprezece ani – șapte, dacă e să-l numărăm și pe Arlen Fischer. Pare să fie același ucigaș, cu aceeași armă. Lucrează repede și curat, fără martori, fără urme, o singură împușcătură în cap.

— Doar că Arlen Fischer nu a fost împușcat în cap, îi aminti Magozzi.

— Asta-i partea cea mai interesantă. Există, desigur, șansa ca arma să fi traversat Atlanticul fără posesorul inițial – poate că a scăpat de ea după ultima treabă și a ajuns la noi adusă de altcineva. Interpolul speră însă să fie același om, iar treaba cu Arlen Fischer să fi fost ceva personal. Ucigașii plătiți nu au obiceiul de a tortura străinii.

Magozzi dădu din cap.

— Așadar, îl cunoștea pe Fischer.

— Asta ar fi teoria. Că Fischer și cel care l-a împușcat se cunoșteau de mai demult. Dacă am reușit să confirmăm legătura asta, poate i-am găsi și un nume individului.

— Bravo, băieți! zise Magozzi cu un zâmbet uluit. O să prindeți un ucigaș urmărit internațional.

— Nu c-ar fi tare? rosti McLaren, rânjind. Partea proastă e că Interpolul vrea să lăsăm FBI-ul să se ocupe de caz. Îl caută demult pe individul ăsta. Șeful Malcherson îi ține la distanță până când vedem ce-i cu cele șase victime de peste ocean și dacă se poate sau nu să se stabilească vreo legătură între ele și Fischer. Și, că veni vorba… McLaren îi întinse hârtia lui Langer. Uite-l pe Domnul Consoană. Eu nu-l sun, ți-am zis.

— Probabil că vorbește engleza, McLaren!

— Și la ce m-ajută asta pe mine, dacă nu pot să-l cer la telefon fiindcă nu pot să-i pronunț afurisitul de nume?

— Bine, bine…

Langer luă bilețelul și îi dădu altul în schimb.

— Atunci, tu suni la Paris. Îți jur, oamenii ăștia se prefac că nu știu engleza doar ca să ne enerveze.

Gino pufni.

— De parcă McLaren știe franțuzește.

Langer îi zâmbi.

— McLaren vorbește fluent.

— Nu cred!

— Doar limbile romanice, zise McLaren. Pe astea le stăpânesc destul de bine, dar cele slave sunt imposibile!

Se duse la birou și începu să tasteze o serie lungă de numere pe telefon. Gino și Magozzi îl priviră cu gura căscată în clipa în care începu să trăncănească într-o limbă pe care niciunul dintre ei nu o înțelegea.

— Incredibil! murmură Gino. Și eu care-am crezut tot timpul că McLaren e doar un băiat frumușel.

— Dar voi? Ce căutați aici? îi întrebă Langer.

Gino și Magozzi schimbară o privire posacă. Erau obosiți, descurajați și, dincolo de toate astea, poate și puțin speriați, având amândoi senzația că situația le scăpa de sub control.

— Am mai pierdut un cetățean în vârstă, anunță Magozzi.

Langer se schimbă la față.

— Sper că glumiți!

— Am vrea noi, spuse trist Magozzi. Optzeci și șapte de ani, împușcat în propria casă, alt tatuaj.

Langer scoase un oftat lung și îndurerat și își întoarse privirea, clătinând din cap.

— Ce dracu' se petrece aici?

— Caraghioșii ăia de la TV încep să pună aceeași întrebare, mormăi Gino. Voi ați avut știrile de la ora șase, pe noi ne-au băgat la zece. Ce să mai, ne-au făcut cu ou și cu oțet.

— Mă duc să dau telefoanele, îi spuse Magozzi lui Gino, îndreptându-se spre biroul său.

Gino dădu din cap, dar mai rămase puțin cu Langer.

— Ei? Și cine-i victima? vru să știe Langer.

— Un bărbat pe nume Ben Schuler. Ai auzit de el?

Langer scutură din cap.

— Nu cred.

— Se pare că el și Morey se cunoșteau destul de bine.

Langer ridică din sprâncene.

— Ați găsit legătura.

— Poate doar un început. Însă este doar între Schuler și Gilbert. Rose Kleber tot nu se potrivește în peisaj. Am vorbit ieri cu familia ei, sperând să găsim o legătură între ea și Morey Gilbert, dar nimic. Acum Leo vorbește cu ei să vadă dacă l-a cunoscut pe Ben Schuler. Poate că îi legăm în felul ăsta.

Îi aruncă o privire lui Magozzi. Avea încă telefonul la ureche, dar clătina din cap și arăta cu degetul mare în jos.

— Sau poate că nu.

Magozzi puse telefonul în furcă și trase un scaun pe rotile lângă biroul lui Langer. Nu arăta nici pe departe atât de deprimat pe cât se așteptase Gino.

— Familia lui Rose Kleber nu a auzit niciodată de Ben Schuler.

— Da, am înțeles asta.

Gino părea foarte nefericit.

— Dar mă gândeam cât de ciudată este situația. Noi avem o serie de crime și dintr-odată aflăm că și cazul de care se ocupă Langer și McLaren are una în urmă…

— N-o lua pe linia asta! îl avertiză Gino. Nu reușim să găsim o legătură între trei crime și tu vrei să mai vii cu încă una? Haide, Leo! Am analizat varianta asta și am exclus ideea încă din prima zi. Stilul e mult prea diferit și victimele la fel.

— Toți erau bătrâni, Gino, și trei locuiau în același cartier, dacă-l numărăm și pe Arlen Fischer.

Langer îl urmărea pe Magozzi, cu bărbia în mână.

— Nu se potrivesc armele. Nici profilele victimelor. Ai voștri sunt evrei, supraviețuitori din lagăre. Al nostru era luteran.

Magozzi se strâmbă și-și scărpină ceafa.

— Da, știu. La prima vedere, ai patru bătrâni, la doar câțiva kilometri distanță unul de altul, toți executați în doar câteva zile. Dar, când analizezi detaliile, se duce totul dracului. Dar tot e ciudat. Cazurile sunt la fel de asemănătoare pe cât sunt de diferite.

Langer îl privi încruntat.

— Nu avem cum să justificăm o legătură cu atâtea elemente lipsă.

— Da, știu asta. Dar hai să păstrăm linia de comunicare deschisă, bine?

Gino avea o expresie înspăimântător de vicleană, cu un deget rotund apăsat pe buze.

— Știți ceva? Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să-mi placă treaba asta. Jack Gilbert, șeful unei grupări de asasini internaționali.

Langer râse tare.

— Jack Gilbert? Cred că glumești!

— Eh, știu și eu? Ceva nu-i în regulă cu băiatul ăsta. Când a auzit că a fost împușcat Ben Schuler, i s-a scurs sângele din cap atât de repede, că am crezut c-o să se prăbușească la pământ.

— Poate că-l cunoștea.

— Asta a spus și el, dar a fost mai mult decât atât. Ar fi trebuit să-l vezi, Langer. Jack Gilbert era speriat de moarte.

• Capitolul 24

Marty intră în casa lui și se simți ca un infractor pe proprietatea altuia. Nu lipsise decât două zile, dar deja bucătăria îi părea ciudat de nefamiliară, de parcă nu ar fi fost casa lui.

Ar trebui să vinzi casa, Marty. Ia-ți un apartament, poate. Sau vino să stai cu mine și cu Lily. Oricum ne-ar prinde bine o mână de ajutor la seră.

Nu pot, Morey, aici e locul meu.

Nu. Aici a fost locul tău lângă Hannah. Casa voastră. Acum trebuie să-ți găsești un loc al tău, fără ea.

Nu s-a terminat.

Ba sigur că s-a terminat. Cazul s-a închis. Animalul care mi-a ucis fiica e mort. Așa cum e normal să fie, și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. În sufletul meu, dansez pe mormântul lui. Acum, putem trăi din nou.

Fusese cu multe, multe luni în urmă. Nu-l mai văzuse niciodată pe Morey în viață.

Revolverul era încă în coșul de nuiele, îngropat sub hainele umede pe care le aruncase acolo în ziua în care Jeff Montgomery venise să-i spună că Morey era mort.

Coborî în pivniță și stătu treizeci de minute să curețe, să ungă și să verifice arma, ca să fie sigur că poate s-o poarte și să tragă cu ea. Nu era echipament standard de poliție. Nu încăpea în tocul mic de curea pe care-l purtase la șold mai bine de jumătate din cei cincisprezece ani cât activase, așa că-l vârî în buzunarului hainei de costum.

Nu se gândise că va mai purta vreodată o armă. Adusese cu el revolverul doar pentru un singur motiv și nu se mai punea problema vreunui toc după ce și-ar fi servit scopul. Morții n-au nevoie de tocuri de armă.

Dar nu se putea ține după Lily toată ziua, cu un .357 în buzunarul de la haină. Nu că ar fi crezut că avea cu adevărat nevoie de armă sau că ea ar fi avut nevoie de protecție. Era aproape convins că Jack făcuse deja un salt uriaș peste linia dintre luciditate și nebunie și că vedea demoni imaginari peste tot. Dar nu strica să-i facă o vreme pe plac, până când își dădea seama ce se petrecea de fapt.

Se încruntă punându-și uleiul și instrumentele de curățat înapoi în trusă, gândindu-se cum ar fi putut face să se ducă la magazin și să-și cumpere un toc de armă fără să o lase pe Lily singură și fără să o sperie cu teoriile paranoice ale lui Jack. Părea o dilemă fără rezolvare, pe care hotărî s-o amâne pentru dimineață.

Scoase coșul de răchită afară și îl lăsă să-l ia gunoierii, cu hainele și pantofii distruși înăuntru, apoi se duse în dormitorul mare din spate, să-și strângă câteva lucruri. Purtase aproape toate hainele pe care le aruncase la repezeală într-o geantă de pânză în dimineața în care îi fusese întreruptă tentativa de sinucidere. Dacă intenționa cu adevărat să stea o vreme lângă Lily, era cazul să-și ia treaba în serios și asta însemna că nu putea s-o lase în fiecare zi și să se ducă acasă după haine curate.

Dulapul încă păstra mirosul lui Hannah. O aromă ușoară, de lămâie, care aproape că-l doborî la pământ în clipa în care deschise ușile glisante. Rămase ca prostit, cu mâinile mari atârnându-i neputincioase de-o parte și de cealaltă a corpului, cu umerii masivi aplecați în față, ca și cum tocmai ar fi primit un pumn zdravăn în stomac, privind țesăturile moi de bumbac fin și mătase, care parcă-i vorbeau, mișcându-se în curentul creat la deschiderea ușilor. Cochilii triste și goale, frumos colorate, ce înveliseră cândva trupul soției lui. Bărbatul care o ucisese, mort deja de șapte luni, încă îl mai omora pe el. Iarăși și iarăși.

Purta rochia albă, lungă și vaporoasă, care-o făcea să pară că plutește atunci când mergea. O văzuse în vitrina unui magazin chiar în acea zi, atârnând lipsită de viață pe un manechin, tânjind după trupul zvelt al lui Hannah, pe care să prindă formă. Își pusese deja pe jumătate costumul vechi și negru în clipa în care intrase cu rochia în dormitor, purtând-o pe brațe ca pe un voal de altar. Țipase când o îmbrățișase, și Marty nu putuse decât să zâmbească. Hannah țipa întotdeauna atunci când era fericită.

Sărbătoreau viața în acea seară. După șapte ani de încercări, Hannah era gravidă.

— Nu-i spune așa, îi zisese ea.

— De ce?

— Fiindcă nu-mi place cuvântul ăsta. Are un G *greu. De ce să folosești un cuvânt care sună atât de urât ca să vorbești despre un lucru atât de minunat? N-o să fiu gravidă, am hotărât. O să fiu însărcinată.*

— Mare diferență.

Râsul ei răsuna ca o muzică în parcarea aproape goală. Rămăseseră prea mult la restaurant după ce terminaseră cina și acum erau umbre pretutindeni în jur. Una dintre ele sări de după un stâlp și o prinse pe Hannah de la spate, apăsându-și lama strălucitoare a cuțitului pe gâtul ei alb.

Fusese deștept puștiul disperat, lungan, cu ochi rătăciți, păr blond și slinos și brațe acoperite de urme de ace. O luase mai întâi pe Hannah, știind că asta o să-l facă pe Marty incapabil să reacționeze.

Dar Marty era polițist. Detectiv la narcotice, ce Dumnezeu! *Avea de-a face cu oamenii ăștia în fiecare zi a vieții lui Știa ce vor. Știa cum să-i ia.*

— Ușurel, băiete. Am aproape cincizeci de dolari în portofel. Nu-i mult, dar e tot ce am și sunt ai tăi. Doar dă-i drumul.

— Mai întâi banii. Aruncă-i încoace!

— Nicio problemă. O să bag mâna în interiorul sacoului, bine? Vezi? O să mă mișc foarte încet, o să-ți arunc banii la pământ și tu o să-i iei și-o să pleci. E bine așa?

Puștiul avea ochi albaștri, luminați de o foame pe care numai puțini ar putea s-o înțeleagă și, preț de-o clipă, doar o clipă, Marty se gândi că poate făcea o greșeală. Ochii puștiului erau prea albaștri, prea intenși, prea concentrați. Heroina nu avea efectul ăsta; nici cocaina. Începu să se teamă că ar putea fi ceva mult mai rău, ca de pildă unul din amestecurile alea noi, mortale, care provoacă explozii nucleare în creierele deja arse.

Deschise reverul sacoului cel bun încet, ca să arate buzunarul din interior, prin a cărui căptușeală de mătase se vedea forma dreptunghiulară a unui portofel. Dar uitase. Dumnezeule mare, văzuse cuțitul la gâtul lui Hannah și uitase tot ce știa. Uitase să-i spună puștiului de arma pe care era obligat să o poarte, la serviciu și în afara serviciului. Văzu apoi șocul și groaza în ochii prea strălucitori ai băiatului, și sclipirea și mușcătura cuțitului, și apoi viața lui Hannah scurgându-se într-un șuvoi pe care nu l-ar fi crezut posibil.

O ținuse în brațe în timp ce rochia albă se făcea tot mai roșie, apăsând disperat tastele telefonului, chemând salvarea și poliția. Apoi aruncase telefonul cât colo și o legănase încet. Tăietura din gât era atât de adâncă încât nu mai putea vorbi, dar reușise să-și pună mâna pe abdomen și să-l întrebe din priviri.

— E bine, Hannah, îi spusese, apăsându-și mâna cât îndrăznea de tare pe gâtul ei, încercând să oprească viața care se scurgea din ea. Copilul e bine.

Îi repetase aceste cuvinte iarăși și iarăși, până când privirea ei se pironise în gol și mâna îi căzuse lipsită de viață pe asfalt.

Ambulanța sosise în cinci minute. Doar trei minute prea târziu.

Marty nici nu auzise pașii puștiului când o rupsese la fugă. Dar îi reținuse chipul.

Rămase nemișcat în fața dulapului câteva minute lungi, abia respirând, întorcându-se în prezent. Imaginile acelei nopți nu-l părăseau niciodată. În mai mică sau mai mare măsură, revedea în fiecare zi crâmpeie din întâmplările acelei zile. Dar niciodată până acum nu își amintise chiar toate detaliile, în imagini atât de crude și de vii. Știuse întotdeauna că amintirea completă avea să reapară în cele din urmă, în toată oroarea ei, și trăise cu certitudinea că, atunci când se va întâmpla asta, va fi în sfârșit în stare să apese trăgaciul.

I se tăie respirația în clipa în care își dădu seama că se înșelase. Avea o armă în buzunar, însă nici cea mai mică intenție să o folosească. Văzuse cel mai cumplit scenariu pe care mintea lui i-l putuse oferi, și acum, ca prin minune, simțea că în sfârșit putea să meargă mai departe.

•

Când se întoarse la casa Gilbert, o găsi pe Lily în fotoliul ei, cu o carte pe genunchi. Era învelită într-un halat flaușat, de culoare mov, și sorbea apă dintr-un pahar cu dungi multicolore. Bătu cu mâna brațul canapelei de lângă fotoliu.

— Stai o clipă. Ai lipsit mult, mi-am făcut griji.

Marty se așeză pe canapea și se cufundă între pernele pe care de-a lungul anilor se odihniseră ființe dragi, acum moarte.

— Minneapolisul nu mai e un oraș așa de sigur încât să stai pe străzi la orice oră. Desigur, probabil că n-ai de ce să-ți faci griji cu arma aia din buzunar.

Marty zâmbi în colțul gurii. Nimic nu-i scăpa lui Lily.

— Pe de altă parte, armele sunt periculoase. Se pot descărca, te-ai putea răni din greșeală.

— N-o să mă împușc, Lily.

Lily își înălță capul și îl privi fix preț de un minut.

— Mă bucur să aud asta, Martin. Înseamnă că, toate aceste luni, mi-am făcut griji de pomană.

Marty îi privi ochii albaștri, fără vârstă, și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă cineva din familie i-ar fi spus vreodată adevărul.

— M-am gândit la asta, spuse el, testând apele.

— Și probabil că încă te mai gândești, dacă mergi cu arma după tine.

Chestia cu adevărul părea să țină. Marty își zise să mai facă o încercare.

— Jack m-a rugat să mă duc acasă și să-mi iau pistolul. Se teme din cauza crimelor și m-a rugat să am grijă de tine.

Lily sorbi din pahar fără să se uite la Marty.

— A zis el asta?

— Da.

— Hm! Carevasăzică, am și bodyguard acum. Ai de gând să te muți aici? Să rămâi pentru totdeauna? Văd că ți-ai adus ditamai geamantanul.

Marty îi adresă un zâmbet obosit și se uită la trolerul vechi, Samsonite, pe care el și Hannah îl cumpăraseră când plecaseră în luna de miere.

— O să stau până când află poliția cine-i omoară pe toți oamenii ăștia.

Lily își așeză cu grijă paharul pe masă, apoi se ridică din fotoliu.

— În cazul ăsta, apucă-te de despachetat.

Marty își atârna ultima pereche de pantaloni kaki în dulap, când auzi o bătaie înceată în ușă. Fără să aștepte răspunsul, Lily intră cu un vraf de haine frumos împăturite, pe care i le așeză pe pat.

Marty privi încurcat boxerii strălucitor de albi din vârful grămezii.

— Ăștia-s ai mei?

— A trebuit să-i țin o zi întreagă în înălbitor. Ai auzit de înălbitor?

Marty se duse și ridică boxerii. Pe partea din față se vedeau niște cute perfecte.

— Mi-ai călcat chiloții?

Lily ridică din umeri.

— Ce, suntem animale? Normal că ți i-am călcat.

Se duse în dreptul dulapului și examină șirul de pantaloni kaki pe care Marty tocmai îi aranjase acolo.

— Nu așa se pun pantalonii! zise ea, trăgând fiecare pereche de pe umeraș și aranjând-o din nou, pe dungă.

Când se întoarse, îl văzu pe Marty așezat pe marginea patului, privind-o zâmbind.

— Ce-i?

— Așa făcea și Hannah.

Lily strânse buzele, întoarse privirea și dădu din cap.

— Cu toții trăim cu răni în suflet. Se întoarse și-l privi din nou în ochi. Dar tot trăim.

— Uneori, nu înțeleg de ce-o mai facem. De ce ne mai agățăm de viață, când lucrurile merg atât de prost? Îi privi tatuajul albastru, șters de vreme, de pe braț. Sunt sigur că au existat momente când te-ai întrebat dacă merită.

Lily își îndreptă spatele în halatul mov și pufos și îl privi fix în ochi.

— Nici măcar o dată. Nici măcar o secundă. Viața merită întotdeauna trăită.

Marty rămase pe pat mult timp după ce ușa se închise în urma ei, făcut oarecum de rușine de bătrânica asta care era cu mult mai puternică decât el.

În cele din urmă, se duse la biroul înalt din colțul camerei, trase scaunul și se așeză. Sertarul de sus era aproape gol, cu excepția unui bloc de foi și a unei cutii de pixuri. Cu mare grijă, așeză setul de foi pe birou, alese un pix, apoi rămase așa, așteptând. În cele din urmă, mâna i se mișcă parcă din proprie voință, ridică pixul și desenă un cerc cu

niște linii ieșind din el, ca un soare. În mijlocul soarelui scrise „JACK”.

O oră mai târziu, se lăsă pe spătarul scaunului și-și frecă ochii care-l ardeau parcă. Și pentru prima oară după mult timp, își dori o cafea, și nu scotch. Umpluse trei pagini cu note și întrebări și încă i se mai învârteau prin minte gânduri care cereau să fie trecute pe hârtie.

Așa făcea odinioară, când lucra la câte un caz deosebit de complicat, iar familiaritatea gestului îi aminti de multe nopți târzii în care Hannah se strecura în liniște în biroul lui, îl îmbrățișa pe la spate și îl certa cu blândețe că o lăsase singură în patul mare și rece. Aproape că simțea greutatea brațelor ei moi, simțea mirosul săpunului de lămâie cu care își spăla fața, îi simțea părul mătăsos gâdilându-i spatele.

Un zâmbet uluit prinse încet contur pe buzele lui. Timp de un an întreg, singura amintire pe care o avusese cu Hannah fusese cea a morții ei. Acum, pentru prima oară, își amintea ceva din viața soției lui.

„Încep să mă fac bine”, își spuse, întorcând o nouă pagină.

• Capitolul 25

Soarele tocmai începuse să se ridice peste malurile fluviului în momentul în care Magozzi și Gino traversau Mississippi-ul, pe Lake Street Bridge. Petele roz și aurii de pe cer se reflectau în suprafața întunecată a apei, ondulându-se asemenea unor valuri strălucitoare de șampanie.

— Doamne, cât mi-ar plăcea să pot surprinde asta pe pânză! murmură Magozzi. Privește apa, Gino. Cât e de frumoasă!

Gino mârâi. Avea pungi mari sub ochi în dimineața asta și părul scurt și blond îi era răvășit.

— Frumoasă pe dracu'! N-ai mai zice așa dac-ai fi avut o noapte ca a mea. „Accidentul" a dat iama într-o cutie de cereale pentru copii, din alea cu animale de toate culorile. Și a vomat curcubeie vreo trei ore-n continuu. Arătau la fel ca apa ta.

— Nu-i cam mic puștiul ca să mănânce chestii de-astea?

— Puștiul n-ar fi pus niciodată gura pe cerealele alea dac-ar fi fost după Angela. Era rezerva mea secretă. Știi chestiile alea de cauciuc pe care le pui pe dulapuri ca să nu le poată deschide copiii?

— Nu.

— Ei bine, nu funcționează. În caz contrar, „Accidentu" e un geniu.

— N-ar trebui să-i mai spui așa. O să rămână cu un complex.

— Nu i-aș spune niciodată așa în fețișoara aia a lui, drăgălașă și băloasă. Doamne, ce foame-mi e! Vrei să-mi spui de ce dracu' e oprit traficul pe pod, la ora șase dimineața?

Legendara întindere de apă deasupra căreia erau suspendați reprezenta despărțitura geografică dintre Minneapolis și orașul său geamăn și, după ce o revăzuse pe Kristen Keller în reluare la știrile de dimineață, Magozzi înțelesese de ce alesese Malcherson o speluncă din Saint Paul ca punct de

întâlnire pentru ședința de urgență din acea dimineață. Umbla vorba că presa luase deja cu asediu primăria din Minneapolis. St. Paul ar fi fost ultimul loc în care să-i caute.

— Frate, ia te uită! mormăi Gino, coborând din mașină. O grămadă de oameni aleargă în toate direcțiile ceva mai în față. Pornește sirena și privește-mă în acțiune.

O porni hotărât pe lângă șirurile de mașini nemișcate și Magozzi spuse în gând o rugăciune pentru oricine ar fi îndrăznit să se pună între Gino și micul lui dejun.

Gino se întoarse în cinci minute și urcă în mașină cu un zâmbet stupid pe față.

— A fost drăguț.

Magozzi îl măsură cu privirea.

— Ai pene pe cămașă.

— Ha? Ca să vezi!

— Sper că n-ai mâncat vreo pasăre de vie.

— Neah! Era una dintre rațele alea sinucigașe care-și plimba bobocii pe pod de-ai fi zis că-i pe proprietatea ei. Ai idee cât de repede pot să fugă afurisitele alea mici? Ne-am distrat grozav până le-am prins pe toate. Un tip avea o navetă goală de bere în portbagaj. Le-am vârât pe toate acolo și le duce el pe partea cealaltă. Ar trebui să-ncepem să ne mișcăm cât de curând.

Grătarul lui Basil era o speluncă slinoasă și slab luminată, destinată în special drojdierilor care-și pierd nopțile prin cârciumi, ai cărei clienți se retrăseseră aproape cu toții spre paturile lor, dacă era să te iei după scaunele și mesele goale. Singura persoană de la bar era un puști cu capul plin de țepi și cu o cantitate inimaginabilă de fier atârnându-i din urechi, sprâncene, buze și nas. Ridică privirea în clipa în care intrară Magozzi și Gino, apoi și-o coborî numaidecât înapoi în cana de cafea.

— L-ai văzut pe pușt iul ăla? șopti Gino de îndată ce se aflară suficient de departe cât să nu

poată fi auziți. Doamne ferește să-l prindă furtuna pe-afară, că-l lovește trăsnetu'! Ascultă la mine, asta se-ntâmplă când îți lași copilul să-și dea găuri în urechi. Începe cu un bumb drăgălaș de aur, apoi un inel, apoi două inele și până să prinzi tu de veste – poftim!

— Helen și-a făcut găuri în urechi?

— Peste cadavrul meu!

Îl găsiră pe Malcherson la o masă din spate. Avea un blocnotes, două telefoane și unul dintre dosarele alea roșii și urâte înșirate în fața lui.

Își ridică privirea când se apropiară și îi salută cu o înclinare a capului.

— Bună dimineața, domnilor detectivi.

— Bună dimineața, șefu', răspunseră amândoi deodată, ca niște elevi speriați care-l salută pe directorul școlii.

— Ați întârziat.

— Rață cu boboci pe pod, răspunse Gino, câștigând unul dintre rarele zâmbete ale lui Malcherson.

Oricine a petrecut măcar o primăvară în Minnesota cunoaște problema rațelor care traversează podul, paralizând traficul pe autostradă și transformând șoferii obosiți și probabil la un pas de a se împușca unul pe altul într-un grup de cetățeni fericiți, dintr-odată uniți de dorința de a salva bietele sălbăticiuni.

— Sper că ați reușit să le duceți în siguranță de cealaltă parte.

— Da, domnule.

— Bine.

Le făcu semn să se așeze și împinse spre ei o cafetieră din metal.

— Nu există meniu. Nu există chelneriță. Există însă o matahală păroasă în bucătărie, care spune că o să ne aducă trei porții de mic dejun. Nu am nici cea mai vagă idee din ce-ar putea constata.

— O să fie grozav! zise Gino. Mi-a povestit Viegs de locul ăsta. Gătesc totul în untură de miel.

Malcherson oftă.

— Foarte… neobișnuit.

Gino își turnă o cană de cafea, sorbi cu zgomot, apoi studie costumul șefului cu o expresie ușor nedumerită. Purta în acea dimineață costumul gri-porumbel, cu rever dublu, și cravată bleu.

„Nu întreba”, își spuse Malcherson, prefăcându-se că nu bagă de seamă. Până la urmă însă, nu mai putu răbda.

— Hai, Rolseth, spune! Ce nu-ți place la costumul meu?

— Oh, este unul din preferatele mele, domnule, dar… nu e unul dintre costumele dumneavoastră de anchetă.

— Înțeleg. Am costume „de anchetă”. Și, mă rog, care sunt acelea?

— Păi, știți, cele agresive. Cel negru, cu siguranță, și cel cenușiu; chiar și cel în dungi se potrivește când sunteți pe urma vreunei secături. Ăsta este oarecum vesel. Optimist. De obicei, purtați costumul gri-porumbel doar când ajungeți în faza finală a unui caz.

Malcherson scoase un oftat obosit.

— Mi se pare ciudat că un bărbat care poartă sacouri sport de patruzeci de dolari decorate cu meniul zilei face asemenea analize psihologice opțiunilor mele vestimentare.

— Păi, sunteți idolul meu în materie de modă, șefu’.

Ochii lui Malcherson aveau aceeași culoare ca și costumul. Îi întoarse spre Magozzi. Era pur și simplu o oră mult prea matinală ca să poată sta de vorbă cu Rolseth.

— Am tot primit telefoane după ediția de știri de aseară. Credeam că încercăm să nu facem publică informația despre tatuaje.

— Da, păi, fusese o idee grozavă, dar Kristin Keller și lacheii ei îi intervievaseră deja pe toți vecinii înainte să apucăm noi să tragem fermoarul la sacul lui Ben Schuller, spuse Gino. În plus, am

știut de la bun început că nu vom putea păstra secretă informația asta prea mult timp. Oricine le cunoscuse pe victime știa că fuseseră în lagăre. La naiba, oricine i-a văzut vreodată pe oamenii ăia în mânecă scurtă le-a văzut tatuajul, iar chestia asta se află atunci când presa îi ia la întrebări pe prieteni și rude.

Malcherson îl aprobă cu o ușoară înclinare a capului.

— Asta cam așa e. Acum însă o să înceapă presiunile. Începând de aseară, întregul oraș știe că avem trei supraviețuitori ai lagărelor de concentrare uciși fără vreun motiv aparent. Și toate canalele pe care le-am urmărit în dimineața asta inclusiv CNN-ul – fie făceau aluzii, fie strigau în gura mare „ură de rasă”.

Gino scutură cu hotărâre din cap.

— Am analizat varianta asta, domnule. Nu se potrivește din mai multe motive. În plus, două dintre cele trei victime se cunoșteau și părerea noastră este că erau implicate într-o poveste care nu s-a terminat cu bine.

Malcherson îi zâmbi lui Gino, lucru destul de înfricoșător.

— De-abia aștept. Spune-mi, domnule detectiv Rolseth, în ce fel de activitate infamă crezi dumneata că erau implicați acești cetățeni de vârsta a treia, care să-i fi transformat în ținte pentru ucigași?

— Păi… nu avem încă o confirmare în privința asta.

Fu întrerupt de duduitul bocancului matahalei păroase, care deschidea cu piciorul ușa bucătăriei. Cu cât se apropia mai mult de masă, cu atât mai sus trebuia să ridice Magozzi privirea ca să-i vadă chipul aspru, brăzdat de cicatrice. Doi metri pe puțin, își zise, cu musculatura parcă tăiată în stâncă, specifică foștilor deținuți care ridică băncile din curtea închisorii pe post de greutăți. Descărcă tava uriașă pe care o adusese cu el,

așezând câte o farfurie în fața fiecăruia. Ouă, cârnați, cartofi la cuptor, pesmeți și sos, totul într-un morman aburind.

Gino își linse buzele în fața ospățului de dinaintea lui, apoi ridică privirea spre bărbat, aparent neimpresionat de dimensiunile acestuia.

— Doamne, prietene! Alea sunt tăieturi de cuțit pe fața ta?

Malcherson și Magozzi încremeniră. Gino însă era într-o fericită inconștiență.

— Da, îi răspunse o voce ca de tunet. Au sărit unii pe mine cu șișurile.

— Nasol. Ai fost la mititica?

— Da. Tu?

Gino împunse cu furculița niște cartofi aranjați în evantai, pe care-i aruncă în gură.

— Nu încă. Deocamdată, joc în echipa cealaltă… Dumnezeule, cartofii ăștia sunt fantastici! Leo, gustă cartofii și cere-l în căsătorie pe băiat.

Matahala păroasă zâmbi și, luând asta drept un semn că nu intenționa să-i omoare pe toți, Malcherson își examină furculița, gustă puțin dintr-un cartof, apoi clipi.

— Oh, vai! Rozmarin proaspăt. Minunat.

— Mersi. Nu multă lume remarcă rozmarinul pe-aici. Vreți ketchup?

Printr-un acord tacit, niciunul dintre ei nu spuse nimic cât timp mâncară. Magozzi și Malcherson reușiră amândoi să dea gata cam o treime din mâncare, apoi împinseră farfuriile la o parte în același timp.

— Nu mai mâncați? întrebă Gino, fugărind ultima bucățică de cârnat prin farfuria goală. Mare păcat să se piardă. În plus, n-aș vrea să-l jignim pe băiat.

— Asta așa e.

Malcherson își împinse farfuria în direcția lui Gino, apoi se uită la ceas.

— Dacă voi chiar credeți că Morey Gilbert, Rose Kleber și Ben Schuler aveau și altceva în comun în afară de faptul că erau toți trei supraviețuitori ai lagărelor de concentrare, presupun că ați început să le examinați registrele, facturile de telefon, declarațiile bancare, cum cere procedura.

Mda, cam asta făceau, își zise Magozzi, deși nu tocmai prin metode standard.

— Ne ocupăm de asta, domnule.

— Zău? Și în ce fel, mă rog? N-am văzut niciun mandat la mine pe birou.

Se opri brusc și se uită la Magozzi.

— Nu contează. Nu-mi răspunde.

Malcherson știa prea bine că Magozzi păstrase legătura cu Grace McBride, care putea intra la orice oră în orice computer așa-zis sigur. Mai știa și că detectivul lui cel mai bun – un bărbat care nu-și desfăcea nodul cravatei cât era la serviciu, fiindcă ar fi însemnat o încălcare a codului vestimentar – manifesta o neliniștitoare nerăbdare față de legile de intimitate și drepturile civile și procedura departamentului atunci când credea că sunt în joc vieți omenești. Pentru mandate era nevoie de timp. Ca să verifici registrele era nevoie de timp. Iar tentația de a o lua pe scurtătură era enormă pentru un polițist care se credea într-o luptă contra cronometru cu un criminal. Malcherson înțelegea tentația la fel de bine ca oricare altul, dar mai înțelegea și că, odată ce începeai să încâlci regulile, era greu să te mai oprești. Și unul dintre cele mai periculoase lucruri din lume este un polițist care se crede deasupra regulilor.

— Domnule detectiv Magozzi…

— Încercăm să ne mișcăm cât putem de repede, șefu', îl întrerupse Magozzi. Nu știm dacă nu cumva mai sunt și alte ținte.

— Știu asta.

— Ținte în vârstă, neputincioase, îngrozite, insistă Gino, cu gura plină de ou. Bunicuțe care fac fursecuri, ca Rose Kleber.

— Domnule detectiv Magozzi! repetă Malcherson, pe un ton care-i readuse la tăcere pe amândoi subordonații săi. Dacă intenționezi s-o rogi pe Grace McBride și pe asociații ei să utilizeze programul care a găsit cu atâta succes legăturile în cazurile noastre mai vechi, amintește-le te rog să acceseze numai informațiile care țin de domeniul public.

— Așa voi face, domnule. Dar nu stăm cu mâinile în sân, așteptând să apară ceva din registre. Cum am menționat și în raport, credem că Jack Gilbert știe ceva. Și vrem să îl strângem cu ușa azi.

— În cazul ăsta, vă doresc tot norocul din lume. În ceea ce privește presa și publicul, se pare că ucigașul vizează un grup demografic foarte bine delimitat, iar oamenii aceștia încep să intre în panică. Își împreună mâinile și își privi ceasul strălucitor, de aur. Vă amintiți speculațiile sumbre ale presei când a trecut legea care permitea portul de armă și altfel decât la vedere?

— Oh, da! pufni Gino. Vedeau totul în negru. Milioane de oameni din Minnesota cumpărându-și pistoale și împușcându-se în plină stradă. Și știți ce? N-am mai auzit nimic la știri după ce noua lege a produs aproape zero efecte.

Privirea lui Malcherson alunecă spre Gino.

— Numai ieri am primit trei sute șaptezeci și trei de noi cereri pentru port de armă ascunsă. Și asta numai în Hennepin County. Zona noastră, domnilor. Trei sute dintre aceste cereri au fost depuse de persoane cu vârsta de peste șaizeci și cinci de ani.

— Ce rahat… domnule.

Malcherson tresări la auzul vulgarității.

— Asta se întâmpla înainte să fie raportată moartea lui Ben Schuler. Mă aștept la un număr și mai mare astăzi, mai ales acum, că ne-am câștigat

atenția întregii națiuni. CNN-ul a difuzat știrea aseară. Celelalte canale o s-o preia și ele până diseară, iar asta, domnilor, o să toarne gaz pe foc.

Gino își ridică mâinile în aer.

— Ce se-ntâmplă cu oamenii ăștia? Eu, unul, dac-aș fi reporter la un post național și-aș vrea să agit apele, aș sări la povestea cu bătrânul torturat și legat de șina de tren.

Malcherson oftă.

— A fost o singură crimă. De senzație, e drept, dar se petrec zeci de crime senzaționale în țara asta în fiecare zi. Voi, pe de altă parte, aveți trei crime și, chiar dacă nimeni n-a pronunțat încă „în serie" cu voce tare, toată lumea la asta se gândește. Numai atât și e suficient ca să capteze atenția națiunii. Adaugă la asta și inexplicabila oroare că cineva omoară bătrâni supraviețuitori ai lagărelor de concentrare și ochii întregii țări vor fi ațintiți asupra ta.

Magozzi simți un gâdilat sub țeastă, ca și cum neuronii i s-ar fi ridicat în picioare, agitându-și brațele, încercând să-i atragă atenția. Închise ochii și se încruntă, concentrându-se.

— Ce este, domnule detectiv? întrebă Malcherson.

Magozzi deschise ochii și își privi șeful.

— Nu știu. Dar o să-mi dau seama.

• Capitolul 26

Când Magozzi și Gino plecară de la restaurant, lăsându-l pe șeful Malcherson înăuntru, soarele se ridicase deja pe cerul înceţoșat, aproape alb. Aerul era umed și greu de respirat, iar mercurul termometrelor se apropia de douăzeci și șapte de grade. Când virară spre nord pe 394, văzură ceața începând să se adune la orizont, punând cerul în mișcare.

— Uite-o cum vine! observă Gino, jucându-se inutil cu butonul de aer condiționat al mașinii. Se apropie frontul de aer rece din Canada și, când ne-o ajunge, să vezi atunci încleștarea titanilor!

— Au spus ceva aseară, zise Magozzi. Întregul stat e sub cod de tornadă.

— Cât de ciudat e asta?! Acum două săptămâni, dădeam la o parte zăpada de-un metru din fața casei; acum fierbem în suc propriu și ne uităm după nori de tornadă.

— Bun venit în Minnesota!

Douăzeci de minute mai târziu, Magozzi își conducea mașina nemarcată pe serpentinele pitorești ale unei zone împădurite ce făcea eforturi să treacă drept pădure minnesotană. Avea toate elementele – pâlcuri enorme de copaci ajunși la maturitate, o rețea deasă de pârâiașe alimentate de topirea zăpezilor și de ploile de primăvară –, dar nu natura crease aceste locuri. Așa își imaginase un arhitect peisagistic că trebuie să *arate* natura.

Nu se vedeau tufișuri uscate printre copaci, nicio ramură frântă care să marcheze trecerea ultimei furtuni. Și dacă o singură frunză îndrăznise să cadă pe asfaltul imaculat toamna trecută, fusese de mult măturată.

Nu existau parcele de teren în această parte din Wayzata. Aici, toată lumea avea „acri” și, din când în când, se zărea câte-o frântură din casele așezate

departe de șosea, artistic camuflate în peisajul strategic.

Gino privea pe fereastră cu o expresie de profundă neîncredere.

— Bun, așa ceva nu-i normal. Nu e nicio groapă în asfaltul ăsta. Este primăvară în Minnesota, ce Dumnezeu! Trebuie să existe gropi. Și asfaltul ăsta arată de parc-ar fi fost lustruit. Și ai văzut casa aia, pe lângă care tocmai am trecut?

Magozzi scutură din cap, cu ochii la drum în timp ce calcula o serpentină în ac de păr ce urma cursul natural al unui pârâu evident foarte confuz.

— Trebuie să mai existe și un alt drum până la casa lui Jack Gilbert. Este imposibil să se fi descurcat pe aici beat.

— Știu și eu? Poate-i mai ușor când ești beat. Frate, se răsucește ca un intestin.

— Ești un adevărat poet, Gino.

— Mulțumesc. Sincer să fiu, îmi plac serpentinele, și azi nu le mai găsești decât în câte-o zonă dintr-asta de megafițe. Mă scoate din sărite felul în care ne-ndreaptă ăștia toate drumurile, de parcă n-am mai avea volan la mașină. Tot statul nostru începe să se transforme într-un mare grătar… O-o! Ce-avem aici?

Magozzi observase primele semnale luminoase clipind de după curba din față și începuse deja să frâneze. Pe măsură ce se apropiau, vedeau din ce în ce mai multe mașini, toate cu semnalele luminoase în funcțiune. Erau patru echipaje de poliție din Wayzata, o ambulanță, polițiști de la pază și protecție, o mașină de pompieri și, cel mai și cel mai rău, două dube cu transmisie prin satelit de la stațiile locale de televiziune.

Magozzi se opri la doar câțiva milimetri de o mașină de poliție care bloca șoseaua.

— Punem pariu că aia-i casa lui Gilbert?

Vocea lui Gino era încordată.

— La naiba, ar fi trebuit să-l luăm la întrebări aseară. N-o să mi-o iert niciodată dacă bețivul ăla

nenorocit e mort.

Un ofițer de patrulă înalt, blond și bine făcut, care arăta ca un model de lenjerie intimă, se apropie de portiera șoferului. Magozzi ridică insigna.

— Departamentul de Omucideri din Minneapolis. Detectivi Magozzi și Rolseth. Aia e casa Gilbert?

— Da, domnule. Dar nu avem nicio crimă aici.

Gino și Magozzi răsuflară amândoi ușurați.

— Mă bucur s-aud asta, domnule ofițer. Dar ce s-a întâmplat? Speram să-i putem pune vreo câteva întrebări lui Jack Gilbert în legătură cu un caz din Minneapolis la care lucrăm. Sper că nu e rănit, nu?

Ofițerul privi peste umăr la mulțimea de vehicule.

— Nu cred. În orice caz, nu are nimic vizibil. Îl verifică paramedicii chiar acum, dar e destul de zdruncinat. Zice că cineva a încercat să-l omoare.

Gino și Magozzi schimbară o privire.

— Trebuie să intrăm și să discutăm cu el, domnule ofițer. E vreo problemă?

— Sunt sigur că nu, domnule detectiv, dar ar fi bine să vorbiți mai întâi cu șeful de secție Boyd, ca să aflați cam ce s-a petrecut aici. Versiunea lui Gilbert e cam trunchiată. Așteptați, mă duc după el.

Abia apucară să iasă din mașină înainte ca șeful de secție din Wayzata să ajungă lângă ei și să se prezinte. Era chiar și mai chipeș decât ofițerul său de patrulă, doar ceva mai în vârstă. Magozzi trase concluzia că frumusețea era o condiție obligatorie pentru a putea locui în Wayzata.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnilor detectivi! îi întâmpină Boyd, cu un zâmbet ce-i dezvălui dantura albă, impecabilă. Ați făcut o treabă fantastică în cazul Monkeewrench de toamna trecută. Acum vă ocupați de crimele din Uptown, nu-i așa? Am auzit că tatăl lui Gilbert a fost una dintre victime.

— Așa este, spuse Gino. Tocmai veneam să-l vedem pe Jack Gilbert, să stăm nițel de vorbă ca să clarificăm niște aspecte, când am dat peste parada dumitale. Ați adus ceva oameni aici. Ce s-a întâmplat?

— Aseară sau azi-dimineață?

Gino ridică din sprâncene.

— Aseară?

— Atunci a început. Pe la ora unsprezece noaptea, domnul Gilbert a sunat la 911, foarte panicat. A spus că i se pare că are un intrus pe proprietate, așa că am trimis două mașini să vadă ce se-ntâmplă. Au cercetat destul de minuțios zona, dar n-au găsit nimic. Și, sincer să fiu, băieții au catalogat-o drept o alarmă falsă. Domnul Gilbert era…

Făcu o pauză, diplomat.

— Mort de beat? sugeră Gino, iar șeful de secție zâmbi, aproape scuzându-se.

— Ei, tocmai se întorsese de la înmormântarea tatălui său, zise el, făcându-l pe Gino să se simtă un ticălos fără inimă. Și cred că trece printr-o perioadă proastă de ceva vreme. Am avut niște probleme; l-am oprit de câteva ori pe drum și l-am adus acasă în siguranță.

Gino se uită la Magozzi.

— Vreau să mă mut aici.

— Apoi, azi-dimineață, continuă Boyd, am primit sesizări de la aproape toți vecinii, raportând focuri de armă la casa Gilbert. Când am ajuns aici, l-am găsit pe Jack Gilbert în pragul isteriei, cu o armă în mână, iar curtea și mașina soției sale fuseseră aproape distruse.

— Isuse! murmură Gino. Cineva chiar încearcă să-l omoare.

— Ei bine, nu suntem chiar așa de siguri. Sunt pagube mari și s-au tras multe gloanțe, dar până acum nu am găsit decât de 9 mm. Și tuburi la fel. Am extras două din ușa garajului și încă vreo câteva din trunchiurile copacilor.

— Ceea ce înseamnă? întrebă Magozzi.

Șeful de secție ridică un umăr, stânjenit.

— Arma din mâna domnului Gilbert era un Smith & Wesson de 9 mm. Era caldă încă și ne-a spus direct că a descărcat încărcătorul încercând să-l nimerească pe cel care trăgea în el. Vom trimite totul către laborator, desigur, în caz că au fost doi bărbați aici care au tras cu arme de 9 mm.

Magozzi îl privi câteva clipe.

— Dumneata nu crezi c-a existat un al doilea trăgător, nu-i așa?

Șeful de secție Boyd privi asfaltul strălucitor de sub ghetele sale la fel de strălucitoare și oftă.

— Vezi dumneata, Jack Gilbert locuiește aici de zece ani de când sunt eu șef de secție – și a fost întotdeauna puțin mai… excentric. Dar, una peste alta, un băiat al dracului de drăguț. Apoi, cam cu un an în urmă, a luat-o razna dintr-odată. Multă băutură, multe reclamații din partea vecinilor și, cum v-am mai spus, a trebuit să-l culegem de pe drum de vreo câteva ori. Într-o zi, mergeam pe șoseaua principală din oraș, mă duceam să iau prânzul, când îl văd pe domnul Gilbert plimbându-se pe trotuar, prin fața vitrinelor, în halatul de baie și nimic mai mult. L-am băgat în mașină în doi timpi și trei mișcări, dar când l-am întrebat ce dracu' făcea plimbându-se prin oraș în halat de baie, s-a privit și a exclamat: „Pe toți dracii!" Vă jur pe Dumnezeu, nu-și dăduse seama că nu e îmbrăcat. Am fost la un pas să-l arestez în clipa aia, doar ca să-l trimită instanța la evaluare psihologică și să-l ajute cineva.

— Poate că ar fi fost un act de caritate, spuse Gino.

Șeful de secție Boyd râse încet.

— Din nefericire, rezidenții acestei comunități nu iau arestările drept acte de caritate, indiferent de natura intențiilor. Credeți-mă, meseria asta e mai politică decât mi-aș fi dorit vreodată.

Magozzi dădu solidar din cap.

— Ne confruntăm și noi uneori cu aceleași probleme în oraș. Dacă un ofițer de patrulă dă peste un judecător care s-a suit amețit la volan, trebuie să se întrebe dacă povestea n-o să se-ntoarcă împotriva lui, data viitoare când va veni cu un infractor în sala de judecată. Trist, dar adevărat.

Boyd își întoarse privirea spre un pâlc de copaci lamentabil ciopârțiți.

— Ofițerul mi-a spus că vreți să-i puneți niște întrebări lui Gilbert. E într-o stare destul de proastă. Sper că nu-mi veți spune că e suspect în cazul crimelor din Uptown.

Magozzi zâmbi.

— Ți-e simpatic, nu-i așa?

— Presupun că da. Am senzația că e unul dintre acei oameni buni care rătăcesc la un moment dat drumul.

— Ei bine, ce-ți pot spune e că nu l-am trecut pe lista de suspecți deocamdată. Dar credem că deține informații care ne-ar putea fi de ajutor. Vrem doar să discutăm cu el.

Îl găsiră pe Jack Gilbert prăbușit în spatele ambulanței, îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou polo, cu picioarele goale bălăngănindu-i-se peste marginea vehiculului. Arăta exact a ceea ce era – un alcoolic înrăit, trezindu-se după o beție cruntă. Ochii-i erau umflați și cețoși, fața palidă și gura moale, cu colțurile lăsate. Avea un bandaj în formă de fluture pe frunte și-și apăsa pe obraz o pungă cu gheață. Îi privi apropiindu-se și-i salută ridicând o sticlă de apă, ca într-un toast.

— Bun venit în suburbie, băieți! Cam departe de jurisdicția voastră, nu?

— Ce mai faci, domnule Gilbert? întrebă Gino.

— Cât se poate de bine! Am o tăietură aici și o vânătaie dincoace.

Zgâlțâi punga cu gheață.

— Probabil că m-am izbit de vreun copac și nu-mi mai aduc aminte. În rest, totul e roz.

Magozzi se apropie puțin mai mult, până când el și Gino îl flancau pe Gilbert din ambele părți.

— Nu te duci la spital?

— Neah! Da' mi-am zis că dacă tot am plătit vreo mie de dolari ca să aduc ambulanța încoace, măcar să stau puțin în ea.

— Vrei să ne povestești ce s-a întâmplat?

— V-am văzut vorbind cu șeful de secție. Nu v-a spus el?

— Șeful n-a fost aici, dumneata da, zise Gino.

Jack oftă, își dădu la o parte punga de gheață și-și întoarse obrazul spre ei.

— Cum arată?

Gino se aplecă și miji ochii.

— E puțin umflat. Și-i cam roșu, dar nu-i chiar așa de rău. De unde ai luat revolverul, Jack?

— Uau! Așa, direct?

— Astăzi da. Cadavrele au început să se înmulțească prea repede ca să mai avem timp de formalități.

Jack privi în ochii lui Gino preț de câteva clipe, încercând să-și pună creierul în funcțiune, iar în cele din urmă ridică din umeri.

— Tata îl avea de când mă știu. Nu am habar de unde l-a luat, dar știam unde-l ține. L-am adus cu mine aseară.

— După ce ai auzit că Ben Schuler a fost omorât. Te-a speriat rău de tot treaba asta, nu-i așa, Jack?

În ochii lui Gilbert apăru o privire defensivă.

— Ei, ba bine că nu! În caz că n-ai observat, cineva omoară evrei, domnule detectiv. Iar eu, întâmplător, sunt evreu.

Magozzi se sprijini cu umărul de ușa ambulanței.

— Unul dintre cele câteva mii din Orașele Gemene, sublinie el, la bunul-simț. Ce te-a făcut să crezi că ai putea fi următoarea țintă? Ești prea tânăr, pentru început, și până acum toate crimele

au avut loc în Uptown, la distanță mare de Wayzata.

— Oh, să fim serioși! Mai întâi o-ncasează tata, apoi unul dintre prietenii lui? Nu ți se pare că-i cam prea aproape de casă?

Magozzi ridică un umăr în semn de aprobare.

— Da, aici sunt de acord cu dumneata.

— Păi normal că ești de acord. Fiindcă un nenorocit a încercat să mă împuște în fața casei mele în dimineața asta.

— Nu ne-ai mai trimis lista aia, Jack, zise Gino.

— Ce listă?

— La prima noastră întâlnire, ne-ai promis că ne trimiți o listă cu toate persoanele care ți-ar putea dori moartea. În jur de o sută, mi se pare c-ai spus.

— Oh, pentru Dumnezeu! A fost o glumă!

— Oare?

Jack își puse din nou punga cu gheață pe obraz.

— Unde vrei să ajungi?

Magozzi ridică din umeri.

— Ei bine, cu meseria dumitale, e de așteptat să mai dai din când în când și peste niște personaje mai dubioase. Poate ai întrecut măsura sau te-ai implicat în cine știe ce poveste în care se joacă dur.

Jack pufni batjocoritor.

— Și ce? Am început să omor lumea în jurul meu? Ascultă la mine, ai văzut prea multe filme cu DeNiro.

— Hei, n-ai fi dumneata primul.

—Tatăl dumitale a fost un om cu standarde morale extrem de ridicate, se amestecă Gino. Pun pariu că nu i-ar fi plăcut să-și vadă singurul fiu amestecat cu scursurile societății. Ți-ar fi întors spatele înainte să apuci să deschizi gura, chestie care ar explica ruptura dintre voi.

Jack îl privea cu gura căscată.

— Nu-mi vine să cred! Pentru asta ați venit voi azi aici? Credeți că eu am făcut ceva care-a dus la toate crimele astea? La dracu', sunt avocat de daune personale! Clienții mei sunt oamenii care

alunecă pe sucul vărsat pe culoarul din supermarket, nu prietenii lui John Gotti, zău așa!

Gino își deschise mâinile.

— Ești piesa care nu se potrivește, Jack. Ești amestecat în povestea asta cumva și o să te luăm la puricat până când aflăm ce anume ai făcut.

Jack ridică brațele, exasperat.

— N-aveți decât! N-am nimic de ascuns.

Coborî din ambulanță și-o apucă șchiopătând pe alee.

Magozzi aruncă o privire bucății de curte care se putea zări din stradă. Casa era ascunsă în spatele unui deal masiv împădurit, pe care mișunau polițiști din Wayzata.

— Poate că suntem pe o pistă greșită, spuse el.

— N-ar fi prima dată. Acu' trebuie să fim drăguți, nu?

— Cam așa merge treaba.

Îl ajunseră din urmă pe Jack în dreptul unui pâlc de pini atât de deși, încât polițiștii își scoseseră lanternele ca să lumineze pe jos.

— Șchiopătezi, Jack, zise Gino. Te-ai lovit și la picior?

— Să mă pupi în fund!

— Hei, asta încerc!

Jack zâmbi ușor.

— Nu te prea pricepi.

— Așadar, aici s-a întâmplat? întrebă Magozzi.

— Nu. Sus, lângă casă. Dar cine știe de unde dracu' trăgea individul?

Urcară aleea pavată cu piatră cubică până când ieșiră de după o curbă și văzură pentru prima oară casa imensă construită de Jack și scena din fața garajului.

— Dumnezeule! murmură Gino. Ce dezastru!

Aleea din fața casei era plină de rămurele și bucățele de scoarță. Arăta de parcă ar fi explodat un copac. Mercedesul SUV parcat lângă garaj era ciuruit de găuri cu siguranță provocate de gloanțe, iar majoritatea geamurilor erau fie sparte, fie sărite

cu totul din ramă. Luneta mare de la haion se crăpase și se împrăștiase pe jos în sute de cioburi care sclipeau printre dalele de piatră.

Se opriră la câțiva pași de mașină, respectând perimetrul înconjurat cu bandă galbenă. Înăuntrul acestuia se afla un ofițer de la poliția din Wayzata, care ridica cu o pensetă un obiect de pe bord, pe care îl introducea într-o pungă de plastic.

— Acolo eram eu, spuse Jack, indicându-le locul. Tocmai mă pregăteam să deschid portbagajul, când am auzit împușcătura și am simțit glonțul șuierându-mi pe lângă ureche. Am făcut pe mine de frică, vă spun sincer, așa că am scos arma din buzunar și-am început să ripostez.

Magozzi privi spre pâlcul de copaci din partea dreaptă. Câteva crengi atârnau rupte.

— De acolo a venit împușcătura?

— Sunt aproape sigur.

— Doar una?

— Dumnezeule, nu știu. Începusem deja să fac și eu destul de mult zgomot.

Magozzi dădu din cap.

— Da, este de înțeles. Dar mă întrebam de unde au apărut găurile din portbagajul mașinii, dacă spui că împușcătura a venit dintr-o parte.

Jack privi găurile, încruntându-se.

— E posibil să le fi făcut eu pe-astea.

— Da?

— Poate. Am cam tras în toate direcțiile. Vreau să zic, Dumnezeule! Nu știam unde e individul.

— Foarte frumos, zise sec Gino. Puteai să omori jumătate din cartier.

Spre lauda lui, Jack se albi la față.

— Pari extenuat, Jack. Ce zici să mergem înăuntru, să ne așezăm, să ne relaxăm și să stăm puțin de vorbă? sugeră Magozzi, însă Jack scutură din cap.

— Nu pot să intru în casă. Am dormit în casa de lângă piscină aseară, după ce m-a dat Becky afară, și mai mult ca sigur că n-o să mă lase să intru

acum, după toată povestea asta. Oricum, nici n-am ce să mai caut acolo. O să chem un taxi și-o să mă duc să-mi iau mașina de la sere și poate-o să stau o vreme la club.

— Și noi tot acolo ne ducem. Poți să vii cu noi, dacă vrei.

Jack îi privi suspicios.

— Mă arestați?

— De ce? Fiindc-a tras cineva în tine? întrebă Gino. Zău așa, Jack, ne oferim să te conducem cu mașina. Accepți sau nu?

— Da, presupun… Am o geantă de mână în ambulanță.

— Atunci, hai să o luăm, până nu pleacă băieții cu ea.

Gino îi surprinse privirea lui Magozzi și-și înclină aproape imperceptibil capul în direcția casei.

Magozzi întoarse capul și văzu o femeie zveltă care stătea în umbra ușii deschise, cu brațele strânse la piept.

— Vă ajung din urmă în câteva minute.

Becky Gilbert, asemenea cartierului în care locuia, era un pic cam prea perfectă ca să fie în întregime naturală. Fața ei drăgălașă și bronzată nu avea niciun rid și era ciudat de întinsă, ca o broderie pe un gherghef. Avea trupul suplu, perfect lucrat al unei membre fidele a clubului de fitness, iar tenișii albi pe care-i purta păreau să fi fost croiți special pentru picioarele ei. O brățară cu diamante îi strălucea la încheietura mâinii – probabil singura femeie din lume care chiar purta brățări la tenis, își spuse Magozzi.

Își ținea brațele încrucișate la piept, furioasă, și îl săgetă cu privirea pe Magozzi când îl văzu apropiindu-se.

— Doamna Gilbert?

— Da. Dumneata cine ești?

— Detectiv Magozzi, de la Departamentul Omucideri al Poliției din Minneapolis.

Femeia privi peste umărul lui Magozzi către Jack, care cobora pe aleea din fața casei.

— N-a murit încă.

— Păreți dezamăgită.

De frustrare, Becky Gilbert scoase un oftat și se forță să zâmbească.

— Nu sunt dezamăgită, domnule detectiv, doar furioasă. Poliția a stat aici jumătate de noapte, căutându-l pe lunetistul imaginar al lui Jack, și acum asta!

— Așadar, nu credeți că cineva încearcă într-adevăr să-l omoare?

— Sigur că nu! Jack a făcut multe tâmpenii în ultimul an, dar nimic chiar atât de grav.

— Vă amintiți să se fi întâmplat ceva neobișnuit în ultima vreme?

— Ca de pildă?

— Oh, știu și eu? Mașini suspecte care să se-nvârtă prin zonă, bătăi în ușă la mijlocul nopții, telefoane care se-nchid după ce răspunzi, lucruri dintr-astea.

— Nu, nimic de genul ăsta.

Becky Gilbert își lăsă capul într-o parte, curioasă.

— Omucideri… Are legătură cu tatăl lui?

— Da. Voiam să-i mai punem niște întrebări lui Jack. Furia evidentă a lui Becky Gilbert față de soțul ei păru să dispară, ca un ceainic care se potolește după ce rămâne fără apă. Amărăciunea îi rămase însă în ochi.

— A fost un lucru cumplit.

— Jack v-a vorbit despre moartea tatălui său? întrebă Magozzi.

Femeia scutură din cap.

— Jack nu discută niciodată despre taică-său. Punct. Când ne-am cunoscut, deja nu-și mai vorbeau. M-am gândit că ar putea fi un subiect dureros, așa că n-am deschis niciodată discuția.

Magozzi o cântări din priviri pe femeia care se potrivea atât de bine cu suburbia în care locuia,

care, în mod evident, își dorea să fie acolo, și se gândi că poate nu îi păsase chiar atât de mult de sentimentele soțului ei; poate că pur și simplu îi era mai bine fără doi evrei bătrâni din Uptown.

— Știți ce a provocat ruptura dintre Jack și tatăl lui?

— N-am nici cea mai vagă idee, domnule detectiv. N-a găsit niciodată de cuviință să-mi împărtășească această informație.

„Iar tu n-ai găsit de cuviință să-l întrebi”, își zise Magozzi.

Cam pe la jumătatea aleii, îl întâmpină zâmbetul larg al șefului de secție Boyd.

— Domnule detectiv Magozzi! Ai aflat ceva care să-ți fie de ajutor în cazurile din Uptown?

— Nu, poate doar dacă apare ceva în raportul de la balistică. Am aprecia dacă ne-ați anunța imediat ce aveți rezultatele.

— Pot face mai mult decât atât. Noi nu le dăm prea mult de lucru băieților de la laborator și îmi imaginez că dumneata ai ceva mai multă trecere pe acolo.

Ridică o pungă mare de plastic, legată la gât, cu o etichetă pentru dovezi aflate sub custodie.

— Un revolver Smith & Wesson de 9 mm, unsprezece tuburi și nouă gloanțe. Speram să le poți duce dumneata pentru noi.

Magozzi îl privi cu un rânjet.

— Iar eu speram să spui asta. Nu a mai trebuit să te rog.

Luă procesul-verbal, îl sprijini pe genunchi și începu să-l semneze.

— Doamna în vârstă din Uptown a fost împușcată cu o armă de 9 mm, dacă-mi amintesc corect, spuse nonșalant șeful de secție.

„La fel și Ben Schuler”, își zise Magozzi, dar nu avea niciun motiv să divulge deocamdată această informație.

— Exact.

— Așadar, probabil că o să obții destul de repede testele pentru arma din punga asta.

Magozzi se îndreptă și se uită la el.

— Multă lume are arme de 9 mm, domnule Boyd.

— Știu și eu asta. Și de-abia aștept să aud că cea pe care am confiscat-o de la domnul Gilbert nu a ucis pe nimeni.

— O să te sun personal, de îndată ce aflu ceva. Probabil chiar în cursul zilei de azi.

Coborâră împreună aleea, iar Magozzi se opri să se uite la mașinile canalelor de televiziune. Când reporterii și cameramanii îi zăriră pe Magozzi și pe șeful de secție Boyd, porniră spre ei asemenea unui roi de viespi, cu camerele pornite, fluturând microfoanele, strigându-și în gura mare întrebările, înaintau cu toții în masă înspre curbă, apoi se opriră brusc, de parcă fâșia de beton ar fi fost Marele Zid Chinezesc.

Magozzi îi aruncă o privire șefului de secție, care saluta prietenește presa, fluturând din mână.

— Aveți vreun gard invizibil aici? O chestie din aia electrică pentru câini?

Boyd făcea întruna cu mâna, de parcă ar fi fost regina balului.

— Pentru ce, Doamne iartă-mă, ne-ar trebui așa ceva?

— Ei, știu și eu? În oraș, presa dă buzna cam oriunde are chef să intre. Mi s-a întâmplat de vreo câteva ori să fiu nevoit să dau bir cu fugiții din fața lor.

Șeful Boyd râse în barbă.

— Strada e domeniu public. Au tot dreptul să stea acolo, ca oricine altcineva. În clipa în care depășesc curba însă, au încălcat o proprietate privată și ajung la închisoare.

— Da, sigur! pufni Magozzi.

— Le-am spus lucrul ăsta când au sosit, dar era o tânără frumușică de la Channel Ten cam

băgăcioasă, totuși – care s-a ținut după mine fix pe aleea lui Jack.

— Trebuie să fi fost Kristin Keller, prezentatoare TV și ghimpe permanent în coasta mea.

— Tot ce se poate. Nu prea urmăresc știrile. În orice caz, din secunda în care i-am pus cătușele și am urcat-o în mașină, ceilalți n-au știut cum să dea mai repede îndărăt.

Magozzi întoarse capul și-l privi uluit.

— Ai arestat-o pe Kristin Keller?

— Așa cred.

Magozzi încercă să păstreze o atitudine profesională, dar nu fu în stare. Un ditamai rânjetul i se întinse de la o ureche la cealaltă.

— Domnule Boyd, ești cel mai tare!

— Asta le-am spus și eu.

• Capitolul 27

Grace McBride era în biroul ei: un spațiu îngust, cu dușumea de lemn, care arăta mai degrabă ca un hol înfundat decât ca o cameră de lucru. Mai multe computere se înșirau pe blatul montat cam la un metru înălțime pe toată lungimea peretelui, iar Grace se plimba de la unul la altul pe un scaun cu rotile, verificând monitoarele, tastând comenzi, blestemând invazia de informații inutile care sufocau site-urile de domeniu public. Îi era mai ușor să acceseze orice site protejat decât să sorteze sutele de date care blocau motoarele de căutare publice. Și asta și trebuia să facă, fiindcă varianta procedurală dura mult prea mult timp.

Introdusese numele lui Morey Gilbert și Rose Kleber în noul program de software încă din ziua precedentă, de la prima oră, și îl adăugase pe al lui Ben Schuler seara, după ce o sunase Magozzi. Însă, după ore întregi de căutare bezmetică prin site-urile legal accesibile, singura legătură pe care o găsise programul între cei trei era predispoziția de a-și face cumpărăturile la același supermarket din cartier. Cum făceau, de altfel, toți rezidenții zonei. Grace era conștientă că exista și posibilitatea să nu fie nicio legătură extraordinară de descoperit – dar Magozzi și Gino erau de altă părere, iar Grace avea încredere în instinctele lor.

Privi încruntată descoperirea deloc remarcabilă referitoare la supermarket pe care programul găsise de cuviință să o marcheze cu un asterisc, apoi mototoli hârtia în mână și o aruncă de-o parte.

— Asta-i o prostie! spuse ea cu voce tare.

De câteva luni, Grace încercase să respecte limitele legale și nu spărgea firewall-urile site-urilor cu adevărat interzise decât atunci când acest lucru era absolut necesar. Fragila ei tentativă de a-și menține căutarea computerizată în limitele legale era un semn tacit de respect și recunoștință

față de Magozzi și de ceilalți polițiști care puseseră în cele din urmă capăt groazei pe care o trăise un număr atât de mare de ani, chiar dacă nu reușiseră să elimine și efectele secundare ce încă îi mai bântuiau existența. Pe de altă parte, își spuse Grace, tot polițiști, chiar dacă de alt fel, fuseseră și cei care o puseseră în pericol de la bun început și să respecte venerația lui Magozzi pentru lege nu însemna oare să o respecte și pe a acestora?

Nu-i luă decât câteva minute să reconfigureze sistemul de operare al computerului și să inițieze parametrii de căutare pentru registrele bancare și telefonice ale celor trei victime. Nu făcea nimic incorect. Nenorociții ăia de la bănci și de la companiile telefonice vindeau până și cele mai mici detalii din viața clienților celor care dădeau mai mult, apoi îi apuca grija pentru dreptul acestora la intimitate atunci când poliția le cerea informații. Grace nu înțelegea de ce poliția avea nevoie de mandat, iar companiile de telemarketing nu, așa că nu avea nicio strângere de inimă să intre pe aceste site-uri ori de câte ori era nevoie. În plus, Magozzi știuse prea bine că o se ajungă aici atunci când îi ceruse ajutorul, chiar dacă nu o spusese cu voce tare.

Celelalte site-uri pe care urma să le acceseze – al IRS[7]-ul, INS[8]-ul și FBI-ul erau ceva mai greu de justificat, dar asta nu-i încetini viteza degetelor care dansau vesele pe tastatura IBM-ului. Încă mai purta râcă FBI-ului și i se întâmpla uneori să le spargă site-urile fără vreun motiv anume, doar așa, de ciudă. De data asta însă, era altceva. De data asta, o făcea pentru Magozzi. Nu că avea să-i spună vreodată, desigur. Nu avea niciun rost să-i încarce conștiința spunându-i că obținuse informații prin mijloace altfel decât legale.

Telefonul sună tocmai în clipa în care imprimanta începuse să scoată mici picături de cerneală în formă de asteriscuri. Grace ridică

receptorul și zâmbi când auzi acordurile country și râsetele vesele din fundal.

— Bună, Anni! Ce cauți într-un bar așa de dimineață?

Îi răspunse o voce caldă și tărăgănată.

— Nu sunt într-un bar, sunt într-o cantină, unde au cele mai bune *huevos rancheros* din oraș.

— După cum sună, eu zic că-i un bar.

— Scumpo, și biblioteca sună ca un bar aici. Zău, oamenii ăștia știu să se distreze! Grace, trebuie să-ți miști fundul ăla slăbănog încoace. N-o să-ți vină să crezi. Sunt înconjurată de bărbați în cizme și cu pălării de cowboy cât se poate de autentice. Și știi ce?

Zâmbetul lui Grace se lărgi.

— Mi-e teamă să întreb.

— Băieții ăștia de-aici îți deschid ușa, îți trag scaunul, își ridică pălăriile în fața ta și, pe cuvântul meu, știu cum să dea o femeie pe spate! Iar partea cea mai bună e că sunt cea mai grasă fată din Arizona.

— Cred că ești foarte mândră.

— Mai exact, sunt singura opțiune disponibilă pentru orice bărbat căruia îi place-o femeie cu forme rubensiene, zise Annie. La ce dracu' oi fi pierdut atâta vreme în Minnesota? Acolo, eram doar un alt hipopotam printre locuitorii *Fantasiei*; aici, sunt un bujor mare și roșu într-un câmp de crizanteme ofilite. Doamne, ce-mi place sud-vestul! Dar mi-e dor de mutra ta. La naiba, mi-e dor până și de Harley și de Roadrunner.

— Și mie mi-e dor de tine, Annie. Ai putea să mă suni mai des.

— O să fac mai mult decât atât. Iau avionul până la voi week-end-ul ăsta. Am vorbit aseară cu Harley. Mi-a spus că RV-ul o să fie gata de drum în câteva zile.

— Și o să vii cu noi?

Annie chicoti.

— N-aș rata călătoria asta pentru nimic în lume! În plus, o să am ocazia să vă pun în temă cu toate informațiile pe care am reușit să le adun până acum. Sper că i-ai spus lui Magozzi că pleci, da?

— I-am spus.

— Și a plâns?

— Sincer… nu i-am spus decât de Arizona.

Preț de câteva secunde, Grace nu auzi decât o voce de cowboy cântând despre cum își lăsase inima la Tusla Grayhound Station.

— Pehlivancă mică! spuse Annie în cele din urmă. Nu-l poți duce de nas pe bietul băiat în halul ăsta! Deja am confirmat c-o să ne ocupăm de cazurile copiilor dispăruți din Texas, iar Harley spune că cererile curg gârlă. O să fim multă vreme pe drum, Grace. Trebuie să-i spui… dacă nu cumva te gândești să rămâi acolo, să te măriți cu el și să-ți iei poate o casă fără gratii la ferestre ca să nu-ți crești copiii ca pe niște animale la zoo.

— Nu vorbi prostii, Annie! Eu și Magozzi nu avem genul ăsta de relație.

— Nu aveți pe dracu'! Voi doi faceți dragoste de câte ori vă uitați unul la celălalt. Să mai faceți și sex este doar o formalitate la care nu ați ajuns încă.

Grace nu spuse nimic preț de câteva clipe, ceea ce se dovedi a fi o mare greșeală.

— Dumnezeule mare! exclamă Annie. Te gândești la asta, nu-i așa?

— Mă gândesc la multe în ultima vreme. Dar vin în Arizona.

După ce închise telefonul, Grace îl văzu pe Charlie, care era mai bun decât orice barometru, stând pe hol cu fața spre ușa subsolului, cu ochii pironiți pe clanță.

— Vine vreme rea, își zise Grace.

•

Annie închise telefonul și ciocăni barul vechi, din lemn de stejar, cu unghiile. Și le dăduseră cu ojă albastră-violetă, fiindcă nu erau multe femei în lume care să poată purta această nuanță, iar lui

Annie îi plăcea să iasă în evidență. În plus, voise musai să-și pună lentilele de contact de aceeași culoare, iar ideea ca unghiile să nu i se asorteze cu nuanța ochilor era de-a dreptul insuportabilă.

Fusese muncă grea să pregătească alegerea culorii pentru acea zi, nu încăpea îndoială. Alergase la salon la prima oră a dimineții ca să i se aplice cu nuanțator negru pe părul vopsit cu henna, fiindcă niciodată, pentru nimic în lume, n-ar fi conceput Annie Belinsky să aibă tente roșietice în păr atunci când purta chimonoul de mătase albastru-violet. Privind însă acum în jurul ei prin local, la cele treizeci de perechi de ochi bărbătești ațintite asupra ei, hotărî că meritase efortul. Cum reușeau femeile cu serviciu și familie să arate prezentabil era o dilemă care pe Annie o depășea.

Zâmbi – doar puțin răutăcios – ridicându-și posteriorul voluminos, îmbrăcat în mătase, doar o idee mai sus pe scaunul de la bar și ar fi putut să jure că aude treizeci de suspine pofticioase.

Unii bărbați erau însoțiți de femei, desigur, iar Annie bănuia că mai multe dintre ele începuseră deja să urzească planuri criminale. Tot ce văzuseră vreodată în reviste sau la televizor le învățase că nu putea exista niciodată nimic cât de cât frumos sau ademenitor la o femeie supraponderală și multe dintre ele pierdeau probabil o grămadă de vreme făcând exerciții aerobice sau calculându-și caloriile pentru a fi sigure că nu vor ajunge vreodată într-o asemenea stare. Cele mai multe dintre ele erau bronzate și zvelte, cu siluete atletice în blugii mulați pe funduri și tricourile ridicate deasupra buricelor. Prezența lui Annie însă felul în care își etala sfidător fiecare centimetru în exces, de parcă ar fi fost din aur – le lăsase cu gura căscată, enervate din cale afară să constate că bărbați care tânjeau de obicei după păpuși Bărbie în bikini salivau acum în mod inexplicabil în fața unei femei grase.

Annie le-ar fi putut spune femeilor bosumflate că bărbații nu răspundeau în mod exclusiv unei anumite conformații corporale – după părerea ei, mitul ăsta fusese lansat de designerii de modă homosexuali – răspundeau mai degrabă felului în care o femeie *își folosea* corpul, și ochii, și vocea și, măiculiță! Annie stăpânea din plin aceste atuuri.

— Domnișoară Belinsky?

Dumnezeule mare, nu-l văzuse apropiindu-se, iar lui Annie nu-i scăpa aproape nimic niciodată. Se strecurase în spatele ei și mai că n-o dărâmase de pe scaun cu vocea aia dulce și cântată de cowboy. Accentul din inima sudului, cum era al lui Annie, era precum cireașa de pe tort, dar nu suna bine decât din gura unei femei. Dacă erai bărbat și voiai să impresionezi cu vocea, trebuia să te tragi dintr-o zonă unde trăiesc cowboy.

— Bună dimineața, domnule Stellan. Ești unul dintre puținii bărbați care au reușit vreodată să mă ia prin surprindere.

Stătea în fața ei, strângându-și respectuos la piept pălăria de cowboy, arătând, Annie putea să jure, ca Gary Cooper într-unul dintre filmele lui vechi doar că avea privirea mult mai intensă.

— Domnișoară Belinsky, voi folosi orice mijloace îmi stau la dispoziție ca să fiu sigur că nu mă veți uita.

Annie îi oferi un zâmbet discret și misterios, drept răsplată pentru un răspuns atât de nimerit. Nu că bărbatul ar fi avut vreo șansă cu ea, desigur. Era frumos, avea o voce superbă și se purta manierat, dar era, la urma urmei, agent imobiliar. Să se culce cu un agent imobiliar ar fi însemnat să alunece pe panta periculoasă spre mediocritate – aproape la fel de rău cum ar fi fost să se culce cu un avocat.

— Așadar, spune-mi, domnule Stellan. Avem plantația?

— Cu siguranță o aveți, doamnă. Cu termenii și la prețul specificat.

Îi puse pe bar un contract de închiriere pe care să-l semneze.

— Proprietarii nu prea voiau să renunțe la clauza privitoare la animalele de companie, până când le-am explicat că e vorba de un câine polițist. Sper că nu atacă, nu?

Annie își atinse colțul gurii cu un deget cu unghia albastră-violetă.

— Nu. Cu siguranță, nu este câine de atac.

Iscăli contractul cu o semnătură ca o floare.

— Ei, cu siguranță astea sunt vești bune. Mă gândeam că poate e copoi de urmărire, având în vedere că sunteți aici ca să-l ajutați pe șerif să-și găsească fiica.

Annie zâmbi imaginându-și-l pe câinele lui Grace ținându-se după oricine altcineva în afară de Grace, o imagine aproape la fel de amuzantă ca și cea cu Charlie în postură de câine de atac.

— Ești un bărbat bine informat, domnule Stellan. Nu-mi amintesc să-ți fi spus că vom lucra cu departamentul de poliție de aici.

— Ah, tot orașul a știut la numai trei minute după ce ați sosit. Este un loc foarte mic, domnișoară Belinsky.

„Și foarte închis", își spuse Annie în timp ce cobora trotuarul spre biroul șerifului câteva minute mai târziu, simțind multe priviri ațintite asupra ei. Dacă o singură femeie corpolentă într-o rochie putea întoarce atâtea capete, oamenii ăștia aveau să facă o criză de inimă când aveau să-l vadă pe Harley pe străzile lor.

Șeful de secție Savadra era singura excepție de până acum și, din clipa în care o întâmpină cu zâmbetul lui trist, caracteristic, Annie se simți în sfârșit în largul ei, liberă să fie ea însăși. Era, cu siguranță, cel mai urât bărbat din oraș, cu fața aspră, arsă de soare, și un trup deșirat care nu părea să știe întotdeauna în ce direcție i se deplasau membrele. Dar avea ceva special și Annie îl plăcuse din prima clipă în care se văzuseră.

— Am auzit că ai închiriat plantația.

Annie se duse direct la răcitorul de apă pe care-l cumpărase a doua zi după ce sosise.

— Pe cuvântul meu, în orașul ăsta, veștile circulă mai repede decât pot eu să merg.

— Din câte-am auzit eu, dumneata nici nu mergi, domnișoară Annie. Dumneata plutești.

Domnișoara Annie. Îi plăcea asta. Îi amintea de Mississippi. Îi plăcea mai ales că nu ascundea nicio urmă de flirt; era doar o adresare prietenoasă.

— Așteaptă numai să apară și ceilalți trei în oraș. Eu sunt cea mai conservatoare dintre ei.

Șeful Savadra se lăsă pe spătarul scârțâitor al scaunului de lemn și o urmări cum începe să aranjeze dosare în servietă.

— Credeam că pleci abia vineri.

— Am făcut cam tot ce se putea face până ajung computerele aici. Acum că am semnat contractul de închiriere pentru plantație, pot să plec ceva mai devreme.

— Ți-e dor de ai tăi.

Annie îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu mă așteptam. În niciun caz atât de mult. Dar da, așa este. Să nu le spui.

Șeful de secție zâmbi.

— O să mă duc acolo săptămâna viitoare. Ca să fiu sigur că aerul condiționat e pornit și piscina e plină când ajungeți aici.

— Mulțumesc, dar Joe Stellan a aranjat cu niște băieți să se ocupe de asta.

— Tot o să trec pe-acolo. Le flutur nițel insigna pe sub nas, ca să bag frica-n ei.

Annie zâmbi.

— Drăguț din partea dumitale.

— Glumești? Nu există nimic pe lume cu care să vă pot răsplăti pentru tot ce faceți pentru mine. Ce nu înțeleg eu este de ce faceți asta. Ce-i motivează pe niște oameni să străbată jumătate de țară și să ofere pe gratis o tehnologie care valorează probabil un milion de dolari?

— Ei, asta-i poveste lungă.
— De-abia aștept s-o aud.

• Capitolul 28

Gino își ținu gura până când ieșiră din Wayzata și intrară pe autostradă, probabil de teamă că Jack Gilbert ar fi putut să sară de pe bancheta din spate dacă începeau să-l ia la întrebări la o viteză de mai puțin de o sută de kilometri la oră. Chiar se aplecă să verifice indicatorul de viteză înainte să-și dezlege centura și să se întoarcă spre Jack.

— Ascultă, Jack, o să-ți mai dau o șansă să faci ceea ce trebuie. Cine crezi tu că încearcă să te omoare?

Jack își lăsă capul pe spate, într-un acces isteric de râs.

— Eram sigur că o să faceți asta. „Ne oferim doar să te conducem" pe dracu'! Ați vrut să mă prindeți singur în rahatul ăsta de mașină fără aer condiționat, unde să mă treacă toate nădușelile, doar-doar oi ciripi ceva.

Gino reuși să afișeze o expresie nedumerită.

— Zău așa, Jack, nu mai înțeleg nimic. Eu, unul, dacă aș fi așa de sigur că cineva e pornit să mă vâre la doi metri sub pământ, aș fi mai mult decât încântat să mă escorteze doi polițiști, cu care să mă știu în deplină siguranță. Și mai știi ceva? Le-aș spune tot ce știu, i-aș ajuta în orice fel aș putea, ca să aibă o șansă să-l prindă pe individ înainte să-mi facă felul. Dar tu nu faci asta. Stai acolo bosumflat și ostil, cu dinții încleștați, și trebuie să-ți mărturisesc, Jack, mie, unuia, nu-mi vine-n minte decât un singur motiv pentru o astfel de atitudine, și anume că tu ești de fapt trăgătorul pe care îl căutăm. Poate că ai înscenat singur tot spectacolul de azi-dimineață ca să ne abați de pe pistă.

— Of, pentru Dumnezeu, las-o mai moale, domnule detectiv! Nu sunt un idiot cu muci la nas pe care l-ai ridicat fiindcă fura fursecuri dintr-un magazin, și nu sunt obligat să răspund la niciuna

dintre întrebările voastre idioate. N-aveți decât să credeți ce vreți. Puțin îmi pasă.

Magozzi întoarse repede capul spre dreapta și fu mulțumit să constate că pistolul lui Gino era încă în tocul de la curea. Totuși, era timpul să intervină.

— Vrem să te ajutăm, Jack, spuse el calm. Încearcă să privești lucrurile și din perspectiva noastră. Nu vrem să credem că ești suspect în moartea tatălui tău, dar suntem foarte siguri că știi ceva care ar putea explica de ce au fost omorâți toți acești oameni și de ce crezi că ucigașul lor e acum pe urmele tale.

— Ce vă face să credeți că e aceeași persoană? mârâi Jack.

— Fiindcă așa crezi tu.

Răspunsul îl luă prin surprindere pe Jack, care nu spuse nimic preț de câteva clipe.

— Ascultați, zise el în cele din urmă, oftând adânc. Ăsta e adevărul, domnilor detectivi. Habar nu am, nu am nici cea mai vagă idee cine i-a ucis pe tata, pe Ben sau pe femeia aia, Rose nu-mai-știu-cum. Și nu știu cine a tras în mine azi-dimineață. Nu credeți că v-aș spune dacă aș ști, măcar ca să-mi salvez pielea?

Gino ridică din umeri.

— Poate că ne-ai spune, poate că nu. Cine știe? Poate că încerci să salvezi pielea altcuiva.

Jack râse cu zgomot.

— Asta-i bună, domnule detectiv! Jack Gilbert, eroul! Ar trebui să vă angajez să vă ocupați de imaginea mea, ce ziceți? Miroase a grătar aici.

Magozzi zâmbi în colțul gurii într-o tăcere de mormânt, apoi zise:

— Nu am sugerat că știi cine este ucigașul, Jack. Am spus că știi ceva în legătură cu *motivul* pentru care au fost uciși acești oameni. Este o mare diferență.

Jack îi surprinse privirea lui Magozzi în oglinda retrovizoare, dar nu răspunse.

Făcură o oprire pe la jumătatea distanței până la Orașele Gemene. Jack spusese că are nevoie la toaletă, dar, când opriră la benzinărie, coborî din mașină și viră la stânga, spre magazinul de băuturi.

Magozzi scutură din cap.

— Oh, ce bine arată! Doi detectivi asigură escortă la magazinul de băuturi. Nu trec asta în raport.

— Afurisitul ăsta ne-a tras pe sfoară! mârâi Gino.

— Așa este.

Urăsc avocații. Îi urăsc din tot sufletul. Ei, cum a fost cu nevasta? Ți-a dat ceva?

— Mă îndoiesc că femeia aia dă vreodată ceva cuiva. A fost foarte rece. Ca gheața-n Minnesota. Nu știe nimic despre motivul certei dintre Jack și taică-său și, din câte mi-am putut da seama, nici nu i-a trecut vreodată prin minte să întrebe.

Gino își lăsă capul pe spate și închise ochii preț de o clipă.

— Spune-mi că avem suficiente motive ca să-l băgăm la zdup pentru obstrucționarea justiției.

— Nu avem.

— Și-atunci, ce dracu' facem acum? N-o să ne spună nimic.

— Poate ne-ajută Pullman.

Primele două rânduri ale parcării din fața serelor erau deja pline când Magozzi și Gino ajunseră acolo, și un număr surprinzător de mare de clienți se mișcau printre mesele expuse în aer liber, trăgând după ei cărucioare de lemn pline până la refuz cu plante verzi și de flori.

— Afacerea cu serele pare să fie înfloritoare, remarcă Magozzi.

Jack deja se foia pe bancheta din spate, nerăbdător să coboare.

— Sunt douăzeci și opt de grade. În perioada asta a anului, apar câte două mașini în parcare la fiecare grad peste douăzeci.

— Chiar așa?

— Chiar așa. Acum, oprește te rog și lasă-mă să cobor.

Magozzi îl privi în oglinda retrovizoare. Nu era decât de două secunde acasă la maică-sa și deja îi dispăruse toată bățoșenia.

— Ai răbdare. Caut un loc de parcare.

Gino privea îmbufnat prin fereastra de lângă el, încă iritat de faptul că nu izbutise să obțină niciun fel de informație de la Jack.

— Cine sunt toți oamenii ăștia? De ce nu sunt la serviciu? Și de ce nu pot să parcheze în spațiul marcat? Fiecare dintre mașinile astea afurisite ocupă cel puțin două locuri.

Magozzi găsi un loc cu fața spre seră și parcă tocmai în clipa în care Marty și Lily ieșeau pe ușă, trăgând după ei niște cărucioare încărcate, spre autoutilitara unui client. Marty le văzu numaidecât mașina și le adresă o privire întrebătoare, însoțită de un gest vag de salut. Nedumerirea lui crescu în clipa în care îl văzu pe Jack coborând din aceeași mașină, apoi îndreptându-se glonț spre Mercedesul decapotabil din fundul parcării.

— Hei, nici măcar nu și-a luat la revedere!

— Nenorocit îngâmfat, mormăi Gino.

Așteptară în mașină, urmărindu-l pe Marty încărcând marfa în autoutilitară, sub supravegherea lui Lily.

— Pullman arată mai bine azi, observă Magozzi.

— Muncă sănătoasă și supravegherea unei femei. Cică întărește caracterul, zice soacră-mea; cel puțin replica asta mi-a servit-o mie week-end-ul trecut, când m-a suit pe scară ca să curăț jgheabul. Arată ca un copil în salopeta aia, nu ți se pare?

— Cine? Lily?

— Da. Hai să mergem și s-o luăm tare. Poate e mai slabă de înger decât fiu-său.

Magozzi pufni.

— Te-ar mânca de viu.

— Știu. Așa că o să discuți tu cu ea. Eu mă duc să stau de vorbă cu Marty.

Îi găsiră pe Marty și pe Lily în seră și așteptară politicoși până când clientul de la casă achită marfa și plecă. Mai erau și alți cumpărători acolo, dar toți se aflau prea departe ca să îi poată auzi. Magozzi se îndreptă spre casă, dar vocea lui Jack îl întrerupse înainte să apuce să spună un cuvânt.

— Îmi trebuie cheile.

Se uită repede mai întâi la maică-sa, apoi la Marty.

— Unde sunt?

Marty privi încruntat vânătaia de pe obrazul lui Jack și bandajul de pe frunte.

— Te-ai luat la harță cu cine nu trebuia, Jack?

— M-am izbit de-un copac.

— Nu mă miră.

— Încercând să scap de cineva care trăgea în mine.

Privirea lui Lily se întoarse brusc spre fiul ei și, pentru prima oară, Magozzi văzu instinctul de mamă.

— Cine a încercat să te împuște? ieșiră pe nerăsuflate cuvintele.

Jack aproape că tresări. Maică-sa nu i se mai adresase de foarte multă vreme.

— Nu știu.

Apoi bătrâna își îndreptă spatele și privirea i se înăspri din nou.

„La dracu', își zise Magozzi. Și ea știe ceva."

Marty se uita la Jack, iar chipul lui exprima mai multe trăiri. Furie, dezgust, frustrare și poate și puțină teamă. Dincolo de toate acestea însă, se citea grijă. Magozzi fu ușor surprins să constate că Marty Pullman chiar ținea la Jack.

— Ce știți despre asta? îl întrebă Marty pe Gino.

Privirea lui Gino se îndreptă spre o femeie în pantaloni trei sferturi, de culoare lila, care se apropia cu căruciorul de casă.

— Hai să facem o plimbare. O să-ți povestesc ce știm.

— Cheile! insistă Jack, tocmai când se pregăteau să plece.

Marty se întoarse și îndreptă un deget spre Jack.

— Nicio cheie. O să stai aici. Se uită fix la Lily și adăugă: Toată ziua și toată noaptea de acum încolo, până când ți-oi spune eu.

Jack și Lily îl priviră amândoi clipind buimaci, ca niște copii luați prin surprindere.

— Nu glumesc! îi avertiză Marty, în timp ce ieșea cu Gino pe ușă.

Jack tocmai deschisese gura să-i răspundă, când femeia în pantaloni trei sferturi îl bătu pe umăr.

— Mă scuzați, domnule. Îmi puteți spune dacă îngrășământul ăsta e bun pentru rododendron?

Aproape fără să se gândească, Jack se întoarse să se uite la bidonul de plastic verde din mâna femeii.

— Oh, nu! Este prea alcalin. Vă trebuie ceva mai acid pentru rododendron. Mai căutați pe același raft de unde l-ați luat pe acesta.

— Da? Credeți că mi-ați putea arăta? Aveți atâtea sortimente de îngrășământ…

Jack se ciupi de nas, simțind că alunecă dintr-o dimensiune în alta.

— Da, sigur. Vin să vă arăt.

— S-ar părea că se pricepe, îi spuse Magozzi lui Lily.

— Ar fi cazul, doar a crescut aici, remarcă absentă femeia, urmărindu-și fiul trecând pe lângă un grup de clienți care-și umpleau cărucioarele cu ghivece de sporul casei, aflate la reducere.

— Hai, povestește-mi despre treaba asta. Cine a tras în Jack?

— Poate că ar trebui să-l întrebați pe Jack.

— Te-ntreb pe dumneata.

Magozzi oftă.

— Lui Jack i s-a părut azi-dimineață că cineva a încercat să-l împuște pe aleea din fața casei, așa că

a tras la rândul lui.

Lily întoarse încet capul spre Magozzi.

— I s-a părut? Nu e sigur?

Magozzi ridică din umeri.

— El este. Noi nu. Cel puțin, nu încă. S-au găsit multe gloanțe și tuburi, dar e posibil să fie toate de la arma lui Jack. Încă verificăm.

Lily îl măsură prin lentilele groase, cu una dintre acele priviri de Yoda.

— Jack nu are armă. Urăște armele.

— Spune că era a lui Morey și că a luat-o de aici aseară, după ce a auzit că a fost împușcat Ben Schuler.

Magozzi îi urmări cu atenție expresia și întrebă:

— Știați că Morey avea o armă?

Niciun mușchi nu se clinti pe fața femeii.

— Dacă avea, mie nu mi-a spus niciodată.

Magozzi se sprijini cu coatele de tejghea astfel încât ochii îi ajunseră la același nivel cu ai femeii.

— Ascultați, doamnă Gilbert, spuse el încet. Credem că Jack știe ceva despre aceste crime – inclusiv despre cea căreia i-a fost victimă soțul dumneavoastră.

În ochii lui Lily se zări o sclipire.

— Aproape că a leșinat ieri, când a auzit că Ben Schuler a fost omorât, și nu numai din cauza șocului. Era speriat de moarte, și noi credem că din cauză că știa că el urmează. Știe ceva, doamnă Gilbert, și nu-l putem ajuta dacă nu aflăm ce.

— Și vreți să vorbesc eu cu el, rosti sec bătrâna.

Magozzi se îndreptă de spate și își deschise mâinile.

— Cu noi nu vrea să vorbească. Poate vorbește cu mama lui.

Afară, Gino și Marty stăteau sprijiniți de capota mașinii lui Magozzi, cu două sticle de apă minerală pe care Marty le scosese dintr-un frigider de la intrare.

— E tot ce avem în momentul ăsta, zise Gino. Și nu vrea să ne spună nimic. După mine, l-aș vârî

într-o celulă cu vreo doi Bubba până când s-ar hotărî să vorbească, dar Magozzi are probleme de etică. Mă gândeam că tu, având în vedere că faci parte din familie, ai putea să-l trosnești pân-ar da totul pe goarnă, ce zici?

Marty începu să zâmbească, apoi se gândi ceva mai bine și scutură din cap.

— Am încercat aseară, Gino. Și, crede-mă, am insistat. Știu că ascunde ceva. Interesant e că am senzația că el e convins că are un motiv al dracului de bun să o facă. Dar o să mai încerc. Mai pe seară, după ce se retrage Lily.

— Chiar ai de gând să-l ții aici?

— Dacă într-adevăr cineva încearcă să-l omoare, probabil că e mai în siguranță aici decât oriunde altundeva.

— De ce crezi asta? Morey n-a fost în prea mare siguranță, îi atrase atenția Gino.

Marty se întoarse și-l privi în ochi.

— Fiindcă nici eu nu plec și mi-am luat arma. Aseară, Jack m-a rugat să mă duc acasă și să-mi iau pistolul. Își făcea griji pentru Lily. Acum, îmi fac eu griji pentru amândoi. Cred că este foarte speriat, Gino.

Gino dădu din cap.

— Și noi credem la fel. Dar e posibil să fi tras singur prin fața casei lui, Marty. Nu vom ști până nu primim raportul de la balistică, și poate nici atunci. Dacă primim vreo confirmare pentru altă armă decât cea cu care s-a prostit Jack, putem să aducem o mașină aici.

Opriră conversația în clipa în care-l văzură pe Jack traversând zorit parcarea, îndreptându-se spre ei.

— Unde dracu' sunt răsadurile de Băieți Mari, Marty? Trebuiau să fie pe aceeași masă cu Fetele Timpurii. Și am o clientă care mai să-mi facă o criză înăuntru, fiindcă nu le găsește.

Marty își frecă fruntea, încercând să facă trecerea de la polițist la horticultor.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, Jack.

— Vorbesc despre blestematele de răsaduri de roșii, ce Dumnezeu! Spune, unde sunt?

— Oh! Cred că am pus câteva la umbră. Acolo, lângă sera mică.

Jack îl privi cu gura căscată.

— Ai pus *roșiile* la umbră?

— Cred că da. Dacă tu spui că alea de-acolo sunt roșii.

Arătă cu degetul mare înspre dreapta, și Jack privi în direcția indicată.

— Aoleu!

Plecă în grabă, apoi se răsuci pe călcâie și se întoarse lângă Gino.

— Cred că am uitat să vă mulțumesc că m-ați adus cu mașina, domnule detectiv.

— Într-adevăr, ai uitat.

Jack dădu din cap, își îndesă mâinile în buzunar și privi în altă direcție.

— Și ar mai fi ceva.

— Da?

— Uneori, sunt un dobitoc.

— Așa crezi?

— Și, în ciuda tuturor celor întâmplate, dumneata și partenerul dumitale ați fost destul de drăguți cu mine. Aș vrea să vă pot ajuta. Își ridică ochii și privi într-ai lui Gino. V-o spun din tot sufletul.

Gino îl urmări îndepărtându-se cu o expresie profund nefericită.

— La dracu'! Acu' chiar că nu mai pricep nimic.

Marty râse ușor.

— Jack întoarce totul cu susul în jos.

• Capitolul 29

Gino fu asaltat în clipa în care deschise ușa biroului de la Omucideri. Langer, McLaren, Gloria și Peterson se năpustiră cu toții spre el ca o haită de câței nerăbdători. Un bărbat mai puțin stăpân pe sine, își zise Gino, s-ar fi pierdut cu firea.

— Lars, ce cauți aici? îl întrebă pe detectivul Peterson. Credeam că te-au trimis la Narcotice până se-ntoarce Tinker din vacanță.

Peterson era slab ca un țâr și doar o idee mai roșu în obraji decât cadavrele pe care le văzuseră în ultimele zile.

— Doar pentru ziua de ieri. Și știi cum mi-am petrecut-o? Într-o clinică de metadonă, așteptându-i pe Ray și Mouth să-și facă apariția. Dumnezeu știe ce-oi fi luat de pe-acolo.

Gloria îl dădu pe Peterson la o parte cu o ușoară mișcare din șold, care fu cât pe-aci să-l dărâme.

— Bla-bla-bla… Haide, Rolseth, spune tot!

— Ce?

— Glumești? întrebă McLaren.

Purta un sacou pepit, bleumarin cu alb, care semăna cu un panou de testare optică.

— Ai fost pe toate canalele de știri toată dimineața și nici măcar n-ai apărut la birou. Ei, ce s-a întâmplat acasă la Gilbert? Unde e Magozzi?

— Leo s-a oprit să lase ceva la balistică, iar la casa lui Gilbert nu s-a întâmplat nimic.

— N-a murit nimeni?

— N-a murit nimeni. Se pare că Gilbert n-a omorât decât mașina nevesti-sii, descărcându-și revolverul într-un asasin-fantomă. Cam asta e tot.

Umerii colțuroși ai lui Peterson se pleoștiră sub cămașa albă. Aruncă o privire biroului său gol, visând probabil la vreo crimă, afurisitul însetat de sânge.

— Din ce-am văzut la știri, părea o adevărată nebunie.

Gloria se răsuci în falduri de mătase de culoarea curcubeului, făcând mărgelele de la gât să se lovească între ele cu zgomot.

— V-am spus eu că nu-i nimic, nătărăilor! Se trage-un foc în Wayzata și toată lumea intră în panică. Peterson, mai ai cam trei minute să-ți iei viza de la Narcotice până nu pleacă Harrison, sau acolo rămâi.

— Aoleu, la dracu'!

Peterson o luă grăbit spre ușă.

— Așadar, n-ați găsit nimic? îl întrebă Langer pe Gino în timp ce toată lumea se retrăgea spre birouri.

— Nu mă întreba. Încă douăzeci de pași înainte, și ne-am întors de unde-am plecat. Dar cazul vostru cum merge?

Langer scutură din cap și împunse un vraf gros de hârtii scoase la imprimantă, de pe marginea biroului.

— Asta e tot ce am găsit despre cele șase victime ale Interpolului. Cele mai multe nu aveau nimic ieșit din comun, erau doar oameni obișnuiți, cu vieți obișnuite.

— Dar Interpolul le-a clasificat drept crime la comandă, nu?

— Așa au spus, dar sunt cele mai neverosimile ținte pe care le-am văzut vreodată.

— La fel ca bătrânii ăștia pe care-i căsăpește cineva pe aici.

Langer ridică o sprânceană.

— Bună observație. Dar tot nu am găsit nicio legătură cu Fischer, în afară de armă.

— Iar FBI-ul îi suflă în ceafă lui Malcherson, zise posac McLaren. După părerea lor, suntem doi dobitoci care nu vedem nici bârna din fața ochilor, așa că așteaptă să ne ia cazul, să-l soluționeze în pauza de masă și să culeagă toți laurii. Ceea ce înseamnă că mâine eu și Langer o să ținem probabil discursuri despre siguranța publică prin cine știe ce școală.

— Ha!

Gino făcu o vagă încercare de a-și îndesa cămașa în pantaloni.

— Și Malcherson ce zice?

Langer ridică din umeri.

— Ne-a lăsat până la sfârșitul zilei să găsim ceva, după care le dă voie să se implice. Și, sincer să fiu, nu știu dacă nu cumva e o idee bună. Noi am ajuns într-un punct mort.

Gino scutură din cap.

— Dacă-l vor ei înseamnă că au ceva ce voi n-aveți.

— Probabil.

Magozzi intră în birou ca o furtună, înaintând de-a lungul culoarului cu celularul lipit de ureche, ascultând încordat. Îi salută pe toți dând din mână în clipa în care trecu pe lângă ei, făcându-i semn cu degetul mare lui Gino înspre biroul lor, din spate.

Până termină Magozzi convorbirea, Gino cotrobăi prin sertare, căutând ceva de mâncare. Studia cu atenție o bomboană de tuse topită și acoperită de scame, încercând să se hotărască dacă mai putea fi mâncată, când Magozzi spuse:

— Mulțumesc, Dave, apoi închise telefonul.

— Dave? Adică, Dave de la balistică?

— Chiar el. Ne-a spus ceva interesant. Rose Kleber și Ben Schuler au fost uciși cu același revolver de 9 mm.

— Oh, ura și aleluia! Prima noastră legătură solidă! Și, oh, Doamne, spune-mi te rog că a fost revolverul de 9 mm pe care l-am luat de la Jack Gilbert în Wayzata, ca să-l putem vârî la mitica!

— Regret. Dave a făcut un test rapid. N-a fost arma lui Jack.

— La dracu'!

— A analizat și gloanțele de la casa lui Gilbert. Toate au ieșit de pe țeava lui Jack, în afară de unul.

— Uau!

Gino se lăsă pe spate și-și împreună degetele deasupra burții.

— Așadar, chiar a încercat cineva să-l omoare.

Magozzi dădu din cap.

— Au scos glonțul diferit din interiorul acoperișului, cam de la doi centimetri distanță de portbagajul SUV-ului nevesti-sii. Jack ne-a spus că stătea în spatele mașinii, ții minte? Iar glonțul *ăsta* a ieșit din aceeași armă care i-a omorât pe Kleber și Schuler.

Gino se gândi două secunde și zise:

— Oh, pentru Dumnezeu!

Apoi se ridică și-și luă cătușele din sertarul biroului.

— Ce faci?

— Mă duc să-l arestez pe Gilbert, asta fac.

— Pentru ce? Fiindc-a tras cineva în el?

— Martor important, custodie pentru protecție, stare de ebrietate în locuri publice, nu-mi pasă! Dar îl vreau într-o celulă. Nenorocitul ăsta tâmpit știa ce urmează, asta înseamnă că știa și *de ce* urmează și poate că știe chiar și cine e asasinul. Și ne spune și nouă? Nu! Stă cu dinții-ncleștați în timp ce oamenii mor în jurul lui. La dracu', de ce-or pune clama asta de cătușe așa în spate? Nu ajung niciodată la ea…

— Gino, calmează-te.

Gino scoase un oftat furios și își privi partenerul în ochi.

— Ce?

— Nu-l putem aresta.

— Te rog…

— Nu a fost martor la nimic concret, deci varianta asta pică. Custodia de protecție este ceva voluntar, cât despre starea de ebrietate…

— Da, da, știu.

Gino se prăbuși înapoi în scaun, profund dezamăgit.

— Am putea totuși să facem un drum până acolo și să-l mai luăm o dată la întrebări. Poate

găsim și vreo rangă pe drum, fiindcă, fără una, n-o să reușim niciodată să-i descleștăm dinții.

— Sună-l pe Marty. Spune-i ce știm, mai dă-i niște muniție. Și zi-i să-i spună și lui Lily. Am vorbit și eu cu ea azi-dimineață. Poate că împreună o să-l convingă pe Jack să vorbească.

Gino se întinse după telefon.

— Va trebui să postăm o mașină în fața serelor, dacă Jack stă acolo.

— Așa e. Ocupă-te tu de asta, eu îl sun pe șeful de secție din Wayzata și-l rog să trimită o mașină și la soție, pentru orice eventualitate.

Telefonul lui Magozzi sună chiar în clipa în care termina convorbirea cu Boyd.

— Bună, Grace!

— Sună-mă tu pe fix. Urăsc mobilele.

Clipi ca năuc când îi închise brusc, dar o sună imediat de la telefonul de pe birou.

— De ce n-ai sunat pe numărul de la birou de la bun început, dacă urăști atât de mult celularele?

— Fiindcă atunci aș fi dat de Gloria, și Gloria mă urăște.

— Ce tot îndrugi acolo? Nu te urăște deloc.

Spre surprinderea lui, Grace izbucni în râs. Doar o clipă, apoi redeveni numaidecât serioasă.

— Programul a început să găsească niște legături. S-ar putea să nu fie importante, nu-mi dau seama.

— Sunt absolut convins că Gloria nu te urăște.

Gino își ridică privirea de la telefonul lui, cu sprâncenele ridicate, dar Magozzi nu-l băgă în seamă.

— Of, pentru Dumnezeu, Magozzi! exclamă Grace, nerăbdătoare. Ce-ți spun eu e mai important decât asta. Ascultă, nu am găsit nicio legătură între victimele tale folosind căutările obișnuite, așa că am lărgit nițel parametrii.

— Aoleu! Ce înseamnă asta, mai exact?

— Am accesat totul pentru toți trei. Registrele bancare, cărțile de credit, portofoliile de investiții,

taxele și impozitele…

Magozzi își lăsă capul în palmă și-și acoperi ochii, ascultând lista de infracțiuni informatice comise de Grace, care nu se mai sfârșea.

— Magozzi? Mai ești acolo?

— Sunt aici. Poate-ar fi un moment bun să-ți spun că șeful meu, Malcherson, m-a rugat să-ți amintesc să accesezi numai informațiile de domeniu public atunci când ne ajuți.

— Bine. Uite o informație de domeniu public. Morey Gilbert și Rose Kleber își făceau cumpărăturile la același supermarket.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Oh.

— Gândește-te așa, Magozzi: ai deja acces la cea mai mare parte din aceste informații la două dintre locurile crimelor. Nu trebuie decât să iei la mână toate hârtiuțele din casele lui Rose Kleber și Ben Schuler, să le compari pe toate și apoi, în vreo două săptămâni, vei ști ceea ce știu eu de pe-acum.

— Bine, Grace, ai dreptate. Te ascult.

— Toate cele trei victime – Morey Gilbert, Rose Kleber și Ben Schuler – cheltuiau o grămadă de bani pe bilete de avion. De cum am făcut legătura asta, am intrat în bazele de date ale companiilor aeriene și am aflat că făceau multe drumuri împreună. Foarte multe. Aceleași avioane, locuri unul lângă celălalt, aceleași destinații, aceleași date.

— Ce fel de drumuri? Vacanțe? Excursii pentru pensionari, chestii de genul ăsta?

— Nu prea cred.

— Ei, și unde se duceau?

Magozzi se așează și ascultă câteva momente, mai întâi încruntat, apoi simțindu-și fruntea descrețindu-se treptat.

— Stai puțin! Trebuie să schimb telefoanele. Te pun pe apel reținut, bine?

Gino ridică privirea în clipa în care Magozzi sări din scaun și-și lipi de piept telefonul la care vorbea.

— Ce s-a întâmplat?

— Poate am găsit! îi strigă Magozzi peste umăr, în timp ce se îndrepta țintă spre biroul lui Langer.

Gino spuse câteva cuvinte în telefon, închise, apoi se duse repede după el.

Magozzi sări peste Langer, speriindu-l, îi înșfacă telefonul și apăsă grăbit butonul roșu, care pâlpâia.

— Grace, mai ești acolo? Așteaptă… Langer, dă-mi lista cu crimele trimise de Interpol.

Gino simțea entuziasmul din vocea partenerului său, îi vedea încordarea din mușchii feței. Se apropie să-i privească peste umăr. Magozzi stătea aplecat deasupra biroului, cu un pix deasupra hârtiei pe care Langer tocmai i-o pusese în față.

— Gata, Grace, mai spune-mi o dată.

Apoi, sub privirile lui Gino și Langer, uni pixul cu hârtia.

— Ce se întâmplă? șopti McLaren, apropiindu-se cu scaunul de la propriul birou, de cealaltă parte a lui Magozzi. Langer ridică din umeri, așa că McLaren îl urmări pe Magozzi scriind, sprâncenele roșii ridicându-i-se din ce în ce mai mult de fiecare dată când pixul atingea hârtia.

Magozzi încercuia orașele în care avuseseră loc crimele urmărite de Interpol – Londra, Milano, pe urmă Geneva, apoi și celelalte – și în dreptul fiecăruia scria „MRB” și o serie de numere.

— Gata, spuse în telefon. Mulțumesc, Grace. Îmi pare rău, dar trebuie să te sun mai târziu.

Gino împungea cu degetul rotofei hârtia pe care o mâzgălise Magozzi.

— Ce-i asta? Ce înseamnă MRB?

Magozzi luă pixul și bifă literele, una câte una.

— Morey. Rose. Ben. Grace a găsit niște zboruri în care victimele noastre au călătorit împreună. Când a început să-mi înșire destinațiile, mi-am dat

seama că le mai auzisem undeva. Arătă spre hârtie. Astea sunt drumurile. Numerele sunt datele. Au stat în toate aceste orașe timp de douăzeci și patru de ore la datele la care au avut loc crimele.

Nimeni nu spuse nimic preț de câteva clipe. Gino își freca fruntea, masându-și creierul.

— A dracului de mare coincidența, nu vi se pare?

— Așa aș zice. Mai ales când excursiile sunt așa scurte. Cine se duce la Paris pentru o zi și jumătate?

— Cei care călătoresc în interes de afaceri? sugeră Langer.

Magozzi își țuguie buzele.

— Poate dacă afacerile lor sunt crimele comandate. Oamenii ăștia au făcut șase călătorii în șase orașe exact în zilele în care ne-a informat Interpolul că au avut loc crimele.

Întreaga față a lui Gino se schimonosi.

— Asta-i tare ciudat.

— Este mai mult decât ciudat. Mie mi se pare că tocmai am sărit de la coincidență la dovadă de circumstanță.

McLaren îl privi neîncrezător.

— Tu te-auzi ce spui, Magozzi? Sugerezi că avem un cerc de asasini geriatrici cu domiciliul în Uptown? E nițel cam prea mult, chiar și pentru mine. Nici la Hollywood n-ai putea să vinzi povestea asta.

Magozzi se uită la Gino care se încrunta vârtos, punându-și la treabă până și ultimul neuron.

— Te-am auzit, Leo, și știi că-mi plac teoriile exagerate mai mult ca oricui, dar, Isuse! Sfântul Gilbert să căsăpească oamenii prin Europa? Bunicuța Kleber cu pantofii ei ortopedici să mănânce asfaltul după ce-a găurit pe careva? Vreau să zic, ce spunem noi aici? Că oamenii ăștia, după ce-au ajuns la vârsta de șaizeci și cinci de ani, s-au hotărât să-și suplimenteze fondul de pensie cu vreo câteva crime la comandă?

— Morey Gilbert ar fi fost absolut incapabil de așa ceva, rosti încet Langer. Tu nu l-ai cunoscut, Magozzi.

— Poate că nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat.

— Trebuie să existe o altă explicație, insistă Langer.

— Și o s-o căutăm în continuare. Dar haide, Langer! Nu poți închide ochii în fața unui fapt evident doar fiindcă nu vrei să fie adevărat.

Langer tăcu, repetându-și iar și iar această propoziție în minte, fiindcă rezuma perfect tot ceea ce făcuse el în ultimul an – închisese ochii, păstrase secretul, încercase să pretindă că nu se întâmplase niciodată fiindcă își dorea cu atâta disperare să fie așa.

McLaren nu voia să renunțe.

— Langer are dreptate. Nu știu ce e cu ceilalți doi, dar pe Morey Gilbert l-am cunoscut personal, iar omul ăsta se cutremura și când murea o gărgăriță. Este imposibil să fi ucis pe cineva. În plus, doar fiindcă au fost în orașele alea nu înseamnă că au și omorât pe cineva. Să zicem că mă duc și eu vineri la Chicago. Ce șanse credeți că sunt ca să fie ucis cineva în Chicago chiar în acea noapte? Dar asta nu înseamnă că eu am fost făptașul.

Magozzi schiță un zâmbet, ca să-l împace pe McLaren care, în mod evident, se atașase de Morey Gilbert mai mult decât își dăduse el seama.

— Poate că nu, dacă s-ar fi întâmplat la o singură călătorie. Dar de șase ori? Trebuie să luăm în calcul varianta, McLaren.

Răspunsul ăsta îl dezumflă pe McLaren, dar numai pentru câteva clipe.

— E o nebunie! izbucni el, dând din mâini. Nu are niciun sens. Crimele primite de la Interpol durează de cât? De cincisprezece ani? Înseamnă că toți oamenii ăștia erau trecuți de șaptezeci de ani când a avut loc prima dintre ele. Cine așteaptă vârsta a treia ca să se transforme în ucigaș plătit?

— Poate că nu a fost aia prima, McLaren, spuse Magozzi și toți cei din jur amuțiră. Grace mi-a spus că au făcut multe drumuri împreună și înainte de acel an și mult mai multe după. Unele peste ocean, altele în Mexic, Canada – toate foarte scurte, două în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Grace ne trimite prin fax ce a găsit până acum, după care o să dăm niște telefoane, ca să vedem dacă și drumurile astea se leagă sau nu de vreo crimă.

— Isuse! făcu Gino. Câte călătorii au mai fost?

— În afară de orașele raportate de Interpol? Magozzi suflă printre dinți. Mai mult de douăsprezece în ultimii zece ani, unde au fost toți trei împreună. Grace încă mai caută. Registrele computerizate nu există decât de o perioadă de timp relativ recentă, așa că nu vom putea ști niciodată numărul total.

Langer oftă, se lăsă pe spătarul scaunului și privi obosit tavanul.

— Nu știu ce să zic. Niciunul dintre oamenii ăștia nu era bogat. Unde s-au dus toți banii?

Magozzi ridică din umeri.

— În companii *offshore,* în conturi elvețiene, îngropați în grădina lui Rose Kleber, cine știe? Doar fiindcă nu i-am găsit nu înseamnă că nu există.

— Bine, fie! zise McLaren, strângându-și nervos mâinile la piept. Intru în jocul vostru stupid. Credeți că Morey și prietenii lui erau ucigași plătiți fiindcă au fost în aceleași orașe în care au avut loc crimele pe care ni le-a sesizat Interpolul. Ei bine, victimele Interpolului au fost ucise cu același .45 cu care a fost împușcat Arlen Fischer. Asta ar însemna că victimele noastre au ucis victima lor. Iar pe omul ăsta nu numai că l-au ucis, l-au torturat.

— Ei, cu asta ai dreptate, spuse Gino. Oricum Interpolul crede că moartea lui Fischer a fost ceva personal; iar oamenii ăștia au trăit în același cartier

timp de ani de zile, ceea ce înseamnă că sunt șanse destul de mari ca Fischer să se fi intersectat cu măcar unul dintre ei la un moment dat. În afară de faptul că i-am întrebat pe cei din familia Gilbert dacă îl cunoșteau, n-am mers mai departe pe pista asta. Nu știu niciun om care să nu-și dorească să-și omoare măcar un singur vecin și, hai să recunoaștem, ca să omori omeni prin întreaga lume pentru bani trebuie să fii măcar puțin sociopat. Ce te-ar opri să-ți rezolvi vreo afacere personală cu unul care te-a scos rău de tot din sărite?

McLaren izbi cu călcâiele în podea, își trase scaunul pe rotile înapoi la biroul lui și-și îngropă bărbia în mâini.

— Urăsc treaba asta. Pur și simplu o urăsc. Vă spun din tot sufletul, chiar mi-a plăcut de Morey Gilbert.

Langer zâmbi în colțul gurii.

— Tuturor ne-a plăcut.

• Capitolul 30

— Mă simt de parcă ar fi răsturnat cineva o roabă de cărămizi în capul meu, spuse Gino, cu coatele pe birou, frecându-și părul blond și ciufulit de pe țeastă, de parcă, într-adevăr, chiar așa se întâmplase.

— Știu ce vrei să spui, îi răspunse Magozzi. Prea multe informații, prea repede, dintr-o cu totul altă direcție decât ne așteptam. Acum doi ani, o tornadă s-a abătut asupra zonei rurale din Minnesota și un fermier s-a dat jos cât a putut mai repede de pe tractor și-a rupt-o la fugă spre adăpostul amenajat în pivnița casei. Alerga cât putea mai repede pe câmp, privind mereu peste umăr la tornada care-l ajungea din urmă, și a intrat direct sub roțile camionul condus de nevastă-sa, care venise să-l ia de pe câmp. A murit pe loc. Atât de concentrat era la tornada care venea în urma lui, că n-a mai văzut mașina.

Așa se simțea Magozzi acum – alergase după ucigașul victimelor lui și se izbise în plin de faptul că victimele erau de fapt ucigași. Nu văzuse camionul venind și încasase lovitura frontal.

Biroul de la Omucideri era cufundat în tăcere. Toți ceilalți plecaseră la masă. Gloria lăsase robotul să preia telefoanele și se dusese cu restul colegilor, zicând, vezi Doamne, că vrea să-i lase pe Magozzi și pe Gino să lucreze în liniște, dar mai degrabă ca să încerce să-i tragă de limbă pe amărâți.

— Ai trimis o mașină la Jack Gilbert? întrebă Magozzi.

— Becker era prin zonă. E la sere chiar în momentul ăsta. Marty e înarmat și-i supraveghează pe Lily și pe Jack ca un uliu. Și i-a spus lui Jack că-l împușcă dacă încearcă să plece, așa că Becker n-o să aibă prea multe de făcut.

— Ce ți-a mai spus Marty?

— Că-l bombardează pe Jack cu întrebări de când am plecat, dar că n-a scos nimic de la el. Are de gând să închidă mai devreme, să-l îmbete pe Jack și să-l bată până-i spune totul, dacă altceva nu ține.

— Așadar, suntem stăpâni pe situație.

— Ca muștele pe-o balegă. Avem un fost polițist la fața locului, un echipaj în apropiere, perimetru restrâns, și știi ceva? Noi ne ieșim din minți încercând să-nțelegem ce se-ntâmplă, iar cretinul ăla nenorocit stă cu gura închisă în vreme ce un psihopat încearcă să-l găsească și să-și exerseze ținta pe el. Și poate că n-ar fi chiar atât de rău. N-am făcut-o special, dar poate e șansa noastră să punem mâna pe individ.

Magozzi ridică din sprâncene.

— Momeală vie?

Gino ridică din umeri.

— N-am pus-o noi, dar putem să prindem peștele. Ce mă enervează pe mine cel mai tare e că tocmai le-am rezolvat cazul lui Langer și McLaren, fiindcă victimele noastre au ucis victima lor. Și ăștia s-au dus probabil să sărbătorească la masa de prânz, în timp ce noi stăm aici și încercăm să aflăm cine ne-a ucis ucigașii. E ca și cum ai încerca să prinzi broaște cu mâna goală.

Magozzi își masă ceafa și privi foaia albă din fața lui.

— Trebuie să fie aici. Am senzația că a fost tot timpul sub nasul nostru și noi n-am văzut-o.

Magozzi și Gino își țineau întotdeauna birourile lipite, în parte fiindcă le era mai ușor când își pasau hârtiile de la unul la altul, în parte fiindcă Gino decretase odată că toate gândurile călătoresc în linie dreaptă dinspre frunte și voia ca Magozzi să se afle în poziția de a intercepta orice ar fi uitat să spună cu voce tare. Fusese cel mai înfricoșător lucru pe care Magozzi îl auzise vreodată ieșind din gura partenerului său.

Stăteau în tăcere de vreo două minute, când Gino îl întrebă:

— Ce faci?

Magozzi ridică privirea din caiet.

— Ce faci și tu. Iau notițe, centralizez informațiile, gândesc pasul următor.

— Și ce ai până acum?

Magozzi își privi mâzgălelile care îl ajutau întotdeauna să se concentreze.

— Două floarea-soarelui și un fluture. Tu?

Gino ridică o pagină pe care tronau niște bețe lungi și subțiri, neidentificabile.

— Un cal.

Întoarse hârtia spre el și o privi încruntat.

— Știi ce? Ar trebui să desenăm chestii mai masculine. Arme, mașini, rahaturi dintr-astea. Asta nu arată bine.

— Toac-o.

— Bună idee.

Gino aruncă foaia în mașina de tocat hârtie și privi pagina goală rămasă în urmă.

— Nu cred că mintea mea vrea să facă asta. Încerc să mă gândesc și văd gloate de bătrânei cu tocuri de armă la șoldurile lor slăbănoage. S-ar putea să nu mă mai duc niciodată la piață când e Ziua Pensionarilor. Simpla idee mi se pare incredibilă.

— Sunt totuși dovezi de circumstanță, Gino, inadmisibile.

— Poate. Dar știi ceva, Leo? Se leagă.

Magozzi dădu din cap.

— Da, așa este. Dar este de-a dreptul incredibil.

Gino își frecă gânditor bărbia.

— Știi ce? Eu n-am reușit să găsesc un om să-mi curețe jgheaburile. Cum dracu' găsești un ucigaș plătit? Și ce fel de țăcănit ar angaja un grup de bătrâni? Outlet-ul Asasinii lui Bob?

— Crezi că lucrau pentru o agenție?

— Posibil. Nu-mi pot imagina doi moșnegi și-o bunicuță învârtindu-se prin genul de locuri

dubioase unde se aud de obicei chestiile de genul ăsta. În plus, aveau o viață cam prea ocupată pentru niște liber întreprinzători, iar loviturile au fost ca la carte. Profesioniste de la cap la coadă.

Scoase un oftat prelung.

— Oricât nu mi-ar plăcea s-o spun, povestea asta cred că ne depășește.

— Atunci, n-o spune.

— Este genul lor de joc, Leo. Oricum voiau să preia crimele de la Interpol. Dacă într-adevăr crezi că avem de a face cu o echipă de asasini, va trebui să chemăm FBI-ul.

Magozzi începu să umple petalele de floarea soarelui.

— Tocmai asta e. Nu știm încă. Cel puțin, nu cu certitudine. Dacă-i chemăm prea devreme, o să ne dea cazul peste cap.

— Dacă nu-i chemăm și se dovedește că erau într-adevăr asasini, să vezi atunci belea!

— Te înșeli. Nu-i treaba noastră să demonstrăm că Morey Gilbert și prietenii lui erau asasini. Treaba noastră este să aflăm cine i-a asasinat *pe ei.* Gândește din perspectiva asta. În plus, avem multe motive ca să punem la îndoială teoria cu asasinii plătiți și un singur argument în favoarea ei – călătoriile peste ocean. Iar faptul că erau trei mi se pare ciudat. Trei ucigași pentru o singură lovitură? N-am mai auzit așa ceva.

Gino lăsă creionul din mână.

— Cu cât stai mai mult să te gândești, cu atât devine mai întortocheat. Tocmai am stat jumătate de oră să-i convingem pe McLaren și Langer că cei trei erau ucigași, și-acum stăm iar jumătate de oră ca să ne autoconvingem că ne-am înșelat.

Magozzi zâmbi ușor.

— Îndrăcit carusel, nu crezi?

— Presupun…

Gino se întinse peste birou și trase dosarul cu cazul lui Arlen Fischer pe care i-l dăduse Langer înainte să plece.

— Chestia asta chiar îmi dă fiori. Sigur, orice om vrea să omoare pe cineva, dar ce mama dracului a făcut Arlen Fischer ca să merite una ca asta? A răsturnat vreun ghiveci în seră? I-a zgâriat mașina bunicuței Kleber? Zău așa, a fost prea brutal, pentru Dumnezeu!

Aruncă un set de fotografii peste biroul lui Magozzi.

— Le-ai văzut pe-astea? L-au legat de șina de tren cu sârmă ghimpată! Asta da premeditare. Așa ceva nu cumperi de la magazinul din colț. Tortura a fost o parte importantă din plan.

Magozzi așeză fotografia în fața lui și o privi fix, ținându-și creierul cât putea de nemișcat în așa fel încât un gând, acel gând care nu-i dădea pace încă de când luaseră micul dejun cu Malcherson în acea dimineață, să poată începe să iasă la suprafață. Poate că gândul fusese acolo încă de la începutul investigației, când mintea îi înregistrase ceea ce el nu era pregătit încă să vadă, ceva trist și deloc plăcut care supura în întuneric până când avea să fie timpul să se arate.

Și se arătă.

— Dumnezeule, Gino! Asta e.

Gino se ridică încet în picioare, privi fotografia întoarsă cu fundul în sus, încercând să vadă ce văzuse Magozzi.

— Ce? Pentru Dumnezeu, *ce*?

Magozzi îl privi cu cea mai nefericită expresie pe care Gino i-o văzuse vreodată întipărită pe chip.

— Sârmă ghimpată. Trenuri. Lagăre de concentrare. Sunt evrei, Gino. Supraviețuitori ai Holocaustului.

Gino se lăsă încetișor înapoi în scaun, fără să-și dezlipească privirea de pe fața lui Magozzi.

— Nu erau asasini plătiți, spuse trist Magozzi. Pun pariu pe orice că Morey, Rose Kleber și Ben Schuler ucideau naziști – naziști care au reușit să scape. Iar pe ăsta – arătă cu degetul fotografia lui Arlen Fischer – pe ăsta îl cunoscuseră personal.

Gino privi din nou fotografia, apoi își întoarse scaunul într-o parte și se uită fix în perete câteva secunde.

— Angela m-a pus odată să mă uit la un reportaj de pe televiziunea publică. Cineva lua interviuri evreilor. Supraviețuitorilor din lagărele de concentrare. Toți oameni în vârstă și toți povesteau despre cum, după război, luaseră urma naziștilor și le făcuseră felul. Nu o chestie oficială cum sunt reportajele lui Simon ăla cum-îi-zice…

— Wiesenthal?

— Da. Parcă așa. Dar nu era ceva de genul ăla. Astea erau grupări clandestine, un fel de escadroane ale morții, și spuneau că sunt mulți.

— I-ai crezut? întrebă Magozzi.

— Nu știu. La început, mi-am zis că sunt doar niște scorneli de senzație pe care le-au scos ca să mai câștige audiență. Chestia e însă că oamenii ăștia aveau liste cu numele celor pe care spuneau că i-au ucis și ofereau detalii despre mai multe cazuri rămase nerezolvate la secțiile de poliție locale. Când s-a terminat reportajul, îți jur că mi se zbârlise părul pe ceafă.

• Capitolul 31

Când Langer și McLaren se întoarseră de la masă, Magozzi și Gino le spuseră să ia loc și le povestiră totul.

Langer își dădea seama că nu primește bine vestea poate fiindcă era evreu, poate fiindcă totul avea atât de multă logică încât nu reușea să se convingă că nu putea fi adevărat. Ideea ca Morey Gilbert să fi fost asasin plătit avea suficiente puncte slabe cât să-i lase speranța că poate nu era așa; Morey Gilbert asasin de naziști era însă cu totul altă poveste.

În primii săi treizeci și ceva de ani de viață, Langer tot așteptase să audă poveștile pe care mama lui nu le spunea niciodată, încercând să înțeleagă golurile din privirea ei, dorindu-și să-i împărtășească toate secretele cumplite pe care știa că le ascunde. Alzheimerul îi dezlegase într-un final limba și-i îndeplinise dorința și, în ultima ei lună de călătorii sporadice în trecut, uitase că e fiul ei și-și amintise în schimb ororile celor unsprezece luni petrecute în Dachau, cu șaizeci de ani în urmă.

„Ai grijă ce îți dorești.”

Boala îi dăduse ultima lovitură, ștergându-i din memorie totul în afară de amintirea lagărului Dachau, iar în mintea ei bătrâna își petrecuse ultimele clipe pe un pat de campanie de lemn, cu așchii sărite, într-un amestec de mirosuri pestilențiale, și sunete, și groază care-l lăsase pe Langer plângând lângă patul ei.

Morey Gilbert, Rose Kleber și Ben Schuler trăiseră aceeași experiență, păstraseră tăcerea, la fel cum o păstrase și ea, dar poate că, pentru ei, dreptatea și moralitatea aveau alți parametri.

Îi aruncă o privire lui McLaren, care stătea la biroul lui cu brațele încrucișate la piept, cu o expresie închisă, furioasă și tristă în același timp. Ucigași plătiți, ucigași de naziști, probabil că

diferența nu era prea mare pentru el. McLaren îl idolatrizase pe Morey Gilbert. Ideea că acest om ar fi putut omorî pe cineva, indiferent de motiv, era pentru el pur și simplu de neconceput.

Acum însă, Langer credea. Înțelegea chiar și ce putea determina prada să se transforme în prădător, înțelesese încă din clipa în care văzuse lagărul Dachau, prin amintirile mamei sale. Și dintr-odată își dădu seama că această capacitate de a înțelege dusese probabil la prăbușirea lui.

Își ridică privirea spre Magozzi.

— Dacă ai dreptate cu povestea asta, înseamnă că, pentru a rezolva cazul, eu și McLaren trebuie să dovedim că un om pe care amândoi l-am simpatizat foarte mult l-a ucis pe Arlen Fischer.

— Da, cam așa stă treaba. Iar eu și Gino avem la rândul nostru nevoie de această informație, fiindcă, oricare ar fi ea, povestea în care erau implicați Morey și prietenii lui va conduce probabil la persoana care i-a ucis.

— Așadar, într-un fel, lucrăm la același caz.

— Așa ne-am zis și noi.

McLaren era prăbușit peste birou, cu capul pe brațe. Când îl ridică, lui Langer i se păru ca arăta ca un băiețel de grădiniță care nu vrea să se trezească din somnul de după-amiază.

— Nu știu ce să mă fac cu povestea asta, spuse el. Mi-am petrecut jumătate din viață încercând să prind băieții răi și, dintr-odată, nu-mi mai dau seama cine din ce tabără face parte. Mie, unuia, mi se părea că Morey Gilbert e Dumnezeu pe pământ.

— Mulți oameni au crezut la fel ca tine, îi aminti Langer. A salvat multe vieți, Johnny.

— Sigur! În timpul săptămânii salva vieți, iar în week-end se ducea și omora oameni. Iar eu, unul, nu înțeleg chestia asta. Câți oameni trebuie să salvezi ca să-ți speli păcatul de a curma o viață? Iar partea cea mai rea e că jumătate din mine zice, bun, dacă asta făcea, înțeleg. Pentru Dumnezeu, doar a fost la Auschwitz! Cine știe prin ce-o fi

trecut acolo? Poate că și eu aș fi făcut la fel. Iar cealaltă jumătate, jumătatea de polițist, nu poate să creadă ce-i trece prin minte primei jumătăți.

— Trebuie să lași toate astea de-o parte momentan, McLaren, spuse Gino. Cu toții gândim exact același lucru, dar trebuie să nu ne mai preocupăm atâta de ucigașii morți și să începem să ne concentrăm asupra celui care e încă în viață. Care încă ucide.

McLaren oftă, apoi își îndreptă spatele.

— Bine, ai dreptate. Deci, încotro o luăm de-aici?

Gloria stătuse tot timpul în mijlocul culoarului, umplându-l cu trupul ei voluminos, ascultând fără să scoată un cuvânt pentru prima oară în viața ei. McLaren o surprinsese, caraghiosul, mai întâi când îl văzuse atât de devastat, ceea ce era o dovadă de sentimente sincere, apoi când spusese totul cu voce tare, expunându-se în asemenea fel. Avea o mutriță tare tristă atunci când era deprimat, își spuse Gloria. Parcă nu mai semăna așa de mult cu un spiriduș dintr-o carte de povești pentru copii. Se întoarse în liniște înapoi la biroul ei în clipa în care Magozzi trecu la treabă.

— Din câte văd eu, avem trei posibilități, spuse el. Morey Gilbert, Rose Kleber și Ben Schuler au fost fie ucigași de naziști, fie asasini plătiți, fie victime total nevinovate ale unui psihopat care elimină supraviețuitori ai lagărelor de concentrare, iar călătoriile lor au fost doar niște coincidențe bizare.

— La dracu', Magozzi, nu ne mai lua în balon! zise McLaren. Ai reușit deja să ne convingi pe toți că omorau naziști. De ce nu începem de aici?

— Fiindcă avem un lunetist care acționează chiar acum în orașul nostru. Mai întâi de toate, trebuie să-l identificăm pe acesta și să-l oprim înainte să mai omoare pe cineva. Dacă scenariul cu ucigașii de naziști este corect, căutăm un membru al familiei care i-a văzut pe bătrânii noștri în

acțiune, sau poate pe cineva pe care au vrut să-l omoare, dar l-au ratat și care se întoarce acum ca să-i învețe minte.

— Adică, un fost nazist? întrebă McLaren.

— De ce nu? Dacă aveam niște asasini bătrâni de-o parte, de ce nu și de cealaltă?

Langer închise ochii, gândindu-se că povestea asta se învârtea în cercuri. Nu se mai termina.

— Dar, dacă erau ucigași plătiți, se amestecă Gino, am putea căuta o legătură cu Mafia. Iar dacă este un asasin psihopat, trebuie să ne îndreptăm într-o cu totul altă direcție.

— Așa e, îl aprobă Magozzi, dând din cap. Și nu avem nici timpul, nici resursele de a acoperi toate cele trei posibilități deodată. Așa că trebuie să fim cât se poate de siguri că ne îndreptăm în direcția corectă înainte să începem treaba, altfel individul ne-ar putea scăpa printre degete. Având în vedere că suntem toți de acord cu varianta cu naziștii, propun să ne ocupăm de ea mai întâi. Trebuie să o confirmăm sau să o infirmăm și, din câte-mi dau eu seama, avem doar vreo două ore la dispoziție. Fiindcă mititelul ăsta a împușcat până acum câte un om pe zi și n-aș vrea să examinăm un nou cadavru înainte de știrile de diseară.

— Și cum dracu' vrei să facem asta? întrebă McLaren.

— Eu și Gino ne ducem cu dosarele la Grace McBride. I-am dat deja scenariul cu naziștii și crede că ne poate ajuta. Între timp, avem două locații de crimă deschise – la Rose Kleber și la Ben Schuler.

— Băieții de la BCA au fost deja acolo.

— Da, dar atunci cadavrele erau doar victime, nu potențiali asasini. Acum, o să le cercetați locuințele dintr-o cu totul altă perspectivă. Împărțiți-vă în două echipe, cereți să vi se mai dea oameni și mergeți fiecare la câte o casă și întoarceți totul cu susul în jos. Cel mai bine ar fi

dacă am găsi arma de calibru .45, dar nici vreo hârtie incriminatoare n-ar strica.

— Oh, fii serios! mormăi McLaren. Indiferent pe cine omorau, doar nu-ți imaginezi că păstrau registre cu numele victimelor!

— Dacă erau profesioniști, nu, spuse încet Langer. Dar dacă ucideau naziști, e posibil. Ar fi fost moștenirea lor. Ridică privirea spre Gino și Magozzi. Ar trebui să căutăm și la sere, spuse el, cu regret în voce.

Gino dădu din cap.

— Da, am vorbit deja cu procurorul în legătură cu asta, cât erați voi la masă. Locuințele lui Kleber și Schuler sunt încă locații restricționate și acolo putem face ce vrem, dar cu locuința familiei Gilbert e altă poveste. Tehnic vorbind, nici n-am avut vreodată o scenă clară acolo, iar ce am avut – sera și zona din jur – a fost eliberat după ce au plecat băieții de la BCA. Asta înseamnă că ne trebuie mandat, și nimeni n-o să ni-l semneze pe baza a ceea ce avem noi momentan.

— Putem s-o rugăm pe Lily, sugeră McLaren.

— Da, sigur, pufni Gino. Știți, doamnă Gilbert, credem că soțul dumneavoastră era ucigaș în serie. Ne lăsați să vă percheziționăm casa?

Chipul lui McLaren se schimonosi într-o expresie de frustrare.

— Așadar, dacă singura noastră dovadă e la sere, s-a dus totul dracului.

Magozzi oftă.

— Încercăm mai întâi la ceilalți doi, înainte să pierdem vremea căutând argumente rezonabile pentru solicitarea unui mandat. Dacă nu găsim nimic, mergem la Malcherson și vedem dacă nu poate să tragă niște sfori.

Gino sări de pe marginea biroului pe care stătuse până atunci.

— Hai să trecem la treabă!

Magozzi ridică un deget.

— Mai este ceva ce-ar trebui să știți. Îl mai avem în vizor și pe Jack Gilbert. Se pare că cineva chiar a tras în el azi-dimineață, în Wayzata, iar arma folosită este aceeași cu care au fost uciși Rose Kleber și Ben Schuler.

Langer clipi, dintr-odată atent.

— Stai puțin! Încearcă să-l omoare pe Jack Gilbert? Asta nu are niciun sens… doar dacă ar fi fost și el implicat.

— Afacere de familie? sugeră McLaren.

Gino scutură din cap.

— Nu-mi sună bine, nici măcar mie, iar eu nu pot să-l sufăr. Dar este evident că știe ceva și nu vrea să ne spună – poate știe chiar și cine e asasinul – ceea ce îl transformă în țintă prioritară. Marty l-a oprit la seră și am trimis o mașină să supravegheze locul, pentru orice eventualitate.

Sprâncenele lui McLaren se transformară în niște munți de culoare roșie.

— Dumnezeule! I-ați întins o capcană, și Jack Gilbert este momeala.

— Nici să nu îndrăznești să spui asta! N-am făcut așa ceva. L-am băga într-o celulă în clipa asta, dacă am avea cel mai mic motiv. Doar ca să-i salvăm fundul ăla netrebnic! Așa cum stau lucrurile, îl avem pe Marty care să-i asigure protecție personală și un echipaj de patrulă în apropiere. E tot ce putem face. Dacă s-o întâmpla ca individul să vină după el, o să-n- cercăm și noi să profităm de pe urma unei situații proaste.

• Capitolul 32

Era aproape ora două când Gino și Magozzi intrară pe aleea din fața casei lui Grace McBride. Termometrul din mașină – care, în mod ironic, funcționa perfect în vreme ce aerul condiționat nu mergea deloc – arăta douăzeci și opt de grade. Aerul era irespirabil, apăsător și umed, și pe fruntea lui Gino apăruseră broboane de sudoare în timp ce se îndepărtau de mașină spre casă.

— Frate, aproape că trebuie să înoți ca să străpungi aerul ăsta! Mă simt ca Frosty, omul de zăpadă, când a rămas închis în seră, printre crăciunițe.

Charlie tăbărî pe Gino în clipa în care Grace deschise ușa. Nu sări pur și simplu să-i lingă fața; schelălăia în timp ce făcea asta și îl lingea atât de tare, încât fu cât pe-aci să-l dărâme de pe scări.

Magozzi își încrucișă brațele la piept și urmări enervanta manifestare. Blestematul de câine se făcea de tot râsul! Ciotul ciufulit care-i trecea drept coadă se agita atât de tare încât nu-și putea ține ambele picioare pe pământ în același timp.

— Charlie! Charlie, băiete! râdea Gino, îmbrățișând javra de parcă ar fi fost un om.

Grace stătea în ușă, cu părul prins la spate, în coadă, îmbrăcată cu veșnicul tricou negru și-n blugi. Avea revolverul îndesat în tocul de la gleznă și se străduia să păstreze o expresie severă, deși zâmbea în colțul gurii.

— Charlie, treci înăuntru!

Charlie nu se mișcă, așa că Gino îl ridică în brațe și-l duse în casă.

— Ați fost dezgustători, zise Magozzi.

— Mușcă-ți limba! A fost pură adorație, în toată splendoarea ei. Câinele ăsta e topit după mine.

— Și n-am reușit niciodată să înțeleg de ce, spuse Grace nervoasă, închizând ușa și repornind sistemul de alarmă.

— Pe *tine* te-a deranjat? i-o întoarse Magozzi, încercând să nu pară jignit. I-au trebuit două săptămâni potăii ăsteia afurisite până să iasă din ascunzătoare și să mă întâmpine la ușă. Și prima oară când apare Gino, mai că nu-l trântește la pământ!

— Am feromoni de câine, spuse Gino.

Charlie se gudura acum pe lângă picioarele lui Magozzi, încercând să se scuze.

— Ușuraticule! îi mârâi Magozzi, reușind să reziste aproape o secundă întreagă înainte să se lase într-un genunchi și să accepte fericit locul secund.

Grace stătea cu mâinile în șold, clătinând din cap.

— Care-i treaba cu bărbații și câinii?

— Moravuri asemănătoare? sugeră Gino, câștigându-și un zâmbet foarte vag, înainte ca Grace să revină la atitudinea profesională și să întindă mâna spre Magozzi.

— Ai adus fotografiile cu Arlen Fischer?

— Le am aici. Magozzi se ridică în picioare și-i întinse un dosar subțire. Fotografii de la locul crimei și de la morgă.

Grace deschise dosarul și aruncă o privire rapidă.

— S-ar putea să meargă, dar sper că-ți dai seama că șansele sunt totuși mici. Chiar dacă Arlen Fischer a fost nazist, s-ar putea să nu existe documente foto pe Web. Nu sunt prea multe fotografii cu gardienii de rang inferior din lagăre, de exemplu, fiindcă nu ei erau numele grele pe care le-au căutat ulterior investigatorii crimelor de război. Dacă a fost ofițer, avem o șansă.

Magozzi îi întinse un al doilea dosar.

— Am adus și fotografiile victimelor de peste ocean, pe care ni le-a trimis Interpolul prin fax, dar calitatea e foarte slabă. Ne-au trimis cópii de la bun început și știu că ai zis că vrei originalele.

Grace îi privi și-și încreți nasul. Magozzi își zise că era cel mai drăgălaș lucru pe care-l văzuse vreodată la o față umană.

— O să începem cu Fischer atunci, și, dacă nu găsim nimic, încercăm și fotocopiile. O să meargă destul de încet. Mă duc să pornesc programul.

O urmară până în ușa biroului, însă nu intrară. Charlie și Magozzi o văzuseră cu ce viteză își muta scaunul dintr-un capăt în celălalt al încăperii atunci când lucra la mai multe computere și știau că nu era indicat să-i stea în cale. Gino evita de felul lui încăperile mici pline de calculatoare, convins că emiteau un fel de radiații care puteau avea efecte negative asupra unor părți corporale foarte dragi lui.

Grace se așeză în fața unui computer mare, pe care Gino îl găsea deosebit de periculos, și începu să facă tot felul de chestii dubioase cu un mouse pe care Gino îl putu identifica și cu o altă mașinărie pe care nu o mai văzuse în viața lui.

— Ce-i asta? Parcă ar fi un măngălău minuscul.

— Ce naiba e un măngălău? întrebă Grace, fără să ridice privirea.

— Cum, nu știi? Un fel de presă de călcat. Bagi rufele mototolite printr-un capăt și ies prin celălalt netede și presate. Pentru cearșafuri și fețe de masă și de-astea… E chiar tare chestia.

— Ăla este un scanner, Gino, îl informă Magozzi.

— Ce e un scanner?

Grace îi privi, pierzându-și răbdarea.

— Vreți să știți ce fac aici sau nu?

— Cu siguranță, zise Gino.

— Am introdus chipul lui Arlen Fischer în noul program de recunoaștere facială la care lucrez acum.

— Avem și noi unul din ăsta! zise Gino, aruncându-i o privire lui Magozzi. N-avem și noi unul ca ăsta?

— N-aș prea crede.

Grace își dădu ochii peste cap, continuând să tasteze comenzile.

— Dacă ați avea unul, deși n-aveți, ar fi de pe vremea familiei Flinstone! Există câteva programe de recunoaștere facială, care se raportează la o singură bază de date – ca alea pe care le au prin unele aeroporturi. Au o bază de date cu fotografiile infractorilor cunoscuți, teroriști, criminali și alți indivizi căutați; mașina face o fotografie digitală persoanei care trece prin sistemele de securitate și o compară cu fotografiile din baza de date.

Gino era vădit impresionat.

— Înțeleg! Programul de recunoaștere facială e ca un martor, iar baza de date e ca dosarul nostru cu pozele infractorilor. Se uită la toate imaginile și-i detectează pe băieții răi.

— Exact.

— Păi, pare destul de simplu.

— Ar fi, dacă ar exista o bază de date unică, în care să fie fotografiile tuturor naziștilor. Dar nu există așa ceva. Există în schimb sute de website-uri individuale, cu fotografii de arhivă ale *unor* naziști. Așa că trebuie să accesăm toate aceste site-uri unul câte unul, să luăm fiecare fotografie în parte, una câte una, și să le introducem în software-ul de recunoaștere care face comparația cu fotografia lui Arlen Fischer. Ți-ai putea petrece întreaga viață cu o astfel de căutare.

Gino oftă.

— Trebuia să-mi fi adus pijamaua.

— Nu e nevoie, slavă Domnului! spuse Grace, fără să-și oprească degetele. Ca să nu mai extrag imaginile fotografice de pe web și să le introduc pe rând într-un program de recunoaștere, am creat în schimb un program care intră el pe web și face singur căutările. Tot încet merge, nu pot să accesez decât maximum zece site-uri deodată, dar este mult mai rapid decât varianta veche. O să introduc fotografia lui Fischer mai întâi în site-urile grupărilor antinaziste, fiindcă acolo avem cele mai

multe șanse. Au reușit să strângă mai multe fotografii din acea perioadă decât oricare dintre site-urile istorice.

Magozzi se încruntă.

— Fischer era mult mai tânăr pe-atunci.

— Nu contează. Pielea obosește, bărbiile se lasă, oamenii se îngrașă sau slăbesc, își fac operații estetice, mai multe. Dar oasele rămân în esență la fel. Programul se centrează pe treizeci și cinci de puncte structurale esențiale ale feței. Așa că, indiferent dacă ți-ai reconstruit maxilarul sau pomeții, să zicem, tot mai rămân vreo douăzeci și ceva de puncte pe care programul să le identifice. Nu greșește niciodată.

— Niciodată?

— Doar dacă cineva și-a zdrobit întreg capul și și-a reconstruit toată fața.

Gino zâmbi și-i dădu un ghiont lui Magozzi.

— E iute.

— Ca un iepuraș, aprobă Magozzi.

— Este încă destul de primitiv, recunoscu Grace. Dar, când va fi gata, vei putea să bagi fotografia iubitei tale din clasa a cincea într-un scanner, să apeși un buton și, dacă există vreo fotografie cu ea oriunde pe internet, programul o să ți-o găsească.

Grace se duse lângă un alt computer și întinse mâna.

— Dă-mi datele despre victimele de peste ocean. Încep programul de căutare standard și pentru ele, cât timp așteptăm.

Stomacul lui Gino scoase un sunet care se asemănă cu o uriașă explozie vulcanică.

— Îți dau drept ofrandă primul meu născut pentru un biscuit.

Grace ridică o sprânceană.

— Mi-l dai pe „Accident”?

Gino se încruntă și se gândi câteva clipe.

— Îți dau *o poză* cu primul meu fiu pentru un biscuit.

Grace le făcu semn cu mâna să se care.

— Lăsați-mă cinci minute să lucrez singură și-o să-ți dau și biscuitul. Duceți-vă și așteptați la masa de lângă bucătărie.

Gino, Magozzi și Charlie își ocupară locurile la masă în vreme ce Grace își termina treaba la ea în birou.

Gino nu-și putea lua ochii de la câinele așezat în capul mesei.

— Frate, chiar că stă pe scaun ca un om. Mă cam ia cu fiori.

Charlie întoarse capul și se uită la el.

— La dracu'! Potaia asta înțelege engleza?

— De ce nu? McLaren înțelege franceza.

Stomacul lui Gino emise încă un protest zgomotos. Se aplecă într-o parte ca să tragă cu ochiul pe sub arcada ce se deschidea spre bucătărie.

— Crezi c-aș putea să mă duc acolo și să caut o coajă de pâine?

— A montat explozibili la toate dulapurile.

— Oh!

Magozzi își dădu ochii peste cap.

— Glumeam, Gino.

— Ei, uite că te-am crezut. Încă-și mai ține casa ferecată mai ceva ca o închisoare de maximă securitate.

— Mulți oameni au sisteme de siguranță în casă.

— Dar cei mai mulți nu umblă prin propria sufragerie cu un pistol prins la gleznă.

— E mai bine, Gino.

— Da, îmi tot repeți asta, dar eu, unul, nu văd nicio schimbare.

— Mi-a cumpărat un scaun.

Gino ridică dintr-o sprânceană.

— Unde? Aici? Propriul tău scaun?

Privi peste umăr, spre sufragerie.

— Unde e?

— Afară.

Și asta nu-ți spune nimic?

— Nu înțelegi.

Grace ieși pe hol și intră în bucătărie, de unde începură să se audă zgomote domestice. Un minut mai târziu, venea lângă ei cu patru farfurii. Pe trei dintre ele erau movilițe verzi, strălucitoare, peste care tronau niște bucăți considerabile de homar. Cea de-a patra, pe care erau bucățele de carne îngropate sub un sos gros, mirosea precum cea mai delicioasă mâncare caldă din lume.

Gino se uită fix la aceasta.

— Miroase grozav, spuse el, întristându-se puțin când văzu că farfuria fu așezată dinaintea lui Charlie. Zău, Grace, dar ăsta-i ditamai biscuitul!

— M-am gândit că n-ați apucat să mâncați de prânz cu toate câte s-au întâmplat azi. Putem sta la masă cât timp așteptăm să găsească programul ceva.

Gino își privi porția generoasă de homar din farfurie și mai că-i veni să plângă.

— La dracu', ăsta-i cel mai frumos gest pe care… fu absolut tot ce reuși să îngaime înainte ca furculița să-i găsească gura.

După ce termină, își șterse colțurile gurii cu un șervețel.

— Grace McBride, trebuie să-ți fac o mărturisire. Cu excepția marinatei pe care o pregătește Angela, asta a fost, fără umbră de îndoială, cea mai bună mâncare pe care am gustat-o în viața mea!

— Mulțumesc, Gino.

— Și mi-a plăcut și cum ai decorat farfuriile cu chestiile alea verzi, ca niște melcișori.

— N-au fost de decor. Se mănâncă și alea.

— Pe bune?

Gino aruncă o privire sceptică verziturilor.

— Și ce sunt chestiile astea rotunde, care arată ca niște viermi?

— Gustă una, zise Grace, făcând semn cu furculița, și-ți spun după.

Gino răscoli pajiștea din farfurie și în cele din urmă înțepă una din spiralele mici și dubioase și și-o introduse în gură cu mare grijă. Mestecă șovăitor de vreo două ori, apoi mai luă o furculiță. Îți puteai da seama cât de mult îi place lui Gino o mâncare numărând de câte ori o mesteca. Friptura o mesteca de trei ori, pastele de două, desertul o dată. De data asta însă, Magozzi putea să jure că înghite fără să mai mestece.

— Dumnezeule, e senzațional!

Grace îi aruncă o privire satisfăcută. Magozzi părea aproape îngrijorat.

— Nu cred că te-am mai văzut vreodată mâncând ceva verde până acum. Să mă aștept să ningă?

Gino păru ofensat.

— Mai mănânc și chestii verzi uneori.

— Ca de pildă?

— Bomboane de mentă.

Se uită la Grace cu un zâmbet întins pe toată fața.

— Spune-mi acum, ce-a fost chestia asta? Trebuie să-mi cumpăr și eu.

— Ferigă tânără în vinegretă de șampanie cu brânză Comte.

Gino dădu din cap.

— Așa se explică. I-aș mânca și pantofii lui Leo dac-ai turna șampanie în ei. Nu există drum culinar pe care să nu-l străbat.

Își împinse scaunul și-și puse mâinile cu degetele împreunate pe stomacul protuberant, privind-o pe Grace.

— O să fii o soție minunată pentru un bărbat norocos, într-o bună zi.

Grace îl privi fix preț de o secundă.

— Este cel mai misogin lucru pe care l-am auzit vreodată. Știi că sunt înarmată, nu?

Gino râînji.

— A fost doar o introducere, ca să-ți captez atenția.

— Bine, mi-ai captat atenția. Introducere pentru ce?

— Știi, mă întrebam… care sunt intențiile tale?

Ochii albaștri ai lui Grace se măriră o idee, provocând o schimbare neliniștitoare pe un chip de obicei atât de lipsit de orice expresie.

— Poftim?

— În legătură cu prietenul meu, aici de față. Aș vrea să aflu care sunt intențiile tale. Și vezi? Nu sunt câtuși de puțin misogin. De obicei, întrebarea asta se pune bărbaților.

Magozzi își îngropă capul în mâini.

— Oh, pentru Dumnezeu!

Ochii lui Grace reveniră la dimensiunile normale. Gino reușise să o ia prin surprindere, ceea ce era aproape imposibil, dar își reveni repede.

— Și asta te privește pe tine fiindcă…

— Fiindcă e partenerul meu și cel mai bun prieten, iar partenerii și prietenii au grijă unul de celălalt. Și pentru că vă vedeți de, la dracu', aproape jumătate de an și ceva-mi spune că niciunul din voi nu s-a gândit să discute încotro se îndreaptă relația asta sau dacă veți ajunge vreodată acolo.

Magozzi ridică privirea, jenat și furios.

— Dumnezeule, Gino, ține-ți gura!

— Îți fac o favoare, Leo. Și tu ai face la fel pentru mine.

— Nici într-un milion de ani.

Un clinchet slab se auzi din birou. Grace îl privea în continuare pe Gino cu acea expresie ternă, lipsită de orice emoție, care îl enervase de prima oară când o întâlnise. Nu putea ghici neam ce se petrecea în sufletul ei, iar chestia asta îl îngrijora. Când clinchetul se auzi din nou, Grace se ridică de pe scaun.

— Mă duc să văd ce e. Am desert și cafea în bucătărie, Magozzi. Ești drăguț să le aduci tu? Și poți să le verși în capul lui Gino.

Câteva minute mai târziu, Gino uitase cu desăvârșire de misterele lui Grace McBride și privea fascinat un tort cu mai multe etaje, îmbrăcat în glazură strălucitoare de ciocolată.

— Pentru Dumnezeu, Magozzi, taie-l odată! Nu vezi că mor aici?

— Ai noroc că nu ți l-am pus în cap. Ce dracu' a fost asta?

— Ăsta am fost eu, preocupându-mă de soarta ta.

— Ei bine, a fost cea mai mare tâmpenie pe care-ai scos-o vreodată pe gură.

Acum Magozzi îl privea fix, iar Gino nu avea nici cea mai mică problemă în a-i descifra expresia. Ridică mâinile, în semn că se predă.

— Bine, bine, poate c-am întins coarda. Îmi cer scuze. Vreau să ne împăcăm. Hai să tăiem tortul și să toastăm cu ciocolată pentru împăcarea noastră.

Grace intră și aruncă niște hârtii printate pe farfuria cu tort a lui Gino, în mod intenționat, cu siguranță.

— Am găsit câteva potriviri. Prima, cu una dintre victimele Interpolului. Charles Swift, zidar retras din activitate, ucis la Paris în timpul uneia dintre călătoriile pe care victimele voastre le-au făcut împreună. Numele adevărat era Charles Franck.

Le indică un rând, cam pe la jumătatea paginii.

— Condamnat la Nürnberg; a făcut cincisprezece ani de pușcărie pentru crime de război.

Gino și Magozzi nu spuseră nimic; citiră paragraful de mai multe ori, absorbind informația.

— Ceva despre ceilalți? întrebă Magozzi în cele din urmă.

Grace scutură din cap.

— Ăsta fusese prins. Era în sistem și când și-a schimbat numele, după ce a ieșit din închisoare, a trebuit s-o facă în mod legal și am putut găsi cu

ușurință registrele. Dacă și ceilalți erau naziști, trăiau probabil sub o altă identitate.

Gino trase aer în piept cu un șuierat.

— I-am spus lui Langer că, dacă FBI-ul vrea cazul ăsta, înseamnă că băieții au ceva ce lui îi lipsește. Pe ce punem pariu că era vorba de istoria lui Swift ăsta? Foarte bună treabă, Grace.

— Nu încerca să te dai bine pe lângă mine, Gino.

Puse o altă pagină printată pe masă, de data asta o fotografie alb-negru în care apăreau mai mulți bărbați îmbrăcați în uniforma inconfundabilă a SS-ului. Grace încercuise o față.

— Acesta este Heinrich Verlag, băiat rău la Auschwitz, adică. Arlen Fischer, cu șaizeci de ani în urmă și cu șaizeci de kilograme mai puțin.

Magozzi privi fotografia. Piesele începeau în sfârșit să se îmbine.

— Morey Gilbert a fost la Auschwitz. La fel și Ben Schuler.

Era confirmarea pe care speraseră și în același timp se temuseră să o găsească. Grace le citi zbuciumul sufletesc în expresia fețelor.

— N-o să-i înțeleg niciodată pe polițiști, se plânse ea. Veniți aici în căutare de informații, vă dau exact ceea ce-mi cereți, și-acum sunteți deprimați. Bătrânii voștri erau ucigași de naziști. Asta și bănuiați, nu-i așa?

Gino dădu din cap, negru la față.

— Da, asta bănuiam. Dar speram să aflăm că de fapt nu au ucis pe nimeni. Că avem în schimb de a face cu un psihopat normal și drăguț, transformat în criminal în serie.

Colțurile gurii lui Magozzi se lăsară în jos, în tristă resemnare.

— Erau oameni drăguți, Grace. Ben Schuler era un bătrân singur care împărțea bancnote de zece dolari copiilor de Halloween. Ar trebui să auzi cum vorbesc vecinii despre el. Rose Kleber era o bunicuță drăgălașă care-și iubea familia, pisica și

grădina. Iar Morey Gilbert făcea mai mult bine într-o zi decât voi reuși eu să fac într-o viață. Dacă dovedim că au fost niște asasini cu sânge rece, totul o să se ducă dracului!

Grace oftă iritată.

— Știi la fel de bine ca și mine că oamenii nu sunt întotdeauna ce par a fi, Magozzi. În plus, n-au ucis niște oameni nevinovați. Naziștii au fost băieții răi.

Îl surprinse puțin felul în care spusese asta – sec, pragmatic, o justificare nonșalantă pentru niște fapte mult în afara legii. Scotea în evidență deosebirea majoră dintre ei, iar Magozzi aproape că simțea cum i se strânge inima în fața acestei realizări.

— Știi ce e cel mai rău la oamenii răi, Grace? Că îi determină pe cei buni să facă lucruri cumplite.

Ceva mai târziu, când plecau, Grace îi atinse brațul lui Gino în dreptul ușii, reținându-l o clipă în timp ce Magozzi se îndrepta spre mașină.

— Încerc, Gino, spuse ea foarte încet, urmărindu-l pe Magozzi cu privirea.

Gino nu era tocmai sigur că înțelesese exact ce voia să spună, dar, când se uită la ea, zări preț de o secundă ce vedea Magozzi – o femeie senzațională, bântuită de fantomele trecutului, făcând toate eforturile să se mențină la suprafață. Și îl întristă enorm.

Langer sună pe telefonul lui Gino în clipa în care urcau în mașină.

— Am găsit ceva acasă la Schuler.

• Capitolul 33

Șeful de poliție Malcherson stătea împreună cu Langer și cu McLaren la masa lungă de la intrarea în biroul Departamentului Omucideri, în clipa în care apărură Gino și Magozzi. Gino fu încântat să constate că șeful lui purta acum costumul cenușiu, cu rever dublu, și o cravată de un roșu aprins.

— Ei, șefu'! zise el fericit. V-ați dus acasă și v-ați schimbat într-un costum de anchetă. Tare!

Malcherson se uită la el.

— Nu m-am dus acasă să mă schimb într-un „costum de anchetă". Am vărsat cafea pe celălalt.

Gino zâmbea în continuare, fiindcă știa că asta era o minciună. Malcherson nu vărsa niciodată nimic. Niciodată.

— Știți ceva? Cei mai mulți bărbați nu ar reuși să asorteze cravata asta la așa un costum fără să semene cu un conducător de paradă, însă dumneavoastră v-a reușit.

— Îți mulțumesc foarte mult!

Malcherson se dădu la o parte de lângă masă, ca să îi lase pe Gino și pe Magozzi să se apropie.

— Langer și McLaren mi-au povestit ultimele voastre teorii. Și se pare că Langer a găsit confirmarea pe care o căutați acasă la Ben Schuler.

Magozzi privi cele șaizeci de fotografii identice cu familia lui Ben Schuler, încă în ramă, împrăștiate pe masă.

— Le-am văzut și noi când am fost în casă. Mi s-au părut ciudate. Jimmy Grimm era de părere că ar putea fi un fel de memorial pentru familia lui, fiindcă ceilalți muriseră în lagăr, iar el nu.

Gino se încruntă.

— Nu înțeleg cum e asta o confirmare a faptului că Ben Schuler și ceilalți omorau naziști.

Langer ridică o fotografie de pe masă și începu să o scoată din ramă în timp ce vorbea.

— Și mie mi s-a părut cam ciudat, așa că am dat jos o fotografie și am scos-o din ramă, doar fiindcă oamenii mai ascund uneori lucruri în felul ăsta. Asta e prima pe care am luat-o.

Extrase fotografia din suportul de carton și o întoarse pe partea cealaltă, scoțând la iveală ceva scris pe dos, cu litere mici, ca o pânză de păianjen.

— Nu am recunoscut numele, dar în mod sigur am recunoscut data și locul.

Magozzi miji ochii și citi:

— „Milano, Italia, 17 iunie 1992.” Ridică numaidecât privirea spre Langer. E data la care a avut loc crima semnalată de Interpol?

Langer încuviință din cap.

— Până acum, ne-am uitat pe spatele a încă șase fotografii și pe toate sunt trecute același gen de informații: un nume, un loc și o dată. Una s-a potrivit cu lista Interpolului, toate celelalte corespundeau datelor și locurilor din lista pe care ne-a trimis-o Grace McBride cu zborurile interne pe care Gilbert, Kleber și Schuler le-au făcut împreună. Aproape sigur că, atunci când o să sunăm la secțiile locale din aceste orașe și-o să le dăm datele, vom afla că a avut loc o crimă în acea zi, probabil încă nesoluționată.

Privirea lui Magozzi alunecă peste toate fotografiile, văzând câte un cadavru în spatele fiecăreia.

— Dumnezeule mare! șopti el. Fotografiile astea nu sunt amintiri. Sunt trofee. Câte una pentru fiecare nazist ucis. Avem aici șaizeci de cadavre.

— Șaizeci și unu, îl corectă Langer. Nu a avut timp să mai înrămeze una și pentru Arlen Fischer.

Malcherson ridică una dintre fotografii și privi chipurile acelor oameni morți de mai bine de jumătate de secol.

— Nu sunt trofee, domnule Magozzi. Sunt ofrande aduse familiei lui, spuse el încet. Câte un cadavru în fiecare an.

Gino oftă și-și îndesă mâinile în buzunare.

— Frate, am mai fost eu dat pe spate, dar asta le-ntrece pe toate. Oamenii ăștia au ucis întruna, timp de șaizeci și unu de ani.

Se uită la McLaren care scotea fotografiile din rame și le aranja pe masă, probabil în ordine cronologică. Nu deschisese gura de când intraseră în încăpere, dar nu mai părea chiar atât de deprimat. Doar concentrat și poate puțin furios, ceea ce era bine. Polițiștii deprimați nu sunt buni de nimic.

— Ați găsit ceva acasă la Rose Kleber, McLaren?

— Oh, da. Cam o mie de fotografii cu nepoatele ei, absolut toate felicitările pe care le-a primit vreodată de la cineva… chestii de-astea, de bunicuță. Nimic de genul fotografiilor de la Schuler și nici urmă de armă. Doi băieți au mai rămas acolo. Eu m-am întors când a sunat Langer.

— Și noi am aflat câte ceva la Grace, informă Magozzi.

Puse pe masă fotografia printată de Grace, cu ofițerii SS, îl arătă pe Arlen Fischer în postura unui tânăr pe nume Heinrich Verlag și le povesti totul.

Langer ridică fotografia și o privi cu atenție.

— Fischer a fost încununarea eforturilor pentru unul din ei pentru Morey sau pentru Ben Schuler, presupun, având în vedere că au fost amândoi la Auschwitz cu animalul ăsta.

— Da, zise Gino. Nici nu vreau să-mi imaginez ce le-o fi făcut acolo, ca să merite o astfel de moarte.

— Ce mă nedumerește pe mine, continuă Langer, e că Fischer a fost chiar sub nasul lor timp de zeci de ani. De ce au așteptat atât de mult ca să-l omoare?

Magozzi ridică din umeri.

— Poate că abia îl găsiseră. Încă nu știm cum anume îi localizau, dar cu siguranță erau cu un pas înaintea celorlalte grupări care îi caută, de genul Wiesenthal. Fischer este pe lista lor de prin 1950.

Poate că era pur și simplu scump la vedere. Dacă v-aduceți aminte, singurul loc unde mergea cu regularitate era o biserică luterană, și e puțin probabil ca Morey Gilbert sau Ben Schuler să fi dat peste el acolo, de-a lungul anilor. Dar poate că, în urmă cu câteva săptămâni, a ieșit la o plimbare, iar unul dintre ei s-a întâmplat să se afle prin zonă. Probabil că nu vom ști niciodată.

Gino dădu din cap.

— Așadar, Morey Gilbert și ceilalți doi se duc la casa lui Fischer duminică noaptea. Stabiliseră toate detaliile, știau exact ce aveau de gând să îi facă, ba chiar aduseseră cu ei și o targă. Dar poate că Fischer a ripostat sau a încercat să fugă. Orice s-ar fi întâmplat, cineva a intrat în panică și a tras și uite-l pe Fischer sângerând abundent, în pericol să moară înainte să ajungă cu el la șine.

— Așa că au înhățat goblenul de pe masă și au făcut din el un garou, zise Langer.

— Exact. Apoi îl duc la șine, fac ce și-au pus în gând, iar peste câteva ore, Gilbert e mort. A doua zi, este ucisă Rose Kleber, iar Schuler în următoarea. Mă gândesc că poate cineva apropiat lui Fischer a văzut cele întâmplate și s-a după ei ca să se răzbune.

McLaren scutură din cap.

— Totul se potrivește, mai puțin ultima parte. Fischer nu avea pe nimeni apropiat. Nu era însurat, nu avea copii, nu am reușit să găsim niciun prieten, iar pe menajeră chiar nu pot să mi-o imaginez alergând după niște ucigași ca să se răzbune.

— Atunci, trebuie să mergem mai înainte de Fischer, zise Magozzi. Poate că cineva se ținea deja după ei de o vreme – poate vreun membru de familie al uneia dintre victimele precedente – și a tras primul foc când Morey s-a întors acasă, în miez de noapte. Trebuie să începem să sunăm în orașele trecute pe fotografii, să vedem dacă datele

de acolo corespund vreunor crime, apoi să luăm la bani mărunți familiile victimelor.

Veniră cu toții lângă mese și începură să-l ajute pe McLaren să scoată fotografiile din rame. Gino clătina din cap în timp ce lucra.

— Să suni în atâtea locuri, să-i convingi pe băieții de la secții, să găsești toate familiile… ar putea dura o veșnicie.

— Știu, zise Magozzi. Unde dracu'-i Peterson?

— La naiba! mârâi McLaren, îndreptându-se spre telefonul de pe cel mai apropiat birou. S-a dus acasă la Rose Kleber ca să-i ajute pe colegii de acolo. Îi spun să se întoarcă aici.

— Îi spun eu, zise încet Malcherson din pragul ușii, făcându-l pe McLaren să sară ca ars – uitase că șeful lui era acolo. Tu trebuie să te întorci la treabă.

Și asta era cea mai frumoasă trăsătură a lui Malcherson, își spuse Gino. Sărea numaidecât să se ocupe de mărunțișuri atunci când se îngroșa gluma, fiindcă avea încredere că detectivii lui știau să-și facă meseria și știa când era cazul să se retragă și să-i lase să lucreze. Îl salută militărește, în glumă, în timp ce ieșea din birou.

Cinci minute mai târziu, aranjaseră toate fotografiile în ordine cronologică, fără să acorde mare importanță orașelor decât atunci când numele lor le spunea ceva, cum erau de pildă cele de pe lista Interpolului sau o crimă petrecută cu un an în urmă în Brainerd, Minnesota, care îl făcu pe Gino să se înfioare, fiindcă își aminti că fusese în tabără de cercetași acolo, în copilărie. Peste încă cinci minute, Peterson dădu buzna în birou, transpirat și roșu la față.

McLaren îl privi cu gura căscată.

— Cum dracu' ai ajuns așa de repede?

— Cu o sută la oră prin oraș. Cred că o să fac atac de inimă. Malcherson m-a ținut tot drumul de vorbă la telefon, ca să mă pună la curent. Dați-mi pe cineva de sunat.

Magozzi îi întinse o fotografie.

— Pornim de la datele cele mai recente și mergem în sens invers. Știi ce ai de făcut?

— Categoric. Sun la secții, găsesc o crimă petrecută la data scrisă aici, caut familia victimei.

— Exact. Dar ține cont că numele de pe fotografie probabil că n-o să corespundă numelui victimei. Dacă oamenii ăștia erau naziști, se ascundeau.

— Am înțeles.

Peterson înșfăcă fotografia și o porni spre biroul lui.

— Pe toți dracii, Leo, ia uită-te la asta!

Gino împinse o fotografie sub nasul lui Magozzi.

— 1425 Locust Point, Minneapolis, 14 aprilie 1994. Știi cine-i ăsta? E instalatorul ăla ciuruit. Cazul cu care venisem la tine duminică, îți amintești?

— Valensky?

— El trebuie să fie. Numele e diferit, dar, dacă nu cumva a mai avut loc și altă crimă la adresa asta în aceeași zi și mie nu mi-a spus nimeni, e băiatul nostru.

Făcu o pauză și se uită la toate fotografiile.

— Pun pariu că o să soluționăm multe cazuri de crimă pentru multe departamente până se termină povestea asta.

McLaren își îndreptă spatele. Chipul lui de obicei jovial era acum răvășit de furie.

— Gata, asta-i prea de tot! Să-l ia dracu' pe nenorocitul ăla, asta chiar că mă scoate din sărite. Morey Gilbert ne convinsese pe mine și pe Langer că-i întruparea lui Dumnezeu pe pământ și-n tot timpul ăsta el omora oameni în orașul nostru.

— A avut motive pe care probabil că noi nu le vom înțelege vreodată, Johnny.

McLaren își privi partenerul de parcă n-ar mai fi fost în toate mințile.

— În orașul nostru, Langer! Dacă cineva are vreo problemă cu oamenii din orașul nostru, vine la noi și noi ne ocupăm de ei. Așa cică ar trebui să meargă treaba.

Langer privi expresia hotărâtă de pe chipul lui McLaren, amintindu-și vremurile când și pentru el lucrurile fuseseră tot atât de clare. „Să comiți o crimă e rău, să prinzi un criminal e bine.” Atât de simplu. Totul atât de alb și negru. Când stăteai să te gândești prea mult la nuanțele de gri, atunci dădeai de belele. În acel moment își dădu seama că dintre ei doi McLaren era un polițist mai bun.

— Hai să ne mișcăm! spuse Magozzi, luând de pe masă fotografiile cele mai recente și împărțindu-le.

Când ajunse la biroul lui, telefonul suna.

Dave de la balistică avea o voce stridentă atât de distinctă, încât îl puteai recunoaște dintr-o mie, iar în clipa de față, parcă era și mai sugrumată.

— Am treabă până peste cap, Leo, dar tu și Gino trebuie să aflați asta numaidecât.

Magozzi îi făcu semn lui Gino să intre pe fir.

— Gata, Dave, te ascultăm amândoi. Spune.

— Abia acum am apucat să introduc în sistem revolverul Smith & Wesson al lui Jack Gilbert și mi-a apărut o legătură. Cu aceeași armă a fost ucis anul trecut proprietarul unei pensiuni din Brainerd. Apăs chiar în clipa asta butonul de fax.

— Bine, Dave, mulțumim.

— Așteaptă puțin. Mai este ceva. Langer e acolo? Sau McLaren?

— Sunt amândoi aici, vorbesc la telefon.

— Atunci, te rog să le transmiți tu ceva. Spune-le că-mi pare sincer rău, nu știu cum s-a întâmplat, a fost ca la circ aici săptămâna asta… dar .45-ul ăla din cazul lui Arlen Fischer?

— Da, cel folosit și la crimele de la Interpol.

— Da. Ei bine, nu era asta totul. A mai apărut o potrivire ceva mai târziu, dar nu știu cum de s-a pierdut printre toate hârtiile. Am dat peste ea acum

vreo trei minute și v-am trimis-o și pe aia. Spune-le că .45-ul lor e arma cu care a fost omorât Eddie Starr.

Magozzi se încruntă, încercând să-și amintească numele.

— Același Eddie Starr care-a ucis-o pe soția lui Marty Pullman?

La câțiva metri distanță, în biroul lui, Langer se albi la față și simți că i se taie picioarele.

— Chiar el, spuse Dave. Soția lui Marty Pullman, fiica lui Morey Gilbert. Pentru Dumnezeu, băieți! Ce naiba se întâmplă în familia aia?

— Va trebui să-ți povestim mai târziu.

McLaren ridică privirea, cu telefonul lipit de umăr.

— M-au pus pe așteptare. Ce-a fost asta?

— Dave de la balistică spune că arma pe care i-am confiscat-o azi-dimineață lui Jack Gilbert în Wayzata a ucis un tip din Brainerd anul trecut.

— Ăla care-i trecut pe spatele fotografiei noastre?

— Nu știm încă, spuse Gino. Dar .45-ul vostru tocmai a devenit mai interesant. Tot cu arma asta a fost ucis puștiul ăla, Eddie Starr, care-a omorât-o pe Hannah Pullman.

Telefonul lui McLaren îi alunecă de pe umăr pe genunchi.

— Îți bați joc de mine!

Îi aruncă o privire lui Langer care era încă la telefon, dar se uita la Gino cu o privire intensă.

— Aș putea reveni cu un telefon, domnule sergent? spuse Langer politicos, apoi închise fără să mai aștepte răspuns.

— Se pare că am mai șters un caz nerezolvat din registre, zise Gino. Iar tristul adevăr este că are logică. Morey Gilbert omora oameni de ani de zile cu arma asta. De ce nu și pe puștiul care-i ucisese fiica?

— Mă întreb cum dracu' a reușit să-l găsească înaintea noastră, zise McLaren.

— Glumești? Morey Gilbert găsea naziști dispăruți de șaizeci de ani. Eddie Starr a fost probabil o joacă pentru el. În plus, n-a ajuns decât cu o oră înaintea voastră. Starr era încă roz în obraji când l-ați găsit, nu?

McLaren dădu din cap.

— Foarte roz.

— Ei, vezi? Dar ce zici de faptul că arma lui Jack l-a găurit pe tipul din Brainerd, Leo?

Magozzi ridică din umeri.

— A zis că a luat arma de la taică-său, și după ce-am văzut cu ce se ocupa taică-său, sunt înclinat să-l cred.

— Și eu, zise Gino. Sun chiar acum la Brainerd, dacă tot avem o potrivire balistică, pe lângă toate celelalte. În plus, povestea asta e încă proaspătă. Langer, tu ai aflat ceva de la băieții din L.A.? Dumnezeule, Langer, nu arăți prea bine.

Langer îi adresă lui Gino un zâmbet de om bolnav, apoi se ridică iute și ieși din birou.

— Ce naiba e cu el?

McLaren ridică din umeri.

— L-a cam încercat gripa ieri. O fi revenit.

Apăsă butonul de deconectare al telefonului, apoi formă din nou numărul.

— O să-i mai sun o dată și-o să le spun nesimțiților ăstora că sunt de la FBI. Poate că atunci n-o să mă mai pună să aștept.

— Așa să faci, zise Magozzi.

• Capitolul 34

Marty nu mai respirase liniștit din clipa în care Gino și Magozzi îl lăsaseră pe Jack la sere în acea dimineață. Poate că poliția credea că Jack trăsese în fantome în Wayzata, dar Marty simțea acel nod în stomac care, pe vremea când era polițist, i se punea atunci când lucrurile erau pe cale să ia o întorsătură foarte urâtă. Își împărțise aproape toate sarcinile pe care i le dăduse Lily între Tim și Jeff și-și petrecuse mai tot timpul ținându-se după Jack, cu arma în buzunarul din spate al blugilor, cu cămașa pe dinafară ca să nu sperie clienții.

Lily, ca întotdeauna, complicase totul. Nu avea de gând să înceapă să discute cu fiu-său, dar părea că nici nu avea de gând să lase pe nimeni să-l omoare. La două minute după ce Magozzi și Rolseth părăsiseră serele, se proțăpise la doi metri distanță de Jack și așa rămăsese de atunci, de parcă l-ar fi ținut în lesă. În felul ăsta, însă, se expunea în zona de țintă.

Marty se surprinsese la un moment dat balansându-se pe vârfurile picioarelor, gata să sară în fața amândurora în caz că doamna cu sandalele de paie ar fi aruncat dintr-odată coșul cu flori și s-ar fi transformat într-un trăgător înrăit. Două lucruri îl surprinseseră în acel moment: primul, că evalua iarăși totul din perspectiva polițistului, văzând pericole pretutindeni în jur, iar al doilea, că încă se mai putea balansa pe vârfurile picioarelor. Din câte ținea minte, trecuse aproximativ un an de când nu-i mai reușise mișcarea asta. Râsese încântat la această constatare, iar Lily și Jack îl priviseră amândoi mirați, poate fiindcă nu mai râsese prea mult în ultima vreme sau, mai probabil, fiindcă era destul de neplăcut să fii urmărit la tot pasul de un bărbat înarmat, care râde de unul singur. Așa că revenise la atitudinea sobră, amintindu-și cât de afurisit de enervantă era

întreaga situație și că cei doi oameni pe care îi păzea cu atâta conștiinciozitate erau, de fapt, cauza problemei. Jack ar fi trebuit să fie în custodia poliției și să le spună detectivilor tot ce știa, iar Lily ar fi trebuit să-l oblige să facă asta. Ar fi trebuit să-și poarte de grijă unul altuia, nu să se bazeze pe el pentru orice. Doamne, cât era de obositor! Cu trei zile în urmă se aflase în apatia beției, cu un pistol îndesat în gură; acum era pseudo-polițist, pseudo-bodyguard și omul care muncea cel mai mult la sere.

Și, pe toți dracii, își zisese atunci, gata să izbucnească din nou în râs, aproape că se simțea bine.

Dar acele ore fuseseră mai degrabă o joacă. Când Gino îl sunase imediat după două și-i spusese că cineva chiar încercase să-l împuște pe Jack în acea dimineață, pseudo-orice zburase pe fereastră și Marty începuse să gândească din nou ca bărbatul care fusese odinioară, nu cu mult timp în urmă.

N-ar fi trebuit să se învârtă în jurul serelor după Lily și Jack, ca un câine de pază. Ar fi trebuit să-l ia la bătaie pe Jack până ar fi scos totul de la el, să afle cine îl omorâse pe Morey, să facă meseria pe care fusese pregătit să o facă și, lucrul cel mai important dintre toate, ar fi trebuit să închidă nenorocita de seră.

— Cum adică închizi sera? săriră aproape într-un glas Lily și Jack.

Erau cu toții afară și descărcau niște plante dintr-un cărucior pe o masă. În ciuda temperaturii ridicate, locul era ticsit de clienți, iar plantele dispăreau aproape de îndată ce erau expuse. Jeff și Tim se ocupau de vânzare și se formase câte o coadă lungă în dreptul fiecărei case.

Marty vorbi cu voce joasă:

— Au primit raportul de balistică pentru gloanțele găsite în fața casei lui Jack azi-dimineață. Aceeași persoană care i-a ucis pe Rose

Kleber și Ben Schuler a tras și în el. Așa că trebuie să evacuăm clienții din magazin, în caz că nenorocitul ăsta se hotărăște să mai încerce o dată. Strângem taraba, iar din clipa asta voi doi veți face exact cum vă spun eu.

Se așteptă ca măcar unul din ei să protesteze, însă nu se întâmplă așa.

— Încep să evacuez clienții, spuse Jack în cele din urmă.

— Ba nu faci asta! Vino cu mine.

Marty îi conduse pe amândoi la banca de la intrarea în seră, îi puse să se așeze, apoi se postă în fața lor asemenea unui colos, cu fața spre parcare.

Lily stătu potolită aproximativ trei minute. Marty bănui că era un record al tuturor timpurilor.

— Zău așa, Martin, chiar te aștepți să stăm aici toată ziua? întrebă ea.

Nici măcar nu se întoarse să o privească.

— Gino trimite un echipaj încoace. Când o să ajungă aici, Jack se întoarce în casă și stă acolo cu polițistul. Ai auzit, Jack?

— Am auzit.

Ofițerul Becker intră în parcare câteva minute mai târziu, coborî din mașină și i se prezentă lui Marty. Era tânăr, blond, cu un chip înșelător de proaspăt, dar Tony Becker fusese la depozitul în care avusese loc confruntarea Monkeewrench, toamna trecută. Povestea asta îl călise, îl făcuse vigilent și iute, iar lui Marty îi plăcea felul în care i se mișca privirea, cercetând totul în jur.

— Acesta este Jack Gilbert, îi explică Marty repede. El este ținta. Du-l în casă și rămâi lângă el.

După ce plecară, Marty îi chemă pe Tim și pe Jeff de la casa de marcat.

— Închidem sera. Vreau să scoateți toți clienții afară.

— Închideți sera? se miră Jeff Montgomery.

— Exact.

Amândoi băieții priviră peste umăr către Lily, care făcu un semn ușor din cap.

— Bine.

Tim Matson ridică din umerii lui largi, aruncând o privire cozilor de la case.

— De îndată ce terminăm cu aceștia…

— Nu. Închidem chiar acum. În clipa asta. Cereți-vă scuze, spuneți-le că este o urgență de familie și scoateți-i de-aici. După care vreau să plecați și voi. Nu vă mai obosiți să strângeți, lăsați totul așa cum este.

Marty știa că-i speria. Arătau ca doi ursuleți cu ochii mari, dintr-odată îngrijorați, dar asta și voia. Să bage frica-n ei ca s-o șteargă cât mai repede de-acolo și să se ducă acasă la ei, unde erau în siguranță.

— S-a întâmplat ceva, domnule Pullman? îndrăzni Jeff. Fiindcă, în cazul ăsta, poate-i mai bine să rămânem să vă ajutăm?

— Nu puteți rămâne, spuse Lily de pe bancă. S-ar putea să încerce cineva să-l împuște pe Jack. Nu vreau să stați aici. Vreau să fiți în siguranță.

Tim și Jeff o priviră neîncrezători, încercând să înțeleagă ce auzeau, iar Marty știa că se gândeau la cum fusese Morey împușcat cu doar câteva zile în urmă, întrebându-se cum și dacă povestea de azi se lega de cea de atunci și ce fel de animal ar fi putut să vrea să distrugă familia asta, care fusese atât de bună cu ei. Se pregăti pentru un asalt de întrebări, dar se pare că îi subestimase pe amândoi, că uitase că erau aproape bărbați și că instinctul protector apare devreme, dând orice altceva la o parte. Își îndreptară amândoi spatele, cu umerii drepți, și traseră aer în piept.

Jeff, care de câteva zile îl scotea din sărite pe Marty cu felul lui de a-și sfârși orice propoziție cu un semn de întrebare, arăta dintr-odată a bărbat și nu a băiat, privirea albastră îi era imobilă și buzele țuguiate într-o expresie hotărâtă.

— De-asta a venit polițistul?

Marty dădu din cap.

— Un polițist ca să păzească tot locul ăsta? Lăsați-ne să rămânem, domnule Pullman. Lăsați-ne să ajutăm.

Grozav! își zise Marty. Exact ce-i lipsea. Doi adolescenți care să facă pe eroii.

— Ascultă, puștiule, apreciem oferta. Dar, sincer, nu credem că o să se întâmple nimic. Luăm doar niște măsuri suplimentare de precauție. Eu și ofițerul Becker avem situația sub control și singurul lucru care ar putea da totul peste cap ar fi să trebuiască să vă mai purtăm și vouă de grijă, pe lângă tot restul. Dacă vreți într-adevăr să ne ajutați, scoateți clienții – în clipa asta – și duceți-vă acasă.

Tim, cu părul negru leoarcă de transpirație, se duse glonț la bancă și se așeză lângă Lily.

— Nici dumneavoastră n-ar trebui să stați aici, doamnă Gilbert. Dacă trebuie să plecăm, vreau să veniți cu noi.

Lily îi zâmbi lui Tim și-i luă mâna într-a ei.

— Sunteți băieți buni. Nu vă mai faceți griji. Mâine îl vom duce pe Jack într-un loc sigur și totul va reveni la normal.

Marty o privi în timp ce Tim și Jeff începeau să evacueze clienții.

— Cum o să facem asta?

— Ce anume?

— Cum o să-l ducem pe Jack într-un loc sigur?

— Simplu. O să-l convingi tu.

— Nu ai suficient scotch pentru asta.

— Pff! Am o ladă întreagă în pivniță.

• Capitolul 35

Trecu jumătate de oră până când Tim și Jeff reușiră să scoată toți clienții din sere și din curtea din față. Se descurcaseră bine, ca niște profesioniști, își zise Marty, servindu-le replica aceea cu urgența de familie cu o expresie atât de pleoștită că stingea pe loc iritarea oricărui nemulțumit, înainte chiar să prindă formă. „Îmi pare tare rău s-aud asta" era răspunsul pe care-l auzea de jur împrejur, în timp ce oamenii se îndreptau cuminți spre mașinile lor. Cei mai mulți dintre ei știau probabil de crima care avusese loc duminică, iar ideea că familia ar mai fi putut fi încercată și de alte probleme îi întrista pe toți. Surprinzător de multe persoane întrebaseră dacă puteau fi de vreun ajutor. Nu era doar politețe de Minnesota – erau oameni cu adevărat drăguți, care-i aminteau lui Marty că balanța cea mare încă se mai înclina de partea binelui și că răul era doar o pulbere. Când îți petreci aproape toată viața în poliție și aproape fiecare zi de partea întunecată, e bine să se mai întâmple din când în când ceva care să-ți amintească asta.

Până în ultima clipă, Tim și Jeff insistară să rămână. Se oferiră să patruleze în jurul proprietății întreaga noapte, dacă nu ca să oprească pericolul, cel puțin ca să-l semnaleze. Imaginea celor doi puștani plimbându-se prin întuneric în jurul serei îl făcu pe Marty să se cutremure, fiindcă senzația că ceva era pe cale să se petreacă devenea tot mai apăsătoare cu fiecare minut.

„De la vreme", își zise, când reuși în sfârșit să-i urce pe băieți în mașinile lor vechi și să-i alunge de pe proprietate, închizând poarta în urma lor. Încă nu se vedeau norii negri – doar un fel de văl de ceață care acoperea soarele ca o cataractă, dar îi simțea apropiindu-se în adâncul pieptului, ca șorțul ăla greu pe care ți-l pun atunci când îți fac o

radiografie la dentist. Aerul era dens și greu de respirat, iar frunzele atârnau pleoștite în copaci și în tufișuri.

Marty examină pentru o ultimă oară parcarea – nu văzu decât Malibu-ul lui, Mercedesul lui Jack și mașina de patrulă a lui Becker. Apoi, mulțumit, înconjură sera cea mare până când ajunse la răzoarele cu răsaduri, din spate.

Lily Gilbert detestase întotdeauna liniile drepte pe care oamenii le desenaseră pe tot pământul, de când lumea. Liniile drepte erau niște concepte dure, neiertătoare; vestitoare ale tiraniei. Linii de recoltă, linii de clădiri și, în cele din urmă, șiruri de oameni așezați în linie, tăcuți, nemișcați, înfricoșați.

Serele din față erau supuse acestei ordini rigide – sera mare aliniată cu strada, gardul aliniat cu trotuarul, linii albe desenate în parcare, ca să spună oamenilor încotro s-o ia. Fusese nevoită să le tolereze în partea din față, fiindcă așa le găsise când cumpăraseră locul. În spate însă, unde foștii proprietari aliniaseră ghivece și plante ca pe niște servitori subjugați, Lily distrusese ordinea liniilor drepte și crease un minunat haos.

Cărări acoperite cu pietriș se răsuceau asemenea unor bețivi adormiți printre pâlcurile de lăstari în ghivece și tufișuri înflorite, arcuindu-se în jurul straturilor cu plante perene, de unde se putea tăia – „straturile mamă”, le denumise Morey, unde semințele de la o singură floare produceau sute de butași pe care să-i vândă primăvara următoare. Și în toiul verii, mici păduri de plante ornamentale acaparau uneori cărările, ridicându-se deasupra copiilor care râdeau veseli în timp ce treceau pe sub capete rotunjite, pline de semințe, străbătând aleile întortocheate ale acestui încântător labirint natural, născut din ura lui Lily pentru liniile drepte.

Îl aștepta pe Marty pe o bancă înconjurată de ghivece cu liliac. Forțase apariția unor flori pe câteva rămurele, astfel încât clienții să poată vedea

culorile, dar cele mai multe erau încă fără inflorescență, niște plante obișnuite cu frunze cătușI de puțin ieșite din comun. Plantele minunate, cum le spunea ea, încântau în secret, preț de doar două săptămâni pe primăvară, când, dintr-odată, îmbrăcau o mantie regească.

Marty se mișca ușor pentru un bărbat de talia lui, dar era atât de multă liniște, încât Lily îi auzi pantofii scârțâind pe pietriș cu mult înainte de a-i simți greutatea pe bancă, lângă ea.

— O să încerc să-l conving pe Jack să stea într-un hotel preț de câteva zile.

— Bine. Mi-ar prinde bine o vacanță. Și ție la fel. Vezi să iei un apartament cu bucătărie.

— Aș prefera să stai departe de el până se termină povestea asta, Lily.

Femeia se întoarse și se uită la el. De cele mai mute ori, Lily se mișca atât de iute, încât era imposibil să te gândești la ea ca la o persoană în vârstă. Însă presiunea ultimelor zile începea să-și facă simțite efectele, iar Marty îi putea vedea acum vârsta ștergându-i iluzia de putere de pe chip. Fu pentru prima oară când își dădu seama că și Lily era muritoare, la fel ca ei toți.

— Dacă Jack se duce la hotel, și eu mă duc la hotel.

Marty zâmbi ușor.

— Așadar, ești din nou mamă.

— Când ai un copil, chiar și un caraghios, ești mamă pentru totdeauna, orice s-ar întâmpla. Nu e ceva voluntar.

Marty și-i imagină pe Lily și pe Jack închiși într-o cameră de hotel, cu un polițist la ușă. Îi plăcea imaginea.

— Singura parte proastă cu hotelul e că ție ți-a prins bine să stai aici, Martin. Vrei să știi de unde știu?

— Nu.

— Știu pentru că ai început să bei iar ca un om normal. Poate un păhărel seara, dar atât.

— Nu pot să beau și să gândesc în același timp.

— Și la ce te gândești?

— Vreau să aflu cine l-a omorât pe Morey.

Se întoarse spre ea și o privi adânc în ochi.

— Tu nu?

Femeia își strânse buzele atât de tare, încât aproape că dispărură.

— Știi ce e ciudat, Lily? De cele mai multe ori când e ucis cineva, membrii familiei mai că nu sufocă polițiștii. Sună, vin la secție, întreabă mereu cum merge investigația, dacă au vreun suspect…

— Cum ați făcut tu și Morey, atunci când a fost ucisă Hannah, spuse Lily, cu o voce de gheață.

Marty închise ochii o clipă.

— N-ai venit niciodată cu noi. N-ai întrebat nimic. Parcă eu și Morey eram sigurii cărora ne păsa. Și acum, faci iar același lucru. Morey e mort de trei zile și nici măcar o dată nu ai manifestat nici cel mai vag interes să afli cine l-ar fi putut omorî. Pur și simplu nu înțeleg.

Lily își umplu plămânii cu aerul umed și se uită la tufele de liliac, nu la el.

— Dă-mi voie să-ți explic ceva, Martin. Pentru mine, fie că-i cancer, fie război, fie un om cu un pistol sau cu un cuțit, moartea e moarte. Moartea este sfârșitul. Au trecut șapte luni de când a fost ucis bărbatul care a omorât-o pe Hannah. Acum, spune-mi tu: ți se pare că viața ta s-a îmbunătățit considerabil de când l-au vârât în pământ? Fiindcă a mea nu. Individul ăsta… a fost un nimeni. Poți să îngropi încă o mie ca el și – se bătu cu mâna pe piept – tot gol rămâne.

Marty își puse coatele pe genunchi și-și lăsă capul în mâini.

— Dar tot mă bucur că e mort, șopti el.

Lily scutură din cap.

— Voi, bărbații… Vreți întotdeauna să știți cine a făcut cutare sau cutare grozăvie, astfel încât cineva să-l găsească și să-l pună să plătească. Așa

au fost bărbații dintotdeauna – ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. De parcă ar face vreo diferență!

Jack era afumat bine când Marty și Lily intrară în sfârșit în casă, cu greutatea vremii și a conversației purtate apăsându-le pe umeri, obosindu-i, încetinindu-le pașii.

Era așezat la masa din bucătărie, cu o sticlă de Glenlivet într-o mână și un pahar în cealaltă, oferindu-i o consultanță juridică nesolicitată ofițerului Becker. Tânărul polițist stătea mai într-o parte, supraveghind încăperea, ferestrele, ușa. Marty era convins că îi simțise cu mult înainte ca el și Lily să se apropie de casă.

— Marty, prietene, ce bine că ai venit! Tony, aici de față, e un băiat al dracului de drăguț, da-i nițel cam înțepat, mă-nțelegi? Și mă enervează felul în care țopăie de colo-colo și verifică mereu toate ferestrele.

— Asta-i treaba lui, Jack. Să-ți salveze ție viața.

Jack chicoti.

— Cam târziu pentru asta.

— Ne mutăm cu toții într-un hotel. Imediat după cină.

Jack își ridică paharul.

— Cum spui tu, Marty. Între timp, ia-ți un pahar, o să-ți fac viața mai frumoasă.

Și pentru asta era cam târziu, își zise Marty. Lily îi aruncă lui Jack o privire ascuțită, care-l trimise cu coada între picioare în sufragerie, cu Becker imediat în urma lui.

Mâncară un amestec de salate și fripturi, aduse de prieteni și vecini grijulii.

— Mâncare de înmormântare, o numise Lily, în timp ce pregătea o farfurie obligatorie pentru ofițerul Becker, iar Marty una pentru Jack, deși știa că probabil n-o s-o mănânce.

După cină, Marty urcă în camera lui, făcu un duș, se îmbrăcă și începu să-și îndese niște haine în geantă. În spațiul restrâns al unui hotel, cu un ofițer postat la ușă, Jack și Lily ar fi fost, în mod

normal, în deplină siguranță. Nu exista niciun motiv logic pentru care să meargă și el cu ei – cu excepția sentimentului brusc că în sfârșit se afla unde-i era locul. Asta era familia lui, cu toate belelele ei. Era tot ce avea; tot ce avusese vreodată, de fapt.

Când se duse la dulap să-și ia cămașa preferată – o cămașă albă, de in, cu mânecă scurtă, pe care i-o făcuse Hannah cadou cu un an în urmă, de ziua lui – cămașa alunecă de pe umeraș și căzu pe jos. Când se aplecă să o ia, Marty zări o cutie de metal, veche și roșie, ascunsă în colțul din spate al șifonierului.

— Ca să vezi! murmură el, amintindu-și neîncrederea cu care privise cuvintele lui Lily, atunci când aceasta îi spusese că Morey se ducea la pescuit cu Ben Schuler.

Deschise încuietoarea, ridică încet capacul și văzu un întreg arsenal de momeli, cârlige și plute, încă nescoase din săculețele de plastic, frumos aranjate în compartimente în tava de sus. Marty nu știa prea multe despre pescuit, dar știa că trebuia probabil să scoți momeala din punguța de plastic ca să o poți folosi. Ăsta nu era echipamentul unui pescar adevărat.

Se surprinse zâmbind. În sufletul lui, știuse că Morey, care venerase toate formele de viață, ar fi fost incapabil să împingă un cârlig printr-un vierme viu. Dar Lily vorbise cu atâta convingere, încât aproape că reușise să-l facă să se îndoiască. Trusa de pescuit la care se uita acum părea să demonstreze că Morey fusese exact omul care părea să fie. Poate că stătuse pe un pod sau într-o barcă lângă Ben Schuler, dar Marty ar fi putut paria pe viața lui că nu aruncase niciodată firul în apă. Ba, mai degrabă, probabil că elibera pe ascuns captura lui Ben.

Ridică tăvița de sus de mânere și privi curios dedesubt. Dădu peste o punguță de plastic pentru sendvișuri, și înăuntru, un pașaport.

Morey Gilbert îi zâmbea din fotografia de pe prima pagină. Nu tânărul Morey, care sosise în America pe la sfârșitul anilor patruzeci, ci Morey așa cum îl cunoscuse Marty. Verifică data emiterii – cu opt ani în urmă – și începu să dea paginile, încruntându-se tot mai mult cu fiecare viză de intrare. Apoi, vârî pașaportul în buzunar.

Pe fundul cutiei de metal era o cârpă mică și murdară. Marty trase de un colț al cârpei și să dădu un pas înapoi în clipa în care conținutul ei se rostogoli dinăuntru. Inima îi bătea cu putere, mintea îl vedea din nou pe Morey, la ușa lui, ținând în mână o pungă de hârtie de la supermarket. Trecuse exact o lună de când fusese ucisă Hannah.

Asta e pentru tine, Martin.

Ce este?

Moștenirea lui Jack, pe vremea când era fiul meu. El nu a vrut-o, acum e a ta.

Nu îi iau moștenirea lui Jack, Morey… Isuse! *De unde ai asta*?

E frumos, nu? *Colt 45-A, model guvernamental. Pat de fildeș, lucrat la comandă. Are mai mult de șaizeci de ani. L-am luat de la un nazist mort, care ucisese probabil un ofițer american ca să pună mâna pe el. E cel mai valoros lucru pe care îl dețin, Martin. E moștenirea mea.*

Marty se așeză pe podeaua dormitorului, încercând să-și regleze respirația, privind ca trăsnit Coltul .45 cu mâner de fildeș, păstrat în mod absurd într-o cutie de pescuit. Nu se așteptase să mai vadă vreodată arma asta.

Nu-și dădu seama că întinsese mâna după armă decât în clipa în care simți fildeșul neted în palma lui. Textura, greutatea, zimții minusculi dintr-o curbă a trăgaciului totul era la fel. Exact la fel cum fusese data trecută.

Simți miros de urină, de fum, și inconfundabila duhoare înțepătoare a morții. Un șobolan îi tăie calea, se opri și se uită la el, apoi își continuă

drumul agale. Își privi propria umbră înaintând de-a lungul zidului de care se apropia, înnegrind părul lung, sârmos și blond al creaturii care se prăbușise acolo ca să-și înfigă un ac în venă.

Apoi văzu ochii pe care n-avea cum să-i mai uite, mâinile albe și vânjoase care-i tăiaseră beregata lui Hannah și apoi Coltul, ridicându-se sub privirile lui, îndreptându-se spre fruntea lui Eddie Starr asemenea unui deget acuzator. Din țeavă păru să țâșnească foc în clipa în care apăsă trăgaciul, dar nu-l sperie. Stătu acolo mult timp, privind cu ochi goi sângele roșu scurgându-se pe lângă zid.

A doua zi dimineața, Marty se dusese la sere și-i dăduse arma înapoi lui Morey. Era prea valoroasă, îi spusese; făcea prea mult parte din istoria familiei; nu o putea păstra. În acea după-amiază, cumpărase .357-le și începuse să se gândească la sinucidere.

Era calm acum, poate mai calm decât fusese de luni de zile. Înveli cu grijă arma, o puse la loc în cutie, apoi puse cutia înapoi în fundul șifonierului, unde o găsise. La un moment dat în decursul ultimelor trei zile ajunsese la concluzia că încă mai avea o familie, încă mai avea obligații și, în mod uimitor, încă își mai dorea să trăiască.

Așa că avea să predea arma, avea să se predea și el poliției și avea să plătească prețul pentru ceea ce făcuse, fiindcă așa era ordinea firească a lucrurilor.

Dar nu încă.

• Capitolul 36

La ora cinci, Magozzi putu vedea pe fereastră norii de tornadă adunându-se în depărtare, ca și când cineva ar fi vărsat o găleată de flori de bumbac la orizont, înspre vest. Langer se întorsese peste vreo câteva minute după ieșirea pripită din birou, cam palid la față, dar înzdrăvenit, și toți cinci vorbeau de atunci la telefoane.

Primiseră confirmări de crime nesoluționate pentru cele mai recente douăzeci de date de pe spatele fotografiilor luate din casa lui Schuler, rugaseră secțiile locale să ia legătura cu membrii familiilor, dar acum se izbiseră de un zid. Registrele mai vechi de douăzeci de ani erau arhivate, închise în cutii acoperite de praf prin cine știe ce depozite, iar detectivii care se ocupaseră de aceste cazuri erau, de cele mai multe ori, de mulți ani pensionați.

Magozzi nu era foarte îngrijorat. După părerea lui, dacă vreun membru de familie ar fi căutat răzbunare pentru o rudă ucisă de Morey, Rose și Ben, oricum era puțin probabil să fi așteptat atât de mult. Asta, presupunând că fusese într-adevăr un membru de familie. Nu aveau nicio certitudine pentru teoria asta. Poate că o apucaseră pe un drum care nu ducea nicăieri, iar *asta* chiar că-l îngrijora.

Cu zece minute în urmă însă, dăduse peste ceva interesant, iar acum bătea cu degetele în birou, așteptând nerăbdător să sune telefonul.

— Nenorocitul! zise Gino, trântind telefonul în furcă. Șeriful din Brainerd e plecat de două ore din birou, și vrei să știi de ce? S-a dus pe un lac cu aproape toată lumea din secție ca să încerce să salveze o căprioară care-a intrat sub gheață.

Magozzi privi orașul care fierbea în căldura zilei.

— Acolo e gheață?

— Glumești? Este aprilie în Brainerd. O să mai aibă gheață încă o lună de-acum înainte. În plus, ei sunt la nord de valul de căldură. N-au avut treabă cu zăpușeala asta de la noi. Știi de ce-mi amintește asta? De *Hänsel și Gretel.*

— Va trebui să-mi explici unde bați.

— Haide, este evident! Vrăjitoarea îi ține pe copii o vreme, ca să-i îngrașe înainte să-i mănânce. Asta fac și băieții de-acolo. Salvează o căprioară pe care unul dintre ei o s-o împuște la toamnă și-o s-o transforme într-un șir de cârnați. Și, între timp, eu stau aici ca pe ghimpi încercând să rezolv șaizeci de crime, în vreme ce ei fac o excursie-n natură…

Telefonul lui Magozzi sună, întrerupându-i trăncăneala lui Gino. Ascultă câteva clipe, apoi își lipi telefonul pe piept.

— Spune-le tuturor să lase telefoanele. S-ar putea să fi găsit ceva.

Câteva minute mai târziu, Langer, McLaren și Peterson își apropiaseră scaunele ca să audă ce avea de zis Magozzi.

— Din lista lui Grace reiese că Morey Gilbert, Rose Kleber și Ben Schuler au făcut un drum în Kalispell, Montana, cu vreo câțiva ani în urmă, dar nu apare nicio lovitură în Montana, pe niciuna dintre fotografiile lui Schuler. Am sunat totuși la secția de acolo, ca să verific. Nu a existat nicio crimă în ziua în care cei trei au fost acolo, dar cineva a fost totuși împușcat. Un țăcănit bătrân care trăiește în pădure cu fiu-său – cică ar fi supraviețuitori, sau ceva de genul acesta – a venit la spital cu un glonț de calibru .45 în picior. Tot ce a putut spune poliției a fost că o camionetă neagră a trecut pe lângă cabana lor și că cineva din mașină a deschis focul asupra lui și a lui fiu-său, în timp ce stăteau pe verandă. Niciunul din ei nu a reușit să rețină numărul de înmatriculare.

Gino se gândi preț de câteva clipe.

— Sau poate că l-au reținut, dar n-au vrut să spună poliției. Nu-mi imaginez doi supraviețuitori așteptând să le rezolve poliția problemele. Indivizii ăștia nu ne suportă.

McLaren fluieră încet.

— Uau! Așadar, poate că au lăsat unul în viață.

— E posibil. Tatăl era de vârsta corespunzătoare. Iar partea cea mai bună e că șeriful a dat o fugă până acolo și, când nu a găsit pe nimeni, a vorbit cu un vecin. Se pare că bătrânul și fiu-său au plecat cu rulota acum vreo două săptămâni, chipurile în Vegas. Vecinului i s-a părut cam ciudată toată povestea, fiindcă nu și-au părăsit proprietatea de mai bine de douăzeci de ani și, din câte știa el, niciunul din ei nu era jucător de noroc.

Langer se ridică de pe scaun.

— Ai luat numărul?

— Și numele.

Magozzi îi întinse o hârtie.

— Langer, ce-ar fi să le trimiți tu numărul ăsta în Vegas? Folosește-ți farmecul personal și vezi dacă reușești să convingi pe cineva să verifice parcurile de rulote. McLaren, tu verifică în zona noastră. Noi, restul, luăm Pagini Aurii și sunăm la parcurile de rulote din jur.

Șeriful din Brainerd îl prinse pe Gino între două telefoane la campingurile de rulote și-l ținu de vorbă timp de un sfert de oră.

— Vestea bună, îi spuse Gino lui Magozzi după ce închise, este că au salvat căprioara.

— Bine c-am scăpat de-o grijă!

— Vestea proastă e că șeriful a dat pe dinafară de entuziasm când a crezut că s-ar putea să știm cine l-a omorât pe proprietarul pensiunii, apoi s-a dezumflat tot când i-am spus că ucigașii sunt morți. Voia să-i strângă personal de gât.

— Cunoscuse victima?

— Da. Un om muncitor, pâinea lui Dumnezeu. Avea o soție și doi băieți, unul la liceu, celălalt la

facultate, în California. La șase luni după ce a murit, pensiunea a fost luată de ape și soția s-a sinucis.

— Dumnezeule!

— Și asta nu-i tot. Băiatul de la facultate a murit într-un accident de mașină în timp ce venea acasă, la înmormântarea maică-sii.

Magozzi îl privi uluit.

— Tu inventezi acum?

— Aș vrea eu! În orice caz, liceanul a suferit o depresie după toate astea și s-a dus să locuiască la niște rude de-ale lui taică-său, din Germania, ca să încerce să-și refacă viața.

— În Germania?

— Da. Se leagă cu povestea cu naziștii. Șeriful o să scoată dosarul și-o să ne trimită toate informațiile prin fax.

Gino oftă prelung și împinse la o parte caietul din fața lui.

— Dar știi ceva? Poate că moșul era un om rău și lumea e mai bună fără el. Dar soția și copiii? Ei ce-au făcut? Stau și mă-ntreb dacă Morey și gașca lui s-au gândit vreodată ce lasă în urmă.

Magozzi se gândi la cele șaizeci de fotografii, la șaizeci de grupuri de copii care poate nu știuseră niciodată că *tata* fusese *nazist* – doar că fusese *tata.*

— Ai un contact pentru fiul supraviețuitor?

— Mai mult chiar. Puștiul l-a sunat chiar ieri pe șerif. Au devenit destul de apropiați după ce lucrurile au început să meargă prost și încă mai păstrează legătura. Mi-a dat numărul lui. Crezi c-ar trebui să-l sun?

— Cred c-ar fi indicat. Doar ca să fim siguri că-i încă în Germania și să-l tăiem de pe listă.

Gino ridică telefonul.

— Oh, fericită zi!

Dincolo de fereastră, norii se adunau tot mai sus, înnegrindu-se, apropiindu-se. Langer se ridică de la birou și aprinse lumina.

• Capitolul 37

Lui Marty nu-i fu ușor să părăsească dormitorul unde Hannah își petrecuse copilăria. Deși nimic din ea nu mai rămăsese în acea încăpere, se putuse uita la pereți, și la clanță, și la geamul vechi și vălurit al ușii, știind că și ea văzuse același lucruri de mii de ori. Că oriunde ar fi pășit, atingea un loc pe care pășise și ea. După ce pusese .45-ul lui Morey la loc în cutia de pescuit, nu-i mai putuse simți prezența. De parcă spiritul ei ar fi văzut arma și povestea din spatele ei și ar fi părăsit încăperea pentru totdeauna.

Rămase multă vreme pe podea, picior peste picior, lăsându-și timp să-și golească sufletul în vreme ce afară se întuneca. Trebui să aprindă lumina ca să termine de împachetat, apoi o stinse când coborî scările, lăsând încăperea întunecată în spatele lui.

O găsi pe Lily singură în sufragerie, cu chipul rigid în lumina lămpii de birou. Urmărea un meci de baseball cu sunetul dat pe mut. Pe banda din josul ecranului se derula un avertisment meteorologic, lângă o hartă în miniatură a statului. Aproape toate zonele erau colorate în portocaliu.

— Unde sunt Jack și Becker? o întrebă.

— S-au dus în seră. Jack și-a lăsat geanta acolo.

— De cât timp?

— Cam de când te-ai dus tu sus.

Marty se uită la ceas și se încruntă, încercând să-și amintească la ce oră urcase să facă duș și să-și strângă lucrurile.

— Sunt acolo de vreo oră, îi spuse Lily. Ai stat mult timp sus, Martin… Unde te duci?

— Afară, după Jack. Vreau să vorbesc ceva cu el înainte să plecăm.

— Puteți vorbi în mașină sau la hotel.

— Nu te supăra, Lily, dar, dacă știe ceva despre cine l-a ucis pe Morey, nu cred c-o să vorbească

despre asta de față cu tine.

Lily pufni.

— Nici cu tine nu s-ar putea spune c-a avut gura prea slobodă.

— Cred că o să am mai multă putere de convingere de data asta.

Lily se uită la el.

— Ai găsit-o la duș?

— Încuie ușile după mine.

— Lasă prostiile! N-o să tragă nimeni în mine. Eu sunt personajul bun în familia asta.

Marty zâmbi. Nu se putu abține. Probabil că asta fusese și intenția ei.

— Vorbesc serios, Lily. Am închis deja în spate și o să stau lângă ușa din față până aud că încui. Și strânge-ți câteva lucruri cât lipsesc eu.

Lily oftă iritată, dar se ridică și-l urmă până la ușă.

— Mi-am făcut deja bagajul. În cinci minute. Voi, bărbații, sunteți așa de mocăiți, că-i de mirare cum de reușiți să faceți vreodată ceva.

Marty simți broboane de sudoare formându-i-se pe piele în clipa în care păși afară. Încă era zăpușeală, aerul era tot irespirabil și apăsător. Norii se înnegriseră înspre vest, aducând după ei un amurg prematur, acel straniu verde-cenușiu care precede întotdeauna o furtună de vară, distrugând culorile adevărate ale lumii ca o pereche de ochelari de soare ieftini, cu lentile galbene. Cărarea întortocheată de la casă printre răzoarele din spatele serelor era umbrită, cenușie și amorțită de lumina stranie.

Îl ajutase pe Morey să pună pietrișul, condusese miniescavatorul, întorsese cuva, încercând să nu răstoarne mașinăria pe spate când ridicase lama. Pietrișul în sine era o extravaganță, adus dintr-un puț de la granița canadiană, unde cuarțul și agatele și alte minerale coloraseră piatra în note strălucitoare de roz, galben și violet. Crezuse că leșină când Morey îi spusese cât costase.

Dar piatră ieftină nu găsești decât gri, Martin, iar bătrânica mea urăște griul. Din cauza lagărului, presupun. Totul era gri acolo; *și nimic nu strălucea. Vezi cum strălucesc pietrele astea în soare*? *Astea o să-i placă. Astea o să o facă fericită.*

Fusese absolut singura dată când Morey pomenise ceva despre timpul petrecut la Auschwitz, iar Marty se simțise privilegiat că îi spusese lui. Și mai privilegiat fiindcă știa motivul culorilor sclipitoare din pietrișul de pe alee. Lui Hannah nu prea îi plăcea, zicea că arată nenatural, chiar dacă era exact invers. Iar lui Jack i se păruse pur și simplu prea țipător. Marty însă știa povestea și o păstra tainic, ca pe un dar, iar Lily grebla cărarea aproape în fiecare zi.

Nu fusese niciodată în stare să definească relația dintre Morey și Lily. Dacă era dragoste, era de cu totul altă natură decât ce găsise el lângă Hannah. Încercă să-și amintească dacă-i văzuse vreodată sărutându-se, sau îmbrățișându-se, sau măcar atingându-și mâinile, însă nu reuși. Și totuși, existau aceste ciudate drăgălășenii între ei – pietrișul colorat pentru Lily; castraveții ăia ciudați, foarte iuți, pe care Lily îi pregătise în fiecare dimineață a vieții ei pentru Morey, deși el era singurul care îi mânca.

Îi găsi pe Jack și pe ofițerul Becker în biroul fără ferestre din spatele serei cu îngrășământ. Lampa de pe birou era aprinsă și arunca umbre lungi pe pereți, lăsând pete adânci de întuneric în colțuri.

Jack era întins pe canapeaua crăpată de vinilin de lângă un perete, cu o expresie tâmpă pe chipul înroșit de soare și băutură și în mână cu nelipsitul pahar. Becker stătea în ușă, pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afara clădirii și primii stropi mari și grei îi aterizară pe umerii uniformei. Ușa din interior, care dădea spre seră, fusese închisă și zăvorâtă.

— Hei, Marty! Jack lovi cu palma perna de lângă el, făcând vinilinul să scârțâie. Mai relaxează-te!

Ridică un al doilea pahar de pe jos, de lângă canapea, și o sticlă din Balvenie-ul lui Morey, pe care o șterpelise, evident, din casă.

Ofițerul Becker se dădu la o parte, ca să-i permită lui Marty să intre.

— Domnul detectiv Rolseth mi-a spus că o să fiți înarmat, domnule. Aveți arma la dumneavoastră acum?

Marty dădu din cap și ridică un colț al cămășii albe de in, arătându-i, 357-le deloc comod înfipt la curea.

— Nu e cel mai indicat loc pentru a ține un revolver, domnule.

— Mie-mi spui? Ți-ai ratat schimbul.

Tânărul polițist vorbi fără să se uite la el, plimbându-și în permanență privirea printre umbrele tot mai adânci de afară.

— Mi-am zis să vă instalez mai întâi la hotel, și-o să chem după aia să mă schimbe.

Marty dădu din cap, mulțumit. Îi plăcea felul în care se comporta Becker, felul în care își lua misiunea în serios.

— Voi fi bucuros să te avem cu noi.

— Mulțumesc, domnule. E toată lumea gata?

Marty îi aruncă o privire lui Jack, care era mai atent la paharul cu băutură decât la discuția dintre ei.

— Aș vrea să discut câteva clipe între patru ochi cu Jack, dacă n-ai nimic împotrivă.

Becker nu păru prea încântat de această perspectivă și-și coborî vocea.

— Sincer să fiu, domnule Pullman, după ce mi-am petrecut toată după-amiaza cu domnul Gilbert, de-abia aștept să-l văd în siguranță, închis în camera de hotel, cu un om postat la ușă. Țopăie întruna dintr-un loc în altul și nu pare nici pe jumătate atât de îngrijorat pe cât ar trebui să fie un

om căruia i-a trecut glonțul pe lângă ureche azi-dimineață.

— Relaxează-te, superpolițistule! mârâi Jack de pe canapea, de unde se pare că-i ascultase cu mai multă atenție decât crezuse Marty. Băiatului ăstuia nu-i plac spectatorii, împușcă bătrâni singuri în casă sau se ascunde pe după copaci, lașul nenorocit!

Becker, care probabil nu știa mai mult decât că cineva trăsese asupra lui Jack, ridică întrebător sprânceana spre Marty, care dădu din cap.

— Așa a fost până acum.

— Bine atunci. Mă duc ceva mai încolo, ca să vă las să vorbiți, dar o să stau tot timpul cu ochii pe ușă.

— Mulțumesc, Becker.

Marty îl privi îndepărtându-se printre ghivecele de tuia până când se contopi printre celelalte umbre, gândindu-se că cel puțin n-o să se ude. Cele câteva picături care prevesteau o rupere de nori se opriseră aproape de îndată ce începuseră.

Închise ușa, se duse lângă birou și se așeză pe scaun, refuzând printr-o clătinare a capului paharul pe care i-l întindea Jack într-un unghi periculos, vărsând bunătate de scotch pe podea.

— Nu, mulțumesc.

Jack ridică din umeri și duse paharul la gură, deși îl avea și pe-al lui, în cealaltă mână.

— Ai sunat-o pe Becky, să-i spui unde-o să fii?

— Pe Becky, nevastă-mea?

— Pe ea.

— Păi, să vezi tu, Marty, asta ar fi ca și când l-aș suna pe domnul Flicher de la măcelărie ca să-i spun unde sunt, iar el mi-ar răspunde că ce dracu' îi pasă. Dar, dacă vrei tu neapărat să sun pe cineva ca să aud chestia asta, prefer să-l sun pe măcelar.

— Nu vorbești prea coerent.

— Probabil că nu. Se mai întâmplă, după jumătate de sticlă de scotch. Știi, m-am gândit că oricum o să mor de intoxicație alcoolică în vreo

zece minute, așa că ce rost ar mai avea să mă împuște cineva?

— Nu ești amuzant.

— Ba sunt! Fii și tu mai de viață! Chestia e că Becky m-a salutat cu degetul mijlociu aseară și asta înainte de toată tărășenia cu împușcăturile. Papa. *Arrivederci. Sayonara*! Du-te dracului! Ne vedem la tribunal! Nici măcar nu m-a mai lăsat să intru în casă. Am dormit lângă piscină și-a trebuit să fac duș cu furtunul de grădină.

Marty suflă aerul cu zgomot, apoi se întinse să ia unul din paharele pline pe care le jongla Jack.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce! Oricum nu-mi plăcea casa. Designerul ăla poponar pe care l-a angajat Becky a făcut toată baia principală în verde broască. Îți vine să crezi? De câte ori stau pe veceu, mă simt ca într-o reclamă la Budweiser.

Goli paharul, apoi îl umplu din nou.

— Vrei să ți-l umplu și ție?

— Nu. Vreau să-mi spui de ce s-a dus Morey la Londra.

Jack îl privi nedumerit.

— Sau la Praga. Sau la Milano. Sau la Paris.

Îi aruncă pașaportul lui Morey, și Jack sări în clipa în care îi ateriză în poală.

— Ce dracu' e asta?

— E pașaportul lui Morey. L-am găsit într-o trusă de pescuit din șifonier.

— Tata avea pașaport?

Jack îl deschise și se încruntă, încercând să se concentreze.

— Fir-ar ele de tipărituri mărunte… Ăsta-i Paris sau Praga? Broscarii ăștia nicio ștampilă nu-s în stare să pună cum trebuie.

— E Paris. A stat acolo o zi. Și tot cam atât și în celelalte locuri. De când călătorea Morey prin lume?

Jack continua să bea în timp ce dădea paginile.

— Isuse Hristoase! A fost la *Johannesburg*?

— Vrei să-mi spui că nu știai de drumurile astea?

— De astea? Jack aruncă pașaportul pe canapea, lângă el. Nu. Nu știam de ele. Asta era? Acum putem pleca de-aici? E cald ca-n iad cu ușa închisă.

— De ce și-ar fi ascuns Morey pașaportul într-o trusă de pescuit? De ce ar fi făcut atâtea drumuri peste ocean, doar ca să se întoarcă a doua zi? Ce mama dracului făcea în orașele astea, Jack?

— Știam eu. *Știam* că așa o să se întâmple. Am avut dreptate? Poți să elimini omul dintr-un polițist, dar nu poți să elimini polițistul dintr-un om. Și acum, te-ai apucat să te joci de-a detectivul. Ce ai de gând, Marty? Vrei să mă iei iar la întrebări? Vrei să mergem în magazia de unelte? Acolo avem un bec care atârnă din tavan. Poți să-l bălăngăni în spate și-n față așa, ca în filme.

Marty închise ochii și sorbi din pahar fără să-și dea seama.

— Mă gândeam că poate trecem peste toate porcăriile astea și-mi spui direct adevărul, Jack. Știu că nu așa se procedează de obicei în familia asta – la dracu', poate în nicio familie –, dar am încercat cu Lily aseară și a mers bine.

— Nu zău? pufni Gino. Și ce adevăr i-ai spus?

Marty îl privi fix.

— Că m-am gândit să mă sinucid.

Paharul lui Jack se opri la jumătatea distanței spre gură.

— Dumnezeule, Marty! Din cauza a ce s-a întâmplat cu Hannah?

— Nu tocmai.

Răspunsul ăsta păru să-l surprindă pe Jack mai mult decât orice.

— Păi, spune-mi atunci, de ce, pentru Dumnezeu?

Marty mai luă o sorbitură, apoi puse paharul pe birou și-l împinse cu un deget, ca să nu mai ajungă

la el. Alcoolul era încă ademenitor. Lasă, o să-l vindece închisoarea, își spuse cu un zâmbet trist.

— Ăsta chiar că-i un secret mare, Jack. *Quid pro quo.* Trebuie să-mi dai alt adevăr la schimb.

Jack își puse și el paharul pe jos și se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Ar fi trebuit să fiu lângă tine. Te-am dezamăgit, prietene. Pe lista de sute de regrete pe care le-am acumulat de un an încoace, să știi că ăsta-i primul.

— Adevărul, Jack. Ce știi despre cel care l-a ucis pe tatăl tău?

Jack îi zâmbi fără să se miște.

— Știi, Marty, adevărul nu-i întotdeauna chiar atât de grozav pe cât se spune.

— Oricine a fost încă mai omoară oameni, Jack. Trebuie să îi ajuți.

— Nu, a terminat. Mai sunt doar eu.

— Și de unde dracu' știi asta?

Jack privi înăuntrul paharului, trase aer în piept, apoi îl suflă cu zgomot.

— Cred că trebuie să o iau de la început.

Uneori trebuie să urli, să-ți bombardezi interlocutorul cu întrebări, fără să-i lași o clipă de răgaz. Dar există un moment în orice interogatoriu când nu mai întrebi și trebuie doar să taci. Marty își ținea mâinile nemișcate pe brațele scaunului, îl fixa cu privirea pe Jack și aștepta.

— Sincer, nu-mi place să-ți fac asta, Marty. Știu cât de mult ai ținut la ticălosul ăla bătrân.

— A fost un om bun, Jack.

— Da, o să fie la fel ca la Elvis.

— Nu înțeleg.

— Păi, mai ții minte cum a fost atunci când s-a aflat că Regele era dependent de droguri? Vreau să zic, era tipul ăsta, Regele adorat, care s-a dovedit a fi ce, până la urmă? Un drogat grăsan și nenorocit care se îndopa cu pastile. Frate, când cade un idol, se zguduie o lume întreagă! Ești pregătit pentru asta?

— Jack…

— Tata mi-a pus prima oară o armă în mână în ziua în care am împlinit nouă ani. Știai asta? „Trebuie să fii pregătit”, mi-a spus, și în fiecare sâmbătă dimineața începând din acea zi m-a dus la Clubul de Tir Anoka, unde trăgeam la țintă. Mama credea că mergem la McDonald’s, așa, ca o chestie între băieți, și nu aveam voie să-i spun adevărul. Înfiorător de plictisitor. Eu detest armele. Dar eram un copil prost. Totul era nemaipomenit, atâta timp cât eram împreună cu el.

Ridică din nou paharul și se lăsă pe spătarul canapelei.

— Sunt un trăgător excepțional, Marty. Dar nu eram nimic în comparație cu tata.

Marty îl privi neîncrezător. Îi privi picioarele albe care-i ieșeau din pantalonii scurți, burta care începuse să i se contureze, capul ars de soare deasupra frunții, unde fusese odinioară părul. Deși ideea că Jack ar fi putut fi un trăgător excepțional îi dădea fiori, imaginea unei arme în mâna bună și blajină a socrului său era ceva de neconceput.

— Ai de gând să ajungi undeva, Jack?

— Cu siguranță. Capul lui Jack se clătină o idee, într-o încercare de concentrare. Vrei să afli cine și-ar fi putut dori să-l omoare pe tata, nu? Fiindcă era un băiat de zahăr, iubea pe toată lumea și toată lumea-l iubea pe el… La dracu’, Marty! Mi-am petrecut ultimii doi ani distrugându-mi viața tocmai pentru a nu fi nevoit vreodată să spun asta cuiva, și acu’ tu vrei să dau totul pe gură!

Marty auzi bubuitul unui tunet îndepărtat.

— Orice ar fi, poliția tot o să afle, până la urmă.

Jack râse prostește.

— Caraghioșii ăia n-o să-și dea seama niciodată și, chiar dacă și-ar da, tot nu ar vrea să creadă.

— Să-și dea seama de ce?

Jack încerca să gândească și să-l privească pe Marty în același timp. Era aproape prea mult pentru el.

— Că cineva i-a prins până la urmă. Asta! Doar că n-a fost poliția, fiindcă atunci am fi acum la Jerry Springer. Dar nu poți să faci așa ceva la nesfârșit, fără să ajungi până la urmă să enervezi pe cineva, nu?

— Să faci ce?

— Pentru Dumnezeu, Marty! Fii atent, te rog! Să omori oameni, desigur. Din cât am calculat eu, cam câte doi pe an, de foarte multă vreme.

Marty nici nu clipi.

— Mănânci rahat, Jack!

Jack dădu din cap, periculos gest, având în vedere starea lui.

— Da, așa e. În general, dar nu și de data asta. De data asta, spun adevărul.

Se aplecă să ia sticla de Balvenie de pe jos și-și umplu paharul până la buză, apoi vărsă din el în clipa în care tunetul bubui mai aproape.

— Cam cu șase luni înainte de moartea lui Hannah, tata m-a dus la Brainerd într-un week-end – a spus că mă duce la pescuit, ca să mă mai scoată din birou. Când am ajuns la o cabană mare și veche, au mai apărut două mașini lângă noi. Dintr-una a coborât Ben Schuler, iar din cealaltă Rose Kleber.

Sprâncenele lui Marty se ridicară.

— Așadar, ai cunoscut-o!

— Atunci am văzut-o prima și ultima oară. O bătrânică drăguță, cu părul alb, îmbrăcată într-o rochie lila, înflorată, și cu niște pantofi ca niște gogoșari. M-am întrebat ce dracu' căuta acolo, la pescuit cu doi babalâci ca tata și Ben. N-am știut niciodată cum o cheamă. Tata mi-a spus doar că-i o prietenă. Apoi am intrat în cabană – ca să ne cazăm, am presupus eu –, dar nu era nimeni acolo, fiindcă avea loc nu știu ce concurs pe lac, în afară de un bătrân de la recepție. Și-n clipa următoare, tata scoate o armă din buzunarul de la haină, se duce întins la recepție și-l împușcă pe om direct în cap.

Închise ochii și preț de câteva clipe nu făcu altceva decât să respire, în timp ce gura lui Marty se căscase, uitând să se mai închidă, și inima începuse să-i bubuie în piept, de parcă ar fi vrut să i-l spargă.

— Cred că am țipat în clipa aia, dar nu-mi amintesc sigur. Imediat după aceea, tata îi dă arma lui Ben și nenorocitul ăla bătrân se duce în spatele biroului de recepție și-l împușcă pe tipul de pe jos, după care îi dă arma bunicuței drăgălașe, care-l mai găurește și ea de vreo câteva ori, fără să i se clintească un mușchi pe față. S-a împroșcat de sânge și de încă ceva pe rochie și pe pantofii negri. Ciudate lucruri mai ține omul minte, nu crezi?

Își înclină capul într-o parte și zâmbi trist, uitându-se la Marty.

Dintr-odată, Marty își simți gâtul incredibil de uscat, apoi se miră să-și audă propria voce atât de sugrumată în clipa în care reuși în sfârșit să vorbească.

— Cine era? Cine era omul pe care l-au omorât?

Jack ridică din umeri.

— Încă un nazist, la fel ca toți ceilalți. Și vrei să știi ce s-a întâmplat după aceea?

Marty scutură din cap. Îl privea fix, parcă de pe altă lume.

— Ei bine, Marty, prietene, după ce a terminat, Rose mi-a întins arma mie.

• Capitolul 38

Jeff Montgomery transpira sub pelerina de mușama neagră pe care o purta peste blugii de culoare închisă. Era inconfortabilă, dar necesară. În cursul nopții, frontul de aer rece avea să se împingă cu putere în monstruosul val de căldură, vântul avea să urle, temperatura să scadă cu zece grade, iar norii aveau să se rupă deasupra orașului. Orice băiat cuminte din Minnesota știa când era cazul să poarte o pelerină de mușama.

Personal, își dorea ca frontul de aer rece să vină mai repede. Cea mai fierbinte lună aprilie înregistrată vreodată, se spunea pe peste tot și, deși pe el personal nu îl deranja zăpușeala, plantele de climă răcoroasă sufereau. Cealaltă problemă era că genul ăsta de zăpușeală aducea de obicei după sine grindina, iar la așa ceva nici nu voia să se gândească. Și așa avea să aibă mult de furcă ziua următoare, până să curețe tot noroiul; gândul că grindina ar fi putut lovi plantele tinere, delicate, aproape că-i întorcea stomacul pe dos.

Și asta era amuzant, își zise Jeff – își făcea atâtea griji pentru plante când, doar cu câteva luni în urmă, nu ar fi fost în stare să deosebească o buruiană de un răsad de hortensie. Inginer – asta era o meserie de viitor. O viață întreagă, numai asta auzise de la taică-său. Apoi însă, părinții lui muriseră, iar visul de a merge la facultate în Est murise odată cu ei. Așa că ajunsese să facă vreo câteva cursuri la Universitatea din Minnesota și să lucreze pentru Morey și Lily Gilbert.

Învățase mai multe lucruri despre plante de la Lily Gilbert decât din toate cursurile la care fusese până atunci. Descoperise că are o înclinație spre horticultură și, până să-și dea seama, gata, îl prinsese!

Adora să lucreze pământul, să-l testeze în eprubete micuțe ca să-i verifice conținutul nutritiv,

hotărând ce fel de îngrășământ și în ce cantitate era necesar pentru semințele pe care intenționa să le sădească. Ăsta era inginerul din el, presupunea Jeff. Dar îi mai plăcea și să simtă pământul în mână, intrându-i pe sub unghii, să vadă roua dimineții strânsă între petalele unei lalele și să vadă cum apar lăstari noi din tăieturile precise și netede pe care le făcuse într-un pin argintiu. Dacă cineva i-ar fi îndeplinit o singură dorință, Jeff și-ar fi dorit să rămână să lucreze la sere pentru totdeauna, să învețe de la doamna Gilbert și poate chiar să cumpere o parte, când ar fi reușit să strângă ceva bani.

Ciudat cum se întâmplă lucrurile; cum se făcuse că oribila și îngrozitoarea moarte a părinților lui îl condusese, fără să-și dea seama, spre locul și viața care-i fuseseră hărăzite.

Străzile din jurul serelor erau cu desăvârșire pustii acum – toți oamenii din cartier stăteau probabil lipiți de televizoare, așteptând tornada și avertismentul crainicului precipitat pentru a se pune la adăpost. Toți în afară de el, desigur. Nu-și permitea să se lase speriat de puțină vreme rea, fiindcă era într-o misiune și, uneori, misiunile pot fi foarte primejdioase.

Dăduse deja de trei ori ocol serelor și constatase că totul era în ordine. Nicio siluetă înarmată pitită prin tufișuri, mașina de poliție sosită în acea dimineață nemișcată din loc și, cel mai important lucru, doamna Gilbert în siguranță, în casă.

Bubuitul unui tunet îndepărtat îl făcu să tresară și-și duse mâna la gură ca să acopere un chicot nervos. Cerul devenea tot mai negru cu fiecare minut, iar înspre vest fulgerele păreau să sfâșie înaltul unul lângă celălalt, formând un fel de pânză de păianjen, urmate de bubuituri înspăimântătoare, ce umpleau aerul de nerăbdare. Doamne, cât era de distractiv! Jeff Montgomery cel tăcut și cuminte se strecura prin semiîntuneric, cercetând cu privirea-i

vigilentă toate umbrele, ciudat de animat de posibilitatea pericolului.

Când ajunse la gardul verde care înconjura serele, se lipi de tufișuri și începu să înainteze încet și foarte atent, puțin câte puțin. Își roti capul în toate direcțiile, cu ochii în patru după orice ar fi părut ieșit din comun, rămânând tot tipul ascuns. Nu-și putea permite să fie văzut – dacă l-ar fi zărit domnul Pullman sau polițistul, totul s-ar fi terminat și l-ar fi trimis la plimbare; sau, mai rău chiar, ar fi putut să-l împuște din greșeală. Trebuia să fie foarte, foarte atent.

În acea clipă, nu i se părea câtuși de puțin ciudat să se gândească la tot ce făcuseră soții Gilbert pentru el – îi dăduseră un salariu de două ori mai mare decât primeau angajații din alte sere, îi acoperiseră costul studiilor, ba chiar îl mai ajutau din când în când și cu chiria, dacă începutul lunii îl găsea cu buzunarele goale. Știa că Lily Gilbert nu aștepta asta, dar într-o bună zi avea să-i plătească înapoi până la ultimul ban. Măcar atâta putea face.

Simți un fior tainic în clipa în care își dădu seama că se afla în perimetrul serelor și că, cel puțin până acum, nu îl văzuse nimeni… nimeni nu îl *reperase,* se corectă în gând. Frate, ce bun era! Poate ar fi fost mai bine să lase facultatea și să se duc la CIA.

•

Ultima oară când se simțise așa – de parcă ar fi apăsat un buton cineva care-i dezactivase creierul –, Marty Pullman stătuse pe cimentul rece din parcare, privindu-și soția moartă.

Multe dintre emoțiile care îl încercaseră în acea noapte se luptau acum ca să reiasă la suprafață – neîncredere, furie, șoc și, în cele din urmă, o tristețe dincolo de cuvinte. Jack avusese dreptate să facă paralela aia stupidă cu Elvis; Marty își simțea lumea prăbușindu-se și nu știa cum s-o țină în loc. Cum poți să-ți mai revii după ce afli că un om pe care l-ai venerat, pe care l-ai idolatrizat

fiindcă-l credeai cu mult mai bun decât ai fi sperat tu vreodată să fii, fusese, de fapt, la fel de imperfect ca și tine? Ba poate chiar mai mult, își zise Marty, dacă priveai cifrele. O parte ridicolă a minții lui, care căuta cu disperare o schimbare de subiect, încercase să calculeze câți oameni ucisese Morey în toți anii în care lua masa cu ginerele lui, polițistul, în fiecare duminică. Și tocmai când în sufletul lui începuse să se insinueze sentimentul de revoltă, de trădare, Marty fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Era oare o diferență chiar atât de mare între a omorî naziști și a-l omorî pe omul care ți-a ucis soția?

„Nu-i de mirare că l-ai iubit atât de mult. Erați la fel."

Jack nu mai scoase niciun cuvânt de câteva minute, poate ca să-i dea timp lui Marty să înțeleagă pe deplin ceea ce tocmai îi spusese, poate așteptând întrebarea pe care acesta aproape că se temea să i-o pună. Așadar, Rose Kleber îl împușcase la rândul ei pe omul căzut în spatele biroului de recepție, după care îi întinsese arma lui Jack.

„Ce ai făcut, Jack? Ce mama dracului ai făcut?"

Jack scoase un chicot de om beat și Marty își dădu seama că rostise întrebarea cu voce tare.

— Sincer, am vomitat. Am borât peste dușumea, peste armă și peste mâna băbuței. Frate, ce s-a mai enervat! Deși, nu atât de mult ca tata. Îmi spunea întruna să-l împușc. „Împușcă-l pe nenorocitul de nazist!", exact astea au fost cuvintele. A fost pentru prima oară când am început să înțeleg ce se petrecea. Poate că, dacă l-aș fi găsit într-o uniformă de SS, torturând pe cineva, aș fi fost în stare s-o fac. Cred că nu voi ști niciodată. Numai că, vezi tu, eu n-am văzut niciun nazist. Am văzut doar un bătrân mort, într-o baltă de sânge.

— Nu l-ai împușcat.

— Dumnezeule, Marty, normal că nu! Ce fel de om crezi tu că sunt?

— Nu știu, Jack. Mă iei mereu prin surprindere.

— Toată familia noastră e o surpriză, nu crezi? rosti cu amărăciune Jack. În orice caz, în drum spre casă, tata mi-a povestit ce făcuseră în toți acești ani. Mi-a povestit o grămadă de lucruri despre Auschwitz pe care mi-aș dori să nu le fi auzit și mi-a spus că era datoria mea de fiu moștenirea lui pentru mine, pentru Dumnezeu! – și că, dacă murea înainte să apuce să termine „treaba", trebuia s-o termin eu în locul lui.

— Și tu ce-ai spus?

Jack îl privi pe deasupra paharului.

— I-am spus că nu voiam să mai fiu fiul lui, că nu voiam să mai fiu nici măcar evreu. Și am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să fiu sigur de asta.

Marty dădu încet din cap, amintindu-și de poza de la prima împărtășanie, apoi de fotografia de la nuntă. Retragerea bruscă a lui Jack din familie începea să capete sens, la fel ca toate gesturile și acțiunile lui pe care Lily le numise palme peste față.

— Ar fi trebuit să-i spui lui Lily, Jack.

Jack zâmbi și bău din pahar în același timp.

— E o sabie cu două tăișuri asta. Cu trei, de fapt. La dracu', din câte știu eu, poate că era și ea implicată…

— Dumnezeule, Jack, cum poți să gândești măcar asta?

Jack îl privi cu gura căscată.

— Știu și eu, Marty? Poate fiindcă nici despre tatăl meu n-aș fi gândit-o niciodată, și poftim! N-am crezut-o niciodată pe mama în stare de așa ceva, dar a trebuit să mă întreb: cum naiba poți trăi lângă cineva timp de cincizeci de ani fără să ai habar de o poveste de genul ăsta? Și ori că s-a implicat, ori că știa doar… Ridică din umeri, neputincios. N-am putut s-o întreb. N-am vrut să știu. Și dacă, printr-o minune, ar fi fost tot atât de păcălită de el ca și mine, poți fi sigur că nu m-ar fi lăsat inima să-i spun care era realitatea. Așa că am

stat departe de amândoi, fără să spun nimic, întrebându-mă în fiecare moment dacă nu cumva tata era plecat să omoare pe cineva în timp ce eu stăteam cu mâinile în sân, repetându-mi tâmpenii ca să mă pot privi în oglindă, de genul: „Ei, nu te mai frământa atâta, Jack! Au fost niște naziști care probabil că și-au meritat soarta”, încercând să-mi dau seama dacă aș mai fi putut trăi dacă-mi denunțam tatăl și-mi distrugeam mama sau dacă mai puteam trăi fără s-o fac… Isuse! Trase aer în piept, apoi sorbi din pahar. Un lucru pot să-ți spun însă: alcoolul mi-a fost de ajutor.

De cealaltă parte a ușii zăvorâte care dădea spre magazia de ghivece, Lily, sprijinită de lemnul ros de vreme, asculta, cu ochii închiși, cu fața desfigurată de durere.

— Blestemat fii, Morey Gilbert! șopti ea, apoi se răsuci pe călcâie și plecă.

— Ar fi trebuit să vii să vorbești cu Hannah și cu mine, spunea Marty.

— Glumești? Nu puteam nici să mă apropii de Hannah. M-ar fi făcut să-i spun totul în numai trei secunde, știi bine doar. Și ar fi distrus-o, Marty, să afle așa ceva despre tatăl ei. Îl adora pur și simplu.

— Aproape la fel de mult ca tine, zise Marty, lăsându-se pe spătarul scaunului, privindu-l pe Jack, bețivul, caraghiosul, nerecunoscătorul, iresponsabilul, oaia neagră care sacrificase totul ca să-i scutească de durere pe cei pe care-i iubea. În sufletul lui, Marty plângea pentru el, încercând să-și dea seama ce era de făcut acum. Ai spus că ucigașul nu te mai vrea decât pe tine, Jack. De unde știi asta?

— Oh, da, asta… Am bănuit, dar nu eram sută la sută sigur până când nu a tras în mine. Tata și ceilalți au făcut multe drumuri, au omorât mulți oameni – era foarte mândru de asta –, dar eu am fost cu ei o singură dată.

— La cabana de pescuit din Brainerd.

— Exact. Era un balcon mare, chiar deasupra recepției. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e cum mă trăgea tata de braț, cum țipau toți la mine. Am ridicat privirea și am văzut o umbră mișcându-se în spatele panoului mare, de lemn. Cineva ne-a văzut, Marty. Și știi vorba aia – după faptă, și răsplată.

Marty închise ochii preț de câteva clipe și făcu un efort să își stăpânească toate emoțiile, așa cum făcea pe vremuri, când era în serviciu. Mai târziu, după ce aveau să prindă criminalul și Jack avea să fie în siguranță, putea să-și amintească tot ce auzise aici în această seară și să se lase pradă reacțiilor, însă în clipa asta nu-și putea permite luxul de a avea sentimente. Fu surprins oarecum să constate că îi reușise atât de repede și atât de bine. Poate că Jack avusese dreptate și în privința asta. Odată ce-ai fost polițist, polițist rămâi.

— Ascultă, Jack, uite cum o să facem!

Scoase telefonul mobil și începu să caute numărul lui Gino Rolseth.

— O să-i chemăm încoace pe Magozzi și pe Rolseth și o să le spui și lor tot ce mi-ai spus mie, ca să poată să-și facă meseria și să-l prindă pe individul ăsta, fiindcă n-o să mă mișc de lângă tine până nu-l văd băgat după gratii și îți mărturisesc că nu-mi place să mă știu în zona de țintă.

— Nu? făcu Jack, încercând să ridice din sprâncene. Credeam că vrei să te sinucizi.

— Da, ei uite că lucrurile se mai schimbă, Jack. Doamne, cât se mai schimbă!

Când Gino răspunse, Marty îi spuse unde erau, îi spuse că Jack era gata să vorbească și că s-ar putea să aibă o pistă pentru ei. În clipa în care închise, se auzi bubuitul asurzitor al unui trăsnet extrem de aproape, care-l făcu pe Marty să sară în picioare, apoi ploaia și vântul loviră cu ură, izbindu-se de acoperiș, bubuind în ușă. Când se deschise și se izbi de perete, Marty se răsuci pe

călcâie, cu revolverul în mână, îndreptat spre intrare.

Jeff Montgomery stătea în prag, ud până la piele, cu ochii albaștri măriți, cu ploaia biciuind totul în jurul lui.

Jack îl privi prin ceață pe bietul băiat, convins că de data asta avea să leșine. Ultima oară când îi văzuse ochii atât de mari fusese în noaptea în care el, *Jack,* îndreptase arma asupra lui, în magazia de unelte. „Prea multe arme în familia asta", își zise.

— Pe toți dracii, Jeff! îi strigă Marty. Ți-am spus să nu mai vii aici în seara asta!

Marty era furios, dar puștiul arăta jalnic, ca un șobolan pescuit din canal, și fostul polițist se înmuie o idee.

— Of, pentru Dumnezeu, intră odată! L-ai văzut pe Becker?

— Ă… da, domnule?

Jeff făcu un pas înăuntru, însă privirea nu i se dezlipea de revolverul pe care Marty îl îndesă la centura pantalonilor, trăgându-și apoi cămașa peste el.

— Ei bine, spune-i să intre, până nu-l ia apa.

— Mă tem că nu pot face asta, domnule Pullman, spuse Jeff, făcând încă un pas înăuntru și închizând ușa în urma lui.

Scoase apoi o armă de sub pelerina neagră și o îndreptă spre pieptul lui Marty.

• Capitolul 39

La primărie, mult anticipata furtună își anunța sosirea. Tunetul se auzea la mică distanță și fulgerele ca niște furci de drac împungeau pământul, când dintr-un nor umflat și negru, când dintr-altul, asemenea unor copii care sparg baloane de săpun. Câteva minute mai târziu, picături grele de ploaie începură să bată în ferestrele Departamentului Omucideri.

După o oră de discuții telefonice, nu reușiseră încă să-l găsească pe bărbatul din Montana. Nici direcția rutieră din Minneapolis, nici cea din Vegas nu reușiseră să identifice numărul de înmatriculare, iar Gino tăiase în zadar de pe listă jumătate din parcurile de rulote din zonă. Începea să-i fie din ce în ce mai simpatic băiatul ăsta din Montana, mai ales fiindcă nu reușea să dea de el. Se ridică de la birou, se întinse și începu să se plimbe de colo-colo prin birou, în vreme ce Magozzi termina ultimul telefon.

Rareori se întâmpla ca televizorul micuț, cocoțat pe un fișet, să fie pornit. Chiar și cu sonorul pe mut, imaginile în continuă schimbare îți distrăgeau atenția și, după părerea lui Malcherson, îți furau mințile.

Nu că avea nevoie de vreun ajutor suplimentar pentru asta, își zise Gino, apăsând butonul de pornire. Deja își simțea creierii terci. În plus, dacă se îndrepta o tornadă spre ei, ar fi trebuit să știe din timp, ca să se ferească din calea geamurilor sparte. Apăsă pe mut însă, în câteva secunde, privirile tutor celor din birou fură oricum ațintite asupra ecranului, urmărind o prezentatoare meteo foarte sprințară de la Channel Ten, dansând în jurul unei hărți generate pe computer. Tornade mici, create prin efecte de animație, se învârteau pretutindeni.

Langer acoperi receptorul telefonului cu mâna.

— Vine ceva spre noi?

Gino trecu prin toate canalele și pe toate nu găsi decât știri despre vreme.

— Armaghedonul, dacă e să te iei după harta asta.

Se apropie și citi cu ochii mijiți banda roșie care se târa în partea de jos a ecranului, pe care erau înșirate mai multe avertismente.

— A lovit deja în Morris, Cyrus, se îndreaptă spre Saint Peter… nimic aici, deocamdată.

Lăsă televizorul pornit și se duse înapoi la biroul lui să o sune pe Angela, ca să fie sigur că era atentă la vreme și ca să-i explice unde era pivnița, în caz că nevastă-sa uitase.

— Sub scări! Ține minte, în caz că trebuie să cobori acolo.

— Nu e loc, Gino. Mama și tata sunt deja acolo.

Gino privi pe fereastră. Începuse să plouă cu simț de răspundere acum și, sigur, erau multe fulgere și tunete, dar cam atât.

— Deja?

Au coborât de la primul tunet. Au luat și-o sticlă de votcă cu ei.

— Of, frate!

Când termină convorbirea cu Angela, îl văzu pe Magozzi punând și el telefonul în furcă.

— Nu-mi spune că ai și trimis-o pe Angela în pivniță.

Gino scutură din cap.

— S-au băgat socrii acolo, sub scări, și se îmbată. Și Dumnezeu știe ce altceva mai fac. Poate că-i mai bine pentru copii să vadă o tornadă decât cine știe ce alte minunății.

Magozzi privi pe fereastră.

— Ne-a lovit deja?

— Nu! Dar au trăit prea mult timp în Arizona. Acolo nu există fenomene meteo. De niciun fel. Cred că au uitat cum e. Am reușit în sfârșit să dau de puștiul din Brainerd, care s-a dus în Germania. Thomas Haczynski. „Spuneți-mi Tommy, domnule.” Cel mai politicos băiat cu care-am

discutat vreodată, cu excepția ălora doi care lucrează la sere. Să știi că-i cel mai bun lucru pe care pot să-l spun despre cazul acesta – măcar am întâlnit niște puști cu bun-simț. Îmi dă speranțe pentru omenire. Dar a fost trist. E încă destul de afectat. Când i-am spus că s-ar putea să știm cine l-a omorât pe taică-său a zis: „Vă mulțumesc frumos că m-ați sunat să-mi spuneți", apoi a izbucnit în plâns. A trebuit să-i dea telefonul lui unchiu-său.

— Și el ce-a zis?

— Habar n-am. Ceva în germană, cred. Crede-mă, nu pot să sufăr convorbirile peste ocean. E îngrozitoare întârzierea aia și oamenii ajung să vorbească unul peste celălalt.

Magozzi oftă trist.

— Bun, deci arma despre care Jack a zis că era a lui taică-său l-a omorât anul trecut pe proprietarul pensiunii din Brainerd, presupus nazist.

— Da.

— Dar nevasta nazistului s-a sinucis, unul din băieți a murit într-un accident de mașină, iar cu celălalt ai vorbit tu adineauri și e undeva în Germania.

— În München.

— La dracu'!

Gino aruncă frustrat un creion pe birou.

— Ceea ce înseamnă că nu ne mai rămâne decât tipul din Montana, pe care prietenii noștri Morey, Rose și Ben n-au reușit să-l omoare. Și știi ceva? Mie mi se pare cel mai potrivit. Mi se pare mult mai probabil ca un om, după ce-a încasat un glonț în picior, să-și dea seama că cineva nu glumește și să se hotărască să contraatace fără să aștepte să mai încerce încă o dată. În plus, tipul din Montana și fiu-său sunt supraviețuitori. Dacă există un profil pentru oamenii de genul ăsta, probabil că se potrivește perfect.

— Îmi pare rău, băieți, zise Langer din cealaltă parte a camerei, legănând receptorul înainte să-l

pună la loc în priză.

— Supraviețuitorii din Montana pică. Campingul Vesel-și-Norocos din Vegas le-a identificat rulota și băieții zic că e la ei de vreo două săptămâni. I-am întrebat despre proprietari, iar managerul mi-a spus că se uita la ei chiar în timp ce vorbeam și că deja le-a verificat actele. Zicea că, din câte știe el, nu au iești nici măcar o dată din parc – stau acolo toată ziua și beau bere.

— Nici noi nu ajungem nicăieri, spuse Peterson. Se întorcea de la mașina de fax. Aruncă o hârtie pe biroul lui Magozzi. Astea sunt toate crimele din ultimii zece ani. Cel puțin cele trecute pe spatele fotografiilor din casa lui Ben Schuler. Dacă vreuna dintre rudele victimelor a venit după Morey Gilbert și ai lui, a făcut-o în scaun cu rotile și cu mască de oxigen. Majoritatea au peste șaptezeci de ani, jumătate au murit sau sunt în convalescență după bypass-uri sau chimioterapie sau alte coșmaruri de genul ăsta. Frate, al dracului de urâtă e bătrânețea! Cei câțiva care ar fi putut fi cât de cât capabili să plănuiască și să pună în acțiune o serie de crime au alibiuri incontestabile pentru zilele în care au fost uciși Gilbert, Rose Kleber și Ben Schuler.

Gino privi spre biroul lui McLaren. Părul roșcovan al tânărului detectiv stătea drept ca o perie de la cât și-l ciufulise cu mâna. Bărbatul vorbea foarte precipitat la telefon.

— S-ar părea că McLaren a găsit ceva.

— Nu, vorbește cu agentul lui de bursă. Am terminat toate crimele, dacă nu cumva vrei să mergem cu încă zece ani în urmă.

— Dumnezeule, nu!

Magozzi se trânti înapoi în scaun și își masă baza nasului.

— Deja am pierdut aproape toată ziua. Îmi pare rău, băieți. Se pare că v-am condus pe un drum greșit.

— A fost o idee bună să cercetăm familiile, spuse Gino. Și nu se poate spune că aveam vreo altă pistă. Întrebarea este ce facem acum? Tocmai am rămas fără suspecți.

Peterson le întinse o mapă groasă cu dosare.

— Poftim faxul de la șeriful din Brainerd. Poate avem noroc cu asta.

Gino aruncă mapa la o parte.

— Slabe șanse. Unicul supraviețuitor al acelei familii e în Germania. Doar ce-am vorbit cu el acum câteva minute.

Peterson dădu din mâini, dezamăgit.

— Și acum?

Magozzi se uită la el cu ochi împăienjeniți. Peterson era frustrat. Toți erau. Frustrați, obosiți și flămânzi, își dădu seama, ascultându-și stomacul ghiorăind. Era suficient pentru acea zi. Urmăriseră fiecare pistă, fiecare teorie, le eliminaseră pe toate și, în clipa de față, nu părea să mai existe nicio portiță. Dar să admită asta ar fi însemnat să recunoască faptul că tot ce mai puteau face acum era să stea cu mâinile în sân și să aștepte ca ucigașul să lovească din nou, iar ăsta era cel mai cumplit coșmar al oricărui detectiv când soluționarea cazului depindea de apariția unui nou cadavru. Jack Gilbert părea să fie următoarea țintă și îl puseseră sub protecție, dar dacă nu era el singurul vizat? Dacă ucigașul sărea peste Jack și trecea la următoarea victimă de pe listă? Tot ce mai puteau spera în acea clipă era ca secretul lui Jack Gilbert, indiferent care ar fi fost, să îi poată conduce spre un suspect viabil. Și totul depindea de puterea de convingere a lui Marty.

La biroul lui, McLaren trânti telefonul în furcă.

— Știți ce a făcut dobitocul ăla? S-a apucat să-mi cumpere nu știu ce acțiuni nenorocite prin Uruguay. L-am concediat. Ei, ce-ați găsit?

— Absolut nimic, spuse Gino cu cea mai nefericită mutră din lume. Am epuizat toate pistele.

— Păi, și-n cazul ăsta ce facem? Îl așteptăm pe criminal să mai încerce o dată să-l omoare pe Jack Gilbert?

— Gilbert e sub pază, spuse Magozzi. Am vorbit cu Becker acum câteva minute. Îl ține sub supraveghere pe Jack și se pare că o să se mute cu toții la un hotel în seara asta, chestie care o să-i ușureze considerabil treaba lui Becker. Pe mine mă îngrijorează mai mult perspectiva ca ucigașul să treacă la o altă țintă, pe care n-o știm încă.

Telefonul lui Gino îi țârâi în buzunar.

— Asta trebuie să fie Angela și eu am șters-o de-aici. E singură acasă cu doi copii și cu doi părinți amețiți și se apropie furtuna.

Răspunse în timp ce se îndrepta spre ușă, cu celularul lipit de ureche, dar se opri după două secunde și se răsuci pe călcâie, cu un deget ridicat, încă ascultând.

În timp ce aștepta, Magozzi începu să dea plictisit paginile faxului primit din Brainerd. Erau pe puțin două sute de pagini de rapoarte de anchetă, rezultate de autopsie, interviuri, articole din ziare…

— Ești cel mai tare, Marty! spuse Gino în telefon, apoi închise și se uită la Magozzi cu un ditamai rânjetul pe toată fața.

— Marty a reușit. L-a convins pe Jack să vorbească. Sunt în biroul de la sere și Marty zice că, dacă reușim să ajungem acolo înainte ca Jack să se trezească din beție sau să leșine, o să ne spună o poveste interesantă, care ne-ar putea îndrepta în direcția cea bună.

— Slavă Domnului! zise Peterson. Vreți să venim și noi?

Gino scutură din cap în semn că nu.

— Dar stați lângă telefoane, în caz că aflăm ceva și trebuie să intervenim numaidecât.

Apăsă tasta rapidă pentru numărul Angelei ca să-i spună să nu-l aștepte și, în timp ce suna, îl privi încruntat pe Magozzi. Ar fi trebuit să sară în

sus, să fi ieșit deja pe ușă, în schimb partenerul lui stătea aplecat peste birou, cu privirea fixată pe ceva.

— Hei, Leo! Ai auzit ce-am zis?

Magozzi ridică o mână fără să-și mute privirea, luă o hârtie de pe birou și o privi încremenit. Era un pasaj din necrologul unui ziar din Brainerd, în care era prezentată fotografia recent decedatului William Haczynski, proprietarul pensiunii Sandy Shores, alături de fiul său, Thomas. Bătrânul și puștiul blond, frumușel, se țineau pe după umăr. Zâmbeau și aveau fiecare câte o pușcă-n mână.

Magozzi nu se uita la fotografie decât de câteva secunde, dar avea senzația că trecuseră ore. Se mai uită o dată la fiul bătrânului, la ochii deschiși și la chipul inocent al băiatului pe care îl cunoștea sub numele de Jeff Montgomery.

— Dumnezeule mare, Gino! Thomas Haczynski nu e în Germania.

În câteva secunde, erau toți în jurul lui Magozzi, privind fotografia. Gino îl văzu pe Montgomery și zise:

— Afurisitul ăsta mic! înainte să-și dea seama că încă mai avea telefonul în mână și pe Angela la celălalt capăt al firului.

Plecă de lângă birou și începu să vorbească precipitat, cu voce joasă. Apoi închise telefonul.

Langer, Peterson și McLaren se uitau cu toții la fotografie, încruntându-se.

— Nu înțeleg, zise McLaren. De unde știi că nu-i în Germania?

Magozzi împunse fotografia cu un deget.

— Puștiul ăsta își spune Jeff Montgomery. Lucrează la sere. Lily Gilbert îl tratează ca pe nepotul ei și Morey îl plătea taxele la universitate.

Langer scoase un șuierat.

— Și e fiul omului pe care Morey Gilbert l-a omorât anul trecut?

— Așa se pare.

McLaren se cutremură, străbătut de-un fior.

— El trebuie să fie. Doamne, ce groaznic! Morey îi plătea școala în timp ce jigodia își făcea planurile cum să-i omoare și pe el, și pe ceilalți. O adevărată mașină de ucis.

— Îmi închipui că a avut un profesor bun, zise încet Langer.

— La dracu'! zise Gino. Dar am vorbit cu el în după-amiaza asta. Și era o legătură peste ocean, pot să bag mâna-n foc. Doar am auzit întârzierea…

— Poate că îl acoperă cineva în Germania. În orice caz, nu asta contează acum, zise Magozzi, precipitat. Trebuie să acționăm imediat. Gino, sună-l înapoi pe Marty și pune-l în temă, apoi fă la fel cu Becker.

— Îl sun eu pe Becker, se oferi Peterson, îndreptându-se grăbit spre birou în timp ce Gino apăsă frenetic tastele telefonului.

Magozzi se întoarse sper Langer și McLaren.

— Puștiul nu poate fi decât în două locuri: acasă la el sau la sere. Trebuie să le acoperim pe amândouă simultan. Voi doi, organizați o echipă și mergeți la apartament. Și nu vă sfiiți să cereți întăriri. Ceva-mi spune că puștiul n-o să se lase ușor.

— S-a făcut.

Gino apăsa furios tastele, ascultând, apoi apăsând din nou.

— La dracu'! Marty nu răspunde la telefon.

Magozzi se mișca repede. Își verifică revolverul de 9 mm, îl puse în toc și-și prinse cătușele la centură.

— Încearcă la sere, pe telefonul lui Lily, pe telefonul lui Jack. Avem numărul de mobil al lui Jack?

— Dispecera nu dă de Becker, strigă Peterson, cu vocea încordată.

Toți cei din încăpere înghețară. Becker, ca toți ofițerii de patrulă, avea o stație în unitate și încă una la umăr și, când un ofițer nu răspundea, însemna aproape întotdeauna că e la pământ.

Două clipe mai târziu, Gino și Magozzi dispăruseră pe ușă. Pașii le răsunau pe gresie, umplând coridorul cu sunetul panicii.

• Capitolul 40

Marty stătea chiar în fața lui Jeff Montgomery, cu revolverul de 9 mm al puștiului îndreptat spre piept, înțelegând dintr-odată totul, dar refuzând să accepte.

În decurs de o oră aflase că bătrânul și mult iubitul Morey Gilbert fusese un călău, cum se părea acum că era și puștiul ăsta cu mutră nevinovată și ochii albaștri și limpezi. Adevărata întrebare era de ce ar fi fost chiar atât de surprins.

Prea mulți ani la Narcotice, își zise, unde drogații arătau a drogați, dealerii de pe străzi arătau a dealeri, unde fiecare arăta exact a ceea ce era. Exista un fel de siguranță perversă în acel segment de lume, în care știai că totul este ce pare a fi, și tocmai pentru această siguranță o alesese Marty. Aici însă, în lumea reală, aproape toți aveau o deghizare. Știuse lucrul ăsta în copilărie, desigur; îl învățase de la taică-său; dar îl uitase.

Nimic din toate astea nu conta însă acum și gândul lui Marty porni în amețitoare viteză pe cărarea ce o cunoștea atât de bine. De ce și cum, și motivele pentru care cineva ținea în mână o armă erau total irelevante atunci când un polițist se trezea de cealaltă parte a țevii; tot ce conta era ce avea să se întâmple în continuare.

Era prea aproape de puști și în același timp prea departe. Prea aproape ca să se ferească de glonț, prea departe ca să-i poată smulge arma din mână. Să vorbească, asta era singura lui șansă.

— Ce faci, Jeff?

— Îmi pun afacerile în ordine, domnule Pullman.

Nu-și mai termina propozițiile în semn de întrebare, observă Marty, încercând să-și alunge din minte gândul că se învârtea într-un cerc prestabilit, care avea să se deschidă în orice clipă și să-l arunce într-o direcție pe care nu și-o

imaginase. Părea ironic că ultima lui încercare veritabilă de sinucidere fusese întreruptă de Jeff Montgomery, care venise să-i spună că Morey era mort, și că acum același puști care fără să vrea îi salvase viața ținea o armă ațintită asupra lui.

— Și despre ce afaceri e vorba? întrebă Marty, încercând să rămână calm.

Fu oarecum surprins când Jeff îi zâmbi.

— Cred că ați fost un polițist excelent, domnule Pullman. „Distrage-i atenția adversarului în momentul în care te afli în dezavantaj. Pornește o conversație, fă-l să se gândească la altceva…" Este exact textul din manual.

— Nu din vreunul pe care să-l fi citit eu.

— Vă rog să vă întoarceți, domnule Pullman. Apoi ridicați-vă cămașa cu mâna dreaptă și scoateți revolverului de la curea cu stânga. Folosiți doar două degete, apoi întoarceți-vă la loc și aruncați arma spre mine. Spre dreapta, v-aș ruga.

— Ai de gând să mă împuști pe la spate, Jeff?

— În niciun caz, domnule. N-aș face asta. Nu ar fi onorabil.

Cel mai ciudat era că Marty îl credea. Totuși, nu se mișcă preț de câteva clipe, ușor îngrijorat de politețea acestui tânăr ciudat.

Se întoarse pe jumătate și se uită la Jack, care stătea pe canapea, aplecat în față, legănându-se puțin, strângându-și genunchii cu mâinile. Cei mai cumpliți erau ochii – nu erau speriați; doar mari și triști și cerându-și parcă iertare când se întâlniră cu ai lui Marty.

Marty îi făcu cu ochiul, apoi își ridică încet cămașa și scoase arma cu două degete, exact cum îi spusese Jeff, apoi se întoarse din nou cu fața spre el.

— Nu vrei să-ți arunc arma până nu-i pun piedica, Jeff.

— Ați tras piedica înainte să băgați revolverul în pantaloni, domnule Pullman. Vă rog să nu mă luați de prost.

La dracu', puștiul era stăpân pe situație. Marty rămase totuși cu arma în mână, gândindu-se cât era de grea atunci când o ținei numai cu două degete. Mintea îi alerga atât de repede încât gândurile i se încălecau, în încercarea disperată de a-și analiza opțiunile.

Nu renunți la armă. Punct. Ceea ce însemna că avea doar două variante. Să arunce arma și să folosească momentul acela de ușor dezechilibru, când Jeff se apleca să o ridice, ca să sară asupra lui; sau să se aplece ușor, ca și când ar fi avut de gând să coopereze, dar să împingă revolverul înspre Jack, apoi să se ridice brusc și să-l pocnească pe pușți. Jack, după cum singur spusese, era un bun trăgător. Și dacă era rapid, ar fi putut profita de moment. Pe de altă parte însă, Jack turnase prea mult alcool în el, iar timpul lui de reacție era probabil undeva aproape de zero.

— Arma, domnule Pullman.

Marty se uită la puștiul lângă care muncise cot la cot în ultimele trei zile, puștiul care plânsese la înmormântarea lui Morey, după ce îl împușcase în cap.

— Nu pot face asta, fiule.

— Vă înțeleg și vă respect alegerea, domnule, spuse Jeff, dar își reglă ținta și degetul i se strânse în jurul trăgaciului. Dar, dacă nu îmi dați arma, voi fi nevoit să vă împușc.

— Tot o să mă împușți, fie că-ți ușurez situația, fie că nu, spuse Marty.

— Nu, domnule Pullman, n-o să vă împușc. Nici măcar nu știam că sunteți aici până în clipa în care am intrat pe ușă. Nu am nimic cu dumneavoastră și nu vreau să vă împușc. Dar o voi face dacă va fi nevoie.

— Așadar, tu erai pe balcon în Brainerd, nu? zise Jack de pe canapea, de parcă ar fi făcut conversație.

Marty îl auzi cum își umple din nou paharul din sticlă.

„Jack, ce mama dracului faci?” Însă privirea lui Jeff sclipise, doar o idee. Jack îl luase prin surprindere, așa cum lua pe toată lumea.

— Poftim? întrebă Jeff, fără să-l scape din ochi pe Marty, cu degetul încă strâns pe trăgaci.

— Brainerd. Cabana de pescuit. Erai în balcon, ai văzut ce s-a întâmplat. Ne-ai văzut. Deci, cine era omul de la recepție? Taică-tău?

Privirea lui Jeff se mută preț de-o fracțiune de secundă spre Jack și Marty se încordă, simțind primul licăr de speranță din clipa în care Jeff scosese arma de sub pelerină.

„Vorbește în continuare, Jack”, îi transmise într-un mesaj mintal, care era de altfel absolut inutil, fiindcă vorbele erau meseria lui Jack. Distragerea atenției, convingerea, zăpăcirea interlocutorului astea erau punctele forte ale unui avocat și era acum rândul lui Jack să facă ceea ce știa mai bine. Dar, Dumnezeule, era totuși un act de curaj. Întoarse capul doar o idee și îl privi pe Jack cu coada ochiului. Cu treizeci de secunde în urmă era la numai un pas de comă alcoolică; acum dansa cu paharul, jucând rolul de bețiv.

— Deși, dacă mă gândesc, era cam bătrân ca să-ți fie tată. Bunicul?

— Era tatăl meu, zise Jeff cu vocea rece ca gheața. Domnule Pullman, aruncați arma acum sau…

— Nasol. Cred c-a fost cumplit să crești cu un tată nazist. Dumnezeule, și eu care credeam că mie mi-a fost greu. Puștiule, să știi că te compătimesc.

Revolverul tremură aproape imperceptibil în mâna lui Jeff și sângele începu să-i coloreze fața.

„Prea rapid”, își zise Marty, intervenind.

— Dacă ai văzut tot ce s-a întâmplat la Brainerd, Jeff, știi că Jack nu l-a împușcat pe tatăl tău.

Zâmbetul lui Jeff nu exprima nici cea mai mică umbră de umor.

— Vă așteptați să vă spună altceva? Am ieșit din camera mea când am auzit împușcăturile. Arma era în mâna lui Jack.

— Dar nu a apăsat trăgaciul, Jeff! insistă Marty. Ceilalți l-au împușcat pe tatăl tău. Au încercat să-l convingă și pe Jack să tragă, după ce era deja mort, dar el n-a făcut-o. N-a putut.

Jeff îl privi pe Marty cu ochii mijiți.

— *Era acolo*!

— Cu siguranță eram acolo, bolborosi jack de pe canapea, și vrei să știi de ce? Fiindcă taică-meu încerca să mă convingă să-i duc la capăt afacerea, la fel cum o termini tu acum pe a tatălui tău. Ascultă la mine, puștiule, avem multe în comun…

— Vă rog să nu mai vorbiți, domnule Gilbert.

— Dar ce-aș vrea eu mai mult să știu este cum dracu' ne-ai găsit?

Jeff era încă atent la Marty, încă stăpân pe situație, dar Jack începuse să-i știrbească puțin concentrarea, deviindu-i de câteva ori atenția de la pistolul din mâna lui Marty. Marty începu să-și miște degetul încet, aproape imperceptibil, spre siguranța revolverului.

— Tatăl dumneavoastră a fost suficient de nesăbuit încât să vină cu mașina personală. Am văzut plăcuța de înmatriculare, m-am dat bine pe lângă șerif, am așteptat să deschidă programul ca să-i dea unuia o amendă de viteză și-am introdus numerele. După ce l-am găsit pe tatăl dumneavoastră și m-am angajat aici, nu mi-a mai rămas decât să aștept să apară și ceilalți. Joacă de copil.

— De ce n-ai spus la poliție? întrebă Marty, mișcându-și încă puțin degetul.

— În familia mea, ne rezolvăm singuri treburile.

— Iar acum, treaba ta este să-l omori pe Jack.

— Exact. Ochi pentru ochi. Nu sunt un ucigaș aleatoriu. Faptele mele au fost justificate, iar Jack va fi ultimul. Nu trebuie să vă omor și pe dumneavoastră, domnule Pullman, și cu siguranță

nu vreau. Inițial, speram să rămân la sere, să o ajut pe doamna Gilbert, poate chiar să-mi trăiesc viața aici…

Marty îl auzi pe Jack trăgând cu zgomot aer în piept în spatele lui și fu nevoit să facă mari eforturi ca să-și înăbușe orice reacție.

— Dar când v-am văzut pe dumneavoastră, mi-am dat seama că va trebui să sacrific acest vis. O să-mi duc misiunea până la capăt, apoi o să dispar. Fac bucuros asta ca să vă cruț viața, domnule Pullman. Nu trebuie decât să alegeți să rămâneți în viață, dându-mi arma.

Marty stătea nemișcat, cu privirea neclintită, simțind în sfârșit piedica revolverului lângă deget.

— Dar deja ați ales, nu-i așa, domnule Pullman?

— Cred că da, Jeff.

— La dracu', Marty! Dă-i nenorocita de armă! urlă Jack, sărind de pe canapea, făcându-l pe Marty să tresară.

În aceeași secundă, piciorul stâng al lui Jeff țâșni cu o viteză și o precizie uluitoare, zburând pistolul din mâna lui Marty. Revolverul sări de cealaltă parte a încăperii și ateriză sub canapea, lovind peretele din spate cu o bufnitură puternică.

Marty închise ochii și-i ținu strânși. Fusese cincisprezece ani polițist și un pușt reușise să-l dezarmeze. La dracu' cu tot și toate, nu era în stare să salveze pe nimeni!

•

Poarta care dădea în parcarea din fața serelor fusese încuiată. Când Magozzi și Gino ajunseră în sfârșit la fața locului, patru echipaje de poliție erau deja aliniate pe alee și încă două soseau de pe Lake Street. Fără semnale luminoase sau sonore, slavă Domnului! Peterson își făcea bine treaba.

Viegs se apropie în pas alergător, apărându-și de ploaie smocurile implantate cu o pălărie și pălăria cu o glugă de plastic.

— Avem un echipaj înăuntru. Doi băieți au trecut prin gard ca să verifice locul. Nici urmă de

Becker. Nu am știut dacă vreți să mergem mai departe. Peterson ne-a spus să așteptăm.

— Stați puțin, zise Gino.

Își scoase mobilul și îl feri de ploaia torențială. Formă un număr și ascultă.

— Pullman tot nu răspunde, zise el.

— Să mergem! spuse Magozzi. Viegs, acoperă perimetrul cu toți oamenii pe care îi ai. Intrăm!

Magozzi și Gino își lăsară pelerinele în mașină – prea restrictive, prea gălăgioase – și începură să înconjoare proprietatea, ținându-se pe lângă gard, îndreptându-se spre locul unde se deschideau tufișurile, lângă birou. Tunetele și fulgerele le ușurau situația – doar un fulger sau două și o bubuitură îndepărtată la fiecare câteva minute, dar ploaia era deasă și vântul îi izbea cu putere.

„Te rog! Te rog! imploră Magozzi un Dumnezeu în care nu era sigur că încă mai crede; să nu fie aici Montgomery, să fie la el în apartament! Dă Doamne să-i pună Langer și McLaren cătușele chiar acum și să nu mai existe alte cadavre în războiul ăsta care parcă nu se mai termină!”

Îl găsiră pe Becker în răzorul cu răsaduri, la doar câțiva metri de ușa biroului. Era pe spate, cu ochii închiși, cu ploaia biciuindu-i chipul proaspăt, cu toată partea stângă a capului mustind în sânge. Magozzi nu știa dacă Becker era viu sau mort. Apăsă cu putere locul în care ar fi trebuit să simtă carotida pulsându-i sub buricul degetelor și simți un puls care ar fi putut fi al lui Becker, dar ar fi putut la fel de bine să fie al lui.

Gino sări numaidecât în picioare, cu mobilul în mână, alergând spre intrarea serei, semnalizând frenetic ofițerilor de pe alee cu gesturi pe care le învățase la academie și pe care crezuse că le uitase.

În spatele lui, Magozzi se strecură singur spre ușa biroului. Fâșii de lumină se strecurau pe margini.

•

Lovitura de picior a lui Jeff Montgomery avusese suficientă forță cât să-l împingă pe Marty câțiva pași în spate și să-i rupă mâna. Îl atârna acum într-o parte, inutilă, umflată și goală.

— Regret că a trebuit să fac asta, domnule Pullman. A fost singura soluție la care m-am putut gândi pentru a vă salva viața.

„Dumnezeule!” își zise Marty, clătinând din cap și zâmbind neajutorat. Jeff era tot atât de determinat să-i salveze viața lui Marty pe cât era să i-o curme pe a lui Jack. Avea un simț al onoarei atât de bizar, o percepție atât de încâlcită a binelui și a răului încât, preț de câteva clipe, Marty nu reuși să înțeleagă.

Apoi, dintr-odată, înțelese. Și își dădu seama că nu îl avea în fața lui numai pe Jeff Montgomery – îi avea în față pe Morey Gilbert, pe Rose Kleber, pe Ben Schuler și, cu siguranță nu în ultimul rând, pe Marty Pullman. Pentru prima oară după multă vreme se simți în largul lui. Privea lucrurile direct în față și le vedea perfect limpede.

— Ascultă-mă, Jeff. M-am aflat cândva în situația în care ești tu acum. Am făcut ce faci și tu. Și îți spun din experiență că nu este un gest îndreptățit.

Jeff îi aruncă o privire cinică.

— Nu înțelegeți. Nu e același lucru atunci când omori la datorie.

— N-am omorât niciodată pe cineva la datorie.

Acum sprâncenele lui Jeff se ridicară în semn de interes, la fel și ale lui Jack.

— Ce ați făcut, mai exact, domnule Pullman?

Marty trase aer în piept și expiră cu forță, ca și cum cuvintele ar fi avut nevoie de ceva pe care să plutească.

— L-am omorât pe omul care mi-a ucis soția.

Gura lui Jack se căscă. Se dădu înapoi, găsi marginea canapelei și se așeză ca în transă.

— Tu l-ai împușcat pe Eddie Starr? șopti el, iar Marty dădu din cap, fără să se întoarcă și să-l

privească.

Jeff îi zâmbea prietenos.

— Atunci, a fost un gest nobil să-l ucideți, domnule Pullman. Trebuia să o faceți.

— Am împușcat un om neînarmat în timp ce-și înfigea un ac în venă, Jeff! Și nu a fost nimic nobil în asta. Nu a fost dreptate, nu m-a făcut să mă simt mai bine. N-a făcut decât să mă transforme într-un ucigaș și, pe toți dracii, nu mai pot face nimic acum ca să schimb asta. Dar tu ai o șansă pe care eu n-am avut-o. Renunță la ultimul. Alege să nu ucizi. Răsucește-te pe călcâie și ieși pe ușă și vei avea asta pentru tot restul vieții.

Vântul se întețise afară. Biciuia pereții construcției, zguduia ușa din țâțâni.

Jeff îl privea cu ochi compătimitori.

— Este foarte trist, domnule Pullman. Ați făcut ceea ce trebuia, ceea ce era onorabil, și nici măcar nu vă dați seama.

Făcu repede un pas la stânga, ca să aibă țintă liberă spre Jack, și apăsă trăgaciul aproape înainte ca Marty să-și dea seama că asta era ocazia pe care o aștepta. Aproape, dar nu chiar.

În milisecunda dinainte ca degetul lui Jeff să apese trăgaciul, Marty se aruncă într-o parte, simțind că face ceea ce trebuie, simțindu-se bun și dintr-odată pur, fiindcă se punea între glonț și singurul om nevinovat din încăpere. „Uimitoarea Gorilă Zburătoare”, își zise zâmbind, simțind glonțul pătrunzându-i în partea inferioară a pieptului.

— Pe toți dracii! strigă Jeff și îndreptă din nou pistolul spre Jack.

Apoi ușa zbură cât colo, izbindu-se de peretele din interior, sărind din balamale, iar Magozzi apăru cu un genunchi pe pământ, biciuit de ploaie și de vânt, strigând:

— Aruncă arma! Aruncă arma!

Jeff se răsuci pe călcâie, trăgând la întâmplare, fiindcă-și pierduse controlul, fiindcă totul se

întâmpla altfel decât anticipase el. Când auzi glonțul înfigându-se în lemn deasupra capului său, Magozzi apăsă la rândul lui trăgaciul, iarăși și iarăși, trăgând de câteva ori în pieptul lui Jeff Montgomery, simțind arsura adrenalinei hrănindu-i mușchii, blocându-și creierul ca să nu vadă chipul imberb, de copil, și ochii albaștri, măriți, ai celui pe care îl omora.

• Capitolul 41

Magozzi se ridică încet din poziția de tragere, ținând încă arma strâns în mână, îndreptată spre trupul nemișcat al lui Jeff Montgomery. Privirea i se roti cu repeziciune prin încăpere, înregistrând scena: Montgomery la pământ în stânga lui, cu pieptul ciuruit; Marty Pullman fix în față, căzut pe spate, cu ochii încă deschiși, cu cămașa îmbibată de sânge; Jack Gilbert sărind de pe canapea și căzând în genunchi lângă Marty. Birou, computer, scaun, o sticlă goală răsturnată pe jos, lichid scurgându-se pe podea.

Își îngădui apoi să respire și lăsă vântul să-l împingă în micul birou, care mirosea a băutură, a carbid și a sânge. Azvârli cu vârful pantofului arma din mâna chircită a lui Montgomery, apoi simți palma grea și reconfortantă a lui Gino pe umăr, dându-l ușor la o parte.

— Lasă-mă pe mine, prietene. Lasă-mă pe mine.

Magozzi își simți picioarele tremurându-i pe măsură ce adrenalina îi dispărea din vene. Îl urmări pe Gino aplecându-se și apăsându-și degetele pe gâtul lui Montgomery, apoi ridicându-se și spunând:

— E dus.

Când reuși în sfârșit să facă trei pași, câți erau până la locul unde zăcea întins Marty, erau deja doisprezece polițiști afară, în ploaie, flancând ușa, cu armele în mână.

— E liber? urlă unul dintre ei.

— Liber! răspunse Gino. Avem nevoie urgentă de o ambulanță.

— E pe drum.

Jack îi sfâșie cămașa lui Marty, apoi își scoase tricoul și i-l apăsă cu putere pe rană. Marty gemu și ochii i se strânseră de durere.

— Dumnezeule, Jack! Încerci să mă omori?

— Nu arată chiar atât de rău, Marty. O să te faci bine. E doar o gaură, avem situația sub control acum. Dar ți-ai umplut cămașa de sânge, tâmpitule! Ai idee cât de greu iese sângele dintr-o țesătură de in?

Marty închise ochii și zâmbi vag, dar arăta rău.

— Lasă-mă pe mine, Jack.

Magozzi își puse mâna peste a lui Jack, așteptă ca acesta să și-o retragă pe-a lui, după care aplică presiune pe compresa improvizată din tricoul polo, dar nu prea mult. Știa foarte bine că Marty nu sângera prea mult în exterior fiindcă avea o hemoragie internă foarte puternică, iar asta nu era bine. Respira greu, plămânii și inima se luptau cu presiunea, iar sângele care îi colora tricoul lui Jack era roșu aprins – arterial.

— Hei, Pullman!

Gino venise și îngenunchease lângă capul lui.

— Deschide ochii, prietene! Dacă-ți închipui că ne lași pe noi să scriem tot raportul ăsta, ți-ai ieșit din minți.

— Gino, șopti Marty, dar nu deschise ochii. Cât e de rău?

Gino înghiți nodul din gât, ca să fie sigur că vocea nu-i suna sugrumată.

— Glumești? Ai încasat un glonț în piept, crezi c-o să sari prea curând într-un picior? După părerea mea, o lună de-aici înainte o să stai întins pe spate și-o să faci pipi într-un vas de tablă. De ce dracu' l-ai lăsat pe nenorocitul ăla să te împuște?

— Pe *mine* a vrut să mă împuște, spuse Jack înecându-se.

Își strângea atât de tare mâinile, încât i se albiseră. Ar fi vrut cu disperare să-l atingă pe Marty, dar se abținea, de teamă să nu-i facă rău. Respira repede, vorbea repede și clipea întruna, încercând să-și păstreze stăpânirea de sine.

— Pe toți dracii! A tras în mine și Marty a sărit în calea glonțului. Prostovanul afurisit a sărit în fața glonțului și e numai vina mea, e numai vina

mea. De ce dracu' ai făcut asta Marty, de ce dracu' trebuie să fii mereu erou…

Marty ridică mâna și-l prinse pe Jack de încheietură și-l ținu strâns. Întoarse capul, deschise ochii și se uită la el.

— Nu sunt erou. Sunt la fel ca Morey, Jack. Ține minte asta…

— Asta-i o mare *tâmpenie*…

Marty strânse și mai tare încheietura lui Jack, iar efortul îl costă. Îi era tot mai greu să vorbească.

— La fel ca Morey. La fel ca toți ceilalți. Trebuie să le spui. Spune-le lui Magozzi și lui Gino despre Eddie Starr. Lasă-i să închidă cazul. Apoi zâmbi. Tot timpul ăsta, tu ai fost singurul băiat bun, Jack. Mai bun decât noi toți. Tu ești eroul.

Jack își lăsă capul pe Marty și începu să plângă.

Gino se ridică, făcând toate eforturile să-și stăpânească lacrimile, apoi își drese vocea.

— Mă duc să văd ce-i cu ambulanța, zise el, mândru că vocea nu-i tremurase decât puțin.

Când se întoarse cu fața spre ușă văzu o mare de uniforme albastre, ofițeri stând într-un priveghi tăcut în fața intrării, în ploaie, cu fețele împietrite, cu buzele strânse; câțiva dintre ei își atingeau colțurile ochilor, mascându-și gesturile sub diverse pretexte. Lily Gilbert își făcea loc printre ei, ca un buldozer mic și bătrân; ploaia îi lipise părul de cap și îi curgea peste ochelari, lovindu-i umerii drepți. Ofițerii se dădură în lături și o lăsară să treacă. Se duse direct la Marty și îngenunche lângă Jack, fără să arunce măcar o privire trupului lui Jeff Montgomery. Magozzi se ridică și se retrase.

Trebui să vină foarte aproape ca Marty s-o poată vedea. Părea să aibă probleme cu ochii și nu înțelegea de ce, fiindcă fusese împușcat în piept.

— Tu ești, Lily?

— Cine altcineva? Sunt aici, spuse ea, așezându-i degetele bătrâne și osoase pe frunte, simțind răceala morții.

— Jack are multe să-ți spună, șopti Marty, simțind sânge într-o parte a gurii.

— Știu. O să-l ascult. Stai potolit acum.

— Cam târziu pentru asta.

Lacrimile curgeau pe fața lui Jack, căzându-i de pe bărbie pe pieptul gol și rostogolindu-i-se peste burta caraghioasă.

— Taci, Marty! Pe toți dracii, nu mai vorbi! O să te faci bine. Jur pe Dumnezeu că o să te faci bine…

Ochii lui Marty se închiseră când încercă să vorbească, pieptul i se ridică într-un efort, apoi căzu.

— Jack, spuse blând Lily. N-o să se facă bine. Moare. Lasă-l să spună ce are nevoie.

Zâmbetul lui Marty era trist, fața vânătă, dar, când deschise din nou ochii, privirea îi era clară, și concentrată, și pătrunzătoare.

— Doamne, cât te iubesc, Lily! șopti el. Am încercat să fac bine.

Lily îi zâmbi și ea.

— Întotdeauna ai încercat să faci totul să fie bine. Ăsta ești tu. Un om bun. Un fiu bun, Martin, șopti ea, apoi îi privi ochii închizându-se pentru ultima oară.

Câțiva metri mai încolo, Magozzi se întoarse cu fața la perete, găsi o așchie de lemn sărită din lambriu și își concentră privirea pe ea. Îi auzea hohotele lui Jack, auzea suspinele înfundate ale câtorva dintre ofițerii din ușă, îl auzea pe Gino afară, urlând:

— Unde mama dracului e nenorocita aia de ambulanță?

Și, peste toate, auzea vântul întețindu-se din nou și ploaia căzând în rafale și mai puternice, vrând parcă să spintece lumea.

Într-un sfârșit, deslușì sirenele.

Medicii de pe ambulanță se agitară în jurul lui Marty Pullman timp de zece minute, făcând toate acele lucruri cumplite pe care le fac doctorii

oamenilor pe care nu vor în ruptul capului să-i piardă, aplicând toate măsurile pe care le știuseră inutile din clipa în care îl văzuseră, fiindcă un cordon de ofițeri și membrii de familie stăteau și se uitau la ei și cu toții aveau nevoie să vadă asta. Când în sfârșit își strânseră echipamentul, se ridicară și se retraseră, iar unul dintre ei plânse fără să se rușineze. Luptase împotriva lui Marty Pullman în competiția statală a turneului de wrestling, cu un milion de ani în urmă, și râsese când pierduse, fiindcă să încerce să țintuiască la pământ umerii uriași ai lui Marty fusese ca și cum ar fi încercat să culce la pământ o gorilă.

Jack se îndepărtase doar atât cât să le facă loc medicilor, dar nu mai mult. În clipa în care plecară, fu din nou în genunchi lângă Marty, fiindcă i se păruse atât de trist să-l vadă întins acolo, singur.

Unul câte unul, ofițerii de la ușă intrară și își priviră în tăcut omagiu colegul, apoi ieșiră și dispărură în ploaia torențială. Fără corpurile lor care să mai blocheze intrarea, ploaia năvăli peste trupul lui Marty, spălându-i sângele de pe piept.

Gino, Magozzi și Lily stăteau lângă intrare și, fără să-și dea seama cum, mâna lui Lily își găsi drum într-a lui Magozzi. O simțea mică, firavă și tristă. Aveau să mai fie doar câteva minute de calm relativ înainte ca tehnicienii să dea buzna și să transforme moartea în știință. Prea mult pentru ca Jack Gilbert să stea acolo singur, își zise Gino, încercând să fie morocănos, fiindcă nu-i plăcea individul, și totuși desprinzându-se de lângă perete și ducându-se lângă el.

Acum că ploaia spălase sângele, Gino văzu cicatricea lungă și neregulată de pe pieptul lui Marty.

— Isuse! murmură el. De unde are cicatricea asta?

— De la taică-său, spuse Jack, cu vocea la fel de stinsă ca omul de lângă el.

— Poftim?

— L-a tăiat taică-său când era copil.

— Dumnezeule!

Gino închise o clipă ochii, gândindu-se la toate poveștile pe care le ascunde un om, spunându-și că nu știi niciodată totul despre cineva și că monștrii existau pretutindeni.

Se întoarse în clipa în care o rafală de vânt deosebit de puternică suflă o cortină de ploaie prin ușa deschisă, care ateriză cu un pleoscăit lipicios pe pieptul dezgolit al lui Marty. Gândurile lui Gino alunecară spre începuturile acestui cumplit caz, când Lily Gilbert contaminase prețioasa scenă a crimei, mutând din ploaie trupul soțului ei mort. Când se uită spre locul în care stătea, lângă Magozzi, o văzu privindu-l prin ochelarii ei cu lentile groase. Nu plângea, nu spunea niciun cuvânt, doar privea.

Gino privi din nou ploaia bătându-i fața lui Marty și înțelese câteva lucruri.

Magozzi ridică dintr-o sprânceană când îl văzu pe Gino aplecându-se, trecându-și brațele pe sub umerii și genunchii lui Marty Pullman, apoi ridicându-l și ducându-l blând pe canapea, luându-l din ploaie.

Când se întoarse, Gino văzu că Lily încă îl mai privea. Dădu o dată din cap, apoi se duse și se așeză în spatele lui Jack. Își puse mâna pe umerii care tremurau, se aplecă să-l sărute pe creștet și-i șopti:

— Vino să ai grijă de mama ta! I se frânge inima.

•

Șeful de poliție Malcherson sosise la numai jumătate de oră după schimbul de focuri, pentru a prelua controlul situației. Le luă declarații lui Magozzi și lui Gino, îi confiscă arma lui Magozzi și îndeplini toate procedurile prevăzute de lege pentru situațiile în care un ofițer utilizează forța mortală. Din punct de vedere procedural, Magozzi

era în concediu administrativ până când o comisie avea să analizeze circumstanțele în care fusese împușcat Jeff Montgomery – Gino trebuia să semneze toate rapoartele ce aveau să apară înainte de clarificarea situației – însă lui Malcherson nu-i trecu nici măcar o clipă prin cap să îl trimită acasă. În primul rând, fiindcă Magozzi nu l-ar fi ascultat, ceea ce ar fi fost extrem de neplăcut și inacceptabil – amândoi ar fi fost forțați să adopte poziții care n-ar fi făcut decât să pericliteze investigația; iar în al doilea rând, Jack și Lily Gilbert îl cunoșteau și aveau încredere în el, iar dacă exista o cheie pentru soluționarea cazului, aceasta se afla la familia Gilbert. Uneori urmai regulile ca la carte, alteori nu. Rămase până când Jimmy Grimm și echipa lui examinară locul, dându-le liber lui Gino și Magozzi la ora zece, ca să poată discuta cu Jack și cu Lily.

Cei doi detectivi o luară pe cărarea cu pietriș ce se răsucea printre straturile cu răsaduri, până la casă. Bucățelele colorate de cuarț străluceau și sclipeau în lumina lanternelor, în ciuda ploii torențiale. Cel puțin fulgerele se mutaseră momentan spre est. Un al doilea front de furtună se apropia dinspre vest – din câte le spusese Jimmy Grimm, vijelia care se abătea asupra statului Minnesota nu avea să-i slăbească toată noaptea –, dar aveau câteva minute de pauză până să ajungă la ei.

Lily îi aștepta la ușa din spate, îmbrăcată în salopetă și cămașă cu mânecă scurtă. Magozzi îi vedea mușchii obosiți ai brațelor slabe și tatuajul de jos, de lângă încheietură.

— Ați aflat ceva despre ofițerul Becker? fură primele cuvinte pe care le rosti.

— O să se facă bine, zise Gino. Montgomery nu l-a împușcat, l-a lovit doar cu ceva în cap.

— Unde l-au dus?

— La Hennepin Country, cred.

— Era un băiat drăguț. Va trebui să-i trimit flori, înainte să ne băgați la închisoare.

Gino și Magozzi schimbară repede o privire nedumerită.

— Nu am venit să vă ducem la închisoare, doamnă Gilbert.

— Poate nu încă. Intrați. Vă așteptam.

Îi conduse în bucătărie, unde-l văzură pe Jack deja așezat la masă, uscat și cât se poate de treaz, îmbrăcat într-un halat pepit, de modă veche, care fusese al lui taică-său. Mânecile erau răsucite de mai multe ori, fapt care le aminti lui Gino și Magozzi că Morey Gilbert fusese un bărbat foarte înalt. Jack avea ochii roșii și fața umflată.

— Cum te simți, Jack?

— Bine, presupun… Stați jos, băieți.

— A fost o noapte cumplită, zise Gino. Ne pare rău de Marty. Foarte rău. Și ne pare rău că trebuie să vă punem aceste întrebări acum.

— Asta vă e meseria, spuse Lily, învârtindu-se prin bucătărie, scoțând farfurii de prin dulapuri și umplând pahare, de parcă ar fi fost doi musafiri pe care-i invitase la o tratație.

— Poftim. Mâncați asta.

Le puse fiecăruia în față câte un bol de supă aromată.

— E supă de pui. Bună la foarte multe. Făcută în casă, *schmaltz* adevărat. Altceva nu merge.

Gino habar nu avea ce era aia *schmaltz,* dar nu suna nici pe jumătate atât de bine pe cât mirosea supa. Ridică lingura, apoi ezită. Femeia asta credea că veniseră s-o ducă la închisoare și le dădea supă. Se întrebă dacă nu cumva, în caz că mânca, ar fi putut fi acuzat de luare de mită.

— Nu te împotrivi, spuse Jack, uitându-se la el. Știe de ce sunteți aici. O să vă spunem tot ce putem. Dar tot trebuie să mâncați supa.

— Mai întâi mâncați, adăugă Lily. Apoi vorbim.

Magozzi mâncă supa, dar, spre deosebire de Gino, îi înțelese adevărata semnificație. Lily

Gilbert îi primea în sfârșit în viața ei.

După ce terminară, bătrâna strânse vasele și se așeză lângă Jack.

— Povestește-le ce s-a întâmplat în Brainerd.

Magozzi începu să se agite, scoțându-și carnetul și pixul, folosind pretextul ca să-și ascundă fața, în caz că surpriza i se putea citi pe chip. „De unde dracu' știa Jack de Brainerd?" Intui răspunsul înainte să apuce să pună întrebarea și simți un gol în stomac. Jack fusese acolo, la cabana de pescuit, împreună cu taică-său și cu ceilalți. Și Jack fusese implicat în toată povestea.

Îl simți pe Gino încordându-se lângă el. Știa că și el gândește același lucru, însă niciunul nu spuse nimic, așteptând să audă cuvintele din gura lui Jack.

Adevărul era aproape și mai cumplit.

Dură mult timp până când Jack le povesti despre ziua în care Morey, Rose și Ben îl împușcaseră pe bătrânul din cabana de pescuit, despre umbra pe care o văzuse atunci în balcon și, în sfârșit, despre refuzul său de a participa la întreaga tărășenie.

Magozzi și Gino se opriră din scris și ridicară în același timp privirea spre Jack.

— Ce e? întrebă Jack.

— Nimic, Jack. Continuă.

Le povesti despre drumul înapoi spre casă din acea zi, despre cearta cu taică-său și despre tot ce urmase după aceea.

— Dar nu am făcut nicio clipă legătură între cele petrecute în Brainerd și moartea lui tata, termină Jack. Mi-am dat seama abia ieri, când a fost ucis Ben și am văzut fotografia lui Rose Kleber în ziar – până atunci, nu știusem cum o cheamă. Abia atunci mi-am dat seama ce se întâmpla; mi-am dat seama că persoana din balcon văzuse ce făcuserăm și că acum ne elimina, unul câte unul.

— Ce făcuseră ei, Jack, îl corectă Gino. Nu tu.

— Mă rog… Oricum ai lua-o, am mâinile pătate. Dacă v-aș fi spus mai devreme, poate că am fi reușit să îl salvăm pe Marty.

Magozzi îi spuse adevărul.

— Poate. Sau poate că nu. Jeff se ascunsese foarte bine.

Îi aruncase un osișor, dar nu putea fi îndeajuns, iar Magozzi nu-i putea oferi mai mult. O parte din el ar fi vrut să-l strângă de gât pe Jack, fiindcă trebuia să creadă că l-ar fi putut salva pe Marty, dacă ar fi avut doar puțin mai mult timp; pe de altă parte însă, simțea că i se strânge inima de mila lui. Cum o fi fost să ai un tată care să vrea să te transforme în ucigaș, apoi să te renege, fiindcă l-ai refuzat?

Jack se ridică și își turnă o cană de cafea.

— Mai e ceva. Tata mi-a spus că făceau asta de ani de zile și că au omorât mulți naziști. Mi-a spus că păstra o listă în computer, dar n-am putut găsi nimic. E posibil să o fi șters.

— O să trimitem pe cineva să ia computerul. Să îl verifice, pentru orice eventualitate, zise Magozzi.

Jack ridică din umeri.

— S-ar putea să nici nu fie adevărat.

— Mă tem că este adevărat, spuse Magozzi. Tocmai ne-am dat și noi seama, în după-amiaza asta. Ben Schuler păstra evidența celor pe care îi omorau pe spatele unor fotografii din casa lui.

Lily se îndreptă ușor în scaun.

— Câți?

— Peste șaizeci, până acum.

Femeia închise ochii.

— Nu ați știut nimic despre tot ce-a făcut Morey în atâția ani?

Lily își scoase ochelarii cu lentilele groase, deschise ochii și îl privi. Era prima oară când Magozzi îi vedea ochii fără bariera sticlei. Erau frumoși, își spuse, și tragici.

— Uite ce știu eu. A început să vorbească despre asta imediat după război. Alți oameni, grupări mici, vânau naziști. Îi omorau. Iar lui i se părea drept. I se părea nobil. I-am spus că dacă iese vreodată pe ușa casei noastre ca să omoare o ființă umană, să nu se mai întoarcă. N-am mai discutat niciodată despre asta de atunci.

— Pleca singur în călătorii cel puțin de două ori pe an, îi aminti Gino. Nu vi se părea ciudat?

— Ești o persoană atât de suspicioasă, domnule detectiv Rolseth! Dacă soția dumitale pleacă în week-end cu niște prietene, îți zici cumva: aha, se duce să omoare pe cineva? Morey și Ben se duceau din când în când la pescuit. Era ceva chiar atât de greu de crezut? Cel puțin, asta am știut eu până în noaptea în care a fost împușcat Morey. Credeam că e în seră, ca în fiecare seară. Apoi însă, m-a trezit cam pe la miezul nopții și mi-a spus că a omorât Animalul.

— Un animal? întrebă Gino.

— *Animalul*! Așa îi spuneam noi. Fusese ofițer SS la Auschwitz.

— Heinrich Verlag, zise Magozzi. Cunoscut și sub numele de Arlen Fischer.

Gura lui Jack se căscă.

— Fischer? Omul care a fost legat de șina de tren? Și vrei să-mi spui că *tata* a făcut asta? Și că după aceea ți-a *povestit*?

Lily dădu din cap.

— Pe Verlag îl știam. Ce făcuse Verlag văzusem cu ochii mei. Timp de șaizeci de ani i-am dorit moartea. Așa că Morey mă trezește ca un cotoi mândru care-a adus acasă un șoarece mort, crezând, poate, că pe ăsta n-o să mă supăr că l-a omorât. Atâția amar de ani și nu m-a cunoscut niciodată!

— Ar fi trebuit să-mi spui, mamă.

— Crezi că voiam ca fiul meu să știe că tatăl lui e un criminal?

— Dar știam deja.

Lily zâmbi trist.

— Acum îmi spui.

Magozzi lăsă pixul din mână și se frecă la ochi. Simțea că e parcă prea multă informație pe care trebuia s-o asimileze; și nimic nu arăta bine, nici pentru Jack, nici pentru Lily.

— Va trebui să scriem toate astea și să predăm raportul poliției, dădu Gino glas propriilor gânduri.

Jack zâmbi vag.

— Ce-i cu mutra asta tristă, domnule detectiv? De două zile încerci să mă bagi într-o celulă, uite că ți se împlinește dorința. Am fost martor la o crimă, n-am raportat-o și o să semnez mărturia. E timpul să înceapă cineva din familia asta să-și asume răspunderea pentru ce a făcut.

Lily îl bătu ușor peste mână.

— Ei, nu te pregăti încă pentru un sejur de lux la Stillwater. Sunt multe circumstanțe atenuante. Nu știm în ce direcție o să se îndrepte procurorul cu povestea asta.

— Încă o chestiune, Jack, spuse Magozzi. Marty a vrut să ne spui ceva ca să putem închide cazul lui Eddie Starr.

Se uită la Lily și văzu că numele ăsta o lovește ca un trăsnet.

— Știa că Morey l-a omorât, nu-i așa?

Jack îl privi preț de un minut întreg.

— Nu mai contează acum, Jack. Oricum, aveam deja informația asta – arma pe care Morey și ceilalți au folosit-o ca să-și omoare victimele s-a potrivit cu testele pentru arma cu care-a fost împușcat Eddie Star…

— Morey l-a ucis pe omul care-a omorât-o pe Hannah? șopti Lily.

— Nu, spuse încet Jack. Marty l-a ucis. Asta îl chinuia. Asta nu îl lăsa să mai trăiască.

Magozzi și Gino schimbară o privire, apoi se lăsară pe spătarul scaunelor, ca și cum efortul de a sta cu spatele drept era dintr-odată prea mare.

Magozzi închise ochii și văzu ură și răzbunare pretutindeni. Pe Morey ucigând, pe Marty ucigând… și doar Lily și Jack stând de-o parte, singuri în fața violenței care le distrusese viețile. Se întreba dacă-și dădeau seama cât de mult semănau, dacă priveai dincolo de confuzia creată de numeroasele lor greșeli și le vedeai fondul atât de bun.

Și-atunci își aminti cuvintele lui Marty, înainte să moară.

„Tot timpul ăsta, tu ai fost singurul băiat bun, Jack. Mai bun decât noi toți. Tu ești eroul.”

• Capitolul 42

La un moment dat în timpul nopții, furtuna se mutase din Minnesota în Wisconsin, lăsând în urmă câmpuri înnoroite, și clădiri devastate, și vieți distruse. Nouă tornade măturaseră statul, iar presa era momentan sumbru preocupată să transmită imagini cu ceea ce lăsaseră în urmă.

Existase o știre scurtă despre schimbul de focuri de la serele din Uptown, dar presa fusese mult prea concentrată pe povestea cu furtuna pentru a face un reportaj serios pe această temă, deocamdată. Curând însă, când publicul avea să se sature de copaci smulși din rădăcini, de rulote răsturnate și de rămășițele nu știu cărui hambar de prin Wilmer, care adăpostise cândva douăzeci de mii de curcani, reporterii aveau să ia cu asalt Departamentul Omucideri, în căutare de noi știri care să capteze audiența. Nu era un gând fericit pentru șeful de poliție Malcherson, care străbătea coridorul îndreptându-se spre Omucideri. Pe de altă parte, nu existau gânduri fericite nicăieri în clădirea primăriei în acea zi.

Gloria era la biroul ei de la intrare, înfășurată în negru, pedepsind toate scrisorile. Marty Pullman petrecuse multă vreme în acel birou în perioada în care Langer și McLaren investigaseră moartea lui Hannah, iar Gloria îl îndrăgise. În parte fiindcă era crăcănat, iar Gloria nu cunoscuse în viața ei un bărbat cu picioare crăcănate pe care să nu îl simpatizeze, în parte fiindcă Pullman se purta întotdeauna ca un adevărat gentleman și o trata mereu cu acel respect prietenos de care nu poți să te saturi niciodată. Dar în special fiindcă omul pe care îl văzuse atunci fusese devastat de moartea soției lui și nu îi era rușine să o arate. Orice bărbat care iubise atât de mult o femeie merita să fie plâns.

Ridică privirea în clipa în care Malcherson se opri lângă biroul ei.

— Ați reușit să dormiți cât de cât, șefu'?

— Câteva ore, mulțumesc. Cine-i înăuntru?

— Peterson s-a dus la dobitocul ăla bețiv pe care l-au pescuit azi-dimineață din Mississippi. Ceilalți sunt aici. Magozzi și Rolseth s-au întors acum vreo jumătate de oră. Arătau de parcă i-ar fi scos cineva din mașina de stors rufe. Dacă vreți părerea mea, și știu că o vreți, cred c-ar trebui să-i trimiteți acasă.

— O să fac tot ce pot, Gloria.

Malcherson se îndreptă spre fundul încăperii, unde Langer și McLaren lucrau la birourile din stânga, iar Magozzi și Gino la cele din dreapta. Își trase un scaun pe culoarul din mijloc și se așeză, punându-și pe genunchi un bloc nou-nouț de hârtii imaculate.

— Domnilor, trebuie să discutăm câteva aspecte.

Langer și McLaren arătau decent – din câte știa Malcherson, își terminaseră rapoartele despre descinderea la apartamentul lui Jeff Montgomery și plecaseră acasă înainte de miezul nopții – dar Magozzi și Rolseth mai erau încă în birou la ora trei noaptea, când plecase el. Magozzi era tras la față; Gino părea să aibă sub ochi niște punguțe mici de jeleu care se topeau, însă adevărata dovadă a epuizării lui era faptul că nu pomenise nimic despre costumul lui Malcherson.

— Ați făcut cu toții o treabă senzațională în cazurile acestea, domnilor detectivi. Dacă nu cumva am citit eu greșit rapoartele voastre, am soluționat patru crime noaptea trecută.

— Dar cu ce costuri, rosti cu amărăciune în glas Magozzi.

— I-ai salvat viața lui Jack Gilbert, îi aminti Malcherson.

— Dar l-am pierdut pe Marty Pullman. Am ajuns cu zece secunde prea târziu.

— Fiecare crimă petrecută în orașul ăsta înseamnă că am ajuns cu zece secunde prea târziu ca să salvăm pe cineva, domnule Magozzi. Facem ce putem.

Își scoase stiloul Montblanc din buzunar și se uită la Langer și la McLaren.

— Ați reușit să scrieți raportul final despre percheziția apartamentului lui Thomas Haczynski?

— Mai avem puțin, dar am prins aproape totul în raportul preliminar.

McLaren deschise un caiet jerpelit, a cărui copertă era decorată cu tot felul de mâzgălituri.

— Pușt iul avea un .22 sub saltea, pentru care am primit raportul de la balistică azi-dimineață. Aceeași armă care l-a împușcat pe Morey Gilbert. Iar revolverul de 9 mm cu care a tras în Marty i-a ucis și pe Rose Kleber și pe Ben Schuler. În plus, avem un jurnal în care povestește ce avea de gând să facă și de ce, până la ultimele rânduri pe care le-a scris aseară, înainte de a se duce la sere ca să-l omoare pe Jack. Nu-i o lectură plăcută, credeți-mă pe cuvânt. M-au trecut fiorii. A pus totul la cale timp de mai bine de-un an, până în cele mai mici detalii. Până și păcăleala cu telefonul, ca să ne facă să credem că e în Germania.

Malcherson ridică ochii din hârtii.

— Explică.

— Tocmai le-am spus lui Gino și lui Magozzi, zise Langer. Montgomery avea în apartament un telefon din ăla hibrid, foarte scump – alea care funcționează aici și în Europa. Era chiar foarte simplu. Nu trebuia decât să-și creeze un cont în Germania, să-și ia un număr de telefon de acolo, și niciun interlocutor, nici măcar noi, nu și-ar fi putut da seama de diferență. Putea să sune sau să primească telefoane de oriunde din lume și ar fi părut tot timpul că se află în Germania.

— Ticălosul! mârâi Gino, încă nervos pe faptul că se lăsase păcălit. Mai întâi bâzâie, după care vorbește-n nemțește, ca să se dea drept unchiu-său.

Malcherson oftă.

— Așadar, în mare, cazurile lui Magozzi și Rolseth s-au închis.

— Așa se pare, fu de părere și Langer. Cu Arlen Fischer e altă poveste. Știm că l-au ucis Morey Gilbert și prietenii lui, dar nu avem decât dovezi de circumstanță. O grămadă de bilete de avion și multe coincidențe. Nu putem pune cu certitudine arma în mâna nici unuia dintre ei, nici măcar pentru cele șaizeci și ceva de crime pe care știm că le-au comis, darămite în cazul lui Arlen Fischer. Cât despre mărturisirea pe care Morey i-a făcut-o lui Lily, și un student în anul doi la Drept ar putea să ne desființeze proba asta. E bătrână, o trezise dintr-un somn adânc, poate că a visat… chestii dintr-astea.

— Același lucru e valabil și pentru povestea lui Jack despre cele petrecute la Brainerd, zise Gino. De la Jimmy Carter, poate. De la un avocat de daune personale bețivan, care se plimbă prin Wayzata în halatul de baie, nu prea cred.

— Și care-i problema? întrebă McLaren. Doar nu-i puteam oricum aduce în fața tribunalului. Sunt morți.

— Dacă încercăm să închidem cazul lui Arlen Fischer pe baza unor concluzii care nu sunt solid fundamentate înseamnă că îi judecăm, chiar și fără proces, spuse Malcherson. Iar eu, unul, nu vreau să încerc să conving publicul să ne creadă pe cuvânt că cei trei bătrânei drăguți, stâlpi ai comunității, care au supraviețuit ororilor din lagărele de concentrare doar ca să fie uciși în orașul nostru, erau, în realitate, criminali în serie.

McLaren ridică mâinile, exasperat.

— Atunci, nu mai închidem cazul. Îl lăsăm deschis la nesfârșit.

— Nici asta nu ține, zise Langer. Jurnalul lui Jeff Montgomery devine informație publică din secunda în care închidem cazurile lui Gilbert, Kleber și Schuler. Iar în jurnalul ăla pustiul

povestește în detaliu cum cei trei i-au ucis tatăl în Brainerd. Și, după ce totul iese la lumină, tot pe noi o să tabere și-o să ne întrebe de ce n-am urmărit această pistă.

Malcherson își atinse cu un deget sprânceana ca de bumbac.

— Presa o să se distreze de minune cu noi. Este exact genul de poveste la care visează orice jurnalist. Naziști care se ascund la vedere, evrei organizați în escadroane ale morții… Întregul oraș o să le ia partea ba unora, ba altora, mult timp de aici înainte, iar noi vom fi prinși la mijloc. Și asta numai pe plan local. Când o să se afle povestea, departamentul nostru se va afla sub un adevărat bombardament mediatic.

McLaren se lăsă atât de jos în scaun, încât capul aproape că-i dispăru sub birou.

— Așadar, suntem mâncați dacă încercăm să închidem cazul lui Arlen Fischer și tot mâncați suntem și dacă nu încercăm.

— Așa s-ar părea că stă treaba, domnule detectiv.

— Nemaipomenit! Langer, dă-i arma ta șefului. Poate să ne împuște pe toți, apoi să-și tragă un glonț în cap.

— S-ar putea să am altă opțiune.

Malcherson avea în priviri acel licăr vag care însemna că era posibil să se gândească să zâmbească, la un moment dat, în următoarele șase luni.

— Din punct de vedere tehnic, atunci când predăm un caz FBI-ului, acesta figurează ca închis pentru departamentul nostru. Orice întrebare va trebui adresată agentului special în sarcina căruia se va afla dosarul, Paul Shafer. Nu ne vom mai afla în poziția de a discuta cazul cu nimeni. Nici cu celelalte organizații de implementare a legii, nici cu Interpolul și în niciun caz cu media. Vom avea mâinile legate, domnilor.

Unul câte unul, începură cu toții să zâmbească, pentru prima oară în ultimele douăzeci și patru de ore. Toți, în afară de Johnny McLaren, care își privea șeful cu o uluire pe care nu încerca să o ascundă.

— Șefu', ești cel mai viclean ticălos de pe fața planetei!

— Îți mulțumesc, domnule McLaren.

Malcherson ajunsese lângă biroul Gloriei, când îl auzi pe Gino strigându-i din spate:

— Hei, șefu'!

Malcherson se opri, dar nu se întoarse.

— Felicitări pentru costumul bleumarin. Cei mai mulți oameni se îmbracă în negru într-o situație de doliu, dar un bărbat în poziția dumneavoastră? Ar fi părut puțin cam prea dramatic. Aș zice că ați nimerit-o și de data asta.

Șeful Malcherson așteptă până când ieși pe coridor și abia atunci zâmbi.

Douăzeci de minute mai târziu, detectivul Aaron Langer intra în biroul șefului său tocmai în clipa în care acesta punea telefonul în furcă. Malcherson părea neobișnuit de mulțumit de sine.

— Tocmai am discutat cu Paul Shafer, zise el. A părut de-a dreptul încântat să audă că în sfârșit ne-am dat seama că povestea lui Arlen Fischer ne depășea mijloacele și abilitățile de investigație.

Langer zâmbi.

— Ce i-ați spus, domnule?

— I-am spus adevărul. Că Departamentul de Poliție din Minneapolis nu are resursele mediatice necesare pentru a face față unui caz de o asemenea magnitudine.

— Sunt sigur că i s-a părut irezistibil.

— Așa cred și eu. Vine chiar acum să ridice dosarul. Personal.

— În ceea ce ne privește, cazul lui Arlen Fischer este acum clasat.

— Într-adevăr.

— Asta-i o veste bună, șefu'.

Langer își scoase arma din tocul de la umăr, trase piedica, scoase gloanțele din revolver, apoi îl așeză cu patul înainte pe biroul șefului.

Malcherson privi arma, apoi insigna pe care Langer o așezase lângă aceasta.

— Pot să iau loc, domnule?

— Sigur că da.

Langer se așeză pe scaun, apoi se uită pe fereastră, fiindcă nu își putea privi șeful în ochi. De mult timp nu mai putea face asta.

— Marty Pullman era la biroul meu în ziua în care am primit telefonul care ne informa unde îl puteam găsi pe Eddie Starr. Am notat adresa, apoi am ieșit din birou.

Malcherson așteptă, cu chipul împietrit, lipsit de orice expresie.

— Marty ascultase convorbirea. Știa despre ce adresă e vorba. Iar eu știam că știe. Așa că am lăsat hârtia la vedere și am plecat de lângă el.

Malcherson studia o amprentă lăsată pe suprafața lustruită a biroului său, întrebându-se a cui putea fi.

— Ce a fost în capul dumitale, domnule Langer? întrebă el încet.

— Nu sunt sigur, domnule. Poate m-am gândit că Marty merita o șansă să-l rupă-n bătaie pe omul care-i ucisese soția, înainte să ajungem noi. Sau poate că, undeva în adâncul minții mele, mă gândeam că o să facă mai mult decât atât. Vă spun sincer că nu știu. Și nici nu mai contează. Ce contează este că, în clipa în care am văzut cadavrul lui Eddie Starr, am știut exact ce se întâmplase. Poate că Marty apăsase trăgaciul, dar eu l-am ajutat să o facă, în clipa în care am plecat de la birou în acea zi.

Malcherson își drese ușor vocea.

— Domnule detectiv Langer, nu voi crede niciodată că intenția dumitale a fost să îl îndemni pe Marty Pullman să comită o crimă.

Zâmbetul lui Langer se întinse într-o parte a gurii.

— Zău? Ei bine, eu nu sunt chiar atât de sigur. Iar chestia asta mă scoate din minți de mult timp. Și înainte de asta, am petrecut alte luni de zile văzând prin ce treceau Morey, Lily și Jack privindu-l pe Marty afundându-se în disperare din ce în ce mai mult cu fiecare zi ce trecea și singurul lucru la care mă puteam gândi era cât de nedrept era ca un nenorocit ca Starr să distrugă atâția oameni buni… înțelegeți ce făceam? Hotăram, domnule. Hotăram cine era bun și cine era rău și poate chiar și cine merita să moară. La fel cum au făcut Marty, și Morey, și toți ceilalți. Apoi, când a început cazul ăsta și mi-am dat seama că Eddie Starr era mic copil, că nici într-o sută de ani nu l-ar fi putut ajunge din urmă pe Morey Gilbert, am început să nu mai pot face diferența între băieții buni și cei răi, până când nu am mai fost sigur decât de faptul că nu voi putea niciodată să îmi dau seama.

Privirea îi coborî pe insigna de pe birou.

— Ar fi trebuit să v-o predau, să *mă* predau, cu mult timp în urmă. Se ridică și-și pipăi buzunarele, simțind deja că-i lipsește acea parte din viață pe care o lăsa pe biroul șefului. Privi apoi fix în ochii lui Malcherson și zâmbi. Ciudat, își zise, cât de bine era să poată face asta. Știți unde să mă găsiți, domnule, zise el, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere.

Malcherson rămase nemișcat la biroul lui, mult timp după plecarea lui Langer.

• Capitolul 43

Magozzi și Gino erau la biroul din față al Departamentului Omucideri, făcând cópii după tonele de hârtii pe care le strânseseră cu toții din seara în care fuseseră uciși Arlen Fischer și Morey Gilbert. Paul Shafer se afla în biroul lui Malcherson, cu doi oficiali de la FBI, îndeplinind formalitățile de predare ale dosarului Fischer și ale tuturor dovezilor legate de acesta. Urmau să vină peste câteva minute să le ia.

McLaren intră cu un cărucior în care erau două cutii mari pe care tocmai le recuperase din camera de dovezi.

— Astea sunt ultimele lucruri pe care le-am luat de la Fischer.

Se opri lângă biroul Gloriei și-și șterse fruntea.

— Vrei să-mi dai o mână de ajutor, domnișoară Gloria?

Femeia îi ridică în față zece unghii date cu ojă neagră și i le flutură sub nas.

— Uită-te la astea și spune-mi cât de prost poți să fii ca să pui o astfel de întrebare.

McLaren își puse o mână pe inimă.

— Sunt un prost. Sunt orice vrei tu să fiu. Nu trebuie decât să-mi ceri.

— Vreau să fii în altă parte!

— Și eu vreau să fii a mea.

— Of, pentru Dumnezeu!

Ieși nervoasă din spațiul ei modular și se îndepărtă, călcând apăsat pe tălpile ortopedice ale pantofilor negri.

McLaren râânji și împinse căruciorul până lângă masă.

— Cred că-ncep s-o cuceresc.

— Ești un adevărat Lothario, zău așa, zise Gino, înșfăcând o cutie. Știi ceva, McLaren? Dacă ai ridica vreodată ceva mai greu decât un creion cu

aripioarele alea de pui nedezvoltat, n-ar mai trebui să ceri unei femei să te ajute.

— Cine-i Lothario? Și unde dracu' e Langer? Ascultă la mine, omu' ăsta găsește câte ceva de făcut ori de câte ori avem de adus sus vreo cutie.

Magozzi se îndepărtă de birou în clipa în care îi sună celularul.

— Bună, Magozzi.

— Bună, Grace.

— Am văzut știrile. Îmi pare rău pentru prietenul tău, Marty. Cred că a fost groaznic. Tu ești bine?

Doamne, cât îi plăcea s-o audă făcându-și griji pentru el.

— Nu tocmai.

— Vrei să trec pe la tine diseară? Îți gătesc ceva, deschidem niște sticle de vin…

Magozzi se îndepărtă și mai mult de masă și-și coborî vocea.

— Vrei să vii *tu* acasă *la mine*?

— Am un cadou pentru tine.

Magozzi simți că-i cresc aripi și mai că nu încercă să-și ia zborul.

— Nu mai pleci în Arizona?

— Îmi pare rău, Magozzi. Annie aterizează în după-amiaza asta și plecăm cu toții mâine.

Trosc! Aripile se frânseră sub cizma lui Grace McBride.

— E un altfel de cadou.

— Carevasăzică, e un cadou de rămas-bun. La naiba, Grace, nu-mi place asta.

— Ba o să-ți placă. O să fiu la tine la șapte.

Magozzi închise telefonul și hotărî că puțin îi păsa dacă Grace McBride se ducea în Arizona sau pe Lună. Gino avea dreptate. Îi trebuia o viață. Îi trebuia o femeie – de preferat una care să-l ajute să-și cumpere o canapea. Sigur, o să vină diseară, o să mănânce ceva, o să bea vin, și poate că o s-o și aplece o dată pe spate și-o s-o sărute până o să-i

sară cizmele din picioare. Dar după aia, pe toți dracii, o să-i dea un șut în fund! Da, așa o să facă.

Gino se uită la el și ridică sprâncenele.

— Grace?

— Mda, mârâi Magozzi, ca un bărbat adevărat, un bărbat căruia nu-i păsa, un bărbat care prelua controlul.

Se întrebă dacă rânjetul prostesc care-i apăruse pe față nu-i strica imaginea.

•

Harley Davidson era la volanului RV-ul lung de paisprezece metri, construit pe comandă, cu brațele groase, acoperite de tatuaje, așezate pe cercul uriaș, cu trupul masiv cufundat într-un scaun de căpitan din piele Connolly, creat special pe mărimea lui. Îl costase douăzeci de mii de dolari să-l facă la comandă. Încă o mie ca să-l aducă par avion de la micuța companie de mobilă italiană pe care o angajase pentru treaba asta. Încă trei mii ca să-i instaleze suspensiile hidraulice. Un rânjet alb îi despica barba neagră. Meritase fiecare bănuț.

— Doamne, ador chestia asta! M-aș duce cu ea până-n iad și-napoi și aș fi un om fericit!

Bărzoiul de lângă el își împături brațele lungi și slăbănoage la pieptul osos și se îmbufnă.

— E rândul meu. Vreau să conduc și eu. Tu ai condus până la aeroport, lasă-mă pe mine să conduc înapoi. Hai, trage pe dreapta!

Harley aruncă o privire fulgerătoare în dreapta lui. Nu-ți puteai dezlipi prea mult timp ochii de la drum în minunăția asta, că riscai să încaleci vreo mașină. Roadrunner era îmbrăcat ca de obicei, în lycra din cap până-n picioare, dar astăzi strălucea în portocaliu. Harley avea senzația că vorbește cu un fanion rutier.

— Roadrunner, n-o să conduci niciodată mașina asta. Ia-ți gândul!

— Oh, zău? Și de ce nu?

— Păi, hm, stai să mă gândesc… În primul rând nu ai și nici n-ai avut vreodată permis de

conducere. În al doilea rând, singurul vehicul pe care l-ai condus în ultimii treizeci de ani a fost o bicicletă. Asta nu are frânele pe volan, tâmpitule!

— Vreți să nu vă mai certați? gânguri Annie iritată din spatele lor, iar privirea lui Harley se mută într-una dintre cele șapte oglinzi – aranjase trei dintre ele în așa fel încât să o poată vedea din trei unghiuri diferite pe Annie Belinsky întinsă languros pe una din canapele.

Era îmbrăcată într-o rochie de piele cafenie, strânsă pe corp, cu franjuri pe poale și mărgele pe piept și – Dumnezeule mare! – purta cizme de cowboy cu pinteni.

— Doamne, Annie! Aproape că-ți simt pintenii ăia în coaste!

Annie chicoti în spatele lui.

— Ca să vezi! Nu am lipsit decât două săptămâni, și totuși am reușit să uit cu desăvârșire că ești un porc dezgustător, Harley.

— I-a fost dor de tine, spuse Grace.

Era întinsă pe canapeaua de pe partea opusă, cu picioarele încălțate în cizme întinse în față, încrucișate la glezne.

— La toți ne-a fost.

Roadrunner se răsuci cu tot cu scaun și se întoarse cu fața spre Annie.

— Mi-ai adus un cadou?

— Sigur că da, scumpule! E acolo, în gentuța aia.

Roadrunner se lumină la față și începu să scotocească în geantă până când găsi un pachet învelit în hârtie. Rupse ambalajul și ridică o cămașă de cowboy, din lycra, de culoare verde-deschis, cu broderie pe guler și nasturi perlați și un craniu de vacă aplicat pe buzunar.

— Dumnezeule, Annie, este superbă! Unde ai reușit să găsești o cămașă de cowboy din lycra?

— Ascultați la mine, Phoenixul este paradisul cumpărăturilor, dacă îți place stilul de cowboy urban. Ăștia-ți aplică un cactus, un cap de vacă sau

o ferigă pe aproape orice. Pe asta am luat-o dintr-un magazin pentru bicicliști, la câțiva kilometri distanță de oraș.

Roadrunner se ridică, aproape atingând cu capul plafonul ce se înălța la doi metri și ceva de podea, și-și scoase bluza de lycra portocalie.

Harley îi aruncă o privire și rămase cu gura căscată.

— Dumnezeule mare, Roadrunner! Ala e pieptul tău sau ai înghițit un xilofon?

— Un bărbat cu sâni ca ai tăi n-ar trebui să comenteze.

— Nu sunt sâni, sunt pectorali.

Annie își sprijini capul în mâini.

— Așa aveți de gând să vă certați tot drumul până-n Arizona?

— Ar fi trebuit să-i auzi în timp ce montau aparatura în RV, zise Grace. Parcă erau două găini înfuriate.

Roadrunner radia, gătit în noua lui cămașă de cowboy. Poză în picioarele ca niște bețe portocalii și în cămașa verde.

— Cum arăt?

Harley îi aruncă o privire.

— Glumești? Arăți ca un morcov cu frunze, așa arăți.

Annie își dădu ochii peste cap și se uită la Grace.

— Cum a ieșit chestia aia la care lucrai pentru Magozzi?

— A ieșit grozav! tună vocea lui Harley, care nu suporta să fie lăsat pe dinafară din orice conversație pe care o putea auzi. Grace a noastră i-a rezolvat cazul cu programul ăla al ei de recunoaștere facială.

— Bravo ție, fetițo! Chestia asta o să scoată milioane de dolari după ce-o s-o simplifici ca pentru idioți și-o s-o postezi pe net. Ei, și despre ce-a fost cazul?

Grace închise ochii.

— Nu întreba.

— Doamna vrea să știe, spuse Harley. Iar eu voi fi cel care-o să-i spună. Vezi tu, Annie, cam așa a stat treaba. Mai întâi, naziștii au omorât evrei, corect? Și știi ce s-a întâmplat chiar aici, în frumosul nostru oraș? Trei boșorogi evrei i-au făcut felul unui nazist. Zi și tu, nu-i dreptate asta?

Roadrunner îl privi cu gura căscată.

— Cred că este cel mai oribil lucru pe care te-am auzit vreodată spunându-l.

— Ce?

— Harley, au legat un bătrân de nouăzeci de ani de șina de tren ca să îl facă terci!

Harley ridică din umeri, sincer uimit.

— Era nazist, pentru Dumnezeu! Care-i problema?

— Ca majoritatea oamenilor civilizați, Harley, am o problemă când e vorba de crimă. Puteau să-l demaște, să-l trimită la Haga. Tribunale, avocați, judecată dreaptă… Îți spun ceva noțiunile astea? Nu-i tocmai un concept nou…

— Ah, pe dracu'! Singurul nazist bun e un nazist mort. Nu mă crezi? Întreabă-i pe nemți și-o să-ți spună același lucru.

— De unde știi tu ce gândesc nemții?

— Fiindcă, dragul meu fricos *Io-nu-mă-sui-în-avion,* merg în Germania cel puțin o dată pe an, ca să cumpăr vin și să petrec cu unii dintre cei mai ospitalieri oameni din lume, care trăiesc, întâmplător, într-una dintre cele mai frumoase țări din lume, ca să nici nu mai discutăm de calitatea excepțională a berii sau a *mașinilor* lor… și oamenii ăștia urăsc naziștii.

Annie se aplecă peste culoar și îi șopti lui Grace.

— Eu nu merg până în Arizona cu nebunii ăștia doi.

Grace oftă și zâmbi, în culmea fericirii să se afle aici, să-i asculte pe Harley și Roadrunner împungându-se și pe Annie plângându-se – astea erau sunetele familiei ei, își spuse. Uneori, îi iubea

atât de mult, încât simțea c-o doare sufletul. Iar în unele zile, când se simțea cu adevărat bine, îl iubea la fel de mult și pe Magozzi.

Annie îi citea din nou gândurile.

— O să-ți fie dor de Magozzi, nu-i așa?

— E un băiat drăguț, Annie.

— E un adevărat prinț! bubui Harley. O dulceață de-ntins pe pâine. Nu mai pot după el. De câte ori îl văd, îmi vine să-l pup pe gură. Chiar așa, ce mai face pehlivanul?

Grace ridică din umeri.

— A avut o săptămână grea. Se uită la Annie. A fost implicat într-un schimb de focuri aseară. Tot ceva în legătură cu povestea cu naziștii, cred. A pierdut un polițist și-a trebuit să omoare un pușți.

— Dumnezeule mare! Iar lui Magozzi chiar îi e groază să omoare pe cineva. Săracul de el.

Grace dădu din cap.

— Mă duc la el în seara asta. Un fel de cină de rămas-bun.

— Ar trebui să te culci cu el, hotărî Annie. Asta-i face întotdeauna pe bărbați să se simtă mai bine.

Harley nu rezistă și întoarse capul ca să se uite la Grace.

— Tu glumești? Nu te-ai culcat cu el încă? Credeam că-i italian tipu'…

— Cred c-ar trebui să scriem numele pe autobuz, interveni Roadrunner, schimbând brusc subiectul.

— Asta nu-i autobuz, cretinule! Dar nu-i o idee rea să scriem numele pe el. *Chariot,* scris cu litere mari în față și pe laterale…

Annie le aruncă o privire îngrozită.

— Ați denumit compania *Chariot*?

— Nu, nu… Harley a numit autobuzul care nu-i autobuz Chariot. Nu știi că el dă nume la orice? Vrei să știi cum și-a botezat scula?

— Dumnezeule, nu!

— Și, oricum, nu la asta m-am referit, Harley. Ar trebui să scriem numele companiei pe autobuz.

Gecko, Incorporated. Văd litere verzi, și poate G-ul să-l facem răsucit, ca o coadă de șopârlă.

Annie și Grace schimbară o privire. Harley își trecu doar mâna mare peste față.

— Nu rebotezăm compania cu un nume de reptilă scârboasă, spuse cu hotărâre Annie.

Roadrunner se îmbufnă.

— Ei bine, nu v-am văzut pe niciunul dintre voi să vină cu altă propunere.

— Eu m-am gândit… spuse încet Grace, și toți ceilalți se uitară la ea. Hai să-i spunem *Monkeewrench.*

Nimeni nu scoase un cuvânt timp de un minut întreg.

— Numele ăsta a fost terfelit prin toată presa, Grace, zise Harley.

— La fel și SUA, și numele *ăsta* nu s-a mai gândit nimeni să-l schimbe.

Annie se mai gândi vreo câteva secunde, apoi se întinse și-și așeză mâna pe genunchiul lui Grace.

— Mie-mi place, spuse ea zâmbind. Ne reprezintă.

• Capitolul 44

Zile plăcut de calde și nopți foarte reci. Asta lăsase în urmă frontul de aer rece din Canada, după ce împinsese furtunile în afara statului, cu o noapte în urmă. Până la șase și jumătate, temperatura scăzuse deja la treisprezece grade, iar Magozzi stătea pe veranda casei lui îmbrăcat într-un hanorac negru și gros, întrebându-se cum o fi fost oare să trăiești într-un loc în care temperatura nu sărea cu câte cincisprezece grade în sus sau în jos, într-o perioadă de numai douăzeci și patru de ore. Plictisitor, probabil. Foarte mulți minnesotani n-ar mai fi avut despre ce să vorbească.

Trupurile arse de soare în timpul arșiței ce durase o săptămână erau acum ascunse în pulovere și fâșuri în timp ce își făceau alergarea de seară sau își plimbau câinii cu limbile atârnate pe trotuar, înainte de a se întoarce grăbite acasă. Bătea un vânt aspru și rece în acea seară, și Magozzi simțea deja mirosul fumului de lemn ieșind din hornurile cartierului.

Era o noapte bună pentru un foc. Făcuse și el unul la el în casă ceva mai devreme, apoi stătuse în mijlocul covorului mare și gol, în fața șemineului, încercând să-și dea seama unde aveau să șadă el și Grace. Își amintise să lase la decantat vinul roșu și să-l bage la frigider pe cel alb, pusese masa în bucătăria micuță, până la furculițe, cuțite și chiar și linguri, deși considerase întotdeauna lingurile niște ustensile destul de nefolositoare. Apoi își imaginase o seară intimă și plăcută în fața focului care trosnea. Singurul lucru pe care-l uitase era că nu avea niciun fel de mobilă și nu o văzuse niciodată pe Grace McBride să stea pe podea. Nu i-ar fi plăcut asta. Ar fi durat prea mult să sară în picioare și să împuște pe cineva la nevoie, iar Grace își petrecea întreaga viață presupunând că ar putea avea nevoie.

— Am doar două cuvinte pentru tine, îi spusese Gino în acea după-amiază, când aflase că, pentru prima oară, Grace venea să-l viziteze pe Magozzi *la el* acasă. *Ptilonorhynchus violaceus.*

— Mulțumesc, Gino. Voi prețui aceste cuvinte tot restul vieții.

— Nu face pe șmecherul, încerc să te educ.

— Bine.

— Masculul din această specie de păsări – există mai multe feluri – construiește niște cuiburi foarte elaborate pe pământ, ca niște mici peșteri portabile, făcute din rămurele, și nuielușe, și lujeri, și alte de-astea, apoi se duce și caută lucruri frumoase, ca de pildă petale de flori sau pietricele strălucitoare pe care le împrăștie în jur, ca să facă locul să arate frumos. Așa își atrage femelele. Câștigă băiatul cu cel mai frumos cuib. Ei, și-acum, trista morală a acestei povestioare, Leo, prietene, e că tu ai cel mai urât cuib din tot orașul.

Magozzi oftă și își privi peluza neîngrijită, cu molizii pe jumătate morți, scaunul solitar de pe verandă și grătarul cu picioarele lipite cu bandă adezivă. Se gândi o clipă să înceapă să sape după niscaiva pietricele strălucitoare, însă în cele din urmă ridică doar de pe jos rola de bandă adezivă pe care o lăsase lângă grătar și intră în casă. Era tot ce putea face într-un timp atât de scurt.

La ora 19 fix, deschise ușa din față, se uită la Grace McBride, care stătea pe veranda lui și se simți destul de mulțumit de sine. Reușise să o aducă acolo fără nici măcar o singură piatră strălucitoare.

Purta o haină de piele lungă, cu franjuri, pe care nu o mai văzuse până atunci, peste cizmele englezești de călărie, reușind în mod miraculos să îmbine plăcut cele două stiluri atât de diferite. Părul negru i se răsucea în bucle lejere deasupra umerilor, iar ochii albaștri îi zâmbeau, chiar dacă nu și gura.

Îi luă sacoșa de cumpărături pe care o ținea într-o mână și aruncă o privire laptopului pe care îl avea în cealaltă.

— O să ne jucăm pe calculator?

— Mai târziu, îi răspunse ea, intrând fără invitație, ca și când ar fi fost la ea acasă, acaparând parcă totul în jur. Mai întâi, vreau să-ți dau cadoul.

Magozzi închise ușa și se întoarse spre Grace în holul micuț, care începea să devină locul lui preferat din întreaga casă. Avea o măsuță lângă perete, pe care își azvârli cheile, și prin urmare Magozzi îl considera complet mobilat.

Grace lăsă laptopul din mână, își îndreptă spatele și își prinse reverele hainei, cu coatele în afară.

— Ești gata, Magozzi?

— Nu știu. O să-mi arăți că ești goală pe dedesubt?

Zâmbetul reuși să-i ajungă pe buze în clipa în care-și deschise haina și o lăsă să alunece pe podea și, într-un fel, Magozzi își dădu seama că era, într-adevăr, goală. Chiar dacă purta blugii, cizmele și o cămașă neagră de mătase, cu siguranță se simțea goală, fiindcă nu avea Sigul.

Privirea îi coborî automat spre glezna lui Grace, căutând Derringerul pe care femeia îl purta ori de câte ori nu avea tocul de umăr, dar nici acela nu era acolo.

— Haide, Grace, unde este?

— Acasă, în seiful de arme. Amândouă sunt acolo.

— Ai venit până aici neînarmată?

Ochii lui Grace străluciră ca ai unui copil.

— Am venit. Dar, oh, Magozzi, credeam c-o să mor!

Magozzi strângea cu putere în brațe sacoșa de cumpărături, simțind cum strivește ceva moale și râzând ca un prost.

— Este un cadou grozav, Grace!

— Ți-am spus eu c-o să-ți placă.

Magozzi se gândi că probabil nu exista un alt bărbat pe lume care să considere faptul că o femeie accepta să ia cina cu el neînarmată drept un dar minunat, dătător de speranță. Dar ceilalți nu înțelegeau. Grace tocmai îi dăruise un pas uriaș.

•

Magozzi turnă vin în pahare în timp ce Grace scotea cumpărăturile din pungă și pornea cuptorul. Privirea lui se opri pe o caserolă micuță, acoperită cu folie de aluminiu.

— Miroase fantastic.

— Vită Wellington.

— Excelent!

Magozzi nu-și mai amintea din ce se făcea exact acest fel de mâncare, dar își imagina că trebuie să fie ceva cald și foarte sofisticat.

— Ce-ar fi să faci puțin loc pe masă și să bagi laptopul în priză? Îți arăt ce am scos din computerul lui Morey Gilbert până când se încălzește mâncarea.

Magozzi ezită, simțindu-se dintr-odată aruncat în altă dimensiune. Teoretic, cazul se sfârșise pentru el în clipa în care îl împușcase pe Jeff Montgomery. Uitase cu desăvârșire că îi trimisese lui Grace computerul din biroul lui Morey.

Degetele lui Grace zburară pe tastatură, iar pe ecran apăru un desen animat cu un pește prins într-un cârlig, dedesubtul căruia scria „Hai la pescuit!”

Magozzi mârâi.

— Lily a spus că se juca pe calculator în fiecare seară.

— A trebuit să recuperez fișierul. Probabil că Jeff Montgomery a încercat să-l șteargă a doua zi după ce l-a ucis pe Morey Gilbert – dar nu este un joc.

Grace apăsă pe desen, și pe ecran apărură dintr-odată trei coloane – prima cu nume, a doua cu locații și o a treia coloană cu date, care era goală. Magozzi citi numele, însă nu recunoscu niciunul din lista de victime pe care o aveau de pe

fotografiile lui Ben Schuler. Îi trebui o secundă ca să înțeleagă.

— Dumnezeule! Ăștia sunt cei la care nu ajunsese încă.

Grace dădu din cap.

— Așa am crezut și eu, așa că i-am căutat pe site-ul Wiesenthal. Trebuie să le trimitem lista asta, Magozzi. Cei mai mulți dintre acești oameni figurează pe lista lor de căutare.

— Atunci, el cum naiba de i-a găsit?

Degetele lui Grace loviră din nou tastele.

— Aici e toată frumusețea – sau oroarea, depinde din ce punct de vedere privești. Nu știu cum i-a găsit pe cei de mai înainte, însă internetul i-a ușurat considerabil munca.

Pe ecran apăru o listă parcă interminabilă de adrese de pagini web, derulându-se în mare viteză.

— Când am verificat jurnalul tuturor paginilor web pe care le vizitase și apoi le șterse, am simțit că mi se ridică părul pe ceafă. Toate, până la ultimul, erau site-uri neonaziste sau de supremație ariană – petrecea ore în camerele de chat de pe aceste site-uri, Magozzi, și pe toate posta același mesaj.

Opri imaginea pe un text scris cu litere mari și îngroșate.

„ATENȚIE! EVREII NE OMOARĂ FRAȚII!
APĂRAȚI-VĂ!”

Magozzi privi mai întâi mesajul, apoi toate adresele de e-mail pe care i le arăta Grace.

— Ăsta era un cont orb creat de Morey Gilbert protejat cu parolă. Și are peste o mie de răspunsuri pe hard. Multe sunt prostii, dar câteva sunt autentice.

Grace se lăsă pe spătarul scaunului și oftă.

— Au venit singuri la el, Magozzi. Citeau mesajul de avertisment, sau aflau de el de la cineva, începeau o corespondență, iar cei care

aveau motive să fie speriați acceptau în cele din urmă să se întâlnească personal cu cel despre care credeau că o să le salveze viețile. Poți să citești totul în e-mailuri. Se oferea singur drept momeală și, odată ce mușcau, îi prindea!

Magozzi își frecă fruntea cu palma, aproape mai deranjat de modul sistematic în care Morey își pândise prada decât fusese de crimele în sine. Se întrebă dacă mintea lui va reuși vreodată să-i pună pe omul acesta și pe filantropul pe care îl jelea întregul oraș în același trup.

— Yin și yang, spuse încet Grace, văzându-i chipul, citindu-i gândurile. Există câte puțin în noi toți, Magozzi.

Închise laptopul, îl dădu la o parte și rearanjă masa, lăsându-i timp să-și revină.

— Mâncare sau vin? îl întrebă în cele din urmă.

— Vin.

Stăteau pe treapta de sus a verandei privind amurgul transformându-se treptat în întuneric, lăsând vinul să îi ferească de răcoarea nopții. Nu că Magozzi ar fi avut nevoie de vin. Umărul lui Grace îl atingea pe al lui și Magozzi nu credea că ar putea să-i mai fie frig vreodată.

Mai erau încă oameni pe stradă, în ciuda luminii slabe. Unul dintre ei se opri în umbră, la marginea proprietății lui Magozzi, atrăgându-i privirea.

Nu se gândi, nu analiză, răspunse doar instantaneu acelui instinct care-ți răscolește stomacul și-ți urlă din adâncul minții că este ceva foarte, foarte grav. Silueta aceea nu trebuia să fie acolo. Pentru prima oară în decursul zilei, simți un gol apăsător la șold, unde ar fi trebuit să fie arma.

Întoarse capul și-și îngropă buzele în părul lui Grace, lângă ureche, ca un bărbat îndrăgostit care-i șoptește dulcegării femeii pe care o iubește.

— Ridică-te încet, Grace. Intră în casă, apoi ieși pe ușa din spate. Ai înțeles?

— Ce se întâmplă, Magozzi? îi șopti la rândul ei, cu doar un tremur de panică în voce.

Umbra începuse însă deja să se apropie pe aleea din față, cu capul întors, privindu-i, iar comportamentul lui Magozzi se schimbă. Îi întinse lui Grace paharul de vin și vorbi suficient de tare cât să fie auzit.

— De data asta, umple-l până sus, te rog.

Fiecare mușchi din trupul lui Magozzi era atât de încordat încât începea să-l doară. Se mai liniști puțin doar când auzi ușa trântindu-se în urma lui Grace. „În siguranță, își zise. Te rog, Doamne, să fie în siguranță! Fugi! Fugi pe ușa din spate! Fugi la un vecin! Nu face vreun act de curaj, nu face vreo prostie, Grace…”

Silueta era în mișcare, trăsăturile prindeau conturul familiar pe măsură ce omul se apropia, iar Magozzi îl aștepta cu un zâmbet chinuit, încercând să pară natural, logica spunându-i că nu avea de ce să se teamă, în vreme ce instinctul îi urla că mai avea doar câteva secunde de trăit. Instinctul își făcuse deja planul. Orice urma să se întâmple avea să se întâmple afară. Grace o să scape. Gândul acesta îi dădu zâmbetului său chinuit un sens; era fericit să își concentreze întreaga viață spre cea mai mare contribuție pe care avea să o aducă acestei lumi – să o salveze pe Grace McBride.

Înăuntru, lipită de peretele de lângă ușă, Grace întinsese instinctiv mâna spre Sigul care nu se afla acolo. Și abia atunci o cuprinse panica. Nu mai putea respira, de-abia mai vedea și își simțea picioarele amenințând să se prăbușească sub ea. Gândul i se întoarse cu șase luni în urmă – ultima oară când groaza autentică o lăsase paralizată și neputincioasă în mansarda birourilor Monkeewrench – căutând frenetic remediul pe care îl găsise atunci, amintindu-și speranța salvatoare și aura de calm care o învăluise abia după ce greutatea Sigului în mâinile ei îi dăduse putere.

Auzi pași apropiindu-se pe aleea din fața casei. Nu avea nici cea mai vagă idee cine ar fi putut fi și

nu știa cu ce intenții vine – știa doar ce văzuse în ochii lui Magozzi, ce auzise în vocea lui; și nu avea nevoie de mai mult.

Gândul îi zbură spre dormitorul lui Magozzi, de la etaj – oare acolo își ținea armele? Îi luaseră arma din dotare noaptea trecută, dar trebuia să mai aibă și alta – toți polițiștii aveau –, dar unde oare o ținea? Și cum Dumnezeu ar fi putut s-o găsească la timp? Mintea ei funcționa într-o singură direcție. La naiba, totul se reducea la arme, în permanență; o orbeau în asemenea măsură încât nu mai putea vedea nicio altă variantă.

— Bună ziua, domnule detectiv Magozzi.

Auzi vocea prin ușă, privi prin crăpătură și văzu silueta chiar acolo, oprindu-se la distanță sigură de Magozzi, cu mâinile în buzunarele hainei. Un buzunar era mai umflat decât celălalt și conturul distinct al unei arme se zărea îndreptat spre pieptul lui Magozzi.

— Te rog să te ridici, domnule detectiv. Încet. Apoi intră în casă.

„N-am armă, n-am armă, n-am armă” – gândul ăsta o paraliza și nu și-l putea alunga din minte. Apoi îl auzi pe Magozzi răspunzând.

— Îmi pare rău, mă tem că asta n-o să se întâmple.

Și dintr-odată mintea lui Grace se deschise și zbură spre Magozzi. Magozzi în grădina ei, în scaunul de sub magnolie, cu Charlie în brațe; zâmbetul lui caraghios când îi vorbise despre planul lui de seducție pe termen lung; Magozzi salvându-i viața cu luni în urmă, apoi apărând iarăși și iarăși la ușa ei, refuzând să o lase în pace, așteptând-o.

Grace McBride nu avusese niciodată o viață în adevăratul sens al cuvântului. Dar știa cu certitudine că singura ei șansă să aibă vreodată una stătea acum pe treptele verandei, gata să moară pentru ea.

Ridică cele două pahare de vin de pe podea, de unde le lăsase, apoi lovi cu șoldul în ușă, izbind-o de peretele din afară în timp ce năvălea pe verandă.

— Hei, dragule, ghici ce… Oh, bună. Nu știam că avem musafiri.

Coborî treptele într-o fracțiune de secundă, cu vinul agitându-se în pahare, cu un zâmbet ușor amețit pe care nu-l mai avusese niciodată pe față – o imagine imposibilă a lui Grace McBride în postura de soție casnică, puțin amețită, atât de neașteptată încât creă secunde goale acolo unde nu mai rămăsese niciuna.

Preț de o fracțiune de secundă, silueta de pe alee se uită la ea, luată prin surprindere, și în acea clipită, Magozzi zbură peste verandă într-un salt care acoperea distanța dintre viață și moarte, izbindu-și capul ca un berbec în pieptul lui Tim Matson, trântindu-l pe spate pe cimentul dur al aleii.

• Capitolul 45

Primul echipaj de poliție sosi la mai puțin de cinci minute după ce Tim Matson se prăbușise pe aleea din fața casei lui Magozzi. Încă se mai zvârcolea violent, zbătându-se să scape de metrii de bandă adezivă pe care Grace îi înfășurase în jurul mâinilor și picioarelor lui, în timp ce Magozzi îl ținuse țintuit la pământ, scoțând sunete furioase și înfundate de sub banda pe care i-o aplicase peste gură.

Gino apăru doar câteva secunde mai târziu; McLaren la câteva secunde după Gino. Magozzi stătea pe jos, lângă Matson, total epuizat, gândindu-se că, foarte curând, întregul departament avea să fie acolo.

Se uită la Grace. Părea mică și singură pe treptele verandei, cu privirea pironită în pământ, și în acea clipă știu că nu vor reuși niciodată. Fusese un idiot să-și închipuie că ar putea avea o șansă. Toate lucrurile care o îngrozeau în permanență pe Grace erau lucrurile cu care Magozzi venea în contact zi de zi, în meseria lui. Și uneori, pe toți dracii, îl urmăreau până acasă.

Timp de o oră, Magozzi și Grace răspunseră la întrebări, dădură declarații, le povestiră pe rând cele întâmplate lui McLaren, tehnicienilor veniți să investigheze locul crimei și medicilor de pe ambulanță, în vreme ce Gino stătea în mașina poliției în care-l băgase pe Matson cu cătușele la mâini, făcând Dumnezeu știe ce. După ce toată lumea plecă, Gino intră în casă și se așeză la masa din bucătărie, lângă Grace și Magozzi.

— Voi doi sunteți bine?

Magozzi și Grace schimbară o privire, însă niciunul din ei nu spuse nimic, iar Gino nu le putea citi expresiile. Așteptă o vreme, simțindu-se din ce în ce mai incomod cu fiecare secundă. Pe masă era o sticlă de vin deschisă, pe a cărei etichetă erau

niște cuvinte în franceză. McLaren le-ar fi înțeles. Lui Gino nu-i păsa.

— Toarnă-mi și mie un pahar, te rog, Leo. Și spune-mi ce ți-a zis puștiul. Ce știi tu.

Magozzi își dezlipi privirea de Grace. Nu-i adresase nici măcar un singur cuvânt de când se terminase toată povestea. Ultima oară când îi auzise vocea fusese atunci când îi dăduse declarația lui McLaren.

— Nu mi-a spus nimic. A venit doar pe alee și mi-a cerut să intru în casă.

Luă un pahar din dulap și îl puse în fața lui Gino.

— Dar ai trimis-o pe Grace în casă înainte de asta. De ce?

Magozzi ridică din umeri.

— L-am văzut apropiindu-se și ceva nu mi s-a părut în regulă.

— A vrut să-mi salveze viața, spuse Grace încet, dar Magozzi scutură din cap.

— Ea a salvat-o pe a mea.

Gino își dădu ochii peste cap și întinse mâna după sticlă.

— Oh, vă rog! Am vorbit cu McLaren afară. Am aflat totul despre asociația de admirație reciprocă pe care ați înființat-o aici. Un duo dinamic, asta sunteți voi! Și mi se pare drăguț, dar haideți să nu exagerăm. Așadar, nu ai nici cea mai vagă idee de ce a venit să te curețe?

— Probabil fiindcă i-am omorât prietenul.

— Nu tocmai, băiete. I-ai omorât fratele.

Sprâncenele lui Magozzi se ridicară.

— Tim Matson e fratele lui Jeff Montgomery? Ăla mort?

— Chiar el. L-am făcut să-mi mărturisească vreo câteva lucruri în mașină.

Grace îl privi pentru prima oară pe Gino direct în față.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic, spuse Gino, ridicând o mână, defensiv. Vă dau cuvântul meu. I-am tras cam repede banda adezivă de pe gură – sper că nu avea de gând să-și lase mustață, dar asta numai spre binele lui. Și ca să poată vorbi, desigur. Se pare că cei doi frați au pus totul la cale timp de mai bine de-un an. Și-și construiseră acoperiri solide de-asta și-a înscenat și moartea. S-au gândit că, în cazul în care Montgomery era prins înainte să apuce să-i elimine pe toți cei care le uciseseră tatăl, ar mai fi rămas un frate pe care nimeni nu s-ar fi gândit să-l caute, ca să termine treaba. Ascultați ce vă zic, o să am coșmaruri ani de zile de-aici înainte, după discuția cu puștiul ăsta. Rece ca gheața. Tăticuțu' a făcut o treabă grozavă de îndoctrinare în ceea ce-i privește, da' părerea mea e că ăsta a avut și un talent înnăscut. Se pare că el l-a eliminat pe Ben Schuler. Și s-a distrat grozav jucându-se cu el înainte să-l omoare. Când a auzit că tu l-ai omorât pe Jeff, te-a trecut direct în capul listei, dar urma să se întoarcă apoi la seră să-l termine și pe Jack Gilbert.

— Și a dat așa totul pe goarnă? întrebă Magozzi. N-a cerut un avocat?

Gino se încruntă și se scărpină în cap.

— Tocmai asta-i chestia. Nenorocitul e atât de mândru de el, încât mi-a întors mațele pe dos. În mintea lui, e un fel de martir. Pe ce punem pariu c-o să-l vedem la *Dateline* în cel mult o săptămână, după care o să-nceapă să scrie cărți. O să-i dea un computer în celulă și-o pagină de web. La dracu', Leo, uneori nu-mi place deloc că în Minnesota nu există pedeapsa cu moartea. Nu reușim decât să-i transformăm pe țicnițiii de genul ăsta în vedete. Îi aruncă o privire lui Grace. Nu l-ai împușcat, Grace. Am fost impresionat.

— Nu aveam armă.

Gino se pregătea să spună „Da, sigur!", apoi văzu că Grace nu avea tocul de umăr și se întrebă cum de putuse să nu observe.

— Pe toți dracii! Ai venit până aici fără armă?

Femeia se uită la el și pentru prima oară Gino Rolseth o văzu pe Grace McBride zâmbind cu adevărat. Își arătă chiar și dinții puțin și, frate, avea o dantură superbă.

Propriul chip se lăți într-un rânjet generos și-și ridică degetul mare în sus.

— Bravo ție, Gracie! Serios.

După ce Gino plecă, Grace încercă să arunce caserola de vită Wellington. Magozzi știa că făcea curățenie, că încerca să șteargă urmele prezenței ei în acea casă înainte de a pleca.

Îi luă tava din mână, înhăță o furculiță și începu să mănânce, agățându-se de ideea cât se poate de ridicolă că, dacă nu lăsa tava din mână, Grace nu putea să mai plece. Trebuia să aștepte până când termina, iar Magozzi avea nevoie de timp.

— Pentru Dumnezeu, Magozzi, nu mânca asta! A stat în cuptorul încins mai bine de două ore. Foitajul s-a ars, carnea e uscată… Probabil c-o să mori.

— E delicios!

Nu se uita la ea. Stătea așezat la masă, strângând tava în brațe, mâncând în continuare.

— Măcar pune-ți pe-o farfurie.

— Nu.

Grace se așeză lângă el, îl privi cum mănâncă și așteptă.

Magozzi nu-și ridica privirea din tavă.

— Aveam de gând să fac focul. Trebuia să ne așezăm în fața șemineului și să bem vin, apoi, mai târziu, trebuia să te sărut până-ți săreau cizmele din picioare.

— Nu mai spune!

— Așa era planul.

Grace se întinse, îi ridică mâinile de pe tava urâtă de aluminiu și i le dădu la o parte.

— Îmi pare rău, Magozzi. Cred că e prea târziu pentru asta.

Magozzi privi încordat suprafața mesei timp de două secunde, spunându-și, nu, pe Dumnezeu, nu era prea târziu pentru asta – cel puțin nu pentru partea cu sărutul – și venise timpul să nu mai meargă pe vârfuri pe lângă ea și să preia controlul situației. Sări de pe scaun și se întoarse s-o ia în brațe, dar Grace nu mai era acolo. Fir-ar să fie, cât era de iute!

O găsi în sufragerie, cu un picior așezat pe scara care ducea în dormitor. Îi zâmbea.

— Ei, Magozzi, ce ți-a luat atâta?

Rămase înmărmurit uitându-se la ea, având senzația că încerca să zboare, dar că nu reușește să prindă curentul de aer.

— Mai pleci mâine în Arizona?

Grace oftă, pierzându-și răbdarea, așa cum făcea întotdeauna când Magozzi se împotmolea în reguli, sau în proceduri, sau încerca să privească prea departe în viitor.

— Magozzi, mai sunt ore și ore până atunci.

virtual-project.eu

[1] Saint Paul, capitala statului Minnesota, și Minneapolis, datorită apropierii lor, sunt cunoscute drept Orașele Gemene. (n.tr.).

[2] Gen de film care prezintă moartea sau uciderea reală a unei persoane, fără ajutorul efectelor speciale. (n.tr.).

[3] Personaj din seria științifico-fantastică *Războiul Stelelor.* (n.tr.).

[4] În SUA, plan de economii pentru pensionare. (n.tr.).

[5] Pastile pentru indigestii și arsuri stomacale. (n.tr.).

[6] Trend peisagistic care propune cultura din ce în ce mai accentuată a plantelor xeriscape, ca soluție la secetă și pentru a reduce sau a elimina nevoia de irigare suplimentară. (n.tr.).

[7] Agenția guvernamentală a Statelor Unite responsabilă cu colectarea taxelor și impozitelor și aplicarea legislației fiscale. (n.tr.).

[8] The United States Imigration and Neutralization Service – făcea parte din Departamentul de Justiție al Statelor Unite și se ocupa de imigrarea și naturalizarea legală și ilegală; a încetat să existe la data de 1 martie 2003. (n.tr.).

Table of Contents

• Capitolul 1
• Capitolul 2
• Capitolul 3
• Capitolul 4
• Capitolul 5
• Capitolul 6
• Capitolul 7
• Capitolul 8
• Capitolul 9
• Capitolul 10
• Capitolul 11
• Capitolul 12
• Capitolul 13
• Capitolul 14
• Capitolul 15
• Capitolul 16
• Capitolul 17
• Capitolul 18
• Capitolul 19
• Capitolul 20
• Capitolul 21
• Capitolul 22
• Capitolul 23
• Capitolul 24
• Capitolul 25
• Capitolul 26
• Capitolul 27
• Capitolul 28
• Capitolul 29
• Capitolul 30
• Capitolul 31
• Capitolul 32
• Capitolul 33
• Capitolul 34
• Capitolul 35
• Capitolul 36
• Capitolul 37

• Capitolul 38
• Capitolul 39
• Capitolul 40
• Capitolul 41
• Capitolul 42
• Capitolul 43
• Capitolul 44
• Capitolul 45

Table of Contents

• Capitolul 1 2
• Capitolul 2 4
• Capitolul 3 11
• Capitolul 4 14
• Capitolul 5 25
• Capitolul 6 37
• Capitolul 7 46
• Capitolul 8 57
• Capitolul 9 71
• Capitolul 10 75
• Capitolul 11 85
• Capitolul 12 91
• Capitolul 13 96
• Capitolul 14 105
• Capitolul 15 114
• Capitolul 16 124
• Capitolul 17 129
• Capitolul 18 137
• Capitolul 19 147
• Capitolul 20 158
• Capitolul 21 166
• Capitolul 22 170
• Capitolul 23 177
• Capitolul 24 184
• Capitolul 25 192
• Capitolul 26 201
• Capitolul 27 216

• Capitolul 28 225
• Capitolul 29 234
• Capitolul 30 245
• Capitolul 31 251
• Capitolul 32 257
• Capitolul 33 269
• Capitolul 34 278
• Capitolul 35 283
• Capitolul 36 291
• Capitolul 37 295
• Capitolul 38 306
• Capitolul 39 314
• Capitolul 40 323
• Capitolul 41 333
• Capitolul 42 346
• Capitolul 43 354
• Capitolul 44 362
• Capitolul 45 371